

& DANIEL NAYERI
& DINA NAYERI

Linh hồn và Quý dĩa

ANOTHER FAUST

Chào mừng bạn đến với trường trung học Marlowe danh giá, ở đây một số học sinh vô cùng tài giỏi sắp sửa trải qua một năm học đầy sóng gió.

NEW YORK
TIMES
BEST
SELLER

Linh hồn và quỷ dữ

Daniel Nayeri Dina Nayeri

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Lời mở đầu: 5 NĂM TRƯỚC
Chương 1: TRÒ CHƠI NHỎ
Chương 2: BỮA TIỆC GIÁNG SINH
Chương 3: NHÀ
Chương 4: VỢ KỊCH CỦA MARLOWE
Chương 5: ĂN NẤU
Chương 6: DẦU NƯỚC
Chương 7: SÂU BƯỚM
Chương 8: ONG CHÚA
Chương 9: SỰ HOÀN HẢO CỦA BỨC TRANH
Chương 10: CẨM NANG
Chương 11: CUỘC BẦU CHỌN
Chương 12: RẰM THÁNG BA - CUỐN SÁCH VỀ JULIUS
Chương 13: CỬA SỔ TRẮNG
Chương 14: ĐÁNH CÁP
Chương 15: CỤC CỨNG
Chương 16: GIẢI THOÁT
Chương 17: TRÁI TIM ĐEN, TRÁI TIM TAN VỠ
Chương 18: GIAN LẬN
Chương 19: QUYỀN LỢI
Chương 20: THỦ ĐOẠN
Chương 21: DỐI TRÁ
Chương 22: THỜI GIAN BỊ LẶNG PHÍ
Chương 23: MÓN NỢ QUÝ DỪ
Lời kết

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]
[13]
[14]
[15]
[16]
[17]
[18]
[19]
[20]
[21]
[22]
[23]
[24]
[25]

Giới thiệu

Mỗi khi soi mình vào gương hay nhìn vào những người khác, bạn chắc hẳn đã từng có ước muốn được thay đổi. Thay đổi để trở thành một ai đó khác, xinh đẹp hơn, thông minh hơn, khéo léo hơn hay đơn giản là mạnh mẽ hơn. Giá như trong cuộc sống tồn tại một thể lực siêu nhiên nào đó biến những ước mơ ấy thành hiện thực, bạn sẽ hạnh phúc đến dường nào!!!

Nhưng nếu được như ước nguyện, có phải bằng giá nào, bạn cũng thấy xứng đáng không?

Trên thực tế rõ ràng mọi thứ đều có cái giá của nó! Nếu có khả năng đánh đổi càng lớn, kết quả càng gần với mong đợi!

Với câu chuyện của năm người bạn: Victoria, Christian, hai chị em sinh đôi Belle và Bice và Valentin, chúng ta sẽ có cơ hội tận hưởng cảm giác được trở nên hoàn hảo hơn dưới bàn tay thần kỳ của một người phụ nữ bảo mẫu xinh đẹp nhưng đầy ẩn bí. Sẽ thế nào khi họ không còn phải tự ti về bản thân? Khi ở bất kì nơi nào họ cũng có khả năng trở thành những con người giỏi giang nhất? Nhưng bạn biết không những câu chuyện cổ tích không phải lúc nào cũng do những bà tiên tạo ra, những thể lực đen tối cũng có đủ phép màu để thay đổi lịch sử, dù đi kèm với phép màu sẽ luôn có những điều tồi tệ, cũng giống như đằng sau ánh sáng sẽ luôn là bóng tối. Sẽ thế nào khi sự yếu đuối của bản thân để năm người bạn vốn không phải cùng một đất nước trở thành một gia đình với những điều kỳ lạ luôn diễn ra như chuyện thường ngày? Sẽ ra sao khi lợi ích của mỗi người có được sẽ là sự cướp đoạt của một ai đó, có thể từ những người không quen biết hoặc từ chính bạn mình hay thậm chí của người chị em không thể thân hơn? Sự ích kỉ sẽ bóp méo tất cả những tình cảm tốt đẹp và những trái tim thiện lương đến mức nào? Liệu rằng có phải mọi thành công đều phải được xây dựng trên sự phá hủy? Tất cả còn ẩn giấu sau lớp mặt nạ của người phụ nữ bảo mẫu xinh đẹp cùng nụ cười đầy bí ẩn và ánh mắt đầy mê hoặc!

Nếu lúc này bạn cảm thấy quá mệt mỏi khi nhìn xung quanh và chợt nhận ra mình thật quá nhỏ bé hoặc đã quá mệt mỏi khi phải ghen tị với sự tài giỏi và may mắn của người khác, hãy giờ cuốn sách **“Linh Hồn Và Quỷ Dữ”**, tác giả Daniel và Dina Nayeri Viergutz sẽ mang đến cho bạn sức mạnh và niềm tin vào cuộc sống.

Cuộc sống sẽ không dừng lại ở khoảnh khắc bạn trở nên hoàn hảo hơn. Mỗi chúng ta đều là những cá thể hoàn hảo của thế giới chính bởi không ai giống một ai - đó là điều thần kỳ và hạnh phúc mà cuộc sống ban tặng. Hãy đọc và cùng cảm nhận những bài học cuộc sống: khi sự giả tạo chỉ mang đến những hạnh phúc đáng thương và chẳng dài hơn gang tay. Hạnh phúc thực sự sẽ chỉ do chính đôi tay và trí óc chúng ta làm ra, và cũng chỉ bằng cách ấy, mọi giá trị mới có thể dài lâu và đáng giá.

Vào một đêm nọ, năm đứa trẻ từ những thành phố khác nhau ở Châu Âu đột nhiên biến mất, để rồi nhiều năm sau đó chúng xuất hiện trở lại tại một bữa tiệc có một không hai vào kỷ nghỉ ở New York với vị bảo mẫu kỳ lạ nhưng xinh đẹp - Madame Vileroy. Những lời đồn đại và tính hiếu kỳ theo chân những đứa trẻ nhà Faust khi chúng nhập học ở trường trung học Marlowe, ngôi trường độc nhất vô nhị ở Manhattan, ở đó chúng vươn đến những tầm cao đáng nghi ngờ bằng cách sử dụng những “món quà” mà vị bảo mẫu đã trao cho chúng. Mặc dù ban đầu chuyện đó dường như chỉ đơn giản là để vui vẻ, nhưng năm đứa trẻ đã sớm phát hiện ra rằng những tài năng mới phát hiện của mình có nhiều quyền năng hơn những gì chúng từng tưởng tượng rất nhiều và gây nghi ngờ hơn rất nhiều. Ngay cả khi những tác dụng phụ của việc theo đuổi những ám ảnh cá nhân bắt đầu xuất hiện, những đứa trẻ đầy tham vọng này vẫn kiên quyết đạt được những mục tiêu của mình bằng mọi giá...cho đến khi hai trong năm đứa trẻ phát hiện ra một bí

mật thậm chí còn đáng sợ hơn cả những tội lỗi không thể tha thứ nhất của chính bản thân chúng.

“Thế em nghĩ chúng ta nên đề tặng nó cho ai?”

“Em không biết. Hãy thôi đi.”

“Sao? Có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì cả. Em chỉ nghĩ là chúng ta nên xử lý chuyện này đi.”

“Chà, chúng ta không thể làm gì cho đến khi nào em nói anh nghe có chuyện gì không ổn.”

“Không có gì không ổn cả!”

“Em quá trầm tư.”

“Sao? Giờ anh lại cố kiểm soát tâm trạng của em à?”

“Em có đùa không đấy?”

“Thôi được rồi, em đã chịu đựng chuyện này đủ rồi. Cứ đề tặng nó cho Oprah và thôi đi.”

“Thế này thật tức cười. Nếu em cáu kỉnh đến thế thì chúng ta sẽ bàn chuyện này sau vậy.”

“Không! Làm luôn bây giờ đi.”

“Được rồi! Thế em muốn đề tặng nó cho ai?”

“Thật ngu xuẩn quá đi. Em chán ngấy *anh* với chuyện đề tặng các thứ rồi.”

“Đôi khi em mới *thật* ngu xuẩn.”

“*Anh* ngu xuẩn thì có.”

“Mẹ ơiiiiiiiiii!”

Cuốn sách này được đề tặng mẹ.

Lời mở đầu: 5 NĂM TRƯỚC

London

Victoria không có thời gian chơi bời. Cô bé không có thời gian dành cho bạn bè, cười đùa, bay nhảy hay bất kỳ hoạt động nào như bọn trẻ vẫn làm. Victoria mười tuổi, nhưng nó chẳng thích lũ trẻ mười tuổi chút nào. Ở tất cả những bữa tiệc tối ở London, việc của nó là im miệng và tỏ ra ngoan ngoãn trước mặt người lớn. Nó sẽ ngồi trong chiếc ghế bành bọc lông to sụ, hai chân gần chạm sàn nhà, và sẽ ngắt cánh hoa từ một bó tú cầu xanh trong chiếc bình gần đó. Nó sẽ phải vừa yên lặng ủ ê vừa nhìn đám người lớn lớn vờn quanh phòng, uống trà hoặc cocktail và nhận xét về đồ điêu khắc trong phòng treo đồ.

Em trai của Victoria, Charlie, lại mê các bữa tiệc. Thằng bé để cho các quý bà véo má và chơi các bản concerto của Mozart trên chiếc piano đồ chơi dành cho trẻ nhỏ hiệu Stein-way. Thằng bé mới lên năm, nhưng hầu hết những tiếng bập bẹ của nó đều là tiếng Tây Ban Nha hoặc Hy Lạp. Victoria không thấy thằng em trai hay ho chút nào. Nó muốn Charlie biến mất. Nó nhìn mẹ bế Charlie trên tay và thằng bé đang cười toe toét sung sướng. Charlie là một đứa trẻ ưa nhìn. Victoria chỉnh lại đôi kính dày cộp qua gương rồi quay đi, ghé tởm. Nó ghét những bữa tiệc buồn chán kiểu này. Nó ghét tất cả: cái máy tính đồ thị và sách giáo khoa, mấy vị gia sư và dụng cụ học tập, mái tóc xoắn tít, thời gian biểu kín mít, cặp kính của bố nó và điểm IQ thiên tài của thằng em trai bé nhỏ.

Nhưng sự căm ghét đó lại chính là lý do khiến Victoria nỗ lực để chiến thắng - như một con thiêu thân lao vào ngọn đèn đang cháy. Bởi vì với Victoria, điều duy nhất đáng giá trong cuộc đời là chiến thắng - bằng bất cứ giá nào - và *thực tế* là nó biết làm cách nào để chiến thắng. Một ngày của nó luôn diễn ra trong vòng xoáy những hoạt động. Nó không bao giờ toàn tâm toàn ý thích thú bất kỳ hoạt động nào, mà chỉ tập trung vào nhiệm vụ phải chiến thắng - đem về nhà những phần thưởng, bằng khen và thứ hạng tốt như một con mèo đói khát đem xác chim chết về cho chủ nhân.

“Trong cuộc sống luôn có người chiến thắng và có kẻ thất bại.” Victoria từng tuyên bố như thế trước cô giáo dạy đại số đang chết sững của nó, “Ta chiến thắng càng nhiều thì sẽ càng tiến lên cao hơn. Danh hiệu Giáo sư ở Oxford và giải thưởng Nobel - đó là khái niệm chiến thắng trong lĩnh vực của cô. Theo như nghiên cứu gần đây nhất của em thì công việc gia sư không phải là chiến thắng.”

Lát sau nó quay lại phòng học với hai tay chấp sau lưng. Nó mỉm cười với bà giáo già vẫn còn đang cáu kỉnh và nói lời xin lỗi. Nó phải làm thế. Mụ phù thủy sẽ chấm điểm bài thi của nó dù bà ta có là kẻ thất bại hay không.

Victoria ghét sách giáo khoa và các hoạt động ở trường bởi vì chúng là những người bạn thân nhất của nó, và cũng giống như mẹ nó, nó đã học cách chọn những người bạn mà nó không thích. Cưỡi ngựa, chơi cờ, piano, tennis, vẽ... Nó có gia sư cho từng môn một, người nào cũng buồn chán như nó. *Em đang bò trên lưng ngựa đấy. Động tác của em thật vụng về. Ngón tay em béo quá. Ngón tay em béo quá. Ngón tay em béo quá...*

Ngón tay Victoria *thực sự* béo. Một điểm không hoàn hảo nữa thêm vào trong danh sách dài thòng của bố nó. Thật may mắn, danh sách đó không dài chút nào khi liên quan đến môn hùng biện, một môn nó yêu thích, môn học cho phép nó xả được nỗi tức giận của mình. “Anh nghĩ con gái mình không hoàn toàn tệ đến thế,” bố nó từng nói vậy khi Victoria đem về giải thưởng quốc gia. Không, Victoria không tệ chút nào. Trong suốt những vòng thi hùng biện, nó có thể sĩ

nhục đối thủ của mình (nó luôn làm thế) rồi giả vờ là rốt cuộc nó cũng đã trưởng thành hơn, tách khỏi bố mẹ nó, và đầy quyền lực.

Không ở gần con quá nhiều, nhưng bố mẹ Victoria lại có thể thốt ra được một lượng khổng lồ những lời chê trách. Với khoảng thời gian lẽ ra là để họp mặt gia đình, Victoria lại nhận được email của họ. Với họ, thỉnh thoảng gặp gỡ, cập nhật thông tin ở bữa sáng là đủ. Bố nó sẽ lướt qua thời gian biểu trong lúc ăn bánh mì nướng kẹp dăm bông như thể thức ăn không có mùi vị gì, và như thể là bơ, phết trên bìa các tông vậy. Mẹ nó thì khuấy trà và đọc tờ The Times.

Bố nó: “Vic, thời gian biểu của bố nói rằng con đã có một sự kiện...”

“Ừa, con có một trận hùng biện.”

Mẹ nó: “Đừng nói ừa, Victoria; nghe tầm thường lắm.”

Bố nó: “Con thắng chứ?”

“Gần như thế. Con về nhì sau Liddy.”

Mẹ nó: “Nói về sự tầm thường...”

Bố nó: “Thế sao con lại để Liddy đánh bại?”

“Nó có bài phản biện tuyệt vời. Con đã không ngờ...”

Bố nó: “Không ngờ ư? Vậy thì đó là lý do con nên thua.”

“Bố à, con đã thắng bốn vòng gần đây...”

Mẹ nó: “Con chỉ giỏi bằng lần hùng biện gần đây nhất thôi.”

Họ nói gì cũng chẳng thành vấn đề. Sẽ thế nào nếu Victoria dùng dùng bỏ đi khi nó thất bại trong chuyện gì đó? Sẽ thế nào nếu như nó chú tâm vào lớp sơn trên trần nhà, đứng trước gương, và cố gắng giật từng cọng tóc rối? Thế thì sao? Victoria biết điều gì là quan trọng. Gia sư hùng biện mới của nó đã nói rất nhiều, và Victoria tin. Bởi vì gia sư hùng biện mới của nó cao và vương giả, có mái tóc vàng mật ong, và thậm chí còn xinh đẹp hơn cả mẹ nó nữa.

Glasgow

Cách đó vài trăm cây số, trong một khu vực ít văn minh hơn của hòn đảo, một cậu bé tên là Christian đang chạy xuống một con hẻm với một túi bánh mì hamburger và một gói xúc xích bay phần phật sau lưng. Cậu bé dừng lại bên một bức tường gạch ẩm mốc để lấy hơi. Ông chủ cửa hàng tạp phẩm tuy không đuổi theo nhưng cũng điên tiết nháy dưng lên. Ngày mai cảnh sát sẽ tìm kiếm Christian khắp Glasgow. Nó đã đập vỡ hai cửa sổ trong cửa hàng. Nhìn xuống đồng chiến lợi phẩm, nó nhận ra đã túm nhăm đăm bánh mì. Nó cắn thử một miếng, mùi ôi mốc như đám gạch sau lưng nó vậy. Nhưng Christian không nhận thấy, nó gần như không ăn gì trong suốt ba ngày qua. Sáng hôm đó, nó cảm thấy lạ đi vì đói. Và nó bị bắt khi đang cố móc ví của một gã đàn ông. Christian cắn một miếng nữa. Ngày hôm nay đã kết thúc khá hơn lúc mới bắt đầu. “Chúc mừng sinh nhật mình.” Nó nói, rồi bắt đầu quay về nhà.

Nhà nó là một túp lều được ghép bởi ba tấm kim loại trên nền đất trũng gần một cây cầu. Xung quanh túp lều rải rác những chiếc lốp thừa và phụ tùng ô tô. Thỉnh thoảng những người tình nguyện thả thức ăn hay áo khoác cũ từ trên cầu xuống mái chòi; đôi khi đám tài xế quảng mẩu thuốc đang cháy và pin chết xuống. Một lần ai đó cho bố con nó một cái lò sấy bằng butan. Đó

là một ngày tươi sáng. Không ai trong thị trấn gần đó nói chuyện với Christian, nhưng họ đều biết chuyện gì đã xảy ra với mẹ nó, chuyện bố nó suy sụp rồi nghỉ việc. Họ cho thức ăn, nhưng không nói chuyện với nó. Nó nghĩ điều đó làm họ cảm thấy dễ chịu, giống như họ thực sự quan tâm đến chính bản thân mình.

Sinh nhật gần đây nhất của Christian khác xa tình trạng hiện nay. Lúc đó họ có nhà, và Christian có mẹ. Tất cả mọi thứ đều tốt hơn lúc này. Bố Christian là người đàn ông lực lưỡng có hàm ria màu đỏ, với tiếng cười sền sệt như những vũng lầy. Đó là trước khi “cô gái xinh đẹp” của ông chết, trước khi đôi mắt ông trở nên mù loà và rồi ông đã tự khai trừ bản thân ra khỏi cuộc đời.

Christian bẻ tấm kim loại ra sau và cúi rạp người chui vào trong túp lều. Bố nó vẫn đang ngủ, quần mình trong mấy chiếc áo khoác bỏ đi, hàm ria xám xịt và bết lại - là tổ cho loài động vật ký sinh. Sinh nhật gần nhất của Christian đã rơi vào ngày lễ hội Ceres Highland Games^[1]. Khi đó, chú bác của nó vẫn còn ở gần. Vào bất kỳ đêm thánh nào, gần nhất là một năm về trước, toàn thị trấn đều có thể nghe thấy chú bác và bố nó tại quán rượu địa phương, hát vang những bài hát, kể những câu chuyện về những con rồng trong hồ, hay tổ chức ra những cuộc thi vật tay âm ỉ trên sân. Trong sinh nhật lần cuối, Christian đã thắng trong cuộc thi mặc váy chạy đua và thi ném túi dành cho trẻ em. Cũng giống như chú bác của nó, Christian là một vận động viên rất cừ. Nhưng sau này, cậu bé đã từ bỏ những trò chơi Scotland, thích nghe tường thuật những trận bóng bầu dục trên chiếc radio cầm tay mà nó nhặt được bên ngoài lều hơn. Nó lắng nghe với vẻ thèm khát, mơ đến cảm giác thoải mái mà có lẽ các cầu thủ đang cảm nhận được. Nó tự hỏi liệu một ngày nào đó mình có thể có được cảm giác như thế. Khi chơi ở ngoài với đám trẻ con quanh đây, nó tưởng tượng mình đang ký một hợp đồng chơi bóng bầu dục cực sộp, cái hợp đồng sẽ giúp nó thoát khỏi cuộc sống hiện tại này.

Christian khẽ lắc bố nó, “Bố, bố, con có ít đồ ăn này.”

Bố Christian rên lên và cố mở mắt. Vẫn còn rất khó khăn cho ông; ban đêm là đau đớn nhất. Christian có thể nhớ những đêm không lâu sau hôm sinh nhật của nó: đèn tắt ngúm trong căn phòng mà cả hai bố con ngủ, nó nằm thức và lắng nghe những âm thanh yếu ớt của bố nó - người khổng lồ - thút thít trong cơn mơ. Từ đó, Christian phải lo mọi chuyện. Nó bị bắt vài lần khi đang ăn cắp. Ông chủ nhà cuối cùng đã đá hai bố con nó ra ngoài đường giữa một đêm mưa tầm tã. Christian nghĩ đến chuyện vợ lấy vài thứ, một bức ảnh của mẹ, vài đồng xu từ một cái bình cà phê, và vật sở hữu quý giá duy nhất của nó, cuốn sổ viết tay - mẹ nó đã tặng nó vào sinh nhật hai năm trước khi nó đòi một sê-ri truyện phiêu lưu và mẹ nó đã nói, “Tự viết lấy đi, chàng trai. Tại sao lại phụ thuộc vào trí tưởng tượng của người khác chứ?” Thực tế là khi đó họ không đủ tiền để mua truyện. Trong cái đêm bị đuổi ra khỏi nhà, hai bố con chỉ mất có mười phút để gói ghém đồ đạc. Bố Christian không có gì muốn nhớ hay giữ lại cả. Còn Christian đã lấy cắp chiếc bút bi của lão chủ nhà như một lời chia tay.

Cái lò sấy dành cho dân cắm trại trong căn chòi của họ đã hết butan, vì thế Christian không thể nấu xúc xích. Nó cắt chúng ra và trải lên trên bánh mì hamburger. Nó ghét xúc xích. Nó không chỉ ghét, mà xúc xích làm nó nổi điên. Xúc xích làm nó muốn hét lên. Trong nhiều tuần, Christian thực sự không ăn gì khác cả. Xúc xích vào bữa sáng. Xúc xích cho bữa trưa. Xúc xích trong bữa tối. Luôn luôn là trên một miếng bánh mì khác, bất kỳ thứ gì nó cướp được trước. Dĩ nhiên, nó không bảo với bố nó là nó ghét xúc xích đến mức nào. Nó chẳng nói với ai điều gì bao giờ - ngoại trừ người đàn bà xinh đẹp tóc vàng trong công viên, người đàn bà với chiếc mũ kiểu cách và tấm áo choàng đen dài, người đã ngồi xuống cạnh nó và hỏi tất cả những câu hỏi đúng đắn. Nó đã nói với người đó rất nhiều điều. Kể cả những điều ghê tởm, như chuyện giờ mùi vị của món xúc xích làm nó muốn tấn công ai đó, và chuyện nếu như có một điều ước, nó sẽ không còn dùng điều ước đó để đưa mẹ nó quay trở lại nữa.

Christian với xuống dưới chỗ ngủ của nó - nơi để những chiếc áo khoác cũ hơn - và lấy ra cuốn

sổ. Ngồi xuống nền nhà bẩn thỉu, nó cố gắng nghĩ về điều gì đó tươi đẹp để viết ra. Không còn điều gì tươi đẹp trong thế giới của nó nữa. Dù sao thì nó cũng cứ viết. Đó là lối thoát của nó, di sản của mẹ nó. Nhưng đã lâu rồi Christian không còn nghiêm túc quan tâm đến chuyện trở thành nhà văn nữa, bởi vì trong vài tháng gần đây, tất cả những gì nó có thể nghĩ đến là trở nên giàu có và tự do. Đó là một cảm giác tuyệt vọng lớn hơn, và cảm giác đó đang lớn dần lên theo nhịp đập con tim cho đến khi trở nên vượt tầm kiểm soát của Christian. Giờ cảm giác đó đã trở nên khổng lồ, một khao khát cần kíp hơn bất kỳ ước muốn nào khác. *Nếu nghèo đói, ta sẽ không đủ điều kiện để mơ ước những câu chuyện cho cuộc đời. Ta phụ thuộc vào vật chất.* Trước tiên nó sẽ trở thành một ngôi sao thể thao, sau đó nó sẽ viết. Trước tiên nó sẽ trở nên giàu có, rồi nó sẽ có thời gian cho tất cả những thứ khác.

Christian cảm thấy một cơn nhức nhối đột ngột lướt qua ngực. Với mỗi một nhịp đập, cảm giác tìm nó như bị siết chặt hơn. Nó đặt tay vào trong lớp áo và cố gắng gạt bỏ cơn đau. Sáng mai nó sẽ ổn hơn. Nhắm mắt lại, Christian mơ ước bất kỳ điều gì ngoài điều này. Nó sẽ đánh đổi tất cả để không phải lúc nào cũng đói khát. Nhưng nó không có gì để đánh đổi cả, và vì thế mơ ước cũng chỉ là viễn vông.

Cách Rome vài cây số

Belle chạy vào phòng ngủ và nhảy phắt lên giường để Bice không thể nào phớt lờ nó, “Này Bice, chị thích sẽ béo ị suốt cả đời và rồi được lên thiên đường hay thon thả xinh đẹp nhưng lại phải xuống địa ngục?”

“Sao cơ?” Bice khịt mũi cười.

“Thôi nào, thôi nào, chị sẽ chọn cái nào? Nghiêm túc đấy!” Belle rúc vào cô chị sinh đôi của mình và nhìn với vẻ tỉnh quái.

“Belle, câu hỏi đó chẳng có gì nghiêm túc cả.”

Belle đảo mắt trước thái độ nghiêm trang chính đáng của cô chị. Nó ước gì Bice cùng tham gia trò chơi.

“Em sẽ chọn địa ngục, đúng không?” Bice hỏi, đầu vẫn cắm vào quyển sách.

“Chị có thể được mặc váy đỏ!” Belle nói, quyết tâm làm cô chị xao nhãng.

“Chị bận lắm, Belle à. Dù sao đi nữa, ai quan tâm đến chuyện em trông thế nào trên thiên đường chứ?”

“Chuyện đó sẽ là vĩnh viễn. Và em có thể trở nên xinh đẹp.” Belle nói liến thoắng không kịp thở, tạo dáng như một ngôi sao nhí mà nó đã thấy trên bìa tạp chí.

“Chị nghĩ là em xinh đẹp.” Bice mỉm cười trả lời.

“Chị nghĩ *chị* xinh đẹp thì có.”

“Giống nhau thôi.”

Bice và Belle là chị em sinh đôi cùng trứng - hai cô gái bé nhỏ với mái tóc đen nhánh làm cho cả thị trấn nước Ý mê mẩn. Cách thành phố Rome rộng lớn không xa, Belle và Bice sống trong một thị trấn nhỏ xinh đẹp với những ngọn đồi và những con đường mòn rợp bóng cây cùng với những cửa hàng kem gelato kiểu cũ - loại thị trấn mà những quý bà quý cô cổ điển, những *madre* thôn quê, vẫn còn mặc quần tất nylon lỗi thời và tán gẫu về những anh lính đẹp trai

hành quân qua trung tâm thị trấn.

“Chị có biết là chị đã đọc sách suốt sáu tiếng đồng hồ rồi không?” Belle hỏi.

“Chị biết làm gì khác đây? Ngồi thơ thẩn và nghĩ về những người mập ú à?” Bică hỏi lại mà không hề ngước lên. *“Ihr naht euch wieder, schwankende Gestalten[2],”* Cô bé đọc to lên. Rõ ràng là nó đã chuyển sang tiếng Đức. Bố mẹ của hai đứa nó là những học giả về ngôn ngữ và cũng là những người nay đây mai đó. Họ nói được bảy thứ tiếng. Belle chỉ nói được hai - vừa tròn.

“Chị không cần phải khoa trương thế,” Belle nói và bước đến trước gương. Nó nhặt lên vài cái ghim và nhìn vào bóng mình trong gương, “Bố mẹ đã thích chị nhất rồi.”

Belle nghĩ về người đàn bà ở nhà thờ, người đã nói chuyện với mẹ nó cả nửa tiếng đồng hồ hôm Chủ nhật. Người đó cao, có mái tóc vàng và xinh đẹp đến mức làm Belle quặn thắt lại vì ghen tị, “Thật là một cô bé xuất sắc!” Người đó đã nói về Bică như thế. “Tôi chưa bao giờ gặp ai có thể nói được năm thứ tiếng.”

“Phải, con bé say mê chuyện đó, và chúng tôi muốn để con cái làm những gì chúng thích.” Mẹ của hai cô bé sinh đôi đã nói vậy. “Belle cũng sẽ tìm thấy sở thích của mình sớm thôi.”

“Và thật ngoan đạo nữa,” người đàn bà kia vẫn tiếp tục. “Có thật là cô bé đọc Kinh thánh bằng tiếng Hy Lạp không?”

Belle lăm bằm, “Mình ghét làm em sinh đôi,” và tiếp tục quan sát đôi lông mày cong vút của mình.

“Chị sẽ nhuộm tóc màu xanh dương, nếu như điều đó làm em cảm thấy khá hơn.” Bică đề nghị. Belle bật cười bất chấp cảm giác nhức nhối trong ngực. Có lẽ sẽ không quá tệ khi có gương mặt giống hệt người khác nếu như gương mặt đó cũng xinh đẹp. Nếu như nó quá đẹp thì sẽ chẳng ai phiền lòng về chuyện nó không thể bị bỏ được vài câu đùa cợt bằng tiếng Trung Quốc phổ thông. Nhưng Bică có năng khiếu, không có gì phủ nhận điều đó. Đó là điểm mà cô bé tự làm mình trở nên khác biệt với đứa em sinh đôi. Nhưng Belle thì có gì chứ?

Chìm trong suy nghĩ, Belle nhìn chằm chằm vào mình rồi quay sang cô chị sinh đôi - hình ảnh của chính nó, ngoại trừ nốt ruồi nhỏ xíu phía trên môi Bică.

“Chị biết đó không phải là lỗi của em mà.” Belle nói.

“Chị biết đó không phải - chờ đã - em đang nói về chuyện gì thế?”

“Chuyện chị nói được nhiều thứ tiếng hơn em ấy.”

“Có lẽ nếu như em không mất quá nhiều thời gian suy nghĩ về hai gò má của mình...”

“Gò má của em làm sao cơ?” Tay Belle vụt lên sờ mặt.

“Đừng bấu môi,” Bică nói. “Nó làm mặt em trông sưng vù lên đấy.”

“Ý chị là nó làm cho mặt *của chị* trông sưng vù chứ gì.” Belle bấu môi nói.

“Có lẽ nếu em không cố quá mức làm đứa hư hỏng, thì mọi người sẽ để yên cho em.”

Belle nhìn Bică chằm chằm một lát, rồi nó quay lại trước gương, “Không có đâu.” Belle nói, “Họ

sẽ không bao giờ để em khác đi.” Belle nhìn cô-chị trong gương và thấy Bice bị tổn thương. Quyết định gạt bỏ chủ đề đang nói, cô bé nhảy phốc lên giường và ngả đầu vào lòng chị, “Chị chải tóc cho em đi!” Belle khẽ trề môi âu yếm nói. Nó chắc rằng Bice muốn nói gì đó, nhưng dù biết nhiều ngoại ngữ, Bice lại không thể truyền đạt tốt những gì mình nghĩ. Thay vào đó Bice chỉ túm lấy cái lược và bắt đầu chải mái tóc đen nhánh và óng mượt của Belle, y như tóc nó. Thói quen của Belle là để Bice đóng giả làm mẹ, giả vờ không nhận ra khi Bice vật lộn để nói ra điều gì đúng đắn. Nhưng ngay cả Bice cũng không thể cho Belle điều mà cô bé mong muốn nhất. Không ai có thể cả.

Montmartre, Paris

Ai đó đã từng nói rằng “Tiếng Pháp là thứ ngôn ngữ khiến rác rưởi trở nên lãng mạn”. Valentin biết điều này là đúng, bởi vì nó sống ở Paris, và mỗi khi không cảm thấy lãng mạn thì nó có cảm giác như rác rưởi. Bố mẹ Valentin là những nhà thơ ở Montmartre. Họ ngồi trong những quán cà-phê thảo luận về tình yêu và cái “bi kịch của sự tồn tại” với những tác giả khác, nhấm nháp loại rượu đỏ nặng vào tất cả các giờ trong ngày. Không hiểu sao họ vẫn có thể xoay xở để có được một cuộc sống đầy đủ, bằng cách bán các tác phẩm của mình cho các tờ nhật báo và mời chài những Mạnh Thường Quân giàu có vào cái vòng xoay của mình.

Valentin thoải mái tiêu xài thời gian. Cậu bé tự do lang thang quanh thành phố, “học hỏi từ cuộc sống”, theo như cách nói ưa thích của bố nó. Nó cuốc bộ xuyên qua các con phố của Paris, chạy việc vặt cho các ông chủ cửa hàng trong vùng, viết những bài thơ con cóc cho những cô nàng bồi bàn để đổi lấy vài tách *chocolat*, và nghe lỏm những cuộc chuyện trò của những gia đình du khách hân hoan. Kết quả là nó biết được một điều mà hầu hết những đứa trẻ khác sẽ không cần phải nhận ra cho đến tận mãi sau này: nó thật nhỏ bé và tầm thường trong cái thế giới rộng lớn này.

Nhưng như bố nó đã nói, “Sự đau khổ châm ngòi cho nguồn cảm hứng ngọt ngào”

“Con ra ngoài đây”, Valentin nói vào một buổi chiều nọ. Bố nó lúc này đã vật vờ với chai rượu thứ hai, gạt đầu và bắt đầu thiu thiu ngủ gục. Valentin tự hỏi tại sao nó lại phải mất công xin phép. Nó bước ra ngoài, hôm nay là một ngày tuyệt vời để phỉnh nịnh cô nàng phục vụ trong quán của Monsieur Genet nhằm kiếm vài cái bánh sừng bò, hoặc đọc trộm trong tiệm sách cho đến khi bị tổng cổ ra ngoài, hay là đi thăm người đàn bà xinh đẹp. Người đàn bà xinh đẹp sẽ không bao giờ đuổi nó đi. Người đó sẽ chỉ nói những điều đáng nghe nhất - rằng nó có tài và có xu hướng trở nên vĩ đại. Valentin muốn trở thành một nhà thơ nổi tiếng - không phải vì nó yêu thơ mà bởi nó thích nổi tiếng.

Khi Valentin tỉnh dậy từ một cơn chợp mắt trên bậc thềm của nhà thờ Sacré Coeur, có thứ gì đó làm nó chú ý. Ở trước nhà thờ khổng lồ, trong đám đông các du khách và những con chiên, mẹ nó đang ngồi đó. *Mama đang làm gì ở đó nhỉ?* Valentin nghĩ thầm. *Đáng lẽ mẹ đang đi gặp nhà xuất bản mới đúng chứ.* Chuyện này thật vô lý. Nhưng kia rõ ràng là mẹ nó, và người đàn ông đi cùng bà chắc chắn không phải là Monsieur Brottiére hợm hĩnh. Tay thanh niên trẻ này mặc một cái quần jean bê bết sơn, với những mảng sơn trên mái tóc gọn sóng. Bản năng đầu tiên của Valentin là tiếp cận hai bọn họ, nhưng rồi nó nghĩ đến bố - đang ngồi một mình, uống cho đến bất tỉnh. Ông đã đánh mất niềm tin vào mọi thứ ngoài cái thực tế là người vợ xuất sắc của ông sẽ “biến đổi cái đầu ngu độn của thế giới bằng ngòi bút thanh mảnh sắc sảo.” Ông là một nhà thơ kinh khủng, nhưng ông chưa bao giờ ngừng tự hào về vợ mình.

Valentin lần đến gần hơn một chút để nghe lỏm. Hai người họ bắt đầu bước đi. Valentin theo sau. Nó lườn lách giữa đám đông, bám sát phía sau, đi theo mãi đến một khu dân cư trong một quận giàu có của Paris. Trên đường đi nó nhận thấy mẹ nó cười lớn; tiếng cười đó khác hẳn những tiếng cười mà Valentin từng nghe thấy từ mẹ nó.

“Chiều nay ổn chứ?” Tay đàn ông đó hỏi.

“Chán phèo. Không có gì xảy ra cả. Em chẳng làm xong việc gì.”

“Chà, ai cũng có lúc xui xẻo thôi,” người đó nói, mắt liếc xuống đôi giày bê bết sơn của mình. “Em có muốn lên không?” Họ đang đứng trước một ngưỡng cửa. Valentin đã chui vào trong một hốc tường cách đó vài bước chân.

“Được thôi,” mẹ Valentin mỉm cười nói. “Em có được chọn trước mấy bức anh mới vẽ không đấy?”

“Chỉ khi nào em đề tặng bài thơ tiếp theo của em cho anh thôi,” gã đàn ông đùa cợt. Valentin thấy như trẻ con, chẳng giống người trưởng thành gì cả.

“Đừng ngốc thế! Mọi người sẽ biết mất.” Mẹ nó nói.

Họ đi vào trong. Valentin chạy bổ nhào vào con phố và chờ một trong những khung cửa sổ ở tòa nhà đó sang đèn. Từ con phố tối om, nó có thể nhìn thấy những bức tường bên trong. Vách tường được bao phủ bởi những bức tranh phong cảnh nông thôn Pháp rất đẹp. Valentin nhận ra rằng chúng giống y hệt những bức mà mẹ đã tặng nó và bố nó nhân dịp Giáng sinh. Màn đêm đang phủ xuống thành phố. Đèn đường bật sáng choang. Valentin đứng đó rất lâu, nhìn những cái bóng phản chiếu của hai người họ. Cuối cùng nó nhặt một viên đá trên rãnh nước và ném qua khung cửa kính. Nó nghe thấy tiếng mẹ nó hét lên từ bên trong khi mảnh kính rơi xuống sàn. Lúc người đàn ông trần truồng ló ra khỏi khung cửa vỡ để xem ai ném đá thì Valentin đã chạy ra đường cái rồi.

Về đến nhà, nó thấy bố nó đã ngủ thiếp đi trên bàn. *Mình sẽ dạy cho mẹ một bài học*, Valentin giận dữ nghĩ, *thay vì co mình lại trên bàn bếp, ôm cứng một cái chai*.

Đêm hôm đó, khi Valentin vào phòng tắm, một dấu hiệu lạ xuất hiện trên ngực nó. Nó cố gắng chùi đi. Nhưng khi bàn tay ướt của nó chạm vào vết nhỏ màu đen đó, cái dấu hiệu lại lan ra rộng hơn. Nó hạ người chìm sâu hơn vào trong bồn tắm để gột sạch vết bẩn đi. Khi gặp nước, dấu hiệu đó trở nên sẫm hơn và rõ nét hơn. *Cái gì thế nhỉ?* Valentin nghĩ. *Chuyện gì xảy ra với mình thế này?* Dấu hiệu đó thật xấu xí, một vết đen trên trái tim cậu bé - như thể tim nó đã nổ tung và phun ra một lớp nhót màu đen trên da. Và Valentin có lau chùi mạnh thế nào cái vết đó cũng không biến mất.

Điểm tương đồng

Victoria, Christian, Belle và Valentin sống cách xa nhau và chưa bao giờ gặp nhau. Trên thực tế, chúng hoàn toàn khác nhau như bốn đứa trẻ bất kỳ nào khác... ngoại trừ một điều.

Hoảng sợ. Tại nơi mỗi đứa đang ở, tất cả đều ngồi bật dậy trên giường. Lúc này là nửa đêm. *Cái gì thế?* Áo ngủ dính bết vào lưng chúng. Khi chúng cử động, những giọt mồ hôi lạnh làm sống lưng chúng run rẩy. *Chỉ là một cành cây bên ngoài thôi*. Nhưng thứ đó trông chẳng giống cành cây. Nó trông giống tóc - mái tóc hoang dã, xoắn xít đang trườn bò trong gió. Đó có thể là tóc. Đó có thể là ảo giác. Hoặc đó có thể là bóng của những đám mây. Đó có thể là những ngón tay đau đớn, cào cào trên những bức tường trong ngôi nhà bất hạnh của bọn trẻ. Đó có thể chỉ là cơn bão... hay có thể là người nào đó bên ngoài.

Không, có vẻ như những đứa bé này không có điểm nào tương đồng. Nhưng vào buổi sáng hôm sau, tất cả bọn chúng đều biến mất.

Chương 1: TRÒ CHƠI NHỎ

Một trang viên đầu đó ở châu Âu

Từ bên ngoài, ngôi nhà là hình ảnh của sự tĩnh mịch, như một thứ gì đó nằm ngoài một bức tranh. Nó trông như kiểu ngôi nhà tách biệt mà một gia đình trẻ dừng cảm nào đó dùng như nơi ẩn náu khỏi cuộc sống hiện đại xô bồ. Nó được giấu kín giữa một khu rừng cách xa hẳn thị trấn gần đó nhất. Xung quanh khu rừng là hàng mẫu đồng cỏ xanh rì và những ngọn đồi nhấp nhô. Bên trong khu rừng có một mảnh đất trống, với hàng loạt vật hoa đua sắc hương, một số gốc cây trơ ra nơi mà một mảnh rừng nhỏ đã bị dọn sạch, và ở đó có ngôi nhà nhỏ đơn độc.

Tuy nhiên, bên kia cánh cửa gỗ to dùng lại không có hình ảnh nào về kỳ nghỉ của một gia đình hạnh phúc. Vẻ quyến rũ thanh thoi của cảnh vật bên ngoài chỉ là ảo giác, bởi vì bên trong ngôi nhà là bóng đêm, được bao phủ bởi từng mảng bóng tối. Thi thoảng có những giọng nói dội lại, và dường như có rất nhiều hành lang thò ra chỗ này thụt vào chỗ kia. Nhưng rồi sau một lúc, căn phòng lại chìm trong im lặng. Ở một góc bị bóng tối che đi một phần, một người đàn bà đang ngồi đó. Mụ có mái tóc vàng óng và trùm kín từ đỉnh đầu đến gót chân trong một cái áo choàng đen buông rủ, như thể mụ e sợ một giọt ánh sáng mặt trời sẽ lọt vào trong nhà và đốt cháy mụ thành than. Người đàn bà ngồi ở trong góc, đọc sách, đu đưa, và để mắt đến điều gì đó.

“Bicé, Bicé, tỉnh dậy đi! Tỉnh dậy ngay đi!” Belle cố gắng hét lên trong tiếng thì thào. “Có chuyện gì với chị thế này?” Nhưng Bicé không nhúc nhích. Cô bé chỉ nằm đó trong bóng tối, thờ ra nhẹ nhàng.

Belle chạy ra khỏi phòng, tự mò mẫm đường đi tìm người đàn bà. “Cô đã làm gì với chị tôi thế?” Cô bé kêu lên khi tìm thấy mụ. Giọng Belle như vỡ ra, và nó không dám đến gần. Dưới cái nhìn từ đôi mắt mê hoặc của người đàn bà, Belle run rẩy và co rúm người lại. Được che giấu bằng vẻ yêu kiều của phần còn lại trên gương mặt, thoát đầu người ta có thể không nhận thấy con mắt trái kỳ lạ của mụ. Ai lại mất thời gian chỉ để nhìn chằm chằm vào một con mắt chứ? Chỉ thoáng qua như một nốt tàn nhang hay một khe hở giữa hàm răng của một ngôi sao nhí, con mắt đó nằm kín đáo trên gương mặt của mụ. Vẻ đẹp nham hiểm của con mắt đó đã từng đầy mời gọi và thách thức. Nó xuyên thấu bóng đêm - là đồng minh với bóng đêm. Nó luồn lách một cách kín đáo vào bất kỳ ai dám nhìn gần - không ánh sáng, không tình yêu, như một loại nọc độc. Bởi vì nếu tình cờ nhìn thẳng vào con mắt đó, người ta có thể nhận thấy rằng: không giống như người bạn đồng hành hoàn toàn bình thường của mình, con mắt đó bị chia vừa đủ làm bốn phần riêng biệt, mỗi một phần mang một bóng khác nhau của màu xanh thiên đường. Như thể một cây thánh giá nhỏ xíu nóng chảy đã đóng dấu vào con mắt đó, giữ lại hình ảnh cây thánh giá trong khi đập tan con mắt vĩnh viễn. Con mắt lập loè, thách thức Belle nhìn thẳng vào nó.

Không hề liếc về phía thân hình ngã gục của Bicé, người đàn bà nói, “Sẽ ổn thôi, con yêu quý. Giờ chị con sẽ hạnh phúc hơn nhiều.”

“Cô đang nói gì thế? Chị ấy thực ra đã chết rồi. Cô làm chị tôi đau, thế mà cô đã hứa...”

“Chị con chưa chết đâu, con yêu. Nó chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Khi tỉnh dậy, nó sẽ hạnh phúc, và sẽ lại yêu thương con, bởi vì nó sẽ không nhớ gì cả.”

Belle luồn bàn tay run rẩy vào trong mái tóc đen dày. “Cô hứa chứ? Cô hứa là chị ấy sẽ hoàn toàn bình thường và sẽ không nhớ bất kỳ điều gì chứ?”

“Chà, con yêu... ta đâu có nói ‘hoàn toàn bình thường’. Khi chúng ta gặp nhau, bọn con chẳng ai

‘hoàn toàn bình thường’ cả.”

“Bicé thì có.”

Một giây trôi qua trong yên lặng, trong khi Belle cố gắng nhìn rõ hơn người đàn bà. Kể từ ngày họ gặp nhau bên ngoài nhà thờ ở Ý, Belle đã thấy người đàn bà này đầy mê hoặc - người phụ nữ xinh đẹp nhất mà cô bé từng nhìn thấy. Còn xinh đẹp hơn cả chính mẹ nó nữa. Quá dễ dàng để quên đi con mắt kia.

“Cô có gương mặt xinh đẹp.” Belle vừa nói vừa nheo mắt lại để nhìn rõ hơn.

“Chắc chắn con đã mất rất nhiều thời gian nghĩ về những gương mặt xinh đẹp.”

Belle mỉm cười, “Con quay lại với chị con đây.” Cô bé quay ra, nhưng rồi khựng lại và quay lại với người đàn bà. “Con không thích những đứa kia lắm.”

“Rồi con sẽ thích chúng, và tối nay con sẽ gặp một người mới nữa.”

“Đó có phải mục đích của cô không?” Belle hỏi. “Con tưởng chỉ có bốn đứa con thôi chứ.”

“Không, con yêu. Ta cần phải đón một người nữa.”

Belle thấy một cảm giác háo hức trào lên, rồi cô bé gặp phải ánh mắt của người đàn bà và thấy nhói lên nỗi sợ hãi. Nó cụp mắt xuống chạy ra khỏi phòng. Sau khi dò dẫm một lát, Belle đã có thể tìm thấy căn phòng mà chị gái nó đang nằm ngủ. Nó đến bên giường và nhận thấy ít ra Bicé cũng đang cựa quậy, và rồi mở mắt ra.

“Chào em.” Bicé ngọt ngào nói. Lần đầu tiên kể từ giây phút cuối cùng ở Rome, Bicé tỏ ra bình tĩnh, và lần đầu tiên cô bé nhẹ nhàng với Belle. Belle mỉm cười đáp lại. Ngay cả trong bóng tối dày đặc của căn phòng, bằng cách nào đó Belle vẫn nhìn thấy mặt Bicé, hình ảnh phản chiếu hoàn hảo của chính nó. Nó tự hỏi không biết Bicé đang nghĩ gì.

Belle chờ đợi, nhưng Bicé không nói gì. Sau một lát, Belle thở dài và nói, “Em nhớ Mẹ.”

Thật ngạc nhiên, Bicé bật cười, “Em đang nói gì thế?”

Belle không nói gì cả. Nó chỉ chờ.

“Đôi khi em toàn nói những điều quái gở nhất thôi, Belle à.”

“Tại sao nhớ Mẹ lại quái gở đến thế?”

“Ừ, có lẽ bởi vì bọn mình chưa bao giờ nhìn thấy mẹ ruột kể từ khi còn bé tí.”

Tim Belle nhảy ngược lên cổ họng, “Đúng rồi.” Belle không thể tin được, nhưng đây là sự thực. Đúng như người đàn bà nọ đã nói, Bicé đã quên sạch. Bicé đã quên tất cả mọi chuyện, nghĩ rằng hai đứa nó đã được nhận nuôi, rằng hai đứa nó đã luôn ở nơi này, sống với người đàn bà kia từ khi bọn nó còn bé tí. Và quan trọng nhất, Bicé đã yêu thương Belle trở lại.

“Đừng sợ, Bicé. Ít nhất thì bọn mình còn có nhau.” Belle nói rồi ngả đầu lên vai cô chị. Nhưng Bicé chỉ bật cười và bảo: “Ngốc quá!” trong khi vuốt ve mái tóc đen nhánh của Belle như thói quen thường ngày.

Đêm đó, hai cô bé trốn trong căn phòng tối thui và chờ người đàn bà xinh đẹp quay lại. Belle

nhìn cô chị lúc này dường như đã quay lại với vẻ hạnh phúc và tràn trề năng lượng của mình - bất chấp trong đầu đầy những ký ức giả. Và nó quyết định sẽ không nói gì với Bice cả, sau này cũng không, đến khi trưởng thành cũng không. Belle sẽ giấu kín tất cả những bí mật của mình, và sẽ chờ để trả giá cho tất cả những điều đó.

Sau vài giờ chờ đợi, cả Belle và Bice đều ngủ thiếp đi. Rất khó để biết được thời gian, bởi vì tất cả mọi thứ quá tối và bọn trẻ không được phép ra ngoài. Vài lần Belle choàng tỉnh vì Bice lẩm bẩm trong cơn mơ. Cô bé rên rĩ và hét lên những lời đại loại như: “Lẽ ra tôi không phải ở đây”, hay là: “Belle, cứu chị với!” Người đàn bà đã nói rằng chuyện thế này sẽ diễn ra một thời gian. Belle vẫn còn đang lơ mơ thì bỗng nghe thấy một tiếng kéo kéo dài, và rồi tiếng hai bước chân lớn dần lên. Nó nghe thấy ai đó thở gấp, vội vã. Belle lao ra khỏi phòng để tận mắt chứng kiến.

“Gặp gia đình mới của con đi, Christian!” Người đàn bà nói với cậu bé tóc đỏ đi cùng mình. Cậu ta nhìn quanh lo lắng, nheo mắt để nhìn rõ hơn. Ngay khi đó, một đôi chân khác loẹt xoẹt bước qua Belle khi nó đang lơ vờn trong hành lang. Đó là Victoria, đứa con gái kinh khủng mà Belle chỉ mới gặp còn Bice thì cho rằng bọn chúng đã biết nhau kể từ khi còn bé tí.

“Cái gì đây, trại trẻ mồ côi à?” Thằng con trai hỏi người đàn bà.

“Không, con yêu, các con không mồ côi. Giờ ta là mẹ của các con.”

“Tôi là Victoria. Tôi là người đầu tiên đến đây.”

Belle bước vài bước về phía Christian. Cậu ta mặc một chiếc quần jean rách bươm và một cái áo tơi tả có in chữ Celtic 31. “Sao cậu bắn thế?” Belle hỏi.

Christian lẩm bẩm một câu xin lỗi gì đó về chuyện chơi bóng bầu dục ngoài một cái bồn vữa.

“Christian này, trong nhà ta, con sẽ có mọi thứ trên đời này.” Người đàn bà nói bằng giọng lạnh lẽo, êm ái. Đó là lúc mà Christian nhận thấy có ai đó đang rên rĩ trong một phòng khác, cầu xin được giúp đỡ.

“Tôi... tôi không nghĩ mình thuộc về nơi này.” Christian nhìn xung quanh.

“Dĩ nhiên là con thuộc về nơi này, con yêu. Tất cả các con đều thế.”

Ngay khi đó, Bice lại gào thét và Christian nhảy dựng lên, “Ai thế?”

“Ồ, không có gì đâu, con yêu.”

“Tôi... tôi không biết bà là ai, cũng không biết đây là gì. Nhưng tôi không muốn ở đây.”

“Con có muốn đấy, Christian.”

“Không, tôi không muốn. Tôi rất tiếc vì đã đồng ý giao kèo với bà.” Christian lúc này thều thào và bắt đầu chậm chậm lùi ra.

“Thật đáng thương.” Người đàn bà nói.

“Không đáng thương gì cả! Giờ hãy thả tôi ra! Tôi muốn rời khỏi...”

Belle chớp mắt chỉ trong một giây, giây tiếp theo, một cơn gió lạnh lẽo thổi xuyên qua căn nhà, làm chiếc váy đen bay phấp phới quanh thân hình người đàn bà. Từ góc tối, mục bước vào giữa

vết sáng lọt vào từ cửa sổ. Từ vùng tối đen của căn phòng, Belle nghĩ mình thấy một vẻ khủng khiếp lướt qua trên mặt của người đàn bà, như một cái miệng máng xối hay vẻ mặt của nữ thần tóc rắn[3]. Bà ấy có phải là quỷ dữ không nhỉ? Belle tự hỏi.

Với sự hung hãn dâng trào, người đàn bà vụt tới trước mặt Christian, cái áo choàng bay phần phật với một vẻ đói khát quanh cả hai người, rít lên những tiếng ăng ẳng mà Belle nghĩ là mình có nghe thấy. Thế rồi Christian nằm dài bất động trên sàn nhà, vẻ thống khổ lộ rõ trên mặt. Người đàn bà bước ra khỏi vết sáng và lùi vào góc tối của mình, như một con thú săn mồi thỏa mãn. Mụ ngồi xuống chiếc ghế tựa, miệng lại mỉm cười, trông đáng yêu như thường thấy.

Trong một vài giây, Belle choáng váng đến nỗi không thể cử động. Rồi nó rón rén đi về phía người đàn bà, lại gần cái ghế tựa trong góc, nơi ánh sáng không dám mon men đến. Ngay cả lúc này, Belle cũng không thể không nghĩ đến vẻ đẹp sừng sờ của người đàn bà kỳ lạ này. Nó nhìn thấy một bức thư trên cái tủ góc cũ nát, bị bỏ rơi cạnh người đàn bà lúc này đang ngồi trong ghế tựa, lưng quay về phía Belle. Mụ miết những ngón tay dài, thanh mảnh trên tờ giấy đang chuyển thành màu vàng như một thứ đồ chơi. Một cách thờ ơ, những ngón tay được chăm chút cẩn thận đó cầm lấy mép giấy. Belle không muốn đến gần hơn, nhưng nó cũng không cần phải làm thế mới đọc được lá thư được viết bằng nét chữ trẻ con to bự.

Gửi: Phineas the Fence, Celtic 31

Từ: Christian W.

Anh The Fence thân mến,

Anh thật xuất sắc đến chết người trong trận đấu ngày hôm qua! Làm thế nào anh có thể đá xoay khi bóng đã rơi hẳn về một bên như thế? Anh có luôn mặc những bộ đồng phục xấu như thế không? Anh làm gì với những bộ đã chật?

Em chỉ viết bởi vì em đang cần phải làm vài công việc người lớn quan trọng thôi. Giờ em đã có những trách nhiệm, và em đã lớn hơn, vì thế em có một câu hỏi nghiêm túc cho anh đây, làm thế nào em có thể đủ xuất sắc để trở thành một cầu thủ ăn lương và em có thể ghi danh ở đâu? Anh có thể nói cho em biết vì em không chỉ là một đứa bé nữa. Giờ em đã có người để chăm sóc và những chuyện đại loại như thế. Ông ấy hơi “chập chập”, và ông ấy cần em. Vì thế em sẽ phải lo liệu mọi việc. Vì bản thân ông ấy và vì em.

Thế điều tồi tệ nhất anh đã từng làm là gì? Điều tồi tệ nhất anh sẽ làm nếu có ai đó đề nghị, và giả sử anh phải trông nom ai đó là gì? Em cho là em sẽ làm bất cứ điều gì.

Đồng nghiệp của anh,

Christian.

Tái bút: Nếu anh định rút đồng phục cũ đi thì liệu em có thể có một bộ được không?

Belle cảm thấy mặt đỏ bừng. Nó chạy về phía thằng con trai tóc đỏ trong chiếc áo Celtic.

“Cô đã làm gì cậu ta thế?” Nó vừa gặng hỏi người đàn bà vừa quỳ xuống cạnh thằng con trai và nhận thấy gương mặt cậu ta lạnh giá. Belle áp má vào má cậu ta và nắm lấy tay cậu ta trong khi Victoria dùng chân đá vào thẳng bẻ. Belle đẩy Victoria ra và ngược lên nhìn người đàn bà chờ câu trả lời.

Người đàn bà không quay lại. Mụ chỉ ngồi đó, vuốt ve lá thư bị đánh cắp.

“Các cô gái, có vẻ giống như Bice, Christian sẽ không tham gia trò chơi nho nhỏ của chúng ta.”

Chương 2: BỮA TIỆC GIÁNG SINH

Bằng ánh sáng lập lòe từ đồng sắp đang thấp và vài con ong bị thiêu cháy đang bay điên cuồng quanh phòng, mẹ đọc cuốn Sách về Lịch sử Loài người và tự hỏi liệu chúng (loài người, chứ không phải lũ ong) có được tạo nên hoàn toàn từ Lòng kiêu hãnh và Nỗi sợ hãi hay không. Mẹ sẽ nghiên cứu vấn đề này sâu hơn trong thiên niên kỷ tới. Bóng tối trong căn phòng lẫn trốn mẹ, run rẩy như những tù nhân hoảng loạn. Mẹ giở trang sách; mép giấy kêu lách cách như da chết. Các Ceasar, các tướng lĩnh, các nữ hoàng, chiến lược gia, những chính trị gia, các giáo hoàng, và những người nổi tiếng - mẹ mỉm cười. Vài con ong bỏ cuộc và rơi lộp bộp xuống sàn nhà. Lịch sử loài người chứa đầy những tên đàn ông, những đứa đàn bà vĩ đại, những cá nhân với khao khát quyền lực - tất cả bọn chúng cùng với những bảo mẫu giống như mẹ. Những người hầu phòng, bà đỡ, người cho bú thuê, người trông trẻ, mẹ kể, những gương mặt khác nhau ở những độ tuổi khác nhau, che giấu sự tối tăm và vực thẳm kinh hoàng. Mẹ chuyển đến trang cuối cùng, cuốn sách rên lên. Một tổ ong đen sì bị đốt thành than rít lên ngay trên đầu mẹ, cảm giác như thể một thành phố bị huỷ diệt. Mẹ cười vang khi nghĩ đến lũ trẻ của mẹ. Mẹ sẽ hơn hẳn những kẻ khác, là kẻ trừ danh nhất trong những thiên thần, bởi vì chưa ai trong số họ có đến năm đứa.

New York

Có thể tìm thấy những đứa trẻ mất tích ở đâu sau quá nhiều năm trôi qua như thế? Trong ngôi nhà dân dã nho nhỏ giữa cánh rừng ư? Hay trên một con phố ở Copenhagen? Hay một trại trẻ mồ côi ở Madrid? Hay một nơi khỉ ho cò gáy nào đó trên thế giới? Từng đứa trẻ có lẽ đã tìm thấy con đường đi của mình trong một góc ngách nào đó của xã hội, tồn tại bằng bất kỳ thủ đoạn hay mảnh lối nào mà chúng có thể phát huy. Victoria liệu có còn vẫn nổi xung lên? Bice vẫn tiếp tục học hành chứ? Hay Christian có trở thành một tên trộm không? Không ai biết cả, và trong bất kỳ trường hợp nào, không ai tìm kiếm bọn trẻ; không ai từng rơi một giọt nước mắt. Trong một tích tắc, giáo viên, bạn bè - kể cả cha mẹ chúng - đều quên mất rằng bọn trẻ đã từng tồn tại. Họ thậm chí không bao giờ cảm thấy thiếu vắng. Và thế là cuộc sống vẫn cứ tiếp tục diễn ra như vốn thế, mà không một lời đề cập đến những vụ mất tích kỳ lạ và những vụ bắt cóc đêm khuya. Những bà mẹ không hề ôm chặt đứa con của mình hơn trên đường phố. Những bảo mẫu không hề phải trông nom những đứa trẻ của mình cẩn thận hơn. Dĩ nhiên trừ một người.

Nicola Vileroy tự gọi mình là một bảo mẫu, mặc dù trông mẹ có thể giống bất kỳ thứ gì khác ngoài bảo mẫu. Mẹ cao và xinh đẹp, với mái tóc vàng búi chặt gọn gàng, gương mặt toả sáng rạng ngời như sao mai, và thân hình uyển chuyển thướt tha như một ly sâm-banh. Mẹ là người Pháp, với giọng nói trầm trầm quyến rũ cùng gương mặt và tính cách của một người đàn bà năm mươi tuổi thường quen với những điều tốt đẹp. Nếu bạn tin mẹ là một bảo mẫu, bạn sẽ nghĩ rằng mẹ kèm cặp cho một hoàng tử.

Vào đêm Giáng sinh, Madame Vileroy đứng trong một phòng khiêu vũ xa hoa ở thành phố New York, trông vô cùng thỏa mãn. Đây là khoảnh khắc mà mẹ cùng với những đứa trẻ của mình sẽ bước ra cái sân khấu của Upper East Side^[4] và sẽ trở thành trung tâm của nơi này. Lúc này những đứa trẻ của mẹ đã được chuẩn bị sẵn sàng sau những gì mẹ dạy bảo. Cuối cùng mẹ đã có thể trao cho chúng mọi thứ mà mẹ đã hứa - mọi thứ mà chúng đã mặc cả để có được - ở chính nơi đây trong thành phố này, nơi mà cuộc sống đang diễn ra ở thì hiện tại, nơi mà những kẻ có vai vế của ngày hôm nay không là gì cả vào ngày mai, và nơi mà không ai để ý đào bới quá sâu vào quá khứ - một thành phố mà không ai đưa ra những câu hỏi.

Tại bữa tiệc mừng Giáng sinh hàng năm của nhà Wirth, ba trăm khách tham dự ăn diện bánh bao hoà lẫn trong một căn phòng được trang hoàng bởi hoa tươi và cỏ rừng nển. Quanh căn

phòng là vài cây thông Noel treo đầy đồ trang trí và quà cáp chất đống.

Được trang hoàng trong ánh xanh lục và vàng óng, được chiếu sáng bởi những chiếc bàn lóng lánh bao phủ đầy hoa mùa đông, căn phòng khiêu vũ này là một trong những căn phòng đẹp nhất ở New York. Ở một phía, cửa sổ kéo dài từ sàn đến trần, và qua một lớp lụa dày, những khách tham dự có thể ngắm nhìn đường chân trời New York - gần như mờ mịt bởi một lớp bụi tuyết mềm dày. Là người mới đến thành phố nhưng đã có mặt trong tất cả các danh sách khách mời, Nicola Vileroy lướt qua căn phòng, tưởng chừng như mù có mặt ở tất cả mọi nơi cùng một lúc.

Mụ đã đến bữa tiệc với trọn bộ năm đứa trẻ tuổi teen của mụ - tất cả đều nổi bật và lạ lùng. Khi họ đứng ở lối vào, tất cả những cuộc đối thoại đều dừng lại, thay vào đó là những cái cổ nghển lên và những lời xì xào kinh ngạc. Bà Wirth - bà chủ bữa tiệc - và bà Spencer - bạn thân của bà chủ - trở mắt nhìn qua mấy dãy bàn. Bà Spencer, người cao hơn và là người biết tất cả mọi thứ, tất cả mọi người thuộc tầng lớp thượng lưu New York, phải cúi xuống để thì thào với bà bạn của mình - một mệnh phụ khá đầy đà với mái tóc vàng nhuộm. Mặc dù trẻ hơn vài tuổi (và xinh đẹp hơn nhiều), nhưng bà Spencer đối xử với bà Wirth như với một đứa bé. Khi nhìn về phía những người mới đến, bà chủ bữa tiệc nheo đôi mắt được trang điểm đậm lại cho đến khi con ngươi biến mất sau một làn xanh lục. Bà Spencer vén lọn tóc nâu óng ánh ra sau cái cổ thanh mảnh và nắm lấy cánh tay mập ú của bà Wirth. Năm thiếu niên đứng quanh Madame Vileroy, đang quan sát căn phòng.

“Ai thế?” Bà Spencer hỏi, nhìn mụ bảo mẫu xinh đẹp.

“Ồ, đó là Madame Vileroy,” Bà Wirth trả lời. “Chị gặp cô ta tuần trước. Cô ta là người Pháp.” Bà Wirth bị ấn tượng với mọi thứ thuộc về nước Pháp.

“Còn bọn trẻ?” Đặc biệt thú vị là cô bé cao ráo với mái tóc vàng rực rỡ, đứng cạnh Vileroy, mặc một chiếc đầm đỏ lung linh đổi màu trước mọi thứ ánh sáng. Đó là cô gái xinh đẹp nhất trong căn phòng, thậm chí so với cả những người lớn - và cả những cô-vợ-làm-cảnh nửa người lớn của một vài chủ nhà băng nào đó.

“Chúng là con của cô ta.” Bà Wirth trả lời. “Tất cả đều mười lăm tuổi. Chị nghĩ chúng là con nuôi.”

“Và chị mới gặp cô ta tuần trước?”

“Cô ta đi cùng với đứa con gái. Đứa cao có mái tóc vàng ấy.” Bà Wirth nhấp một ngụm sâm-banh nữa.

Núp phía sau cô bé xinh xắn là một cô bé khác, với mái tóc đen nhánh và một nốt ruồi ở môi trên. Cô bé này thấp hơn nhiều, điều này có vẻ hợp lý, bởi vì dường như nó đang tìm kiếm nơi nào đó để lẩn trốn. Nó kẹp tóc bằng chiếc kẹp nhỏ không hợp thời trang, nhưng lại trông trẻ hơn những đứa còn lại. Điểm giống nhau duy nhất giữa hai đứa trẻ là sự tương đồng của hai đôi mắt màu xanh. Bất chấp những đặc điểm ngoại hình khác nhau, đôi mắt của chúng lại giống nhau như hai giọt nước.

“Nhưng chị đã chốt danh sách khách mời nhiều tháng trước rồi mà.” Bà Spencer phản đối.

“À, đúng thế, đó là điều lạ lùng nhất.”

Bà Spencer nheo mắt nhìn bà bạn, “Chị không bao giờ đưa ra lời mời bổ sung. Năm ngoái chị không chịu mời người phụ nữ đã quyên tặng cả một chái nhà cho Marlowe.”

“Phải, chà, chị đã ra ngoài ăn trưa với vài người bạn, và đại loại là bọn chị đã đụng phải cô ta, chị nghĩ thế. Chị cảm thấy... bắt buộc phải mời cô ta.”

“Nhưng chị đã từ chối mời chị gái em khi chị ấy đến chơi để điều trị ung thư.”

“Chị biết,” Bà Wirth mơ màng. “Chỉ là chị thấy thích cô ta.”

“Và chị cũng không mời em dâu của chị.”

“Chị nghĩ là chị đã nói rõ rằng tự nhiên chị thấy *thích* người đàn bà này.”

Bà Spencer bật cười, và rồi bất ngờ im bật.

“Này, hẳn cô ta phải là vú em hay gì đó của bọn trẻ. Không thể nào là nhận nuôi. Ai lại nhận nuôi năm đứa thiếu niên chứ?”

“Hỏi thật nhé, chuyện đó có thực sự quan trọng không?”

“Chị *phải* tò mò chứ. Giờ họ *là* bạn của chị rồi.” Bà Spencer nói với vẻ mỉa mai. Bà Wirth quyết định phớt lờ bà bạn đồ kị của mình.

“Chị biết chắc một chuyện. Bọn trẻ sẽ vào học ở Marlowe.”

“*Cái gì?*”

“Điều đó có quan trọng không?” Bà Wirth hỏi với vẻ mặt tỉnh bơ thường thấy làm Bà Spencer vô cùng bức bối.

“Có chứ! Năm đứa trẻ chuyển đến đây với mẹ vú em vào giữa năm học, đột nhiên chiếm được chỗ trong ngôi trường được tuyển lựa kỹ càng vào hàng bậc nhất của thành phố - bọn họ chắc chắn phải đặc biệt, hay cực kỳ giàu có, hay là những kẻ phi thường. Bọn họ là đối thủ cạnh tranh, Genevieve à. Em thế đấy, chị quá ngây thơ.”

“Em quá hoang tưởng thì có.”

“Chà, em sẽ tìm hiểu thêm nhiều thứ.” Bà Spencer nói.

“Nicola! Hoan nghênh các vị”. Bà Wirth nói rồi chìa tay cho Madame Vileroy, Vileroy gật đầu và tháo găng tay. Bà Spencer tò mò liếc qua vai Madame Vileroy nhìn bọn trẻ nhưng e ngại không lên tiếng bởi vì mẹ bảo mẫu vẫn chưa thốt ra một âm thanh nào. Mặc dù đang mỉm cười và ánh lên màu xanh thanh bình, con mắt chia tư của Vileroy vẫn làm hai mệnh phụ co rúm lại và nheo mắt, rồi chồm đến gần hơn để nhìn, tự hỏi không biết đây có phải là một mối mới của kính sát trùng hay không.

“Hai vị có muốn gặp các con của tôi không?” Madame Vileroy gợi ý. Hai quý bà gật đầu như cún con. Bà Spencer dợm tiến về phía cô bé tóc vàng, nhưng điều gì đó giữ bà ta lại. Đó là một mùi ngòn ngọt tanh tươi, như chất gây nôn trộn với mật ong. Khi bà ta nhìn lên, Madame Vileroy đang giới thiệu một thằng bé lực lưỡng với quai hàm dày và mái tóc đỏ. Thằng bé trông e dè đứng cúi đầu. Nó mang một vẻ dần dợn, u sầu trên gương mặt, và đang đứng gần cô em lo lắng của mình - đứa con gái thấp hơn có nốt ruồi và mái tóc đen nhánh - như thể thằng bé là người bảo vệ cho con bé còn con bé là vật nuôi của cậu ta vậy.

“Đây là Christian.” Madame Vileroy nói, vẫy thằng bé tóc đỏ lực lưỡng ra phía trước.

“Hân hạnh được làm quen với các vị.” Thằng bé nói, không hề mỉm cười, và chìa tay ra.

“Christian Vileroy.” Bà Spencer nói khi nắm lấy tay thằng bé sau Bà Wirth.

“Thực ra là Faust.” Không hề thực sự nhìn vào mắt người đối diện, Christian nói với vẻ dứt khoát. “Christian Faust.” Nó lặp lại cái tên mới của mình, cái tên mà Madame Vileroy đã đặt cho bọn trẻ.

Bà Wirth và Bà Spencer liếc nhìn nhau. *Vậy là vú em. Cô ta chắc hẳn là vú em.*

Madame Vileroy nhìn sang đứa con gái ngăm ngăm đen trông có vẻ nghiêm túc với mái tóc nâu xoắn gọn gàng và gương mặt đầy tính toán. Con bé hồ hởi bước về phía trước. Nó mặc một chiếc váy đầm nhung dài tay, đeo kính, và một sợi dây chuyền vàng có chữ V ở giữa. Bằng cách nào đó, nó tạo nên ấn tượng là mình đang ganh đua để tạo được chỗ đứng gần Madame Vileroy.

“Victoria Faust,” con bé vừa nói vừa liếc nhìn tất cả mọi thứ và tất cả mọi người trước mắt. Bà Spencer đang định nói gì đó thì một đứa trẻ khác bước tới. Thằng bé này gầy ốm, gò má cao, hàng lông mi dài đen như mực và phủ lông như lông chim. Mái tóc vàng của nó cuộn chặt lại ở hai bên, và cả hai má đều lún sâu lúm đồng tiền. Nó nở nụ cười vừa ngọt ngào vừa thăm dò, nụ cười hẳn sẽ làm người ta luống cuống nếu nó lớn hơn, hay xấu hơn một chút.

“Cháu là Valentin. Cảm ơn vì đã mời bọn cháu.” Thằng bé nói, nở nụ cười quyến rũ lộ ra hai lúm đồng tiền.

Bà Wirth đột nhiên cảm thấy có tội vì đã buôn chuyện về bọn trẻ. Thế rồi, khi nụ cười của Valentin thay đổi, trở nên dữ dội hơn và ít giống trẻ con hơn, bà ta cảm thấy mình hơi bị phôi bày. Thằng bé liếc xuống chiếc váy của bà, với vẻ tự tin của một người đàn ông hoàn toàn trưởng thành, và đột nhiên bà Wirth cảm thấy mình trở nên hơi trần trụi.

“Rất hoan nghênh cậu, cậu bé... và... um... em gái cậu?” Bà Wirth cho rằng đây là một giả định an toàn. Valentin nắm lấy tay cô em tóc đen lúc này vẫn đang trốn sau Christian, rồi nói, “Đây là Bică.”

Khi thấy mắt cô em dường như đờ đẫn ra, Valentin liền thúc nhẹ vào hông cô bé. Bică thốt lên một tiếng cười bối rối sợ sệt và chìa tay ra.

“Và tất nhiên, Belle đáng yêu.” Bà Wirth nói, mắt nhìn cô bé cao ráo mà mình đã gặp ở nhà hàng.

Belle bước về trước, gật đầu với Bà Wirth, rồi bắt tay bà Spencer. Đột nhiên cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình lộn lên trên cổ họng, Bà Spencer vội nuốt xuống thật mạnh.

“Ch...-chào,” Bà ta vừa nói vừa nở nụ cười gương gạo trước khi lùi lại một bước dài loạng choạng. Cảm thấy phần nào chuyển choáng và ghê tởm, bà ta liếc nhìn Belle lần nữa, cô bé lúc này đang nhìn chằm chằm xuống sàn nhà và cũng đã lùi lại. Có phải cái mùi đó phát ra từ con bé? Bà Spencer thấy tò mò, nhưng không đủ tò mò để bước lại gần hơn. Đó là một thứ mùi kỳ lạ nhất, như một thứ gì đó bắn thiu tẩm trong chất làm thơm hương cam. Trong khi đó, Bà Wirth dường như không nhận thấy gì cả. Bà ta đang tán gẫu với Madame Vileroy và cố gắng moi nhiều thông tin hơn về gia đình họ. Khi họ di chuyển sâu hơn vào trong và đưa áo choàng cho một anh chàng giữ cửa, Bà Spencer lấy lại bình tĩnh và đưa ra chủ đề về trường học.

“Tôi biết là bọn trẻ sẽ bắt đầu học ở Marlowe sau kỳ nghỉ.”

“Phải.” Madame Vileroy trả lời.

“Tôi chưa bao giờ nghe có ai đó được chấp nhận vào giữa năm...”

“Những đứa trẻ này khá đặc biệt.”

“*Thật sao?* Chà, chắc là bà biết rằng hầu hết những học sinh ở Marlowe đều đặc biệt.”

“Tôi biết chứ.” Madame Vileroy nói.

“Thế những đứa trẻ của bà khác biệt thế nào?”

“Thứ nhất, Bică nói được hai mươi ba thứ tiếng.”

“Cái gì?”

“Bà có muốn dẫn chứng không?”

Bică xuất hiện từ hư không và định mở miệng lên tiếng thì Bà Wirth, lúc này đã thoát khỏi sự im lặng choáng váng, xen vào.

“Ồ, đừng thảo luận các vấn đề về trường học lúc này, các quý cô. Chúng ta nên tận hưởng bữa tiệc thì hơn.”

Bà ta nhắc lấy một ly sâm-banh từ gã bồi bàn và đưa cho Madame Vileroy.

“*Merci*, “ Madame Vileroy nở nụ cười thoải mái.

Sau khi bà Wirth và bà Spencer đã rời đi để chào những khách mời khác, Madame Vileroy kéo bọn trẻ lại gần. Bọn chúng tập trung xung quanh khi mẹ nhìn tất cả với vẻ tự hào. “Những đứa con quý giá của ta,” mẹ nói, “ta muốn tối nay các con phải được vui vẻ. Ta có một điều ngạc nhiên cho các con khi chúng ta về nhà.”

Mẹ trao cho mỗi đứa trẻ một nụ cười ngọt lịm đáng sợ. Ngang qua căn phòng, trông mẹ rất giống với hình ảnh của một người mẹ đáng yêu, ngây thơ. Trên thực tế, Madame Vileroy không quá khác những người mẹ khác. Cũng giống như họ, mẹ có những kế hoạch lớn cho đám con của mình. Mẹ muốn trao cho chúng những gì mà chúng ao ước. Mẹ muốn chúng thành công và để tâm đến những bài học mà mẹ đã dạy chúng. Nhưng mẹ muốn nhiều điều hơn nữa từ năm đứa trẻ này. Mẹ đã chọn chúng vì tiềm năng của chúng, vì sự sẵn lòng, và trên tất cả, vì sự yếu đuối của chúng. Về điều này, mẹ rất khác hầu hết các bà mẹ, những người yêu thương con cái của họ bất chấp những thiếu sót, những nhược điểm của chúng. Madame Vileroy chỉ ưa thích sự yếu đuối mà thôi. Mẹ yêu lòng căm ghét của Belle với chính bản thân con bé. Mẹ yêu sự thèm khát mù quáng của Victoria trước quyền lực và sự sẵn lòng tầm quan trọng của Valentin. Mẹ thậm chí còn yêu bản chất hai mặt của Christian, với những khát khao tranh đấu vĩnh viễn làm thằng bé luôn phải vật lộn với chính bản thân mình. Và Bică, chà... có lẽ với thời gian, mẹ bảo mẫu sẽ khám phá ra điểm yếu của con bé để mà yêu. Suy cho cùng, Madame Vileroy là một bảo mẫu cực kỳ tài năng, và mẹ chuyên về những nhược điểm vô cùng yếu ớt này.

Bọn trẻ quay đi và phân tán vào bữa tiệc. Christian và Valentin lon ton chạy đến một bàn thức ăn, kể cho nhau nghe những câu chuyện tiểu lâm. Belle - lúc này đã có được vài người ngưỡng mộ đang ngây ra ngắm từ những góc khác nhau trong căn phòng - thì thơ thẩn đi về phía quầy bar. Victoria liếc nhìn những vòng người trẻ tuổi, tự hỏi ai sẽ là kẻ hữu dụng nhất. Khi bọn chúng tản ra, mắt Bică dõi theo những đứa còn lại nhưng chân thì không hề nhúc nhích. Nó đứng một mình trên lối vào. Một Bică đầy tự tin ở Rome đã biến mất, thậm chí cả một Bică

hạnh phúc trong căn nhà gỗ cũng không còn. Cô bé Bice này chỉ có sợ hãi - và tức giận với Belle vì đã để nó lại đó. Nó hơi cựa quậy, cắn móng tay và nhìn xuống chân. Hơn bất kỳ điều gì, cô bé Bice này sợ hãi những người mới - nó quá khác biệt với chính con người nó năm năm về trước. Khi càng lúc càng nhiều hơn các nhóm nhận thấy sự có mặt của nó, Bice liền chắp hai tay phía trước, vai rũ xuống, và nó bắt đầu lắc qua lắc lại, như thể đang cố tạo đủ lực đẩy để chạy ra khỏi nơi này.

Một nhóm những cô cậu ăn mặc hợp thời trang chừng khoảng mười sáu tuổi đứng gần đó, thì thầm và liếc qua vai nhau. Thi thoảng, ai đó nói gì đó làm bọn chúng cười phá lên. Bice co rúm lại. Lối vào cổ cảm giác như một sân vận động, một không gian mở đồ sộ và không có đồ bảo hộ nào trong tầm mắt. Nó quay người rời đi và đâm thẳng vào một người giữ áo khoác, người này đánh rơi một chõng áo khoác cùng với móc áo xuống đất. Bọn thiếu niên kia cười rũ rượi khi Bice cố gắng xin lỗi và giúp anh bạn trẻ trong khi anh này xua nó đi. Nó đứng đó, nước mắt rưng rưng. Một đứa con gái ngăm ngăm đen trông có vẻ tự tin suýt đâm bạn, tách khỏi đám đông, rồi bước ra, cố gắng kìm tiếng cười.

“Đây, cầm cái này.” Đứa con gái đưa cho Bice một ly sâm-banh chứa đầy món rượu táo sổng sánh. Bice xoay người lại vừa đúng lúc để tóm lấy ly rượu.

“Tôi là Lucy Spencer,” đứa con gái vừa nói vừa liếc nhìn về phía đám bạn.

“Chào Lucy,” Bice đáp lời, hoang mang và đầy biết ơn. Mắt nó đảo về phía đám thiếu niên, sợ rằng đây là một trò chơi khăm nào đó. Trong lúc đó Lucy đã bước đến giữa phòng, gần như chờ đợi Bice sẽ đi theo.

“Bice, đúng không? Có muốn thử quầy sushi không? Từ Nobu đấy.”

Bice gật đầu hỏi, “Nobu là gì?” và Lucy nghĩ con bé tội nghiệp này đúng là ngây thơ và lạc hậu biết mấy, trong khi Bice cố định vị Nobu trong hàng tá thành phố ở Nhật Bản mà nó đã từng được tham quan. *Chắc là nó gần Hakone*, Bice nghĩ.

“Tôi sẽ giới thiệu cậu với bạn thân nhất của tôi, Charlotte.” Lucy nói gần như lơ đãng, rồi nó đi thẳng vào vấn đề chính: mọi thông tin, “Các cậu sẽ vào Marlowe à?”

Bice lại gật đầu. Nó không nhớ rõ lắm.

“Cậu có đến xem vở kịch của trường không?”

Bice nhún vai, “Tôi đoán là có...”

“Thế thì có lẽ cậu sẽ gặp nó,” Lucy nói. “Nó viết vở kịch ấy mà, cậu biết đấy.”

Ngay lúc đó, Victoria thành linh đâm bổ về phía hai đứa nó, mắt gắn chặt vào Lucy. Mặt Bice trắng bệch, khả năng Victoria nói điều gì đó đáng hổ thẹn lúc nào cũng có thể xảy ra.

“VẬY *cậu* là đứa đứng đầu lớp trong suốt ba năm?” Victoria nói, hai tay khoanh trước ngực. Khi mặt Lucy hiện lên vẻ thắc mắc, Victoria thêm vào, “Có một danh sách trên Internet.”

Bice thở dài.

“Ừ, thì sao?” Giọng Lucy gần như tự vệ. Bice đứng cạnh, thử món sushi và không nói lời nào. Không như Victoria, Bice ghét xung đột, và không phải vì nó muốn có bạn mới nhiều đến thế. Nó chỉ muốn cho xong bữa tiệc mà thôi.

“Thế phải có gì? Để trở thành người xuất sắc nhất ở Marlowe ấy,” Victoria hỏi.

“Tôi đoán là chỉ cần GPA[5] tốt nhất. Giống như mọi nơi khác thôi.” Lucy nói.

“GPA của cậu là bao nhiêu?”

“Sao cơ?” Lucy gần như sặc.

“Victoria! Đừng bắt đầu như thế, OK?” Bice nài nỉ. Nó khó nhớ được lần gần đây nhất có ai khác ngoài gia đình tỏ ra hứng thú với nó - và giờ thì Vic đang phá hỏng chuyện này.

“OK thôi. Cậu không cần phải cho tôi biết. Tôi chỉ muốn biết mọi việc xảy ra như thế nào.” Victoria nói.

“Ồ, à, nó chỉ là hệ thống năm điểm chuẩn thôi. Cậu có thể đạt tới năm điểm với các lớp nâng cao và bốn điểm với các lớp thông thường.”

“Phải rồi... OK, vậy thì... chúng ta đã biết nó diễn ra thế nào.” Bice nói, trong lòng hi vọng Victoria sẽ bỏ đi.

“Vậy tôi cá là có nhiều người đạt được năm điểm tròn,” Victoria nói.

Lucy nhấp một ngụm đồ uống nữa. “Ồ, không. Không thể nào đạt được điểm trung bình là năm đâu. Thậm chí cả những người đã đạt được Giải thưởng Marlowe cũng chưa bao giờ được cao đến mức đó. Tất cả mọi người đều phải tham gia lớp chăm sóc sức khỏe và giáo dục thể chất, và cả hai lớp này điểm cao nhất chỉ là bốn.”

“Bi kịch...” Bice lẩm bầm.

“Hừ,” Victoria giả vờ như kiểu nó thấy tất cả mọi chuyện đều dưới tầm của mình. “Trường đại học thì sao?”

“Trường đại học *thì sao?*” Rõ ràng Lucy đã bắt đầu cảm thấy bức bối với tất cả những câu hỏi.

“Ở trường gần đây nhất của tôi,” Victoria nói, “hầu hết bọn học sinh đều vào Harvard, trừ những đứa ra nước ngoài.”

“Marlowe là trường xin nhất toàn quốc,” Lucy nói. “Học sinh đi bất cứ nơi đâu mình thích.”

“Thấy chưa, Vic? Mọi người đi bất cứ nơi đâu...” Bice xen vào. “Lucy, tôi chắc là Vic rất cảm kích vì cậu đã giúp đỡ. Giờ, chuyển sang...”

“Im nào, Bice.” Victoria thậm chí còn không buồn nhìn Bice khi nói. Nó trao cho Lucy một ánh mắt thách thức. “Tôi cá là *tôi* có thể đạt được điểm năm tròn.”

“Vậy thì tôi hi vọng cậu mắc bệnh lupus[6], bởi vì nếu không thì cậu sẽ không thể tránh được lớp thể chất,” Lucy nói. “Và thậm chí cả Michael Jordan cũng không thể kiếm được hơn bốn điểm ở môn thể chất.”

“Ở trường tôi vừa mới học,” Victoria nói, “có một tư vấn viên hướng dẫn cậu những cách có được bất kỳ cơ hội nào ở những trường đại học tốt nhất.”

“Ở đây không giống thế,” Lucy có vẻ trở nên thù địch hơn một chút. “Ai cũng có một giáo viên cố vấn giỏi. Họ được chỉ định. Nghe này, nếu cậu miễn cho tôi...”

“Miễn cho cậu? Tôi chả quan tâm cậu đi đâu. Tôi chỉ nói chuyện.” Victoria nói, tay vẫn khoanh trước ngực.

Victoria chưa bao giờ giỏi trong việc giữ người khác nói chuyện lâu. Nó có thể nhẹ nhàng khi cố gắng. Nhưng khi cần thông tin, nó có kiểu làm người khác cảm thấy dễ phòng hơn, bị xúc phạm hơn. Nó không nề hà khi người ta nghĩ nó thô lỗ và không thèm trả lời. Với nó chỉ cần hỏi được là đủ. Nó giữ được Lucy nói chuyện trong hơn năm phút, và phát hiện ra nhiều điều hơn những gì Lucy có thể ngờ đến. Nó khám phá ra Lucy là đứa con gái vô cùng bất hạnh, tự dồn ép bản thân gần như giống nó, không phải vì Lucy muốn mà bởi vì bà mẹ - bà Spencer - nghĩ rằng con gái bà sẽ chẳng đáng giá nhiều nếu không có một hồ sơ lý lịch danh tiếng. Lucy và Victoria rất giống nhau. Victoria phát hiện ra rằng Lucy đang chạy đua cho chức chủ tịch hội học sinh và cô nàng đang thực hiện một bài báo để gây ấn tượng với cô LeMieux, một trong những giáo viên cổ vấn về đại học ở Marlowe - bởi vì ở Marlowe, mọi chuyện *thực sự* là như thế.

Cô LeMieux đã học ở Yale và đã từng nằm trong ban giám hiệu của Yale. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng một bức thư của cô sẽ là tấm vé để đến với Ivy League^[7]. Cô LeMieux biết điều này và thường dùng nó làm lợi thế cho mình. Cô là một phụ nữ khoác lác và tàn nhẫn, thường thể hiện sự thiên vị rõ ràng và sử dụng học sinh để thúc đẩy vị trí xã hội của mình. Hầu hết các học sinh ở Marlowe đều ghét cô, nhưng ai cũng giả vờ là mình gần gũi với cô. Vì lý do đó, sự chiều cố của người phụ nữ lạc hậu, không dễ mến này đã trở thành một điều bắt buộc phải có đối với những đứa trẻ thuộc top đầu ở Marlowe.

Victoria biết tất cả những điều này không phải vì Lucy đã kể cho nó nghe. Thực ra, Lucy đã cố hết sức để che giấu hầu hết những chuyện đó. Nhưng điều đó không quan trọng, bởi vì Victoria biết cách gian lận. Hay đó là cách Madame Vileroy nói. *Gian lận*. Bất cứ khi nào Lucy nhìn đi nơi khác hay nhìn vào ly nước uống, cân nhắc để trả lời, Victoria sẽ lại nhìn sâu hơn, khoan sâu vào trong tâm trí Lucy để nghe những mẫu đối thoại nội tâm của cô nàng - Victoria có thể nghe được những mẫu đối thoại đó cũng rõ ràng như bất kỳ mẫu đối thoại bằng lời nào khác.

Christian và Valentin đang nhét bánh ngọt Pháp đầy mềm tại một chiếc bàn giữa phòng thì một cô bé mặc váy đầm màu xanh nhạt có mái tóc đỏ xoăn dài tiến đến. Cô bé đứng cách hai đứa vài bước chân, thờ ơ nhìn đi nơi khác, cho đến khi Christian và Valentin không thể làm gì ngoài việc tự giới thiệu bản thân. Charlotte Hill chưa bao giờ thiếu bạn trai, nhưng vì lý do nào đó, nó lại đang phớt lờ tất cả để đến gặp mặt những đứa mới đến. Nó luôn kịch như thế. Có lẽ đó là lý do vì sao nó là tác giả giỏi ở độ tuổi nhỏ như thế. Sau vài phút, Charlotte hoà vào cuộc nói chuyện dễ chịu với Christian, mặc dù cậu ta là người kém đẹp trai hơn. Những câu châm biếm hài hước của Valentin không tạo ấn tượng nhiều với Charlotte bằng những nỗ lực vụng về của Christian khi cố tỏ ra hóm hỉnh. Charlotte cứ che miệng cười khúc khích và chạm vào tay Christian trong khi Christian ngày càng đỏ mặt tía tai và Valentin thì đảo tròn mắt lần thứ một nghìn. Charlotte dường như đang rất vui vẻ, cho đến khi bất thành linh một cánh cửa phía sau bật tung ra và một đoàn bồi bàn bước ra cùng với món bánh canapé tươi. Cánh cửa đập sầm vào lưng Charlotte, làm nó văng về phía trước. Ngay trước khi nó ngã xuống bàn, Christian đã kịp bắt lấy, vì thế Charlotte chỉ bị đổ mất một ít nước uống.

“Cảm ơn đảng ấy,” Charlotte bật cười, và rồi, vì hai đứa đã quá gần, nó liền hôn nhẹ lên má Christian. Christian mười lăm tuổi và đẹp trai, nhưng trước đây nó chưa bao giờ ở gần một cô gái như thế này. Có gì đó trong nó chao đảo, trong một giây nó không biết phải làm gì tiếp theo - và thế là mọi chuyện đã quá muộn. Cơ thể Charlotte đột nhiên lịm đi trong tay Christian. Như một con búp bê rách, cô bé đổ ập xuống sàn. Nhạc ngừng chơi. Tất cả mọi người quay lại nhìn Christian đang choáng váng đứng trước cô nàng Charlotte bất tỉnh - và Valentin đang cười khùng khục gần đó.

“Hình như bạn ấy trượt chân,” Valentin nói khi một nhóm phụ nữ vội lao đến giúp Charlotte.

Christian thì đang hoảng hốt với chính mình, “Tôi không định... bạn ấy chỉ... Tôi thấy bối rối và...”

“Ông làm cô nàng hôn mê,” Valentin nói, nó chẳng quan tâm khi mọi người xô đẩy nó để tùm tùm thành đám đông. Christian đã quá căng thẳng khi ôm Charlotte trong tay nên trong một giây nó đã mất kiểm soát. Trước đây nó chưa bao giờ như thế này, mất kiểm soát trước món quà của mình. Một món quà - đó là cách gọi của Vileroy, bởi vì Christian là tên trộm tài năng nhất. Chỉ với một cái đụng chạm nhỏ nhất, Christian có thể *đánh cắp* bất kỳ thứ gì mà nó cần từ bất kỳ ai. Nó có thể lấy bất cứ thứ gì mà không ai biết được. Christian cảm thấy một luồng năng lượng mới. Năng lượng của *Charlotte*.

Bà Wirth luồn lách xuyên qua đám đông, “Tôi nghĩ con bé bị đập đầu,” bà ta kêu lên, “Chắc là cánh cửa đã đập vào đầu nó.”

“Giúp tôi!” Christian nói với Valentin, răng nghiến chặt, “Im mồm lại và giúp đi.”

“Có vẻ như ông đang làm một việc tốt đấy.” Valentin nói.

Trong khi đó, bên cạnh hai đứa, các quý bà quỳ xuống cạnh Charlotte, quạt quạt trên mặt cô bé. Một người đàn ông hoảng hốt lấy điện thoại gọi xe cấp cứu.

“Chữa lại chuyện này đi, Val,” Christian nói.

“Nhưng thế thì ông sẽ không nhớ được khoảnh khắc lãng mạn đó.”

“Làm đi.”

“Được rồi,” Valentin nói, “nhưng ông nợ tôi nhé. Nhưng mà ông sẽ chẳng nhớ gì đâu.” Nó nhắm mắt lại và đút tay vào túi áo. Nhìn từ phía Christian, mặt Valentin đông cứng lại, một cảm giác hư ảo nhanh chóng trùm lên nó, một cái nháy mắt, Christian lại đang đứng đó với Charlotte, cô nàng đang bị bỏ về mẩu truyện ngắn cuối cùng của mình. Christian nháy mắt vài lần. Nó không nhớ gì cả. Không ai nhớ gì hết. Đám đông không hề lao đến. Charlotte không hề ngã vào tay Christian. Những người bồi bàn không hề mở tung cánh cửa. Valentin mở mắt ra và mỉm cười. Chỉ có nó là nhớ.

Với Charlotte và Christian, chuyện này không gì hơn một cái nấc cụt. Valentin đang nói gì đó, và rồi giọng nó nẩy lên, rồi nó lại tiếp tục. Nó trích dẫn gì đó từ văn học, và khi Charlotte tỏ vẻ ấn tượng thì nó thêm vào, “Đó là một trích dẫn nổi...i tiếng.” Chỉ thế thôi. Valentin hạ cánh vào giữa câu nói của chính mình. Không có gì bất thường cả. Chỉ là một thằng bé nói lắp trong bài nói của mình. Bài nói của Valentin đã bị nháy vài lần trong cuộc nói chuyện này. Mặt nó đã co rúm lại, như một người bị hội chứng Tourette[8]. Thường thì chuyện đó chỉ xảy ra ngay trước khi nó nói gì đó hài hước, hóm hỉnh hay ve vãn, ngay trước khi nó phát ra những câu nói đắt giá nhất của mình. *Hẳn là do kích động*, Charlotte nghĩ, sự chú ý của cô bé chuyển từ Christian sang Valentin.

Valentin lắng nghe Charlotte nói về vở kịch của cô nàng - vở kịch sẽ được trình diễn ở Marlowe vào ngày sau lễ Giáng sinh. “Về cơ bản, đó là một âm mưu kiểu cổ mà trong đó Christopher Marlowe - người trùng tên với trường học của bọn mình - thực ra đã giả chết và sáng tác dưới cái tên được biết đến là ‘William Shakespeare’,” cô bé nói, mắt mở to, “Và cũng có vài bản nhạc...”

Nhưng trước khi Charlotte kết thúc lời mô tả của mình, Valentin đã nắm lấy tay cô nàng. Nó kéo cô nàng ra khỏi Christian, ngay khi cánh cửa bật tung ra và một quân đoàn bồi bàn ào ra.

“Cảm ơn đấng ấy,” Charlotte nói, nép vào gần Valentin hơn để nhường chỗ cho một bồi bàn khác đi qua.

“Rất hân hạnh.” Valentin nháy mắt với cô nàng. Lần này Charlotte hôn lên má *Valentin*.

“Cú ra tay tuyệt đẹp.” Christian nói. Nó quay trở lại với đám bánh ngọt Pháp, gần như không nhận ra Valentin đã làm gì và rằng trong một giây ngắn ngủi Charlotte dường như đã là một người mà nó có thể thích.

“Vui chứ?” Madame Vileroy đột nhiên xuất hiện sau vai Victoria. Nó đang nhìn Bică làm Lucy ngạc nhiên khi thết đãi cô bạn mới vài món ngoài thực đơn và yêu cầu người đầu bếp bằng tiếng Nhật hoàn hảo.

“Con bé Lucy đó là kẻ dối trá.” Victoria nói với vẻ khinh bỉ khi nhớ lại tất cả những gì mà Lucy đã không nói ra.

“Chúng ta nên giới thiệu nó với Valentin.” Madame Vileroy nói.

“Có một mục cố vấn chơi trò thiên vị.”

“Ồ? Lucy là cục cưng của mục à?”

“Không lâu đâu.”

“Tại sao, Victoria yêu quý, con không biết rằng những kẻ gian lận không bao giờ thành công à?”

Victoria trông có vẻ thích thú. Nó quay sang bên kéo tay bồi bàn đang bê một khay bánh xếp nhân táo và thì thầm vào tai anh ta, “Này anh!” Nó nói. “Anh có biết bà Spencer là ai không?”

“Không, thưa cô.” Người bồi bàn nói.

“Bà ta là con quạ trong bộ váy con công ấy.”

Người bồi bàn có vẻ không thoải mái và không biết phải nói gì.

“Tôi sẽ cho anh” - Victoria nhìn vào mắt anh ta, lắng nghe những con số hồ hỏi trong đầu anh ta, định giá anh ta - “một trăm đô la nếu như anh đến đây và tự giới thiệu mình là Ethan - từ Cầu lạc bộ Devonshire.” Nó nhét tiền vào túi áo ngực của người bồi bàn mà không chờ anh ta đồng ý.

Khi người bồi bàn gật đầu và bước đi, Victoria nói với Madame Vileroy, “Ethan là gã mà Lucy đã hẹn hò vào năm ngoái. Spencer chưa bao giờ gặp mặt anh ta, nhưng Lucy bảo với bà ta rằng anh ta là một thằng bé đáng tin. Và giờ bà ta sẽ nghĩ rằng thực ra anh chàng chỉ là một bồi bàn. Điều này sẽ đem đến...” - Victoria liếc nhìn đồng hồ - “...đúng năm phút giải trí.”

Madame Vileroy khẽ bật cười.

Victoria xoay người trở lại chỗ Lucy và Bică, để tận hưởng những gì mà Lucy không biết là sắp xảy ra. Madame Vileroy cũng bước tới, đứng ngay sau Victoria. Victoria đến gần Lucy và lên

tiếng mà không cần chờ hai đứa kia quay lại.

“Vậy là cậu có một tên bạn trai?” Victoria bất ngờ hỏi Lucy.

“Gì cơ?” Lucy quay lại, sững sờ khi thấy Victoria lại xuất hiện, vẫn vô cùng trơ tráo.

“Ôi, Vic, làm ơn...”, Bicé thì thào, choáng váng trước kiểu cư xử của Victoria. “Không cần phải làm thế...”

“Im đi, Bicé. Tôi chỉ đang tìm hiểu thêm về cô bạn mới của chúng ta thôi.” Victoria mỉm cười, lắng nghe những ý nghĩ riêng tư trong đầu Lucy về Thomas Goodman-Brown, người mà Lucy gọi là *anh chàng thông minh nhất, tử tế nhất, nóng bỏng nhất... trên đời*. Và rồi, trong khi Victoria chờ đợi, Lucy lại nghĩ, *có phải nó theo đuổi Thomas không? Anh ấy đâu rồi?* Lucy nhìn quanh phòng tìm Thomas. Victoria dõi theo ánh mắt của Lucy và thấy một cậu trai trẻ với đôi mắt sâu tươi cười đang đứng nói chuyện với bạn. Victoria nhận thấy Belle đang lượn lờ gần đó, chăm chú quan sát cậu ta. Lucy có lẽ cũng nhận ra. Nó quay lại với Victoria.

“Gì cơ?” Lucy hỏi lại lần nữa.

“Không có gì.” Victoria nói.

Lucy lắc đầu và quay lại với Bicé, “Cậu đang nói với tôi cái gì tiếp theo sau *arigato*. ”

Bicé háo hức nói về điều mà nó biết và đang định trả lời thì Victoria đã buột ra, “*Gozaimasu.*” Victoria trao cho Bicé một nụ cười thiếu thân thiện, như thể trông đợi Bicé kinh ngạc, nhưng Bicé biết rằng Victoria không hề nói tiếng Nhật. Nó chỉ không thể nào ngừng gian lận. Lucy vẫn nhìn Bicé, rồi cô nàng đảo mắt, phớt lờ Victoria và bắt đầu hỏi Bicé những câu hỏi khác.

Trước khi Lucy có thể lên tiếng, Victoria lại xen vào, “Học bài từ Bicé à? Tôi nghĩ cậu là đứa thông minh nhất trường chứ?”

Lucy quên hết về Bicé và quay lại với Victoria. Bicé thở dài, cuối cùng cũng đành chịu thua. Nó túm lấy một ly rượu táo khác từ một người bồi bàn đi qua. *Thế là xong chuyện*, nó tự nhủ.

“Cậu là gì chứ, xem nào, là *The Princeton Review* [\[9\]!](#)” Lucy hỏi, đồng thời cảnh cáo Victoria bằng ánh mắt.

Victoria thích làm người khác nổi giận, nhưng lại quá hèn nhát chẳng dám đối mặt trước hầu hết những thách thức công khai. “Không, tôi á, *xem nào*, không ấn tượng,” nó lăm bằm, hai tay khoanh trước ngực còn mắt nhìn đi nơi khác.

“Nghe này, tôi không biết vấn đề của cậu là gì, nhưng...”

Ngay lúc đó, Lucy nhận thấy mẹ nó đang âm ỉ lao tới chỗ nó, tay cầm một miếng bánh xốp nhân táo như thể đó là vật chứng trong một vụ giết người.

“Lucy!” Bà ta gào lên, cổ chân gần như bị bẻ quặt trên đôi giày cao gót.

Lucy phát hiện ra nụ cười gian xảo trên mặt Victoria. Còn Victoria nghe thấy Lucy nghĩ, *Ôi, làm ơn đừng để mẹ làm chuyện này ở đây*.

Vậy vậy cái bánh xốp trước mặt cô con gái, bà Spencer lặp đi lặp lại, “*Bồi bàn? Bồi bàn?*”, như thể đó là một tội ác không thể tha thứ. Bà ta túm lấy khuỷu tay con gái và kéo đi. Vừa đi theo mẹ, Lucy vừa quay lại gườm gườm nhìn Victoria. Nó chỉ biết rằng Victoria có liên quan gì đó

đến chuyện này - và có thể Bice cũng thế.

Bice bắt được ánh mắt đó và cố gắng nói gì đó, để tách mình ra khỏi những chuyện đang xảy ra, để nói với Lucy rằng nó cảm kích thái độ thân thiện nho nhỏ mà Lucy đã thể hiện với nó biết nhường nào, nhưng nó không thốt ra được lời nào. Và rồi Lucy đi mất.

“Chà, có tác dụng đấy.” Victoria thở hắt ra thoả mãn, “Giờ đến lượt mẹ cố vấn đó.”

Victoria vênh váo bước đi, để Bice lại với tình trạng không bạn bè, và một mình với Madame Vileroy.

“Nào nào, Bice, ta sẽ làm bạn với con.” Madame Vileroy nói.

Từ xa, Belle quan sát một nhóm thiếu niên cùng độ tuổi với nó. Cụ thể nó đang nhìn một cậu con trai, tìm nó đập thành thích trong khi quan sát vẻ bề ngoài dễ mến của cậu ta, cách cậu ta cử động, cách cậu ta cầm đồ uống. Belle tự nhẩm lại tất cả những gì mà Vileroy đã kể về Thomas. Cậu ta là con trai duy nhất của Charles Goodman-Brown, một giám đốc ngân hàng có tiếng. Vợ ông ta, tức mẹ Thomas, đã mất vài năm trước. Nó vuốt thẳng chiếc váy đỏ khi nhớ lại màu ưa thích của Thomas. Thomas là phần thưởng của Belle, bởi vì trở thành người xinh đẹp nhất cũng vẫn chẳng là gì nếu như không có được anh chàng nổi tiếng nhất. Và trong thế giới của Belle, được người khác khao khát là tất cả đối với nó. Nhưng trong giây phút này, khi nhìn Thomas cùng với bạn bè, nó quên mất rằng trong suốt năm năm, nó chỉ bị ám ảnh bởi một điều duy nhất - và rằng đứa con trai kia chỉ là một phần trong cái kế hoạch lớn hơn mà thôi. Trong giây phút đó, Belle chỉ cảm thấy sợ hãi. Nó không quen với việc quá xinh đẹp, và phải tự nhắc nhở bản thân đừng có cảm thấy quá hổ thẹn hay yếm thế nữa.

Belle đặt ly xuống, vuốt thẳng váy lần thứ năm mươi, và tiến về phía quầy bar. Nó nhìn nhóm thiếu niên đúng lúc bắt được ánh mắt của cậu con trai cao ráo có mái tóc vàng tên là Thomas Goodman-Brown. Nó giữ ánh mắt đó một lát rồi mỉm cười, tìm như nháy lên cổ họng khi cậu ta cười đáp lại. Belle quay lại với người phục vụ quầy lúc này đang tránh xa khỏi nó. Nó trở nên lo lắng hơn. Bên cạnh nó là một bình thủy tinh cao có cắm một bó hoa mùa đông. Belle chạm đầu ngón tay vào một bông hoa, rồi nhìn nước cắm hoa đã chuyển sang màu vàng. Nó thở dài. Nơi nào nó đến thì mọi người bỏ đi. Những người ở lại qua vài phút đầu sẽ như những con nghien dưới bùa mê của nó. Và giờ Belle chỉ cách người đầu tiên mà nó thực sự cố gắng níu giữ có vài bước chân - con nghien đầu tiên mà nó sẽ không bao giờ giải phóng. Cách đó vài sải chân, một đôi nam nữ thì thảo vào tai nhau. Khi họ bước qua, người đàn bà đặt một thỏi kẹo bạc hà cách tay Belle vài phân. Nhìn thỏi kẹo Belle chỉ muốn khóc. Những chuyện như thế này luôn xảy ra, và mỗi lần như thế nó lại cảm thấy cực kỳ đơn độc. Đó là lời nguyện của Belle. Nó đã từ bỏ tất cả những gì mình có để trở nên xinh đẹp, để được yêu quý, và để có được sắc đẹp, nó đã trở nên đáng ghê tởm. Madame Vileroy nói rằng điều đó tạo nên nghị lực, bởi vì nếu nó muốn ai đó gục ngã trước bùa mê của mình, nó phải giữ được họ qua giai đoạn ghê tởm này - giai đoạn đơn độc.

Bữa tối được tuyên bố bắt đầu, và tất cả mọi người bắt đầu tản về phía bàn của mình. Christian bước về phía Bice.

“Mọi chuyện thế nào?” Nó hỏi Bice khi hai đứa ngồi xuống bàn. Christian là người duy nhất làm Bice cảm thấy thoải mái. Cô bé thở dài, “Bắt đầu từ đâu đây? Belle muốn Thomas, nhưng nó làm mọi người buồn nôn. Và trước đó, Victoria thực sự đã làm Lucy chảy máu mũi vì gian lận quá nhiều.”

“Không thể nào. Nó gian lận ngay trước mặt mọi người ư?”

“Ừ. Có lẽ nó lại sắp bắt đầu tất tần tật những thứ rác rưởi về việc cần phải có một cách cư xử thật đặc biệt...”

Christian chờ Bice nói thêm điều gì nữa, nhưng cô bé im lặng.

“Bice đã nói chuyện với đứa con gái đó một lúc.” Christian nói.

“Lucy á? Nó rất tử tế với tôi.”

“Kết bạn à?”

“Victoria phá tan thành... thêm một lần nữa.”

Bice cứ xếp rồi lại tháo chiếc khăn ăn, cố gắng không nhìn lên. Christian lầm bầm, “Tôi rất tiếc.”

“Này, Christian có gặp Connor Wirth không?” Bice hỏi.

“Có, bọn tôi nói chuyện về thể thao. Thăng ấy hay lắm.”

“Cậu biết là có khả năng cậu sẽ muốn đánh cặp thứ gì đó từ Connor?”

“Có thể là không.”

“Xin lỗi vì đã nói thăng ra thế này, nhưng Connor là một trong những vận động viên xuất sắc nhất, còn Christian thì không thích thua cuộc.”

Christian rên rỉ gục đầu vào vai Bice. Bice vỗ về nó như một người mẹ trù mến. Hai đứa ngồi im lặng một lúc. Một bồi bàn đi ngang qua để lấy mấy cái ly rỗng của chúng.

“Như thế này tuyệt thật.” Christian nói.

“Cái gì tuyệt?”

“Giáng sinh ấy. Bọn mình chưa hề có một lễ Giáng sinh nào trước đây.” Madame Vileroy không cho phép tổ chức lễ Giáng sinh. Đó là một trong những quy tắc của mẹ.”

“Bọn mình từng được chứng kiến rồi.”

“Không giống nhau.”

“Mình nên tỏ ra biết ơn,” Bice nói. “Có ai lại nhận nuôi đến năm đứa trẻ bị bỏ rơi chứ?”

“Ừ, nhưng bà ấy biến bọn mình thành những kẻ lập dị.” Christian nói.

“Bà ấy đã cố gắng bảo vệ bọn mình. Và đừng bảo với tôi là Christian không thích điều đó đấy, Quý ông Olympics nhí.”

“Cũng có những khoảnh khắc đáng nói.” Christian nhún vai. “Bà ấy giữ Bice và Belle ở cùng nhau.”

“Và giúp Belle trở nên khác hẳn tôi.”

Christian biết đây là một chủ đề đau đớn, vì thế nó không tiến xa nữa. Trong năm năm qua, Bicé đã lặng lẽ chứng kiến sự lột xác của Belle. Nhưng Christian biết chuyện đó làm Bicé cảm thấy như thế nào. Trong mười năm đầu đời của chúng, Belle và Bicé đã không thể tách rời. Christian nhớ điều đó. Nó mang một ký ức mờ mịt về chuyện sống cùng với hai chị em sinh đôi, Victoria và Valentin kể từ khi bọn chúng mới tập tễnh tập đi. Belle và Bicé đã gần gũi nhau hơn cả trong năm đứa. Và rồi đột nhiên năm năm trước, Belle quyết định phải trở nên xinh đẹp. Và thế là sự thay đổi bắt đầu. Christian không hiểu vì sao Madame Vileroy lại trao cho Belle điều nó muốn, quá dễ dàng, không mặc cả hay đổi chác gì. Nhưng mẹ đã làm thế - giống như rất nhiều những quà tặng mà mẹ đã trao - và Christian không giỏi trong việc hiểu lý do của những việc Madame Vileroy làm.

“Nhân nói đến ma quỷ,” Bicé nói, và Christian ngược nhìn lên.

Madame Vileroy ngồi xuống bên kia bàn và cầm một chiếc nĩa lên. Belle đến ngồi cạnh Madame Vileroy. Belle luôn ngồi cạnh Madame Vileroy. Phía bên kia nó thường trống không, ngoại trừ linh hồn tội nghiệp hiếm hoi nào đó đã trải qua *quá* nhiều thời gian lẫn lộn cạnh nó - đầu tiên là chịu đựng vì lịch sự hoặc tò mò, rồi dần quen đi và hít vào quá nhiều thứ không khí hôi thối kia, và rồi theo Belle đi khắp mọi nơi để thỏa mãn cơn nghiện. Bên kia phòng, mọi người vẫn đang nhìn Belle chăm chăm. Nhìn và bàn tán. Và thế là Belle thỏa mãn.

Dần dần cả năm đứa trẻ, Madame Vileroy, hai ông bà già ít nhất đã bảy mươi tuổi và vài người khác lấp đầy cái bàn. Vì không biết nói chuyện với ai, Bicé đành quay sang cặp đôi già cả ngồi cạnh nó. Có vẻ họ làm nó cười được, và họ không nhận thấy sự vụng về của nó. Ông già thích thú khi cô gái bé bỏng này bật cười trước những câu chuyện hài của ông, và thế là ông cứ kể chuyện về chiến tranh, hạn hán và tất cả những thứ không phải là đề tài của bọn trẻ ngày nay. Có một lần, Madame Vileroy nói gì đó với ông già - điều gì đó ôn hòa, kiểu như “Tôi nhớ chuyện đó,” và ông già cứng người lại rồi trở nên trắng bệch, như thể ông biết Madame Vileroy và mẹ muốn điều gì đó từ ông. Madame Vileroy chỉ nở nụ cười ngọt như mía lùi và thì thầm gì đó với Belle.

Từ đầu đến cuối, Christian tập trung vào bữa ăn trong khi Valentin cố gắng dụ dỗ nó nói chuyện. “Ông có gặp người nào ông thấy thích không? Ông có thấy Victoria xử lý mọi việc với Lucy không? Ông có muốn bánh mì của tôi không?”

Phản hồi duy nhất mà Valentin có là khi Christian chụp lấy miếng bánh mì. Sự lãnh đạm của Christian không là gì với Valentin. Nó là một người có thể tự mình tiêu khiển.

Một cô bé xinh xắn đi ngang qua bàn.

“Có muốn xem điều gì đó hay ho không?” Valentin hỏi Christian.

“Chắc chắn rồi.” Christian nói, rồi chờ một phút. Valentin nở nụ cười toe toét rộng đến mang tai. Một tay bồi bàn trượt chân và ngã lăn ra. Cô bé xinh đẹp ném cho anh chàng bồi bàn đang ngã chổng gọng một ánh mắt lạ lùng.

“Sao? Cho tôi xem gì đó hay ho đi.”

“Tôi vừa làm rồi còn gì. Tin tôi đi - ông đã rất thích”

Chương 3: NHÀ

“Cô tới Rimini vì Cornelia - người làm ra cái hộp, hả? Ta hiểu rồi. Nhiều người đến, từ những ngọn núi, từ Châu Phi, từ khắp mọi nơi, để cầu xin Cornello, nhưng ông ấy nói không. Ông ấy có thể làm gì đây, hả? Ông ấy đã mất bốn mươi... gì nhỉ? - anni, anni, năm, bốn mươi năm để làm ra một cái hộp. Một cái hộp nhỏ nhắn như vậy, vừa khít trên bàn tay ta. Nhưng bellissimo e perfetto[10]. Không gì đẹp hơn cái hộp của Cornelia hết. Hoàng đế cũng tới xem. Cornelia chạm thật tinh tế. Nhưng giờ ông ấy già rồi. Ông ấy không làm thêm cái nào nữa. Dĩ nhiên là cô muốn có nó, đúng không? Một quý cô xinh đẹp như cô đang kiếm tìm một phần thưởng xinh xắn... nhưng ông ấy không đưa đâu. Cô phải giết ông ấy, ông ấy nói vậy. Và cô biết đó... người ta nói ông ấy làm cái hộp bằng phép thuật. Bốn mươi năm, một cái hộp ma thuật đẹp hơn cả thế giới. Ông ấy luôn nói mình sẽ chết với cái hộp trên tay. Nhưng cô tới gặp ông ấy, hả?”

“Thực ra ông ấy làm ra hai cái. Và tôi đã gặp ông ấy rồi.”

Sau bữa tiệc, Madame Vileroy đưa bọn trẻ đến ngôi nhà mới của chúng ở Manhattan lần đầu tiên. So với một căn hộ rộng lớn, đắt tiền ở Upper East Side thì nơi này tối tăm và bẩn thỉu, có lẽ là căn hộ duy nhất trong khu dân cư với những cửa sổ nhỏ đến mức không thể nhìn ra đường phố. Khi đã bước vào trong, bọn trẻ cảm thấy hơi thở của chúng trở nên gấp gáp hơn, da dẻ xanh hơn, và cơ thể mệt mỏi hơn, như thể chúng đói khát không khí trong lành, sạch sẽ. Ngay cả Belle vốn đã quen với những mùi hôi thối cũng cảm thấy không thoải mái trong ngôi nhà này. Mụ bảo mẫu bật một bóng điện, và bọn trẻ nhìn nhau, bối rối. Ngôi nhà hoàn toàn trống trơn. Không có một mẫu đồ đạc nào trong đó. Có hai phòng ngủ ở một phía và một căn bếp lớn ở phía kia. Tất cả các phòng này quá trống trải - nếu như không tính đến bụi và lũ sâu bướm.

“Đồ đạc của bọn con đâu? Sao lại trống trơn thế này?” Valentin vừa hỏi vừa bước vào căn phòng trống.

“Đó là sự ngạc nhiên,” Madame Vileroy nói. “Ta đã đóng gói ngôi nhà của chúng ta lại và cho các con xem một thứ mới.”

Bicé nhìn thấy ba con sâu bướm trên trần nhà. Nó có thói quen tìm kiếm các vật sống trong mỗi căn phòng. Các vật chuyển động. Những thực thể mà sự hiện diện của chúng cho nó cảm giác thời gian đang trôi. *Thời gian* - đó là món quà mà Vileroy đã tặng cho nó. Nó nhìn bọn sâu bướm bò zic zắc qua căn phòng và dừng lại ở một góc tường.

“Ta đã hứa sẽ cho các con xem một thứ vào đêm nay,” Madame Vileroy nói bằng giọng tình quái trong khi luồn lách giữa Bicé và Christian để tiến về phía Valentin. Mụ đặt tay lên vai cậu bé.

“Giờ khi các con đã có vài người bạn, các con sẽ cần những gì mà ta sắp tặng cho các con.”

“Bicé chẳng kết bạn với ai cả.” Victoria nói.

“Chỉ vì *cậu*,” theo bản năng, Belle lên tiếng bảo vệ Bicé trước Victoria. “Đừng nghe nó nói, Bicé.”

“Cậu nên cố bớt tỏ ra ghen tức một chút đi, Belle à,” Victoria nói. “Chẳng cuốn hút chút nào.”

Bicé khịt mũi, “Làm thế nào mà *cậu* lại biết được điều gì là cuốn hút?” Nó rít lên. “Cậu có lẽ nên xem điểm GPA lên trán đi.”

Valentin quàng một cánh tay quanh Bicé, “Nói hay lắm, em gái.” Bicé co người lại một chút. Nó trao cho Valentin một ánh mắt vừa cảnh giác, vừa mệt mỏi đồng thời cũng mê hoặc. Bicé tự hỏi không hiểu vì sao Valentin chưa bao giờ gọi Victoria hay Belle là “em gái”.

Madame Vileroy thò tay vào túi lấy ra hai hộp gỗ nhỏ, vừa vặn trong tay mụ. Quai hàm Valentin trĩ xuống. *Bà ta có tận hai chiếc.* Nó nhìn sang và thấy Christian cũng đang mang vẻ mặt tương tự. Một chiếc hộp có màu đỏ sậm như máu, và chiếc còn lại màu xanh lơ. “Các con yêu quý, đây là nơi mà các con sẽ tiếp đãi tất cả những người bạn mới,” Madame Vileroy nói rồi nhắc chiếc hộp màu xanh lên và quăng ra giữa căn hộ trống không. Nó rơi xuống sàn nhà và vọng lại một tiếng yếu ớt. Ngay khi chạm đất, chiếc hộp bắt đầu phát sáng. Đó là một thứ ánh sáng mà quái, không hẳn đẹp, nhưng lại mê hoặc và làm đau mắt. Đầu tiên chỉ là một ánh sáng yếu ớt bao quanh chiếc hộp, như thể bên trong có chứa một ngọn nến. Nhưng rồi vòng ánh sáng dần toả rộng ra, trở nên rõ rệt hơn, từ từ tràn ngập căn phòng cho đến khi không còn thấy rõ cái gì nữa. Thế nhưng bọn trẻ vẫn không thể thôi nhìn. Trong vài giây, toàn bộ căn phòng không còn trong tầm mắt nữa. Bọn trẻ chỉ nhìn thấy thứ ánh sáng kia, ngay cả khi chúng nhắm mắt lại hay nhìn đi nơi khác, như thể chúng đã nhìn chằm chằm vào mặt trời hàng giờ liền rồi cố quay đi. Như thể thứ ánh sáng đó đã ngấm sâu vào trong người chúng chứ không chỉ là qua đôi mắt.

Thế rồi, trong một khoảnh khắc thứ ánh sáng đau đớn đó, căn phòng trống rỗng, bầu không khí hôi hám - tất cả đều biến mất. Valentin dụi mắt. Bicé thì vẫn nhắm tịt. Khi mắt của bọn trẻ đã điều chỉnh trở lại, chúng thấy mình đang đứng trong một ngôi nhà hoàn toàn khác - một ngôi nhà được trang trí đẹp mắt như trên trang bìa của một cuốn tạp chí.

“Oa!”, Belle kêu lên. “Nó đẹp hơn nhiều...”

“Đó là những gì mà bọn họ quan tâm ở đây. Sự sung túc. Những thứ đẹp đẽ,” Vileroy nói bằng giọng mượt mà.

“Vậy tại sao chúng ta không sống ở đây luôn?” Belle háo hức hỏi.

“Tiền bạc thì dễ dàng.” Mụ bảo mẫu nhún vai, “Những gì các con có trong ngôi nhà màu đỏ mới hiếm, và quý giá hơn nhiều.”

Phòng ốc trong căn hộ hộp-màu-xanh được trang trí gần như toàn bộ màu trắng và kem, với chỉ một chút xanh dương trên tường. Ở góc có chiếc bàn nhỏ, bên trên đặt chiếc đèn đọc sách và kệ sách chật đầy những cuốn sách bìa da. Ba chiếc ghế sofa trắng xếp quanh một chiếc bàn cà-phê bằng thủy tinh lớn, và tường thì treo đầy những bức tranh theo trường phái ấn tượng Pháp. Valentin thấy một cảm giác dần vật đau đớn khi nhìn vào những bức tranh. Nó ghét phong cảnh. Belle bắt đầu bước quanh, sờ lên lớp vải mềm mại của ghế sofa, lướt những ngón tay dọc theo gáy những cuốn sách, bật rồi tắt chiếc đèn bàn.

Bọn trẻ tản đi, khám phá toàn bộ phòng khách và phòng ăn. Thiết kế ngôi nhà không như căn hộ cũ, với những khung cửa sổ như nhà tù và thiếu ánh sáng. Ngôi nhà này có những khung cửa sổ từ sàn-đến-trần dẫn ra ban công.

“Cái này có thật không?” Victoria hỏi Madame Vileroy khi những đứa khác tản đi tham quan. “Hay chỉ là ảo giác thôi?”

“Điều đó còn tùy thuộc.”

“Vào cái gì?”

“Vào điều mà con muốn tin. Con có tin *ta* có thực không? Những thứ mà con đã làm có thực không?”

“Con nghĩ những thứ đó có thực.” Victoria nói.

“Chà, ngôi nhà này cũng thực như ngôi nhà kia thôi.” Madame Vileroy trả lời.

“Con có cảm tưởng nó chỉ là ảo ảnh hay gì đó thôi. Nhưng con có thể cảm thấy nó.” Victoria gõ lên giá sách.

“Nếu như nó trông có thực và có cảm giác là thực, vậy chuyện nó có thực hay không có quan trọng không?”

“Chà...” Victoria nghĩ rằng điều đó thật quan trọng.

“Dĩ nhiên nó có thật hay không cũng chẳng thành vấn đề, vì vẻ ngoài hào nhoáng là đủ cho con rồi.”

“Đâu phải!”

“Rõ là thế. Tất cả những gì con quan tâm là phần thưởng mà con nhận được, tài năng chẳng là gì cả.”

Đó là sự thực.

Từng đưa một, Madame Vileroy chỉ cho bọn trẻ phòng của chúng. Rõ ràng đã phải dồn nhiều tâm sức mới làm nên những căn phòng có vẻ đặc thù như thế, nhưng thay vào đó chúng trông có vẻ giống những bức tranh biếm họa. Có một phòng Belle và Bice sẽ giả vờ ở chung với nhau khi các khách mời đến. Căn phòng đó sơn màu hồng và quá nữ tính. Bên trong là những bức ảnh Belle chiến thắng trong những cuộc thi sắc đẹp khác nhau và Bice thì đang đứng trước những công trình kiến trúc nổi tiếng trên toàn thế giới. Giá sách chất đầy sách bằng tất cả các thể loại ngôn ngữ có thể tưởng tượng được, và bên cạnh cửa ra vào là chiếc bàn trang điểm kiểu cổ gắn liền với gương.

“Oa, giống như búp bê Barbie ở đây ấy,” Bice nói. “Bọn mình có nên mong mọi người tin chuyện này không nhỉ?”

Phòng của Victoria cũng là món quà dành riêng cho tài năng của nó. Cúp Latin, huy chương học thuật nhóm, và bằng chứng nhận hùng biện trang hoàng toàn bộ bề mặt và giá sách. Mặc dù chúng toàn là đồ giả nhưng Victoria có vẻ rất thích, cứ giở xem những phần thưởng giả tưởng của mình. Sau đó, bọn trẻ đến thăm phòng của Valentin và Christian. Các dụng cụ thể thao chất đầy các góc, mọi xó xỉnh. Nửa bàn của Valentin xếp gọn gàng vài tập thơ và văn xuôi. Có một chiếc bàn phím công thái học^[11] và một chồng game bắn súng cổ như *Doom* và *Wolfenstein 3D* đặt cạnh máy tính. Valentin lắc đầu bước tiếp.

Christian thắc mắc tại sao gây chơi hockey trong phòng chứa đồ của nó lại không quần bằng cuốn quanh tay cầm. Nếu là nó thì nó sẽ làm điều đó trước tiên. Và chồng sách của Valentin chẳng có trang sách nào bị quần góc. Cứ như thế chẳng hề có đứa trẻ nào thực sự sống trong ngôi nhà này, chỉ có bọn trẻ trên một show truyền hình mới thế. Mọi vật dụng đều ở đúng chỗ, nhưng không thứ nào có sức sống cả.

“Các con sống ở đây là điều hợp lý,” Madame Vileroy nói với Victoria lúc này vẫn đang cảm thấy không chắc chắn. “Những căn phòng này cũng giống y hệt năm đứa con. Chúng có thể rất

thực, cũng có thể chỉ là một trò gian trá. Nhưng chúng *thực sự* ấn tượng. Chúng tạo ra cảm giác về một lối sống vương giả, và đó là những gì quan trọng. Phải chăng chúng được dựng lên từ hư vô thông qua những công việc nặng nhọc và sự hi sinh? Hay chúng chỉ là tấm áo khoác bên ngoài để che đi thứ gì đó bình thường? Điều đó không hề quan trọng, Victoria.”

Sau khi tham quan một lát, Madame Vileroy tập trung bọn trẻ lại trong phòng khách, “Nên nhớ, các con sẽ phải nhanh chóng chuyển sang ngôi nhà này nếu như có bất kỳ khách viếng thăm nào. Chuyện các con biết mình là ai thực sự rất quan trọng.”

Tất cả cùng gật đầu.

“Được rồi, về nhà nào.”

Bicé bắt đầu lẩm bẩm với vẻ lo lắng. Nó luôn lẩm bẩm mỗi khi thấy bồn chồn, mỗi lần với một ngôn ngữ khác nhau. Mặc dù vậy, lần này Belle có thể hiểu được thứ tiếng Ý mẹ đẻ của cô chị.

Cổ tay lại khẽ phát một cái, Madame Vileroy quăng chiếc hộp màu đỏ sậm lên sàn. Khi ánh sáng toả ra rộng hơn và sáng chói hơn, toàn bộ căn hộ liền chuyển thành một màu đỏ như máu. Ánh sáng lại trở nên đau đớn lần nữa, khoan xuyên qua mắt nhìn. Nó giống như nhật thực. Belle quay đầu đi. Christian nhìn xuống. Không có gì xảy ra. Trong một vài giây toàn bộ không gian không còn gì khác ngoài một thứ ánh sáng dữ dội, thăm dò. Thế rồi ánh sáng đó biến mất, nhưng mắt bọn trẻ vẫn còn tràn đầy sắc đỏ cho đến khi có thể mở ra được.

Bên trong ngôi nhà là một khung cảnh khác xa ngôi nhà bình yên hạnh phúc vài phút trước đó. Chính giữa là một phòng hình tròn rộng chiếm hầu hết không gian. Gắn với căn phòng này có gần một tá hành lang nhỏ xíu, như những cánh tay chìa đến các góc ngách của ngôi nhà. Cuối mỗi hành lang là những căn phòng nhỏ xíu, chia tách độc lập với nhau. Một hành lang hẹp hơn nhiều dẫn từ phòng khách đến chái phía đông, là nơi Madame Vileroy ở.

Màu tường đỏ sậm kết hợp với ánh sáng không ổn định của những ngọn nến đã sơn ngôi nhà thành một màu địa ngục với những mảng tối đen. Hàng bó nến thò ra thụt vào trên tường ở mọi độ cao, mọi phương hướng, như thể chúng đã bị găm vào hông căn phòng. Và trào ra từ cán của mỗi món vũ khí đó là sáp và lửa, giống như Nước và Máu. Kéo dài xuyên suốt từ phòng chính vào mỗi hành lang, đám nến trông như những chiếc gai bốc lửa, làm bọn trẻ thấy cảnh giác và tránh xa khu hành lang chật hẹp nhất dẫn đến những căn phòng của Madame Vileroy. Giữa phòng khách hình tròn là sáu chiếc ghế tựa đặt quanh một chiếc bàn tròn bằng gỗ. Quanh phòng, lối đi về phía mỗi hành lang rất rõ ràng và chỉ cách vài bước chân. Giữa các lối đi, những giá sách cổ và gương được dùng để trang trí trên bức tường phòng khách.

Bất chấp tất cả những thứ đó, sự khác biệt rõ rệt nhất trong căn phòng là bầu không khí. Cái không khí hôi thối, mục nát của căn hộ trống không quay trở lại, nhưng nồng hơn. Cứ như thể ngôi nhà này là nguồn gốc tận cùng của bầu không khí khó thở trước đó, như thể ngôi nhà trống không vẫn mang cái thứ cặn bã của loại chất độc bắt nguồn từ chiếc hộp đỏ sậm nho nhỏ đó.

Bicé lẩm bẩm, “*Lasciate ogni speranza voi ch'entrate* [\[12\]](#).”

Belle rùng mình, “Bicé, thôi đi.”

Bọn trẻ đã sống trong ngôi nhà này nhiều năm rồi, rất lâu trước khi đến New York, kể từ ngày mà chúng lần đầu tiên đến căn nhà gỗ trên núi; nhưng lần này khi chúng bước vào nhà, cảm giác vẫn không thoải mái như lần đầu tiên ấy.

Madame Vileroy nhìn quanh với vẻ thỏa mãn, “Thật dễ chịu khi được về nhà, đúng không các

con? Ta còn vài điều ngạc nhiên nữa. Nếu các con ngoan ngoãn, mai ta sẽ cho các con xem.”

“Nhân dịp Giáng sinh...”, Bice nói.

“Đừng làm Giáng sinh trở thành trò cười,” mẹ bảo mẫu nạt. Madame Vileroy ghét ngày này. Không hề chúc ngủ ngon, mẹ lướt ra khỏi phòng qua cái hành lang hẹp dẫn đến chái phía đông, áo choàng đen sang trọng phấp phới sau lưng.

Victoria nhìn quanh, vẫn tức tối trước những gì Madame Vileroy nói. *Kết quả sẽ đủ thực*, Victoria tự trấn an. *Và nếu như phần còn lại chưa thực, thì không ai có thể phát hiện ra được*. Nó ngược lên nhìn trần nhà. Căn phòng nóng nực và tối om. Bầu không khí đặc sệt, gần như chuyển động được. Victoria cảm thấy đau đầu, nhưng có gì đó làm mắt nó gắn chặt vào ngọn đèn treo trên đầu. Ngọn đèn đó được làm từ thủy tinh và chứa đầy những ngọn nến nhỏ leo lét. Nó đã trông thấy ngọn đèn đó hàng ngàn lần, nhưng lần này giống như ngọn đèn đang nhìn lại nó. Victoria hoa mắt, bầu không khí xung quanh đang trở nên đặc quánh lại, thật khó thở. Ngọn đèn xoay vòng và đập dờn quanh nó. *Cái này có thật không?* Trong một giây, Victoria nghĩ mình không còn nhìn thấy ngọn đèn treo được nữa mà chỉ là những bóng điện bé tí. Chúng vẫn ở đó - mờ mờ - treo giữa không trung trên đầu nó. Lúc này, khi Victoria nhìn chăm chăm vào đó, tất cả những gì nó thấy là lưỡi của ngọn lửa đang trôi nổi một mình. Chúng trườn lên đầu, sẵn sàng rửa tội cho nó bằng một dòng lửa. Victoria dụi mắt. “Vic,” Valentin gọi. Victoria quay lại.

“Gì?”, nó quát lên, “Cậu làm tôi sợ chết khiếp.”

“Cậu đang nhìn gì thế?”

“Không có gì.” Victoria nói rồi quay nhìn lại. Chiếc đèn treo đang ở đó, thủy tinh, nến, và tất cả - thật như bất cứ thứ gì khác có trong căn phòng.

Vào nửa đêm, Valentin, Victoria và Belle đang ngồi quanh chiếc bàn giữa phòng khách. Valentin ngả người ra ghế, chân gác lên bàn, tập tung hứng đồng xu. Belle chăm chú mấy cái móng tay, trong khi Victoria rà đi rà lại một đồng danh sách.

“Đúng là một đám người màu mè,” Valentin lơ đãng nói.

“Một số người trông có vẻ tử tế.” Belle nói, trong đầu nó nghĩ đến Thomas và không hề liếc mắt khỏi mấy cái móng tay.

“Cậu đang nghĩ đến Thomas,” Valentin nói.

“Làm gì có!” Belle kêu lên.

“Chuẩn rồi còn gì.” Victoria nói và gạch chéo loại ba thứ ra khỏi danh sách của mình.

“Thôi gian lận đi.” Belle nói.

“Tởm quá, trời ơi!” Victoria nói, “Cậu có cái đầu nhỏ bắn thủ quá đấy Belle.”

Belle đỏ bừng mặt và lao vào Victoria, “Thôi đi!”

“OK! OK! Nói đến chuyện gian lận,” Victoria nói, “tôi có nghe một đoạn đối thoại thú vị ở bữa tiệc.”

“Ừ, cảm ơn nhé Vic, nhưng đọc suy nghĩ về điểm SAT^[13] của đứa con gái nào đó không quá mê hoặc đối với đám bọn tôi,” Valentin nói. “Nhưng tôi sẽ không nề hà nghe những bí mật xấu xa mà Belle bé nhỏ của chúng ta đang che giấu...”

Belle đảo tròn mắt.

“Thực ra,” Victoria nói, “tôi đã *nghe lén* Bicé và Christian nói về chuyện tất cả chúng ta đã tới đây như thế nào. Về chuyện được nhận nuôi lúc còn bé tí, và khi cậu bắt đầu thay đổi đấy, Belle...”

Belle đặt hộp làm móng tay xuống và nhੌm lên, “Hai người đó nói gì?”

“Bicé buồn vì những gì cậu đã làm với nó.” Victoria nói với Belle.

“Gì cơ? Chị ấy không biết gì cả... tôi không *làm* gì hết!”

“Nó không biết mọi chuyện, nhưng nó biết cậu nghĩ nó thật xấu xí.”

“Tôi chưa bao giờ *nói* thế. Tôi cũng không hề nghĩ như thế!” Belle kêu lên.

“Cậu đã bán linh hồn cho quỷ dữ để có gương mặt khác,” Valentin nói. “Điều đó đã ngấm vào Bicé,” nó lơ đãng nói to lên trong lúc nhìn đồng xu trong tay, “Bán linh hồn... nghe như ở Trung Địa^[14] ấy.”

“Chị ấy không *biết*, Valentin à. Hai người đó không ai biết bọn mình đã làm gì. Và tôi biết thật khó khăn, nhưng bọn mình phải im miệng lại.”

“Khó khăn gì đâu,” Valentin lơ đãng nói.

“Tôi chưa bao giờ giấu Bicé chuyện gì ngoài chuyện này. Sẽ không có gì hay ho cho bọn mình nếu như hai người đó biết. Nhớ những gì Vileroy đã nói không? Hai người đó không tham gia vụ này!”

Victoria giੌu Belle, “Cậu có cảm thấy mình thật đáng khinh khi đối xử với người chị sinh đôi của mình như thế không?”

“Tôi yêu Bicé!” Belle phản kháng, “Tôi chỉ đang cố bảo vệ chị ấy. Cậu biết chị ấy thế nào rồi đấy. Chuyện này sẽ giết chị ấy.”

“Ồ, đúng rồi. Cậu làm thế vì lợi ích *của nó*.”

“Vic, làm ơn đi! Làm như thể cậu biết yêu ai đó khác ngoài bản thân cậu là thế nào không bằng!”

“Sao cũng được, nhưng chẳng chóng thì chầy bọn nó cũng sẽ phát hiện ra những gì bọn mình đã làm thôi,” Victoria nói, “Christian đang bắt đầu cảm thấy có tội vì đã đánh cắp.”

“Tôi biết. Và ký ức giả về 'những đứa trẻ bị bỏ rơi' và thời thơ ấu di chuyển khắp nơi có quá nhiều lỗ hổng,” Belle nói. “Nhưng bọn mình phải giữ im lặng. Nếu như Bicé phát hiện ra thì điều đó sẽ làm trái tim chị ấy tan vỡ, và chị ấy sẽ ghét tôi suốt đời.”

“Dù sao thì tôi cũng chả hiểu sao Vileroy lại giữ lại hai đứa nó,” Victoria nói, “Ý tôi là, tôi hiểu vì sao bọn mình không nói với hai đứa nó. Bọn nó có thể sẽ phá hỏng mọi thứ. Nhưng tại sao

lại giữ bọn nó ở lại đây? Tại sao lại cho bọn nó những khả năng đó?”

“Có lẽ bà ấy thích thử thách. Cố gắng làm bọn nó phải trao đổi.” Valentin nói.

“Christian đã đồng ý rồi đấy thôi.” Victoria nói với vẻ tự tin.

“Tôi không chắc lắm về chuyện đó.” Valentin vừa nói vừa ngả người ra sau.

“Rồi, và sau đó nó đổi ý, nhớ không?” Victoria nói khi nhớ lại cái ngày trong ngôi nhà nhỏ cách đây năm năm.

“Vậy tại sao giữ nó lại?”

“Bởi vì bà ấy muốn quá nhiều thứ. Tôi không nghĩ chỉ có một giao kèo mà thôi.” Belle nói. “Bà ấy muốn nhiều hơn từ bọn mình.”

Belle cúi đầu buồn bã, và Valentin chuyển chủ đề, cố gắng làm không khí vui vẻ hơn. “Tôi sẽ nói với hai người một chuyện: Christian và Bice có vài ý tưởng điên rồ về chuyện chúng ta lấy được những khả năng từ đâu,” nó bật cười, “Bọn nó nghĩ Vileroy là một loại Đức Mẹ thần thánh nào đó, phù thủy, hay gì đó.” Nó lại nhìn chăm chăm vào tay mình. “Ừ... một phù thủy vô cùng nóng bỏng.”

“Tởm quá, Valentin,” Victoria kêu lên khi đọc ý nghĩ của cậu chàng.

Vào buổi sáng ngày Giáng sinh, Victoria và Madame Vileroy ra ngoài để thăm thú thành phố mới. Hầu hết các con phố đều mới được dọn dẹp, và vỉa hè bị một lớp tuyết màu vàng bao phủ. Dù đang trong kỳ nghỉ lễ, vẫn có rất nhiều người trên đường, tán gẫu, dắt chó đi dạo, và đi mua sắm tại một số cửa hàng còn mở. Madame Vileroy thích được nhìn ngắm người khác. Mẹ thường xuyên làm điều đó - luôn nhìn ngó và bình luận về thái độ của người ta. Nếu nhìn thấy một vụ tranh cãi nào đó, mẹ sẽ dừng lại và lắng nghe.

Madame Vileroy vẫn mặc cái áo choàng đen dài rủ và đội chiếc mũ đen thời thượng. Mẹ luôn ăn mặc rất tao nhã, luôn luôn ấn tượng. Victoria tự hỏi không biết quần áo của mẹ có phải là ảo giác giống ngôi nhà màu xanh không. Cuối cùng, nó chẳng quan tâm đến nữa.

“Chúng ta sẽ đi bằng tàu điện ngầm.” Madame Vileroy nói và hướng về phía Đại lộ Lexington. Tàu điện ngầm chưa bao giờ làm cái khao khát nghe trộm của mẹ phải thất vọng.

Victoria thì ngược lại, nó coi thường chuyện đi lại bằng tàu điện ngầm. Nó ghét mọi thứ làm cho mình trông có vẻ tầm thường. Nó mua một vé một chiều và bước về phía cửa xoay. Nhưng thay vì nhét vé vào rồi đi qua, nó lại đi về phía lối vào dành cho người khuyết tật và mở cửa ra. Tay bảo vệ trùng mắt nhìn nó.

“Tôi nhét vé vào kia,” nó chỉ về phía cửa xoay, “nhưng nó không đọc.” Thế rồi nó mỉm cười ngọt ngào. Tay bảo vệ cười đáp lại cô gái bé nhỏ hoạt bát và gật đầu. Madame Vileroy đang đứng đợi trong sân ga.

“Không đủ tiền à?” Madame Vileroy nhướn một bên mày.

“Hệ thống của họ là một đám quá ngu ngốc. Thật thích thú khi thấy mình hơn hẳn bọn họ.”

Victoria quăng chiếc vé chưa sử dụng lên đường ray. Một con chuột chạy vọt ra khỏi đường.

“Ta mừng là con biết mình thông minh thế nào, Victoria.” Madame Vileroy đặt tay lên vai Victoria. Những ngón tay lạnh giá xuyên qua lớp áo làm nó lạnh xương sống.

“Cô không nghĩ là con quá tự mãn chứ?” Victoria hỏi với vẻ châm biếm.

“Không có gì sai khi biết tự nhận thức bản thân, con yêu quý.”

“Người ta nói tự mãn là một trong bảy tội lỗi chết người.” Victoria thăm dò.

“Thế giới này đầy những kẻ ngu ngốc, Victoria. Đó là lý do vì sao chúng ta có những quy tắc. Nhưng khi có đủ trí thông minh, một người có thể vượt qua những quy tắc đó. Người đó có thể *tạo ra* các quy tắc.”

Victoria mỉm cười. Đôi khi Madame Vileroy cực kỳ có lý.

Nửa giờ sau họ đã ở SoHo. Madame Vileroy vẫn bước nhanh, đôi bốt cao gót kêu lộp cộp theo mỗi bước đi. Mụ dường như không nhận thấy những con phố rải sỏi xinh đẹp, những cửa hàng được trang hoàng đầy những màu sắc lễ hội sắc sỡ, hay ánh sáng vàng chiếu ra từ cửa sổ các quán cà phê, nửa bị sương giá bao phủ, chỉ hơi lộ ra chút khung cảnh náo nhiệt bên trong. Mụ chỉ bước đi, và Victoria đi theo, bước những bước dài và tập trung cao độ. Những gì Madame Vileroy nói đã trấn an Victoria, nhưng chẳng hiểu sao nó vẫn cảm thấy lo lắng. Mụ bảo mấu là người duy nhất trên thế giới mà Victoria không thể gian lận. Và thế là cảm giác yên lòng không bao giờ kéo dài. Victoria cứ nghĩ về ngôi nhà. *Sẽ thế nào nếu như ai đó phát hiện ra?* Điều làm nó lo lắng nhất là toàn bộ những thành công của nó có thể chỉ là ảo giác. Nếu chúng chỉ là ảo giác thì điều gì sẽ giữ cho chúng khỏi biến mất chỉ trong một tích tắc?

“Victoria?”

“Dạ?”

“Ta có một vụ mặc cả cho con đây.”

Victoria hơi giật mình. Nó ước gì có thể lén vào tâm trí của Vileroy dù chỉ là chốc lát. Thế nhưng nó vẫn háo hức lắng nghe, bởi vì không như những đứa con lại, nó yêu những vụ mặc cả của Madame Vileroy. Nó luôn có cảm giác như thể mình đã thắng.

“Con đang nghe đây.”

“Ta biết con đã thắc mắc về chuyện mọi thứ với con cuối cùng sẽ như thế nào.”

“Con cho là...”

“Con biết vẫn còn những kẻ khác, rất nhiều kẻ khác, bao nhiêu năm qua.”

Victoria biết Madame Vileroy đang nói đến điều gì. Nhưng nó chết lặng vì quá choáng váng. Có phải Vileroy sắp kể cho nó nghe nhiều hơn những gì mụ đã từng kể trước đây không?

“Ta có thể kể cho con nghe nhiều hơn về họ. Ta có thể cho con thấy những thành công trước đây của ta. Và rồi con có thể tự xét đoán về bản thân...”

“Cô sẽ nói cho con biết họ là ai ư?”

“Ừ.”

“Cô muốn gì từ con?” Victoria cố gắng che giấu bằng vẻ hoài nghi, nhưng giọng nó vỡ ra và để lộ sự thật là nó sẵn lòng đánh đổi bất cứ điều gì.

“Chỉ một điều rất nhỏ thôi.” Madame Vileroy đặt một ngón tay dài dưới cằm Victoria và lắc lắc gương mặt nó, “Victoria yêu quý, con là đứa bé ta cưng nhất. Con sẽ tiến xa nhất. Và vì thế với con, cái giá của ta sẽ luôn luôn thấp.”

Victoria nuốt mạnh xuống. Mắt nó sáng lên với vẻ thêm muốn.

“Ta muốn con chỉ là của ta,” Madame Vileroy nói.

“Nhưng chúng ta đã thoả thuận...”

“Không, con yêu. Ý ta là, ta muốn con sẽ toàn tâm giúp ta. Ta muốn con hứa với ta con sẽ không bao giờ giúp những đứa kia - nếu như có lúc nào đó chúng đề nghị con.”

Mặt Victoria tối sầm lại, “Bọn nó sẽ không bao giờ đề nghị con giúp đỡ. Bọn nó thậm chí còn không thích con.”

“Đúng thế. Chúng không thích con. Nhưng chúng có thể giả vờ. Và con có thể bị lừa.”

Victoria nổi giận, “Con thông minh hơn bọn chúng!”

“Phải, thế con hứa chứ?”

“Vâng. Thoả thuận thế.”

“Tốt. Và nếu như có lúc nào đó con ở trong tình thế có thể biết được điều gì đó về chúng...”

“Cô muốn con làm gián điệp cho cô à?”

“Victoria, giờ con không biết điều này, nhưng ngày nào đó sớm thôi, con sẽ ở vị thế biết được nhiều điều hơn lúc này.”

“Nhưng con đã biết cách gian lận. Con có thể biết bất kỳ điều gì.”

“Chuyện đó có giới hạn. Mọi người có thể cảm thấy con gian lận. Dù sao đi nữa, con chỉ cần hứa với ta thôi, Victoria. Nếu ta cho con thêm những công cụ quyền lực, con sẽ hoàn toàn là của ta.”

“Vâng, con hứa.”

Madame Vileroy mỉm cười. Họ bước vào một cửa hàng sang trọng mở trên một con phố thời thượng của SoHo. Tường cũng như sàn nhà sáng láng và đèn bóng, khoảng không gian rộng lớn được dành trọn một cách lãng phí cho hai con ma-nơ-canh và bốn cái bàn chứa vài thứ quần áo được gấp gọn gàng.

“Và?” Victoria hỏi.

“Và gì?”

“Con tưởng cô sẽ nói cho con biết chuyện này thực đến thế nào. Có ai khác đã từng như thế?”

Madame Vileroy nhặt một chiếc áo cánh màu đen từ chiếc bàn gần đó lên và ngắm nghía. Mục chơi đùa với từng mũi khâu, đếm từng mũi một như một chuỗi trắng hạt.

“Ta đã từng sống cùng những kẻ xuất sắc nhất. Những người nổi tiếng, những người đã đi vào lịch sử.”

Victoria bước đến gần hơn.

“Nhưng, con yêu của ta, con là người xuất sắc nhất. Người có tiềm năng lớn nhất.”

Mắt Victoria sáng lên, “Như ai? Ai nữa mà cô đã từng giúp?”

“Ta bắt đầu với một cô bé ở Ai Cập. Ta sống với nó từ khi nó mới sinh ra. Cô bé có tham vọng hơn bất kỳ ai trong thời kỳ đó. Nó muốn trở thành pharaon. Và nó sẵn sàng đánh đổi bất kỳ thứ gì.”

“Tên người đó là gì?”

Madame Vileroy phớt lờ câu hỏi của Victoria, “Có quá nhiều những người khác. Có những năm ta có vài người. Có những năm ta chẳng có ai. Có vài năm tất cả bọn chúng đều bị giết - trong những phiên tòa dị giáo và những cuộc săn lùng phù thủy. Và rồi ta ẩn náu. Có một cô bé có người cha không yêu mình.” Tim Victoria lỡ một nhịp. Madame Vileroy tiếp tục, khỏe mắt liếc nhìn Victoria. “Cha nó đã gửi nó đi xa.”

“Người đó sống ở đâu?”

“London.” Madame Vileroy mỉm cười. Victoria bối rối. *Có phải bà ấy đang nói về mình không nhỉ? Nhưng bố mình không gửi mình đi xa. Ông ấy thậm chí còn không biết mình đã đi mất.*

“Cô bé này vô cùng tài giỏi. Nó gây ấn tượng với tất cả những bảo mẫu của mình. Mọi người nghĩ rằng nó vô cùng xuất sắc. Thế nhưng cha nó không quan tâm đến ai khác ngoài đứa em trai bé bỏng của nó.”

Victoria cảm thấy tràn ngập nỗi tức giận và buồn bã.

“Ông ta nghĩ rằng tất cả những hi vọng của gia đình đều nằm trên vai đứa em trai bé bỏng của cô bé. Vì thế ông ta dồn hết cho thằng bé sự chú ý, tình yêu và những món quà. Trong khi đó, cô gái bé nhỏ kia thì bị đẩy đi xa, ra khỏi tầm mắt và tâm trí.”

“Cô bé ấy có ao ước thành công hơn bất kỳ thứ gì khác không?”

“Không chỉ thành công, con yêu của ta. Cô bé đó muốn trở thành nữ hoàng.”

“Nữ hoàng ư?”

“Phải, Victoria. Hơn bất kỳ thứ gì khác, nó muốn trở thành người đàn bà quyền lực nhất ở độ tuổi của mình. Và nó sẵn lòng làm bất cứ điều gì để đạt được điều đó. Nó giấu một tâm hồn tối tăm sâu thẳm dưới các lớp nhung bao quanh trái tim. Và trong suốt khoảng thời gian đó, ta đã ở đó.”

Miệng Victoria khô khốc, “Con nghĩ là con biết cô đang nói đến ai...”

“Ta là người đồng hành gần gũi nhất của cô gái đó - dĩ nhiên là với tên gọi khác. Nhưng về mặt

khác thì là một.”

“Con không thể tin được...”

“Vị nữ hoàng vĩ đại nhất mà nước Anh từng có. Toàn thế giới ganh đua nhau để có được sự chú ý của người. Đáng giá chứ, con thấy sao?”

Victoria gật đầu.

“Còn có những người khác nữa. Hiện giờ cũng có những người khác. Những người mà con sẽ nhận ra.”

“Thật sao? Ai thế? Ở đâu?” Victoria gần như nháy lên.

“Có nhiều lắm. Và ta sẽ không nói cho con biết tất cả bọn chúng. Chỉ nên nhớ, Victoria à, rằng chuyện này là thật. Và nếu như có lúc nào con gặp ai đó mà cuộc sống đối với họ dường như quá dễ dàng, hãy nhớ là vẫn còn những người khác nữa.”

“Sao lại có thể có nhiều thế, nếu như chỉ có mình cô?”

“Không chỉ có mình ta. *Có rất nhiều chúng ta. Có hằng hà vô số* những bảo mẫu ngoài kia.” Madame Vileroy nháy mắt nói.

“Sao lại có nhiều người như cô thế?”

Madame Vileroy đặt chiếc áo xuống và ghé sát vào Victoria, thì thầm vào tai nó, “Bởi vì có quá nhiều những người mà trái tim họ kêu gọi chúng ta. Và chúng ta trả lời mọi tiếng gọi. Nhưng đây là thời điểm thuận lợi, bởi vì người ta không còn thiêu sống trẻ con nữa.”

Đầu Victoria xoay vòng vòng khi người bán hàng trẻ đẹp đến gần hai người họ, “Tôi đem nó vào phòng thử cho chị được không?” Cô ta nhìn chiếc áo mà Victoria đang túm chặt trong tay một cách vô thức.

“Ồ, không, thực ra thì tôi sẽ lấy nó.” Victoria nói.

“Được thôi. Để tôi gói nó lại cho chị.” Cô gái nói với vẻ phấn khởi - quá phấn khởi đối với cái cửa hàng này; Victoria có thể đoán được cô ta là người mới, rõ ràng là cô ta được thuê vì đẹp. Khi thanh toán xong, cơn giận trùn lên Victoria từ đầu đến chân. Nó không chắc lắm vì sao mình lại giận dữ đến thế, nhưng đúng như vậy. Có lẽ là do ký ức về bố nó, cũng có thể là do cái ý tưởng rằng có những người ngoài kia giỏi giang hơn nó. Hay lời nói bóng gió rằng có quá nhiều người trước đây thành công hơn nó. Victoria giật lấy cái túi mua hàng từ cô gái và lao ra khỏi cửa hàng, Madame Vileroy bình thản bước phía sau. Khi ra khỏi cửa hàng, nó túm lấy cái áo trong túi.

“Cái này xấu hoắc.” Victoria nói.

“Hừm.” Madame Vileroy có vẻ đồng ý.

Giăng một cái thật mạnh, Victoria xé lìa một ống tay áo. Rồi nó hùng hổ xông trở vào cửa hàng, Madame Vileroy theo sát phía sau.

“Cái này bị rách.” Victoria hét vào mặt cô gái bán hàng.

“Ôi... Tôi xin lỗi... Chị chắc chứ?”

“Chắc chứ? Lẽ nào không chắc? Nhìn xem! Tay áo đã rời ra rồi.”

“Nhưng nó không như thế khi...”

Cô gái bán hàng không biết phải làm gì. Đây là ngày thử việc đầu tiên của cô ta, và Victoria làm cô ta phát hoảng.

“Chị đang bảo tôi là đồ nói láo đấy à?”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

“Tôi chưa bao giờ thấy dịch vụ bán hàng nào tồi tệ như thế này! Đầu tiên thì bán cho tôi một cái áo rách. Sau đó còn bảo tôi là đồ nói láo. Chị đang làm mất thời gian của tôi đấy!”

“Tôi xin lỗi. Nếu chị chờ tôi một lát, tôi sẽ trả lại tiền cho chị.”

“Trả lại tiền? Chà, thỏa hiệp đấy. Nhưng như thế vẫn chưa bồi thường hết được cho cái dịch vụ tồi tệ này.”

“Phải, dĩ nhiên là chưa. Để tôi gặp người quản lý đã.”

Khi cô gái chạy vào văn phòng phía sau, Victoria hít vào một hơi sâu. Thật thỏa mãn. Trẻ trung hẳn ra. Vài giây sau, cô gái quay lại.

“OK, để tôi trả lại tiền cho chị. Và như là một món quà Giáng sinh, chúng tôi sẽ tặng chị một thẻ quà trị giá hai trăm đô la. Tôi hi vọng chị sẽ quay lại.”

“Quà Giáng sinh?” Victoria quát, “Phải nói rõ là nếu như chị đưa cho tôi bất kỳ thứ gì thì đó cũng không phải là quà. Đó là khoản bồi thường cho khoảng thời gian và năng lượng bị lãng phí của tôi.”

Nói xong, Victoria xé tan tấm thẻ quà thành hai và hùng hổ bước ra khỏi cửa hàng.

Vài giây sau, khi bước đi im lặng dọc theo một con phố, Victoria liếc nhìn sang Madame Vileroy, “Cô có nghĩ con quá quắt quá không?” Nó hỏi, thử kiểm tra giới hạn mà mẹ bảo mẫu cho phép nó.

“Con phải đứng lên vì quyền lợi của mình, con yêu. Nhớ những gì ta nói không? Thế giới này đầy những kẻ ngu ngốc. Chúng phải học cách làm công việc của mình.”

“Đúng. Những kẻ đó làm con rất tức giận.”

“Có thể xoa dịu cơn giận.”

“Người ta nói đó là một trong chín tội lỗi chết người.” Victoria đùa, và Madame Vileroy mỉm cười bao dung.

“Con là một cô bé thông minh, Victoria.” *Chả trách gì cha người gửi người cho ta...*

Đôi khi Bică chỉ đi tàu điện ngầm trong suốt nhiều giờ liền, từ ga đầu đến ga cuối của một tuyến đường, từ Coney Island đến Yankee Stadium, ngồi cuộn tròn trên chỗ ngồi, lắng nghe tất

cả các loại ngôn ngữ xung quanh mình. Nếu như bạn nhìn thấy cô bé, bạn sẽ không nhận ra điều gì khác thường, chỉ là một đứa con gái trên chuyến tàu, đôi khi là một mình, đôi khi bị lèn chặt giữa những người đi vé tháng. Tới rồi lui, nó lướt trên đường ray, luyện tập tiếng Nga trên chuyến tàu R đến Bayridge, tiếng Hy Lạp trên chuyến tàu W đến Astoria. Nếu như nó muốn tiếng Afghanistan thì có một nhóm các bà trên tuyến 5 sẽ lên tàu ở South Bronx và đi xuống Đại lộ Atlantic, nơi tụ tập tất cả các thể loại chợ Trung Đông. Trên đường đi, dưới tấm áo trùm đen sì, họ lảm nhảm về tất cả mọi thứ, từ công thức nấu ăn ưa thích đến chuyện chơi quần vợt sân tường^[15] khó như thế nào. Bice sẽ chọn chỗ ngồi cạnh bọn họ, giả vờ đọc một cuốn sách, và ngâm mình trong tất cả những thể loại từ lóng mà người ta không bao giờ có thể dạy trong sách. Dĩ nhiên nó sẽ tìm ra cách để báo đáp theo cách riêng của mình. Như cái lần một người đàn ông già yếu, hom hem bước lên tàu và dường như hoàn toàn lạc lối mà không thể nào nói chuyện với bất kỳ ai. Bice đã nắm lấy cánh tay ông ta và bắt đầu thử qua cái danh sách của mình.

“Parlez-vous français?”

“Español?”

“Deutsch?”

Người đàn ông chỉ mỉm cười và gật đầu.

“Italiano?”

“Dansk?”

Lại mỉm cười và gật đầu.

“Nederlands?”

“Malayalam?”

“Gwong-dong-wa?”

Cho đến khi nó đã chuyển đến ngôn ngữ của vùng Tây Phi mới có người chỉ ra rằng ông ta bị điếc.

Vào ngày Giáng sinh trên chuyến tàu F, trong lúc đang ôn lại tiếng Yiddish, Bice cố gắng tìm lại tiếng kêu sung sướng khi nghe thấy một đôi nói tiếng Udmurt. *Một thứ ngôn ngữ gây nguy hiểm. Một thứ ngôn ngữ thực sự gây nguy hiểm, ngay ở đây trong một chuyến tàu điện ngầm ở New York.*

“Ôi!” Cô bé lên tiếng khi không tìm được mình.

Hai người nọ nhìn cô bé, rồi quay lại lảm bảm - về cái gì đó mà Bice không hiểu rõ. Nó nhìn họ từ trên xuống dưới. Quần áo của họ cũ mèm, chắp nối với nhau theo kiểu nông thôn. Người phụ nữ có mái tóc dài, còn mặt người đàn ông thì được bao phủ bởi ria mép và râu quai nón. Họ trông lồi thò, ở đây, tại New York, như thể họ ở nơi này để đóng một chuyên đề trong một cuộc nghiên cứu về văn hóa hay một bộ phim tài liệu. Trước đây Bice đã đọc một ít về tiếng Udmurt. Nó đã đảm bảo sẽ đọc được gì đó về tất cả những ngôn ngữ gây nguy hiểm. Nó biết họ đến từ đâu. Nó biết vì sao họ lại gây nguy hiểm (bởi vì bọn trẻ không còn nói những thứ tiếng đó nữa), nhưng Bice chỉ biết cách nói vài từ của thứ tiếng địa phương đặc biệt này. Thứ tiếng đó dường như vận hành theo cấu trúc cú pháp Slovak... Bice chồm tới gần hơn. Người đàn bà liếc xéo cô bé. *Ngữ điệu của họ là ở phía đông*, Bice nghĩ. Thế rồi tàu lắc mạnh, và nó ngã thẳng

vào lòng người đàn ông.

“Xin lỗi!” Nó vội ngồi dậy và nói.

Trước khi hai người nọ có thể đòi lại không gian riêng tư của mình, Bice đã chồm tới và áp úng bằng thứ tiếng Udmurt của mình, “Cháu vô cùng xin lỗi, nhưng có phải hai vị nói về việc đi đòi buổi triển lãm tranh không?”

Hai người nọ trở mắt nhìn, nửa vì choáng váng trước câu nói, nửa vì cái thực tế là một cô bé họ tình cờ gặp đang nói khá mạch lạc cái thứ ngôn ngữ sống dở chết dở của họ.

Bice chuyển sang tiếng Anh, “Ý cháu là, thứ lỗi cho cháu, nhưng có phải hai vị đang nói về liên hoan phim? Có phải đó là điều mà ông bà đang nói đến không? Ý cháu là, cái chủ đề về - cháu không nghe lắm đâu - cháu chỉ muốn nói là nếu đó *đúng* là những gì mà ông bà đang nói tới, thì - cháu đại loại là đang luyện tiếng Udmurt, ông bà biết đấy, và - vì thế, ông bà đang nói đến chuyện gì thế?”

Người đàn bà trở mắt, miệng lắp bắp, “Ph-phải, bọn ta đang nói về liên hoan phim.”

“Ôi, hay quá!” Bice reo lên, vỗ tay. “Cháu có thể tham gia không?”

Người đàn ông chưa kịp trả lời thì cửa tàu đã mở ra và ông ta vội nói, “Đây là ga đến của bọn ta rồi.” Khi hai người họ bước ra khỏi toa, Bice liền gọi với theo.

“OK. À, chúng ta có thể nói chuyện sau không? Ông bà có e-mail không? Chúng ta có thể lập một câu lạc bộ sách.”

Cửa tàu đóng lại trước lời đề nghị của cô bé. Nó từ từ ngồi xuống và nhận ra rằng mình đã trên đường đến Đại lộ Jamaica. Sẽ phải mất một giờ để về nhà, nơi nó có thể giấu mình sau một cuốn sách. Cho tới lúc đó, nó sẽ ngồi đây, đơn độc như bất cứ ai trên một con tàu đầy những người là người.

Bice nhìn xuống, hơi xấu hổ. Khi ngẩng lên, nó nghĩ mình đã thoáng thấy Madame Vileroy đang ngồi ở một ghế phía góc xa. Mụ mặc áo choàng màu đen, búi tóc vàng nằm ngay ngắn trên đỉnh đầu, ném cho Bice một nụ cười thấu hiểu và không tán thành. Bice ngoái lại để nhìn rõ hơn, nhưng Vileroy đã biến mất. Mụ bảo mẩu có thực sự ở đó không? Hay Bice đã tưởng tượng ra? Có phải mụ luôn theo dõi? Ý nghĩ đó làm Bice lạnh sống lưng, và trong một giây nó trở nên điếc đặc trước những âm thanh xung quanh. Nó cảm thấy hối hận vì đã bắt chuyện với hai người nọ.

Bice không thấy vẻ mặt của người đàn bà Udmurt khi bà ta bị lôi ra khỏi tàu điện ngầm. Bà ta đã nấn ná ở bên ngoài một lát, nhìn con tàu đem Bice đi xa. Mặc dù tất cả xảy ra quá nhanh, và mặc dù chồng bà đã kéo bà đi quá sớm, bà vẫn thấy hoảng hồn trước sự kỳ diệu mà bà đã chứng kiến - ngôn ngữ của họ, thứ tiếng mẹ đẻ quý giá đã được an bài là phải chết theo thể hệ của họ, lại được nói bởi một cô gái trẻ ở New York. Với bà, sự trao đổi với Bice không kỳ quặc chút nào. Đó là điều gì đó đầy hi vọng - một khoảnh khắc đã thay đổi nhận thức của bà về thành phố này, một khoảnh khắc có thể làm bà nói tốt về chuyến viếng thăm của mình.

Bice không hề nhận thức được rằng mình đã để lại hàng loạt những ký ức như thế, khi người khác rời xa nó, không hiểu sao nó lại thấy khá hơn, cảm thấy mình được quan tâm - một loại cảm xúc trái ngược hoàn toàn với những thứ xấu xa ít ỏi mà Madame Vileroy đã để lại trong tiềm thức của nó.

Chương 4: VỞ KỊCH CỦA MARLOWE

Mái tóc rắn. Bóng tối từ những đám mây. Những ngón tay đau đớn. Những linh hồn tội lỗi có khả năng tưởng tượng ra bất cứ thứ gì, đặc biệt là qua những khung cửa sổ bão bùng trong đêm tối, những đêm hiểm thù. Mụ đã đứng bên ngoài nhiều ngôi nhà bất hạnh. Qua khung cửa kính, mụ đã nhìn chúng hàng thế kỷ - mặc dù mái tóc mụ còn lâu mới đầy rắn và ngón tay mụ không hề đau.

Mụ ngắm nhìn. Đơn giản là nhìn và chờ đợi. Có một khoảnh khắc. Luôn có một khoảnh khắc cô đơn.

Cái giây phút khi dấu hiệu lộ ra lần đầu tiên.

Vào khoảnh khắc đó, mụ luôn có mặt. Không nhìn thấy được. Không nghe thấy được. Quan sát.

Lúc này mụ đang quan sát một trong đám bọn chúng. Một người đàn ông. Hẳn cao và gầy, giàu có, nhưng không thỏa mãn. Hẳn ôm thành bồn tắm như thể sợ hãi trước điều mà hẳn có thể nhìn thấy. Hẳn xả nước ngập người, vẫn ở một góc, chà sạch người, đối mặt với bức tường, chà người quá nhiều. Khi đã xong, hẳn lại nhìn quanh và bước vội về phía áo choàng tắm, hơi xoay người trong chốc lát để lộ mình cho sự hiện diện không được biết tới bên cửa sổ.

Hình ảnh đó lướt nhanh qua làn sương mù mờ mịt. Dấu hiệu, đen như thần chết, bao phủ nửa vầng ngực của người đàn ông. Một bí mật ma quỷ xấu xa. Mụ mỉm cười. Hẳn sẽ gọi mụ sớm thôi, và ánh sáng sẽ không bao giờ thấy lại hẳn nữa.

Vào ngày sau một lễ Giáng sinh nữa không được tổ chức, bọn trẻ và Madame Vileroy đi xem vở kịch Giáng sinh của Marlowe, để tham quan trường và tìm hiểu thêm nhiều gia đình khác. Valentin biết rõ rằng Charlotte đã viết vở kịch này với kết thúc bất ngờ và khác lạ. Nó đã dành toàn bộ quãng đường đến trường ủ ê suy nghĩ. Đôi khi Madame Vileroy thì thảo vào tai nó, nói với nó rằng nếu như nó muốn thì nó có thể là người đứng giữa sân khấu.

“Con chưa bao giờ nghe nói đến một vở kịch trình diễn vào ngày 26 tháng 12,” Valentin nói với vẻ giận dữ, hai tay khoanh lại.

“Ta nghĩ đó là một trò tiêu khiển hay ho trong cái mùa buồn tẻ này,” Madame Vileroy nói.

“Cô đã tạo ra bữa tiệc này à?” Valentin hỏi.

“Chà,” mụ bảo mẫu nói. “Không thể nói là ta không tạo ra.”

Trường Marlowe là một kiệt tác kiến trúc khép kín theo kiểu gothic, tòa nhà sau lại sang trọng và đẹp đẽ hơn tòa nhà trước. Sau tòa nhà chính, đi qua một lối đi ngắn có hàng cây là một giảng đường rộng lớn thênh thang như Trung tâm Lincoln. Mỗi năm, những trần nhà uốn vòm của nhà hát sẽ làm mọi người lóa mắt bằng ánh sáng hội hè khi những vở kịch, những buổi hòa nhạc, nhạc kịch khác nhau của mùa Giáng sinh được trình diễn. Những vị phụ huynh giàu có, những chính trị gia và những cặp vợ chồng quyền lực ở New York sẽ xuất hiện với đầy đủ sắc phục, bước vào hội trường với vô số tay săn ảnh như ở lễ trao giải Oscar. Bên trong, sảnh chờ

trông như một bữa tiệc hóa trang. Phu nhân Thị trưởng tham dự, phục trang như một chiếc xe diễu hành. Ngài Thị trưởng thì trong giờ nghỉ giải lao cứ ngất lên ngất xuống quanh Madame Vileroy. Bạn gái của Thị trưởng đột ngột chạy ra ngoài khi nhìn vào con mắt đóng dấu của mẹ.

Bất cứ khi nào có cơ hội, bọn trẻ nhà Faust lại ghé nhìn vào những góc ngách khác nhau của ngôi trường, liếc nhìn xem xét bên ngoài nhà hát và trên sân trường. Trước đây chúng đã từng nhìn thấy ngôi trường. Chúng đã trải qua hàng tuần quan sát ngôi trường tương lai của mình, nghiên cứu về những người bạn và đối thủ tương lai. Thế nhưng, cảm giác lần này mới mẻ hơn, háo hức hơn. Christian chạy qua khu nhà rèn luyện thể chất và liếc nhìn vào bể bơi qua mấy ô cửa sổ. Bicie lên vào thư viện rồi quay trở lại với đôi mắt nặng trĩu.

Valentin dành hầu hết khoảng thời gian nghỉ giải lao ngắm những tấm thảm nhung lông, những chiếc đèn treo rực rỡ, và những tác phẩm nghệ thuật theo trường phái suy đồi treo trên tường. Đây không thể là trường học. Nhìn thật kỹ đám khán giả lúc này đang hòa lẫn trong đại sảnh, Valentin có thể nhận ra những gương mặt mà nó đã thấy tại bữa tiệc nhà Wirth - những gương mặt hóm hỉnh, những bộ tuxedo [16] thời thượng và những bộ váy dạ hội, bao phủ trong những chiếc khăn san và trang sức, như thể họ nghĩ rằng con cái họ đang dự buổi công diễn đầu tiên ở Broadway.

Trò chơi gì nhỉ, nó nghĩ và nhìn qua mẹ bảo mẫu với một nụ cười mỉa muốn nói: *muốn có một fan hâm mộ nhỏ không?* Mẹ chỉ gật đầu khi họ tiến lại một nhóm gần đó. Tim Valentine lỡ một nhịp. Vào những lúc như thế này, khi Vileroy trở nên dễ dãi hơn bình thường, nó có thể có tất cả mọi trò vui trên đời này. Nó có thể dành hàng giờ diễn rồi lại tái diễn các câu chuyện, những mẫu đối thoại. Nó có thể có mẹ bảo mẫu cho riêng mình hàng giờ liền. Mẹ có thể dạy nó nên làm gì, nói gì, làm sao để bẫy người khác và khi nào thì giải thoát cho họ. Mẹ là người duy nhất có thể đi cùng với nó trong các cuộc hành trình lui rồi tới. Đôi khi hai người họ tái sinh một cảnh đến tận năm mươi lần. Đôi khi chỉ một. Nhưng mẹ luôn luôn ở đó. Luôn luôn sẵn lòng. Bởi nó sẽ học bằng cách nào nữa đây? Nó sẽ trở thành một người kiểm soát những kẻ vĩ đại bằng cách nào nữa đây nếu không phải là từ những trò chơi vô hại này, những mảnh lời vui chơi tầm thường này? Người nào cũng phải có điểm xuất phát từ đâu đó. Vĩ nhân nào cũng cần một giáo viên vĩ đại sẵn sàng sửa chữa cho họ những sai lầm nhỏ nhoi. Nhờ vào những cuộc hành trình xuyên thời gian này mà trong tương lai Valentin có thể trở thành một tác gia nổi tiếng thế giới, một chính trị gia quyền lực, một Caesar của thời hiện đại. Nhưng vào lúc này, nó cần phải rũ bỏ được cái tật nói lắp khó chịu kia đã.

Valentin đứng ở một vị trí ít ai chú ý, lắng nghe, chờ đến đúng thời điểm để tham gia vào mỗi cuộc hội thoại. Bên cạnh nó là mẹ bảo mẫu - không bị ai khác phát hiện ra - thì thầm mọi thứ vào tai nó.

“Giờ thì làm đi,” mẹ sẽ nói thế mỗi khi một trong những vị phụ huynh Ivy-League đưa ra được một lời nhận xét dí dỏm. Thế là Valentin tua lại và cướp lấy lời nhận xét đó ngay trước mũi ông ta.

“Tiếp tục đi,” mẹ giục mỗi lúc nó nói hoặc lặp lại một lời thoại cho đến khi hoàn hảo.

Valentin thấy lo lắng, với nó đó là điều khác thường vì thông thường nó vẫn vô cùng tự tin, đến mức người ta sẽ nghĩ rằng nó có thể bước đi trên than hồng mà không đổ một giọt mồ hôi. Vileroy không hề đáp lại những lời bình luận không chắc chắn của nó.

“Cô biết đấy,” Valentin thở dài nói, “rất nhiều tác gia nổi tiếng không dí dỏm đến thế trước đám đông.” Mẹ nhướn một bên mày, vì thế nó cười và thêm vào, “Chỉ cần cô nói cho con biết phải nói gì thôi.”

“Đúng, ta có thể,” mẹ bảo mẫu đẹp mê hồn nháy mắt tinh nghịch làm Valentin nín thở, “nhưng

thế này *thật quá* vui, không phải sao?”

Và đúng là thế. Trong vòng khoảng mười lăm phút đối với những người dự tiệc khác, Valentin đã tán tỉnh cô nàng Charlotte Hill không một chút nghi ngờ từ hơi thính thích trở thành yêu say đắm. Mặc dù mọi người đều muốn nói chuyện với cô gái đã viết nên vở kịch này, nhưng Charlotte cứ tay trong tay với Valentin từ cái giây phút cậu chàng nhìn vào mắt nó, chỉ với đúng vẻ mặt kính sợ và u sầu, bảo với nó rằng vở kịch của nó thật “quý phái”. Madame Vileroy đứng sau hai đứa, quan sát.

Bên kia phòng, Belle đang cố gắng tập hợp đủ dũng khí để tiếp cận Thomas Goodman-Brown, người mà nó đã quyến rũ từ xa trong suốt hai mươi phút vừa qua.

Belle quay lại nghiêng đầu về phía cậu ta, và cậu ta mỉm cười đáp lại. Nó nhìn đi chỗ khác, miệng trở nên khô khốc. *Không, nó nghĩ, mình không nghĩ là mình có thể làm điều này.* Thomas nói gì đó với cậu bạn của mình. Vài phút sau, hai đứa con trai tiến đến gần Belle.

“Xin chào. Tôi là Thomas.” Thomas vừa nói vừa chìa tay cho Belle, “Còn đây là Connor Wirth. Bạn vừa mới chuyển đến đây à?”

“Ai kia?” Connor ngھn cổ nhìn Bice phía sau Belle, lúc này cô bé đang thơ thẩn gần một cái cây và lăm bắm một mình. Belle nhả mặt. Bice trông rụt rè như thể đã làm sai điều gì đó. Cô bé chậm chạp bước về phía đứa em gái.

“Tôi là Bice,” nó nói bằng cái giọng nhẹ như gió thoảng.

Thomas nhẹ nhàng bắt tay Bice và mỉm cười, “Hai bạn ở cùng nhau à?”

“Bọn tôi là chị em.” Bice nói.

“Hai bạn trông chẳng giống nhau gì cả.” Connor nói.

“Vậy thì tôi đoán các cậu sẽ không tin bọn tôi là chị em sinh đôi.” Bice nói, nhớ lại khoảng thời gian Belle trông giống y hệt nó.

“Không thể nào.” Connor kêu lên, cho là Bice đang đùa.

“Thế bạn tên gì?” Thomas quay lại với cô nàng hấp dẫn mà nó đã liếc nhìn suốt cả buổi tối.

“Belle,” Belle trả lời, ruột quặn lên vì biết điều gì sắp sửa xảy ra.

Trong một giây đau đớn, Thomas trông có vẻ bị hất ngược đi. Bầu không khí xung quanh bọn trẻ dường như trở nên nặng trĩu và thối hoắc.

“Mùi gì thế nhỉ?” Connor hỏi trước khi kìm lại được.

“Mùi gì cơ?” Thomas lịch sự hỏi lại, mặc dù bản thân nó đã trắng bệch và lùi khỏi Belle một bước. Thomas nghĩ mùi này như hoa tử đinh hương trộn với lưu huỳnh ấy.

“Cứ như thứ gì đó bắn thủ được phủ lên bằng nước hoa rẻ tiền ấy,” Connor nói mà quên mất rằng đó có thể là cô gái xinh đẹp đang đứng trước mặt.

“Ồ, mẹ ông đang ở gần đây à?” Thomas đùa.

Belle bậm môi.

“Im đi, Tom.” Connor lấy tay huých Thomas.

“Tôi nhìn thấy bạn ở bữa tiệc nhà Connor. Các bạn mới chuyển đến à?” Thomas nói với vẻ bốt nhiệt tình hơn, một sự thay đổi làm ruột Belle thắt lại thành hàng ngàn nút nhỏ.

“Bọn này mới chuyển đến tuần vừa rồi,” Belle nói, rồi thêm vào với vẻ hi vọng, “bọn này sẽ học ở Marlowe.”

Bất chấp bản năng thôi thúc, Belle chỉ trả lời ngắn gọn và lùi lại vài bước, sợ rằng sẽ làm Thomas bỏ chạy. Cứ như có một đường ranh giới giữa hai đứa mà Belle không thể vượt qua - chưa phải lúc này.

“Ồ, đúng rồi.” Connor nói. “Mẹ bạn đã kể với mẹ tôi về các bạn.”

“Ý cậu là Madame Vileroy?” Belle ngờ ngợ hỏi. “Bà ấy không phải mẹ bạn à?” Connor hỏi.

“Bà ấy là bảo mẫu của bọn này.” Belle trả lời, cố hết sức để tỏ ra quyến rũ và tự tin.

“Ồ,” Thomas giả vờ dụi mắt nhưng thực ra là để bịt mũi. *Thật là một cô gái kỳ quặc.* Cậu chàng không biết nói gì. Một phần trong nó cảm thấy ghê tởm Belle - không chỉ là cái mùi mà còn vì những gì cô nàng nói nữa. Cô nàng thật đáng ghê tởm, làm bầu không khí xung quanh nhiễm mùi hôi thối. Và chị của cô nàng thì không làm gì để giúp cô em. Bicie trông có vẻ giống một người bị xã hội ruồng bỏ, cứ lùi lại mỗi khi Thomas nhìn, cứ dịch dần về phía góc giữa cái cây và bức tường. *Sao cô nàng lại sợ hãi thế nhỉ? Cô nàng trông bình thường. Xinh xắn, ăn mặc đẹp, có đôi mắt đẹp.* Thế nhưng một phần khác trong Thomas - cái phần đã nhận thấy Belle đẹp đến nhường nào - lại cảm thấy tò mò và muốn ở lại. Thế rồi Thomas nhìn thấy cô bạn Lucy Spencer đang chạy bổ đến chỗ nó.

“Này, Luce. Chuyện gì thế?”

Lucy đã bị bà mẹ cấm túc nguyên một tuần liền vì cái sở thích oan ức đối với mấy thằng con trai không phù hợp (“Bồi bạn là *giúp việc*, con gái à. Nó như kiểu yêu người lai ấy!” Mẹ nó đã gào lên như thế), nhưng lúc này nó còn hơn cả hạnh phúc khi hứa với bà Spencer là tối nay nó sẽ không nói chuyện với thằng con trai nào khác ngoài 'cậu chàng Goodman-Brown trẻ trung đáng mến đó'.

“Thomas, em đã tìm anh khắp nơi.” Lucy nói bằng cái giọng bi thương nhất của mình. Thế rồi nó nhìn thấy Belle và ngoắc ngay tay vào cánh tay Thomas, trong khi Thomas giới thiệu nó. Lucy quăng cho Bicie một nụ cười chớp nhoáng, và Bicie nhìn xuống, xấu hổ và thất vọng.

“*Cái mùi gì thế?*” Lucy hỏi.

“Connor, kể cho họ nghe về mấy đội thể dục đi.” Thomas thay đổi chủ đề. Bầu không khí xung quanh đặc quánh. Có cảm giác giống như khi nó uống quá nhiều với Lucy và đã thử vài viên thuốc bừa bãi tại một bữa tiệc hè năm ngoái. Cảm giác u ám và ảm áp, nhưng *vẫn thực sự kinh tởm.* Belle nhìn thấy vẻ mặt say sưa của Thomas liền tiến lại gần. Cậu chàng vội lùi lại. *Quá sớm,* Belle nghĩ. Vốn thích nói về đề tài thể thao và đã dành quá nhiều thời gian trong phòng thay đồ nên chẳng quan tâm đến mấy thứ mùi khó chịu, Connor liền nhảy ngay vào.

“Chà, xem nào. Bọn này có khá nhiều thứ ở Marlowe. Hai bạn có chơi thể thao không? Đội hockey nữ năm nay đang thiếu người đấy. Khoan đã. Hai gã anh em của các bạn thì sao?”

“Christian chơi cả đồng môn,” Bice nói. “Tennis, bơi, golf...”

Connor không để cô bé nói hết, “Thomas và tôi chơi golf ở đội đại học! Marlowe là cừ nhất. Cậu ta có gặp phải trở ngại nào không?”

“Christian rất ganh đua và đôi khi hơi ủ rũ,” Bice gần như nói với chính mình, “nhưng tôi sẽ không gọi những tính cách đó là...”

“Ý cậu ấy là trở ngại ở môn golf ấy,” Lucy nói. “Cậu nói các cậu đến từ đâu ấy nhỉ? Turkmenistan?”

“Turkmenistan có sân golf,” Bice lơ đãng nói.

“Sao cậu biết?”

“Tôi đã đến sân golf... một lần.” Bice nói.

Bice khá chắc là mình đã ở đó. Nó nhớ đã từng du lịch đến rất nhiều nơi với Madame Vileroy. Có lẽ nó đã đến đó lúc lên tám hay chín gì đó. Nó không chắc nữa. Hẳn là phải quanh khoảng thời gian đó, bởi vì lúc đó Belle trông vẫn giống nó y hệt. Bice chia cuộc đời mình thành hai giai đoạn: trước và sau khi Belle thay đổi - khi nó có người bạn thân nhất và khi người bạn đó bỏ đi. Trong hai chuỗi thời gian đó, nó không nhớ được ngày hay tháng. Điều đó cũng chẳng quan trọng. Bice hắng giọng, mắt vẫn nhìn sàn nhà.

“Sao cũng được,” Lucy nói.

“Các cậu nghe loại nhạc gì?” Connor hỏi với nỗ lực làm cho không khí vui lên.

“Gregorian,” Bice lười biếng nói.

“Đúng rồi.” Connor gãi đầu, “Tôi nghĩ là tôi đã nghe người ta chơi ở Elbow Room tuần trước.”

Vài phút sau Thomas cáo lỗi, nó chỉ liếc nhìn Belle, cô bé lúc này đang cố hết sức để che giấu sự thất vọng của mình. Lucy liền nắm lấy tay Thomas và nói bằng một giọng thân thiện tình cảm nhất, “Em sẽ đi với anh”. Nó nhìn Belle với vẻ đắc thắng rồi nói tiếp, “nhưng hãy đi chỗ nào đó riêng tư hơn đi. Ở đây có cái gì đó bốc mùi kinh quá.” Belle sôi sục lên, nó ghét cay ghét đắng Lucy và chỉ muốn kéo Thomas ra khỏi tay con bé đó.

Khi hai đứa kia bước đi, Bice ngay lập tức dụi mắt đi, “Chà, em gái, chị có thể khẳng định rằng nó sẽ không mời bọn mình ngồi ăn trưa cùng đâu,” Bice nói và thấy một miếng miniquiche từ một cái khay đi ngang qua vào mồm. Belle đứng tách ra khỏi nhóm. Tất cả những người khác đã tránh xa nó. Nhưng tất cả những người đứng ngoài một khoảng cách nhất định lại đang liếc nhìn nó với ánh mắt ghen tị. Nó đứng thẳng người lên và bắt gặp ánh mắt mình qua khung cửa sổ. Nó *thực sự* xinh đẹp, Belle tự trấn an. Nhưng rõ ràng Thomas không nghĩ thế. Cậu ta vớ ngay lấy cơ hội để biến đi. *Đôi khi phải mất hơn một lần để thử*, Belle nghĩ. *Lần sau vậy.*

Qua khu vực hậu trường nơi mà những diễn viên trẻ tuổi đang vội vàng sẵn sàng cho cảnh thứ ba, qua khỏi lối vào dành cho người phục vụ, ngang qua con đường mòn nhỏ bên ngoài nối nhà hát với tòa nhà chính của trường Marlowe, Victoria đang bước đi một mình, lướt những ngón

tay lên những cái ổ khóa xếp hàng trên tường của khu hành lang tối om. Nó đã chán ngấy tất cả bọn chúng, chán bọn trẻ con mà người ta cho là ngang hàng với nó. Victoria không thể kiên nhẫn đến khi kỳ học mới bắt đầu: hàng giờ liền trả lời từng câu hỏi một, là người đầu tiên hoàn thành tất cả những kỳ thi vấn đáp. Thật dễ dàng như nghe ý nghĩ của các giáo viên vậy. Nó không thể kiên nhẫn đến khi nhìn thấy gương mặt của tất cả những đứa bạn học. Khi bước xuống khu hành lang trang nghiêm của ngôi trường danh giá này, nó biết rằng đây sẽ là nơi diễn tập cho công cuộc lật đổ mặt nạ của chính nó.

Sau năm năm sống trong ngôi nhà hộp màu đỏ, Victoria không còn sợ bóng tối nữa. Đôi giày cao gót kêu lộp cộp dội lại qua hành lang rồi kết thúc bằng một tiếng *ping* ma quỷ ở cuối đường, ở một điểm nằm ngoài tầm mắt của nó. Không xa phía sau lưng nó, di chuyển bằng tốc độ những bước chân của nó là một đám sâu bướm. Chúng gắn kết chặt chẽ với nhau bằng kích thước nắm tay, và chúng luôn duy trì khoảng cách cố định phía sau, trên vai Victoria, như thể bị kéo lại bởi một sợi dây. Chúng không gây ra tiếng động gì, gần như vô hình, cái hình thù nhỏ xíu đen sì của chúng chỉ là những đốm nhỏ phía trên cái phông nền tối đen của ngôi trường đang say ngủ. Tại sao chúng lại ở đây? Chúng lượn lờ trên đầu Victoria để làm gì? Nhưng Victoria không thắc mắc những điều này, bởi vì trong khi chậm chạp luồn lách qua những hành lang tối đen của ngôi trường mới, nó cũng đang bận rộn ngấm ngấm xây dựng những kế hoạch của riêng mình.

Nó đã hình dung ra bước đi đầu tiên của mình. Nó sẽ đánh bại Lucy để chiếm lấy vị trí đứng đầu lớp. Nó sẽ vượt qua toàn bộ những yêu cầu ngớ ngẩn của trường và đạt được điểm 5,0 hoàn hảo. Đúng thế, Lucy đã nói điều đó là không tưởng, nhưng Lucy là ai mà dám nói nó có thể hay không thể làm gì chứ? Nó xuất sắc hơn Lucy, tài giỏi hơn. Nó là *người chiến thắng*. Nó không cần phải học lớp đến muộn như những đứa khác, vì thế chuyên nó đạt được gì đó mà bọn kia không thể đạt được thì cũng công bằng thôi. Nó sẽ cướp lấy từng giải thưởng của trường, từng danh hiệu, mọi thứ mà người ta phải trao tặng. Nó sẽ là chủ tịch hội học sinh. Nó sẽ gian lận theo kiểu của mình để lên được vị trí dẫn đầu trong ngôi trường lỗi lạc này, và rồi nó sẽ là kẻ được Vileroy cưng nhất. Từ đó sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Nó sẽ đến Harvard. Chạy đua vào Thượng nghị viện. Thậm chí có thể trở thành tổng thống của một nước nhỏ. Vileroy *hẳn* sẽ giúp. Rốt cuộc thì chẳng phải đó chính là điều mà mẹ bảo mẫu đã luôn mong muốn ở bọn nó hay sao? Chẳng phải đó là điều mà cô gái London *kia* đã yêu cầu và đã nhận được hay sao? *Nghĩ rộng ra đi, Victoria*. Phía sau Victoria cả đàn sâu bướm lặng lẽ tản ra khi nó trở lại nhà hát.

Belle ngồi im lặng trong nhà hát tối thui bên cạnh Madame Vileroy. Thi thoảng nó nhìn Thomas và bố cậu ta ở bên kia lối đi, cả hai đều đang mê mải vào cảnh cuối cùng của vở kịch. Người phụ nữ ngồi cạnh Belle xích người ra xa, xa nhất có thể. Mặc dù đang theo dõi vở kịch nhưng Madame Vileroy không để lỡ điều gì. Không hề quay sang Belle, mẹ ghé đầu và nói bằng giọng thì thầm bí ẩn, “Không phải sẽ thật tuyệt nếu con có thể kiểm soát được chuyện đó sao?”

Belle quay ngoắt sang. Madame Vileroy chỉ nói những điều như thế khi mẹ chuẩn bị một vụ giao kèo, “Ý cô là gì?” Belle thì thào hơi lớn tiếng.

“Xuyt!” Một người đàn bà cổ dài phía sau họ rít lên.

Madame Vileroy bình thần quay đầu lại nhìn người đàn bà nọ. Mẹ chậm chậm nhắm con mắt bình thường lại, chỉ để lại con mắt bị đóng dấu, nó lóe lên trong giây lát. Người đàn bà nọ khẽ thốt lên một tiếng rồi co rúm lại trên ghế ngồi. Madame Vileroy mỉm cười quay lại với Belle, “Ý ta là, con là cô gái xinh đẹp nhất trong phòng. Con có thể có bất kỳ anh chàng nào mà con muốn - bất kỳ ai đủ kiên nhẫn chờ đợi.”

“Nhưng con không thể ép họ ở lại.”

“Ta có một thứ sẽ giúp con điều khiển được bầu không khí xung quanh con.”

“Con có thể thay đổi nó ư?”

“Không, con có thể thay đổi cách người khác phản ứng trước nó. Họ có thể phản ứng theo bất kỳ cách nào mà *con* muốn - ở lại lâu chừng nào con muốn.”

Belle im lặng. Nó không muốn Madame Vileroy đọc được trên gương mặt nó là điều này đáng giá thế nào với nó. Nhưng đã quá muộn. Nó đã trở nên trắng bệch. Từng giọt mồ hôi đang xuất hiện trên trán và hai vai, nhỏ giọt xuống chiếc áo nịt ngực của nó. Belle có thể cảm thấy ngực nó dần trở nên ẩm ướt vì mồ hôi. Một cách bản năng, tay nó vụt đưa lên ngực để che cái dấu hiệu màu đen đang trở nên rõ nét bên trên trái tim. Madame Vileroy ghé đến gần hơn, và như một vị bảo mẫu tài giỏi, mẹ luôn một chiếc khăn ăn vào trong nắm tay đang run rẩy của cô học trò lúc này đang ôm chặt ngực. Belle lau khô mồ hôi và lắng nghe với vẻ háo hức.

“Con cố gột sạch nó đi bao nhiêu lần rồi?”

“Hôm nay là ba lần.”

Belle cúi đầu. Nó nhớ những giờ trong phòng tắm, nhìn ngực chuyển thành màu đen kịt khi nước thấm lên da, một điều nhắc nó nhớ đến bản chất thực sự của con người nó.

“Chà, con yêu, ta rất vui lòng giúp đỡ. Nhưng con phải làm một điều cho ta.”

“Là điều gì?” Giọng Belle nghe có vẻ sợ hãi. Mẹ bảo mẫu trấn an nó, “Đừng lo, con yêu, không có gì lớn bằng những thứ con đã từ bỏ rồi đâu.”

“Con phải làm gì?”

“Những điều nhỏ nhất. Không có gì mà một cô gái bình thường ở tuổi của con không thể làm. Có nhìn thấy người đàn ông đầu kia không?” Mẹ hỏi, tay chỉ vào một người đàn ông trông nổi bật với hàng ria mép màu xám ngồi dưới họ ba hàng ghế. “Đầu tiên, ta muốn con tìm cách mời ông ta đến nhà chơi. Con có nghĩ là mình làm được điều đó không?”

Belle gật đầu nhưng lại nhướn một bên mày. Chuyện này nghe giống một việc vặt khác thường hơn. Tại sao Vileroy không thể tự mình làm điều đó? Nhưng rồi Belle đã biết câu trả lời. Madame Vileroy thích những đứa trẻ của mình có *dính dáng* đến những chuyện mẹ làm. Cứ như thế mẹ muốn có cộng tác viên - trong mọi việc. Như thế mẹ muốn lôi kéo chúng vào những tội ác của mẹ, bởi vì bản thân mẹ không thể bị trừng phạt. Đó là điểm yếu của riêng Madame Vileroy trong bao nhiêu năm làm một chuyên gia.

“Sau đó ta muốn con đem đến cho Christian một bữa ăn nhanh buổi tối.”

“Một bữa ăn nhanh?” Belle chậm rãi lặp lại lời yêu cầu kỳ quặc. “Khi nào?”

“Phải rồi,” Madame Vileroy lơ đãng trả lời, “Ta sẽ cho con biết khi nào sau.”

“Con nên đem đến cho nó cái gì?”

Madame Vileroy ngẩng đầu lên và đặt một ngón tay dài vào má, như thể mẹ đang suy nghĩ. Thế rồi mẹ nói, “Ồ, ta không biết nữa - xúc xích chẳng? Rất dễ dàng. Trong hamburger nhân nho...”

“Thế thật kỳ cục.”

“Một số người có những thói quen kỳ cục, con yêu. Chỉ cần làm theo những gì ta bảo.”

Belle phải thừa nhận giao kèo này *thật* dễ dàng thực hiện. Dễ dàng hơn nhiều so với ban đầu nó tưởng. Thế nhưng đó là cách Madame Vileroy đưa ra các giao kèo. Như một điều gì đó, làm nó có vẻ như không thể nào có được, rồi đưa ra những yêu cầu của mình, những yêu cầu có vẻ dễ dàng trong tất cả các khả năng.

“OK,” Belle nói, rồi lặp lại để chắc chắn. “Mời người đàn ông kia, một bữa ăn nhanh cho Christian. Con nhận lời.” Giao kèo có vẻ quá dễ dàng. Belle không hiểu vì sao lúc đầu Madame Vileroy không cho nó khả năng này. Công việc vặt này có vẻ vô hại. Nó tự hỏi với những gì mình biết về mẹ bảo mẫu, không biết có nên suy nghĩ kỹ hơn không.

Belle nhìn lên và bắt gặp người đàn ông có hàng ria mép đang nhìn nó. Bên kia lối đi, nó thoáng nhìn thấy Thomas, với Lucy ngồi một bên, đang vuốt ve bàn tay của cậu ta. Trong một giây, mắt Belle gặp ánh mắt Thomas, và cậu ta nhanh chóng quay đi. Belle nhìn xuống giả vờ ho, người đàn bà cạnh nó rời khỏi ghế ngồi để tìm một chỗ khác. Một người dẫn chỗ hụt chân trên vết rách của tấm thảm và làm đổ chồng chương trình văng tung tóe xuống sàn.

“OK, thỏa thuận thế.”

Chương 5: ẨN NẤU

Mười người lính đứng trong hầm rượu tối đen chĩa súng trường vào gia đình họ. Sự hoảng loạn và sợ hãi in hằn trên từng khuôn mặt của bọn trẻ. Người cha ôm vợ mình như một ma-nơ-canh ôm một ma-nơ-canh khác. Phía trước đội quân xả súng, một đám khói vẫn còn vương lại trong không gian, vẫn chưa tan hết. Đạn từ những cây súng trường lơ lửng trong không trung như một đàn ong đứng im hoàn hảo. Một viên đã trúng vào đùi vị gia sư. Một viên khác sắp sửa trúng Aleksey, nó lơ lửng cách vai cậu bé không xa hơn hai phân.

Mụ bước vào khung cảnh im lìm đó từ một góc tối, từ phía sau chiếc đồng hồ có kim đã đứng. Tiếng giày lọc cọc trên sàn đá của mụ là âm thanh duy nhất. Chiếc vòng tay mã não đen của mụ, được làm thủ công ở nước Nga này, là một món quà từ Nga hoàng, người đang đứng đằng kia ôm vợ, trước khi diễn ra cuộc cách mạng gớm ghiếc này. Mụ bước qua đám đạn treo lơ lửng lộn xộn; vài viên rơi xuống sàn. Mụ không thể cứu hết bọn họ, lũ trẻ mà mụ đã nuôi nấng như con mình. Nhưng mụ biết mình sẽ phải bắt đầu lại, ở một nơi nào đó khác, là bảo mẫu cho các gia đình hoàng gia khác. Trong cơn tức giận, mụ chĩa súng của một tên lính nhằm vào một tên khác đứng tách sang bên cạnh. Khi thời gian tiếp tục trôi trở lại, bọn chúng sẽ giết lẫn nhau và không thể hiểu được vì sao hay làm thế nào lại như thế. Tuy vậy, mụ biết rằng Aleksey sẽ không bao giờ mạnh mẽ được. Nhưng Anastasia thì thông minh. Mụ chỉnh lại cơ thể của cái gia đình kinh khủng đó, di chuyển họ như những hình nộm. Anastasia sẽ được gia đình mình che chắn, thậm chí có thể sống sót trong cuộc xả súng này. Người đàn bà tóc vàng thở dài bước về phía cầu thang. Khi bước vào bầu trời mùa hè vĩnh cửu, mụ bật tách ngón tay, và mưa lại bắt đầu rơi trở lại, một chiếc đồng hồ tích tắc tiếp cuộc đời của mình, và tiếng súng bắt đầu nện vào bầu trời đêm quên lãng.

Ngôi nhà yên ắng như nhà xác. Bất kỳ nhà nào khác với năm đứa trẻ, ngay cả ở thành phố New York, cũng sẽ là một lễ hội vào thời điểm này của buổi tối. Nhưng nhà Faust thì không. Không tiếng động nào của máy hút bụi hay lò vi sóng, không tiếng nói chuyện. Không có tiếng TV vo ve hay tiếng xe hơi bên ngoài. Không có vật nuôi, không có chuột trên tường, không có chim đậu trên mái hiên. Không có tiếng ván sàn cọt kẹt. Không nhạc. Không một tiếng động nào của cuộc sống trong ngôi nhà đó, chỉ có sự tĩnh mịch yên ắng đến lạnh lẽo.

Phòng Bicé có mùi ẩm mốc, bừa bãi đám vỏ hạt hướng dương và giấy bọc bánh ngọt mà nó đã quăng đi. Trời tối đen như mực. Nó ở trong góc, co ro với đám sách của mình, giữ chiếc đèn pin như ống nghe điện thoại trên vai, tự mình lăm bắm gì đó, liên tục hoảng hốt bởi sự tĩnh mịch của bóng tối xung quanh. Thế nhưng, Bicé đã quen với sự yên lặng kéo dài này. Trong ngôi nhà mà tất cả những đứa trẻ đều có những tham vọng, những thời hạn cuối cùng và những kế hoạch lớn, chỉ có Bicé lang thang một cách vô định và đơn độc. Nhưng trong những cuốn sách, nó có thể nói chuyện với những người bạn không có mặt, không có tuổi, những người yêu quý nó, những người bạn không thấy nó là kẻ kỳ quặc.

Ẩn nấu, đó là cách Vileroy gọi chuyện này. Món quà đặc biệt hơn tất cả, khả năng ẩn nấu trong các rãnh thời gian như những nếp gấp mềm mại trên chiếc váy của một người mẹ.

Một con nhện treo bất động trên khung cửa, giống y hệt bốn phút trước đó. Bicé biết bốn phút này không đi đâu cả. Nó biết tất cả mọi thứ đã dừng lại bởi vì nó muốn thế. Lúc này toàn bộ ngôi nhà - có lẽ là toàn bộ thế giới - là cái chuồng yên tĩnh của nó, nơi không thứ gì di chuyển, cả thời gian cũng không. Nó sợ chết khiến chuyện đâm sầm vào đứa nào đó, bởi vì nó không bao giờ biết được bọn chúng ở đâu khi nó dừng chúng lại. Bọn chúng sẽ đông cứng như những

thi thể được tìm thấy sau một trận tuyết tan, vẻ mặt thời điểm khắc trên gương mặt chúng, lưng uốn cong trong những tư thế không thoải mái. Ban đầu bọn chúng dường như khá buồn cười, như những con búp bê rách. Bice sẽ lượn lơ quanh ngôi nhà, đặt thức ăn vào cái miệng lúc nào cũng mở ra của Victoria, nhét ngón tay của Valentin vào tai cậu ta. Thế rồi bọn chúng bắt đầu nhắc nó nhớ đến những thành phố đổ nát như Pompeii. Mọi người bị chôn vùi vĩnh viễn trong tro tàn khi cố gắng thoát khỏi cơn thịnh nộ của núi lửa. Belle trông giống như một người mẹ cuộn mình trên con búp bê của nó, cố gắng cứu sống con búp bê đó. Christian đang chạy trong phòng trông như đang trên đường chạy trốn. Thời gian đã dừng lại, và Bice đang ở trong một thế giới bị hủy diệt.

Lần cuối cùng một mình như thế này, nó đã trải qua hàng giờ ngấm nhìn Belle đông cứng. Nó đã kiểm tra gương mặt mới và thân hình mới của đứa em, và rồi tự hỏi, *Đây là Belle của mình ư? Nó có ở chỗ nào trong đó không?* Nó đã chạm vào mặt Belle và tự hỏi liệu mình có thể xóa đi cái mặt nạ này và tìm lại đứa em gái của nó. Nó đã sờ mái tóc vàng của Belle và nhắm mắt lại, cố gắng nhớ về tất cả những lần nó đã chải mái tóc đó khi hai đứa còn nhỏ xíu. Cảm giác lúc này không giống như trước. Nó sờ mái tóc của chính mình để so sánh, mắt vẫn nhắm chặt. Trong một giây, cô bé Belle cũ đã quay lại trong trí tưởng tượng của Bice, và rồi Belle biến mất, để lại Bice với cảm giác như thể một nửa trong nó đã chết.

Bice ôm cái bụng trống rỗng. Hình như mấy ngày rồi nó không ăn gì. Nếu như bị ngất xỉu, nó không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu như còn tỉnh, nó có thể để thế giới chuyển động trở lại. Nhưng nếu nó bị đập đầu, có lẽ mọi thứ sẽ giữ nguyên không có sự sống thế này - ngoại trừ cơ thể nó, không có khả năng tự chữa lành, chậm chạp nhưng chắc chắn sẽ phân rã theo dòng thời gian bất tận. Có lẽ một luồng không khí trong lành hơn còn tồn tại lâu hơn nó. Những giọt mưa nhỏ xuống sẽ đứng im như những giọt thủy tinh bao phủ không trung phía trên nó khi nó nằm đó bất tỉnh - các tế bào gào thét với tốc độ điên cuồng về phía lãng quên.

Bice mở một cuốn sách khác, một tập thơ Ba Tư. Tóc nó như lông chuột, móng tay bẩn thỉu và lởm chởm. Nhưng không có ai bên cạnh nhìn nó cả, và không ai có thể nghe thấy nó - ngoại trừ Singer, nhà thơ Ba Tư sắp già trong cuốn sách của nó. Ông ta có thể nghe thấy nó, nhưng chỉ khi nó nói tiếng Ba Tư. Đó là những gì nó đang học từ cuốn sách trong khi nói chuyện với hư không. Nó cũng có thể nghe thấy ông ta, một giọng nói dịu dàng lấp đầy những giờ đơn độc, "Xin chào, người bạn của tôi." Bice nói bằng tiếng Ba Tư rồi giở sách.

Singer đáp lại điều gì đó. Bice nheo mắt. Singer chồm tới, về phía viền ánh sáng, nơi Bice chỉ liếc thấy được hàng rìa mép của ông ta. Ông ta thì thầm, "Một con chim đã lấy mất bút của ta."

Bice lấy một cuốn sách khác, một cuốn từ điển. Khi những từ bắt đầu bằng chữ B bị lật qua, nó tự hỏi Belle đang nghĩ gì, ý nghĩ chưa hoàn thành của con bé trong thời gian qua là gì. "Ông sẽ viết thư cho nhà vua bằng cách nào?" Nó hỏi căn phòng tối thui bằng thứ tiếng Ba Tư vỡ lòng. Rồi nó nhìn thấy một cái nháy mắt ngờ nghệch như một nụ cười khảm ngà.

Singer nói bằng giọng buồn buồn, lạo xạo, "Cô ấy không muốn ta viết thư."

"Nhưng cô ấy chỉ là một con chim." Bice tập nói, phát âm của nó gần như hoàn hảo.

"Không," bóng tối đáp lại, lăm bằm thêm gì đó bằng giọng già cả. Và rồi giọng Singer thay đổi, không còn là nhà thơ đáng tuổi ông nội mà nó biết nữa. Thứ gì đó khác thì thầm tên nó.

"Có ai đó không?" Nó cất tiếng hỏi.

"Cooooó," bóng tối đáp lại. Bice nhảy dựng lên.

Một tia sáng lóe lên trong bóng đêm. Bice nhìn hình thù của ông già, nụ cười thân thiện của

ông ta giờ đã trở nên xấu xa, mắt ông ta đột nhiên thay đổi. Đó là con mắt bị thiêu và đóng dấu.

“Dừng lại.”

Nhưng hư không tiếp tục chế nhạo nó, giọng nói vút cao hơn, “Ở đây không có chỗ cho một cô gái nhỏ. Không có chỗ nào để nấn ná lại.”

“Dừng lại, Vileroy, dừng lại!”

Ngôi nhà bắt đầu lên tiếng trở lại. Những vật dụng lấy lại tiếng vo vo. Bên ngoài cửa, ai đó nặng như Christian lao đảo đi qua. Bícé há mồm hóp lấy luồng không khí mới, bụng đói cồn cào, hoảng sợ rằng nó sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi mù bảo mẫu. Những cơ thể lại sống trở lại. Nó sợ đèn bật sáng, sợ tất cả các âm thanh. Nhưng nó đã nhẹ nhõm hơn. Mặc dù mỗi tiếng kèn kẹt từ bản lề cửa, mỗi tiếng váy áo sột soạt cũng làm nó nhảy dựng lên, chỉ ít thì nó cũng không chỉ còn một mình nữa - một mình với bóng tối. Nó sẽ phải rửa ráy sạch sẽ trước khi ra ngoài. Nó sẽ lại phải đối mặt với sự chuyển động của thời gian, nhưng điều đó sẽ không quá kinh khủng. Bởi vì ít nhất thì thế giới của sự sống là một con quỷ mà nó đã biết.

Khi Bícé mở cửa, Madame Vileroy đang đứng chờ. Nó không nói gì. Madame Vileroy chìa ra một lọ thủy tinh. Bícé giắt lấy từ tay mù và nuốt cái thứ nước đặc quánh màu xanh sậm đang từ từ trườn ra khi nó nghiêng cái lọ. Nó nhìn mù bảo mẫu, bực mình vì mù đứng đó xem nó uống hết lọ thuốc.

“Sao?” Nó hỏi.

Và Madame Vileroy trả lời, “Ngoan”, rồi bỏ đi.

Ở bàn ăn sáng, bốn đứa kia trông mệt mỏi như thể đêm đã trôi qua quá nhanh. Christian cảm thấy như nó vừa nhắm mắt lại ngủ và một giây sau đã phải mở ra vì tiếng đồng hồ báo thức. Belle đang nhìn chăm chăm vào một cái gương trên tay, tìm những chỗ húp lên dưới mắt. Victoria uống thuốc để duy trì sự tỉnh táo bởi vì nó đã thức đêm để nghiên cứu hay điền những mẫu xin học bổng.

“Cậu ngủ muộn.” Valentin nói khi Bícé bước vào.

“Rất muộn,” Bícé nói. Rồi nó lấy thịt muối, trứng và bánh kếp. Nó tự độc thoại bằng tiếng Ba Tư trong khi nhai ít lạp xường xông khói.

“Tuyệt,” Victoria nói. “Giờ bọn mình có thể đến trường với một tay tài xế taxi lâu bầu.”

Belle đập vào cánh tay Victoria và ra hiệu bằng mồm, “Thôi đi!” *Để yên cho chị ấy đi*, Belle nghĩ, trong trường hợp Vic có thể sẽ gian lận.

“Này Bícé, đến một cái salon làm móng Hàn Quốc đó đi, và chị có thể kể cho bọn em nghe họ nói gì sau lưng chúng ta!” Belle nói.

“Tôi nghĩ Bícé đang nói tiếng Ả Rập.” Valentin vừa nói vừa thò một tay vào túi áo.

“Thì thôi, được rồi, vậy hãy đến một salon Ả Rập.”

Đột nhiên Valentin bật cười như điên loạn. Belle, Victoria và Christian nhìn nó như thể nó đã phát điên, “Thật là vui quá!”

“Gì thế?” Belle hỏi.

“Ôi trời ơi, đôi khi tôi thật quá tử tế với các cậu.”

“Đồ chuột nhắt!” Victoria thì thào với Valentin rồi túm lấy cổ áo nó, “Tôi biết cậu đã làm gì.”

“Không, cậu không biết gì,” Valentin thì thào đáp lại.

“Ừ, có đấy, tôi biết đấy. Tôi vừa mới nghe thấy cậu tua lại mọi chuyện trong đầu.”

“Gì thế, chuyện gì thế?” Belle hỏi, cố gắng nghe Vic và Val đang nói về chuyện gì.

“Đừng lặp lại chuyện đó, Val. Tôi nghiêm túc đấy.” Victoria thì thào, hai tay khoanh lại.

“Ôi thôi nào, chỉ là một chuyện đùa thôi mà.” Valentin ghé sát lại và chạm vào cằm Victoria, cố gắng dụ khi cô nàg. Valentin tin rằng Victoria là đứa con gái đau khổ vì kìm nén tình cảm quyến rũ nhất trên đời này và rằng nếu trong hoàn cảnh phù hợp, nó sẽ có thể thay đổi quan điểm của Vic về rất nhiều thứ. Nhưng Vic đẩy tay nó ra.

“Nếu như cậu tiếp tục chơi đùa kiểu đó, Bice sẽ biết. Và nếu như nó biết, nó có thể phá hủy mọi thứ. Đó có phải là điều cậu muốn không?” Victoria rút qua kẽ răng.

Christian ngẩng lên khỏi đám đồ ăn. Nó đã ăn uống suốt từ đầu đến giờ, hài lòng khi đứng ngoài một cuộc chiến khác. Nhưng Victoria và Valentin lúc này trông vô cùng đáng nghi.

Valentin đùa cợt với cái ký ức giả về những gì đáng lẽ có thể xảy ra trong một nghìn khả năng trong tương lai mà chỉ mình nó có thể thấy - và Victoria có thể nhờ gian lận mà biết được.

“Tôi chỉ muốn biết Bice sẽ làm gì nếu như nó biết bí mật của chúng ta. Tôi đã tua lại và thay đổi chuyện đó.”

“Có thể là thế, nhưng chuyện đó rất nguy hiểm.” Victoria nói. “Nên nhớ, nó cũng có khả năng làm trò với thời gian.”

“Ấn nấu lại là chuyện khác.” Valentin dường như cảm thấy bị sỉ nhục. “Nó chỉ có thể làm mọi thứ dừng lại, chuyện đó không giống nhau. Hơn nữa, cậu không muốn biết nó phản ứng thế nào à?”

“Tôi đã thấy... trong đầu cậu.”

Belle chạm vào má. Vì lý do nào đó nó thấy ran rát trên má - nơi mà lẽ ra nó đã bị chị gái của mình tặng cho một cái tát trong cái quá khứ sẽ không bao giờ xảy ra. Belle nhìn Bice đang lười biếng mỉm cười với nó.

“Thôi thì thăm đi, hai đứa kia.” Belle nói.

“Tên Val ngu ngốc lại đang chơi cái trò làm Chúa trời!” Victoria gầm gừ.

“Vic,” Christian nói, cố gắng làm cho Vic bình tĩnh trở lại, “Nó làm gì chẳng quan trọng. Bọn tôi có thể có chút bình yên được không?”

“Đó là điều quan trọng!” Victoria gào lên. “Cậu không biết gì cả. Nó có thể tua lại và làm bất cứ điều gì nó muốn.”

Valentin không thể kìm lại nụ cười.

Belle nói, “Nó sẽ không làm *bất cứ điều gì*.”

“Có đấy,” Victoria nói, rồi nó quay sang Valentin, “Chỉ cần nhớ là tôi biết tất cả những gì cậu làm, đồ vô dụng ngu ngốc. Cậu quá kiêu ngạo nên rốt cuộc không dám tự thừa nhận điều đó.”

Valentin vẫn mỉm cười. Những nhận xét của Victoria gần như không ảnh hưởng đến nó. Victoria chỉ gườm gườm nhìn nó, khoanh hai tay trước ngực, và hạ giọng xuống thành tiếng thì thầm.

“Cậu chỉ làm bất kỳ điều gì cậu muốn. Cậu không quan tâm nó sẽ làm ai tổn thương. Tôi đoán điều đó di truyền trong cả gia đình cậu.”

Mặt Valentin trở nên trắng bệch. Victoria có thể thấy sự đau đớn trong mắt Val khi nó nhắc đến gia đình cậu ta, và bằng cách nào đó phản ứng của Val làm nó dịu lại, làm nó cảm thấy khá hơn.

Khi Val lên tiếng, giọng nó đã khác đi, hơi căng một chút, “Chà chà, Vic. Cậu đúng là không thể chịu đựng nổi.”

Đột nhiên Belle bắt đầu nức nở, “Tôi ghét ngôi nhà này.” Nó nói khẽ, vì lý do nào đó nó cảm thấy xúc động vì cái tát không bao giờ xảy ra, một sự phản bội không bao giờ bị phát hiện, “Tại sao chúng ta không thể sống trong ngôi nhà khách mãi mãi chứ?”

“Thật giống cậu quá, Belle à, khi nghĩ rằng một ngôi nhà đẹp đẽ hơn sẽ làm cậu hạnh phúc,” Victoria nói. “Tôi sẽ không bao giờ sống trong ngôi nhà đó. Nó không có thực.”

“Cái này cũng không!”

“Cái này thì có đấy!”

“Không!”

Đột nhiên toàn bộ chiếc bàn bếp bị nhấc lên không trung, lật nghiêng, và đổ sầm xuống sàn nhà. Bát đĩa và đồ thủy tinh vỡ tan tành trên nền, tiếng thức ăn và nước trái cây rơi lộp bộp. Belle kêu lên the thé. Bốn đứa ngồi sững sờ trên ghế, trong một vòng tròn. Christian đứng ở chính giữa, ngực nhấp nhô, mắt dán xuống sàn. Nó không nói gì cả, chỉ đứng ở giữa vòng tròn sau cơn bột phát bạo lực bất ngờ. Sau một lúc lâu im lặng, nó lên tiếng bằng giọng nhẹ bồng, hối hận, “Thôi cãi nhau đi!”

Rồi nó cúi xuống nhặt một chiếc nhẫn trên sàn và bước ra ngoài.

“Thật là một gia đình hạnh phúc.” Valentin nói.

“Im đi!” Ba đứa còn lại lên tiếng, gần như cùng một lúc.

Valentin chỉ nhún vai, nhặt một miếng bánh mì nướng, rồi đứng dậy rời khỏi phòng. Khi bước xuống hành lang, nó nhận ra Vileroy đang bước bên cạnh, như thể mẹ đã ở đó suốt từ nãy đến giờ. Nó ghé sang và thì thầm vào tai mẹ, “Con vẫn cần được giúp đỡ.” Nó áp sát vào mẹ, để má nó chạm vào má mẹ trong khi nói, những sợi tóc thừa của nó hòa lẫn với tóc mẹ.

Madame Vileroy liếc nhìn bàn tay Valentin đang thò nhanh vào túi áo và xuất hiện trở lại cùng với một cái khăn ăn bằng vải trắng được gấp lại trông có vẻ đang phập phồng trên tay nó.

Valentin luôn mang nó theo mình.

“Con vẫn luyện tập đấy chứ?” Mụ hỏi, khuyến khích bản tính thích tán tỉnh của Val.

“Luôn luôn.” Valentin mở khăn ăn ra theo bản năng. Bên trong là chiếc đồng hồ bấm giờ kiểu cổ. Trông nó xơ xác, mòn vẹt và mệt mỏi vì bị sử dụng quá nhiều. Nó đập theo một nhịp không ổn định. Như một trái tim kim loại bị khiếm khuyết.

“Để xem,” Madame Vileroy thì thảo vào tai Valentin, hơi thở của mụ làm nó rùng mình.

Valentin bắt đầu đọc thuộc một bài thơ cho mụ nghe. Một bài sonnet trữ tình mà nó vẫn chưa thuộc kỹ lắm. Mỗi lần bị mắc lỗi, nó lại quay lại, cố gắng làm bài thơ liền mạch nhất có thể. Với mụ, nó muốn làm cho bài thơ thật hoàn hảo. Nó luôn luôn sẵn lòng trình diễn vì mụ bảo mẫu xinh đẹp của mình, người đã ban tặng cho nó quá nhiều thứ.

“Sao con không thể nào làm đúng được?” Nó hỏi khi mụ bảo với nó rằng sự máy giật vẫn còn đó.

Mụ thở dài, “Con vẫn chưa đủ kiên nhẫn, Valentin à.” Mụ đặt một ngón tay dài lên môi, “Con không quay hẳn về. Con không dám nắm lấy khoảnh khắc hoàn hảo đó, và vì thế con nhầm lẫn, tóm lấy những điểm thời gian xung quanh đó. Và rồi chuyện gì đã xảy ra? Như thế con luôn luôn bị nói lấp.” Mụ ngả về phía nó. “Chọn một đối tượng để tập trung vào đó. Con cần một cử động nhỏ nào đó mà mình có thể lần tìm lại *một cách thường xuyên*.”

“Nhưng không thể biết trước được con muốn quay lại vào lúc nào. Khi con biết được là mình đã nói sai thì khoảnh khắc đó đã trôi qua rồi.”

“Phải,” Madame Vileroy nói với một nụ cười thỏa mãn, “Đó là lý do vì sao con *luôn* phải lần tìm thứ gì đó. Con không thể đột nhiên nhớ ra rằng mình cần nó sau khi đã nói sai. Đến lúc đó thì đã quá muộn.”

“Như thế thật sự khó.” Valentin nói.

“Đó là một công việc đòi hỏi mảnh khỏe, Valentin. Đó là lý do vì sao nó được gọi là *dối trá*. Con phải nhớ rất nhiều những chi tiết để hoàn thiện nó.”

“Nhưng nó có thực sự là dối trá không? Ý con là, những thứ mà con thay đổi không bao giờ xảy ra, đúng không? Con quay trở lại đúng lúc và thay đổi chúng.”

“Chà, trên một phương diện thì đúng. Con thấy đấy, Valentin, không có thứ gì giống như thời gian cả. Nó chỉ là một con đường, một đường mòn mà người ta di chuyển trên đó. Nhưng hầu hết mọi người đều không thể đi tới đi lui trên con đường này. Phần lớn thế giới ở trên một con tàu, luôn di chuyển về phía trước, tăng tốc về phía cái chết, với một thời gian biểu định sẵn và có người nào đó dẫn đường. Con, cung ạ, là người duy nhất đứng trên bàn chân của mình. Con có thể đi lui rồi đi tới và trải nghiệm mọi thứ hết lần này đến lần khác. Đôi khi con có thể làm những việc nhằm định lại đường đi cho con tàu. Nhưng người khác vẫn cảm thấy con tàu nên đi như thế nào. Đôi khi họ cảm nhận được sự dối trá. Đó là lý do vì sao con phải thận trọng, nếu không họ sẽ biết, và rồi ghét con vì điều đó.”

“Con đã sử dụng chiếc đồng hồ cũ này,” Valentin nói đồng thời cọ cọ ngón tay lên chiếc đồng hồ cũ rích. “Nó luôn chạy chậm, và nhịp thì cứ thay đổi. Con cố gắng nhớ những nhịp bị bỏ lỡ.”

“Đó là một khởi đầu.” Madame Vileroy nói.

Valentin xích lại gần mẹ, “Có muốn luyện tập cùng con không?”

“Không,” mẹ bảo mẫu xinh đẹp nói, rồi bước đi.

Valentin nhìn chiếc đồng hồ trong lòng bàn tay. Thậm chí với tất cả sức mạnh đó, sự khước từ nhỏ nhất cũng làm nó trở nên yếu đuối, làm nó cảm thấy mình như một đứa bé. Nó ghét nhất là cảm giác đó - rằng nó là đồ bỏ đi, không được yêu quý, không là gì đặc biệt. Không là gì đặc biệt đối với mẹ. Một cách chậm rãi, nó nắm tay lại quanh chiếc đồng hồ cũ hỏng. Chiếc đồng hồ đóng tách trong tay nó và dừng chạy. Nó hít vào một hơi dài và quay trở lại với bàn ăn sáng trống không. Nó ngồi xuống một chiếc ghế ướt sũng nước trái cây, quan sát đồng thức ăn be bét trên sàn, chiếc đồng hồ bị nắm chặt trong tay nó. Nó nhắm mắt lại và quay ngược thời gian - đến thời điểm nó cần, đến cái giây phút khi mà nó còn đang thấy vui thích.

“Cái này thì có đấy!”

“Không!”

Đột nhiên, một lần nữa, toàn bộ chiếc bàn bếp bị nhấc lên không trung - và Valentin nhận thấy ngay cả đám sữa trong bình cũng bay theo một hình vòng cung như lần trước - lật nghiêng, và đổ sầm xuống sàn nhà. Rồi Christian nói, “Thôi cãi nhau đi.”

Và lần này, trong khoảng lặng ngay sau đó, Valentin ngả người ra sau và nói, “Còn ai nữa nghĩ rằng Vileroy khá là nóng bỏng?”

“Im đi!” ba đứa còn lại lên tiếng, gần như cùng một lúc.

Christian quay về phòng. Trên đường đi, nó bước qua Madame Vileroy đang tựa người vào tường. Nó không dừng lại, “Con là một cậu bé ngoan, Christian,” mẹ nói khi nó đi ngang qua.

Nhưng lúc này Christian không muốn làm bất cứ điều gì với mẹ. Nó chạy về phòng. Khi mở cửa, nó nhìn thấy mẹ đã thay đổi vài thứ. “Ta có một món quà cho con. Con xứng đáng có một món quà.” Nó không hề cảm thấy hơi thở của mẹ trên cổ, nhưng mẹ đứng rất gần và đáng lẽ nó phải cảm nhận được. Ở giữa phòng là một cái bể biệt lập. Nó đã nằm trong cái quan tài đó nhiều năm rồi, nhìn chăm chăm lên trên khi cái nắp đóng lại phía trên nó, để dòng nước đặc như máu vỗ quanh người nó. Bóng tối sẽ chảy vào mọi ngõ ngách. Lớp chất lỏng lấp lánh, đầy những mảnh pha lê nhỏ xíu, sẽ tự cắm vào từng lỗ chân lông, cắt xuyên qua những cái lỗ và vào bên trong mạch máu - những viên đá nhỏ xíu siết chặt mọi tĩnh mạch và mao quản. Hơi thở của nó sẽ dồn dập hơn, mọi cơ bắp co thắt lại, duỗi ra, rồi lại co lại. Nhưng rồi nó sẽ ra ngoài và trở lại, mạnh khỏe hơn một con bò đực, được tăng nạp như một chiếc máy phát điện. Nếu như ở trong đó đủ lâu, Christian sẽ có thể nhấc một tòa nhà cao tầng lên hay dừng một chuyến tàu hỏa lại.

Và một ngày nào đó nó sẽ làm như thế. Đó là kế hoạch của mẹ bảo mẫu. Điều lớn lao tiếp theo sau đó là nó sẽ trở thành một anh hùng. Huy chương Olympic, giải thưởng World Cup, nhẫn Siêu Cúp, và tất cả sự tôn sùng của các fan hâm mộ, tất cả tiền bạc từ những hợp đồng. Người mẹ đáng yêu nào mà lại không muốn điều đó? Nó sẽ hưởng sự chú ý của thế giới vào những gì mà nó có thể làm trong lĩnh vực thể thao - nổi tiếng mãi mãi, giàu có, và không đói khát. Không đói khát hay nghèo khổ. Đó là tham vọng mà Vileroy đã rình rập, mặc dù đó không phải là một tham vọng quá lớn so với nỗi sợ hãi. Và mẹ sẽ sử dụng điều đó để làm nó trở thành một anh hùng. Hay có lẽ nó sẽ đủ khỏe mạnh để bóp nát một tòa nhà cao tầng hay phá tan một con tàu. Nó sẽ đầy quyền lực, có thể định hướng quan điểm của đám đông bằng nắm đấm sắt - bạo ngược, khét tiếng, và thèm khát nhiều hơn nữa.

Ở góc phòng có một gã trẻ tuổi đứng đó, hay đó là điều mà Christian nghĩ, bởi vì không thể khẳng định chắc được. Gương mặt gã không có tuổi, không có nếp nhăn và không biểu lộ tình cảm, không có dấu hiệu gì cho thấy gã đã từng cười, từng khóc, hay từng sống trước ngày hôm nay. Gã có thân hình khỏe mạnh và mặc một chiếc quần màu trắng, như chiếc quần võ phục của Christian, và không mặc áo. Gã mang vẻ mặt trống rỗng và đứng im không nhúc nhích, như một hình nộm hay một người lính chờ sẵn sàng đợi lệnh. Đó là những gì làm Christian chú ý, bởi vì nó chưa bao giờ nhìn thấy người lạ mặt này trước đây.

“Ai đây?” Christian hỏi Madame Vileroy.

“Con không muốn luyện tập thêm sao?” Vẻ mặt cảnh giác của Christian dường như làm Madame Vileroy buồn cười, “Ngay cả Valentin cũng đang tiến bộ. Các chị em gái của con thì là bẩm sinh rồi. Nhưng còn con, con đã trở nên kén chọn đấy.”

“Những đứa khác không phải làm đau người ta.”

“Con không muốn trở nên yếu đuối, đúng không Christian? Victoria gian lận, bởi vì nó phải như thế. Bice trốn tránh. Valentin dối trá. Belle lừa gạt. Bọn chúng làm những điều đó bởi vì đó là những gì tốt nhất cho chúng. Đánh cắp không có gì khác biệt cả.”

Mụ nói tất cả bằng một giọng chết chóc, một giọng rõ ràng, trấn an và đáng sợ. Christian trông như thể sắp khóc. Nó chưa bao giờ có thể hình dung ra mình sẽ phải mất gì để đạt được điều nó muốn. Theo mụ, Christian đang bắt đầu quẫn trí. Cái khao khát dữ dội được thoát khỏi mối lo lắng về tiền bạc mãi mãi vẫn còn đó. Nhưng Vileroy biết nó đang dành ngày càng nhiều thời gian hơn cho việc viết lách thay vì luyện tập. Giờ mụ sẽ bảo đảm nó phải tập luyện thật nhiều, về thể thao, về đánh cắp, và trên tất cả, về sự tàn bạo.

Đột nhiên, con rối trong góc bắt đầu cử động. Đầu tiên gã hơi nhún vai. Sau đó gã nhìn lên Christian, rồi vào tư thế chiến đấu.

“Nó không có thật đâu.” Vileroy nói. “Tin ta đi.”

Con rối nhảy từ tư thế này sang tư thế khác, rút ngắn khoảng cách giữa gã và Christian. Christian biết gã đang bắt chước một võ sĩ Thái, gã sẽ sớm tấn công.

“Con thích ở trong phòng cả ngày hơn.” Christian nói.

“Nó không mất nhiều thời gian bình phục như con nghĩ đâu. Nó rất mau phục hồi.”

Con rối lao vào Christian bằng một cú lên gối. Christian tránh được, nhưng vừa suýt soát. Gã quay lại và tấn công Christian bằng cùi chỏ. Dường như gã được làm từ thứ gì đó rắn chắc, tấn công nhẹ nhưng rất đau. Thế nhưng, vì lý do nào đó gã vẫn đem lại cảm giác như da thịt con người.

“Đi đi. Con sẽ không làm chuyện này đâu.”

“Có đấy.” Vileroy nói. “Đó là những gì con muốn.”

Con rối tóm lấy gáy Christian. Nó biết trận đấu sẽ kết thúc sớm nếu nó không làm gì đó.

“Đây không phải là điều con muốn.” Christian nói.

Nó cố gắng nhìn vào mắt Vileroy khi nói câu đó, nhưng trước khi nó nói hết câu, con rối đã vít

đầu nó xuống và thúc gối lên bụng nó. Toàn bộ không khí bị thúc ra khỏi cơ thể Christian ngay lập tức. Con rồi giữ lấy nó. Christian cố gắng hít thở để nói gì đó, nhưng ngực và cổ nó đang bị đầu gối của con rồi thúc liên hồi. Cuối cùng, con rồi lùi lại một bước, kéo đầu Christian xuống thấp hơn, và nện đầu gối vào mũi nó. Nó cảm thấy một dòng chất lỏng âm ỉ bắt đầu tuôn ra dưới mắt. Một cú đập mạnh đang đến. Và rồi nó nghe, “Ta không thể làm chuyện này nếu như con không muốn, Christian.”

Christian với tay ra chạm vào con rồi. Một giây sau, con rồi đổ ập xuống sàn, và Christian đứng dậy với một luồng năng lượng chạy xuyên qua cơ thể. Không gì tồi tệ hơn cái tội lỗi mà cảm giác tuyệt diệu đó mang tới. Giờ nó khỏe mạnh một cách hoàn hảo. Cái mũi bết máu của nó biến mất, toàn bộ cơ thể đã được nạp năng lượng. Madame Vileroy còn chẳng bận tâm chúc mừng nó.

“Con nên đặt tên cho nó. Là Connor chẳng hạn? Giống như tên đứa bạn mới của con ấy.”

“Không.

Mụ liếc con rồi, “Nó là món đồ chơi rất hữu ích, Christian. Thế mà con thậm chí còn chưa cảm ơn ta.”

Madame Vileroy nhìn cái hình thù đang nằm gần như không có sự sống trên nền nhà. Những ký tự bắt đầu tự cháy bùng lên trên trán con rồi cho đến khi từ *Buddy* hiện lên rõ ràng. *Buddy*^[17]. Con rồi xoa xoa trán như thể bị đóng dấu.

“Nào, giờ nó đã có tên. Nó có thể là bạn thân của con.” Những ký tự biến mất. Mụ bật cười trước lời nói đùa của chính mình, “Nó sẽ bắt đầu kết bạn với con. Sau một thời gian, nó sẽ chờ bị con đánh cắp và rồi sẽ cố gắng chống trả. Sau đó, nó sẽ quỳ phục xuống đất...”

Christian thì thào, “Không,” nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Madame Vileroy mỉm cười, “Con yếu đuối lắm, Christian. Đó là lý do vì sao con phải đánh cắp. Những đứa trẻ xung quanh không phải bạn bè của con, và cả Buddy cũng vậy. Nhanh học thuộc điều đó đi.”

Mụ bước ra ngoài. Christian đứng giữa phòng với đủ năng lượng để chạy thi marathon. Nắm tay nó siết chặt lại và run lên. Nó nhìn xuống cái hình nộm có tên là Buddy, cảm thấy vô vọng và hối tiếc về tất cả những gì mà nó sẽ phải làm.

“Câu nghĩ Christian bị xuống tinh thần hay sao đó à?” Belle hỏi khi bọn trẻ ngồi quanh căn phòng lộn tung phèo, chiếc bàn vẫn lật nghiêng bên cạnh chúng. Không đứa nào thực sự quan tâm đến chuyện dọn dẹp mọi thứ. Chúng chỉ việc rời khỏi khi xong việc, và lần sau khi chúng quay lại, căn phòng sẽ lại sạch sẽ. Có thể là nhờ những người hầu, rô-bốt, yêu tinh, hay nô lệ - chúng chưa bao giờ thực sự nghĩ về điều đó.

“Nó chỉ cáu tiết thôi.” Victoria nói.

“Luôn là những kẻ trầm lặng,” Valentin nói, “những kẻ trầm lặng với ba đai đen.”

“Bọn mình nên xem cậu ấy có sao không.” Bice nói.

Chúng ngồi cùng nhau, nhìn chỗ nứt dầu đang chảy tràn qua một chiếc bánh kẹp, lòng đỏ trứng thì vỡ nát trên lọ đựng muối. Cuối cùng Victoria đứng dậy, “Tôi chẳng có thời gian để thơ

thần với những kẻ thất bại không thể kiểm soát chính bản thân mình. Tôi phải chuẩn bị một bài hùng biện và tìm cách để thoát khỏi môn giáo dục thể chất.”

“Tôi đang viết một bài thơ,” Valentin nói. “Có lẽ tôi có thể sử dụng toàn bộ chuyện này...”

“Tôi sẽ ở trong phòng tìm ra chất có thể tẩy bỏ cái này,” Belle nói, tỏ ra giận dữ trước một vết nhỏ màu đỏ trên vai.

“Cậu chẳng cần chất gì để tẩy bỏ cái thứ đó,” Victoria nói, “chỉ cần chút kem trị mụn thôi.”

“Tôi không muốn Thomas nhìn thấy nó...”, Belle mơ màng, tâm trí nó lại lang thang. “Tôi nên tìm hiểu thêm về Lucy. Sao mà anh ấy có thể thích con bé đó hơn tôi chứ?”

“Belle, không ai nhận thấy cái vết nhỏ xíu như thế,” Bică nói bằng giọng của một người mẹ. “Và em không thể rình mò Lucy được.”

“Không phải rình mò đâu chị, chỉ nghiên cứu thôi. Hơn nữa, có thể nó đang reo rắc tin đồn khắp nơi rồi.”

“Những tin trẻ con như kiểu ‘Mày bốc mùi,’ ấy.” Valentin nói.

“Dễ thương lắm, Valentin.”

“Con bé Charlotte đó nghĩ tôi dễ thương. Có lẽ tôi nên dành cho nó ít thời gian. Nó có thể có ích.”

“Chà, Quý Cô Kiểu cách đây có thể lên mặt, nhưng tôi sẽ *rình mò* Lucy,” Victoria nói, “Để xem nó định làm gì cho cái chiến dịch hội đồng học sinh của nó.”

Tất cả bọn trẻ cùng gật đầu. Có những vấn đề quan trọng cần phải đặt vào danh sách. Mỗi đứa bọn chúng có quá nhiều thứ mong muốn. Madame Vileroy sẽ giúp chúng đi đúng đường, cho chúng biết chúng có thể được gì nếu như chỉ làm điều này hay điều kia. Mục sẽ ở đó để giúp chúng nếu như có lúc nào chúng thực sự muốn thứ gì đó, nhưng nếu không thể thì ngôi nhà lại giống như một câu lạc bộ thể thao hay một hòn đảo, nơi bọn trẻ tự cai trị bản thân. Chúng được tự do để mở rộng tham vọng của chính mình. Chúng có thể đạt được nhiều hay ít tùy theo mức độ liều lĩnh. Thế rồi Victoria, Belle, và Valentin quay về phía Bică, chờ nghe cô bé nói. Bică nhìn lại, tỏ vẻ không hiểu.

“*Cậu* sẽ làm gì?” Victoria hỏi.

Bică không nghĩ lại khó đoán đến thế, “Tôi ư? Tôi sẽ đi xem *Christian* thế nào.”

Mặt Valentin giật một cái. Tay nó vọt ra khỏi túi áo. Nó đã lấp bấp từ gì đó. Mặt đỏ bừng, Valentin không nhìn về phía Bică. Bică không thể chắc liệu nó đã nghe thấy Valentin lấp bấp hay vì lý do nào đó nó chỉ cảm thấy thế, nhưng nó biết rằng cái từ mà Valentin đã cố giữ để không thốt ra là “Tại sao?”

Chương 6: DẤU NƯỚC

“Monsieur Bodin thân mến, hãy giúp ta hiểu kỹ hơn về những lý thuyết của người.”

“Không, làm ơn, thưa madame. Hãy thả tôi ra.”

“Người đã đồng ý với chủ đề về dấu hiệu phù thủy. Người đã có một phán quyết tuyệt vời về chàng trai trẻ tội nghiệp mà người đã xử tử hình cách đây không lâu.”

“Đó chỉ là lý thuyết. Tôi không bao giờ...”

“Người đã từng rồi. Đó chỉ là vấn đề ghi chép thôi. Ngày 3 tháng 8 năm 1585. Phiên tòa xử dị giáo Laon, Pháp. Người không nhớ sao? Chỉ mới vài tuần trước. Cậu bé trong phiên tòa đáng lẽ sẽ là một vũ công thiên tài, Người biết đấy - người xuất sắc nhất mà thế giới này từng chứng kiến.”

“Tôi không biết điều đó.”

“Người nói hãy đề phòng dấu hiệu phù thủy trên cơ thể con người, bởi vì chúng là nô lệ của quỷ dữ. Nhưng cậu bé không có dấu hiệu gì, đúng không?”

“Không, nó đã biến mất. Tôi nhìn thấy nó trong bồn tắm, nhưng rồi nó...”

“Và như vậy câu trả lời thông minh của người là tòa án phải thận trọng hơn với những kẻ không có dấu hiệu, bởi vì quỷ dữ không cần phải đánh dấu chúng. Chúng đã chiếm được lòng tin của hần ta.”

“Phải, nhưng...”

“Vì thế dù cậu bé có hay không có dấu hiệu - với tất cả tài năng đó, sản phẩm của ta đã bị xử tử hình.”

“Làm ơn thôi đi. Làm ơn thả tôi ra.”

*“Chỉ hai câu hỏi nữa thôi, Monsieur Bodin. Điều gì làm người nghĩ rằng quỷ dữ là **hần ta**? Và tại sao lại không có dấu hiệu nào trên người người?”*

Sáng hôm đó cũng giống như sáng hôm trước, Belle tỉnh dậy với đôi môi khô rang và mắt thì bị hàn kín bởi nước mắt đã khô. Kể từ bữa tiệc Giáng sinh, Belle đã cảm nhận được mùi hôi thối của chính mình rõ hơn bao giờ hết. Giờ lại càng rõ ràng hơn bởi vì nó đã hi vọng rằng mùi hôi đó có thể biến mất, bởi vì nó đã có người mà nó muốn có, một người không chịu ở lại với nó. Sáng hôm đó, sau ngày diễn vở kịch của trường, nó đã loạng choạng đi vào phòng tắm, té nước cực nóng lên mặt hết lần này đến lần khác cho đến khi có thể mở mắt ra. Khi đã mở được mắt, nó nhìn đôi mắt hoàn hảo của mình - hai biển pha lê, được phá ra từ một cơn bão, lúc này yên bình và buồn mênh mang.

Lúc ăn sáng nó xúc một xiên bướu chùm. Nó không còn nhận thấy hơi thở của mình đã làm thứ nước trái cây đắng ngét lên men thành rượu thiu; hay trong bữa sáng, món sữa của nó đã vón cục lại trong tô ngũ cốc. Nó lắng nghe tiếng nói chuyện huyền thuyên, hi vọng không bắt gặp Bícé đang nhìn mình. Thế rồi Valentin đã bật cười về điều gì đó mà cậu ta làm. Mọi thứ trong

người nó cảm thấy sợ hãi điều đó. Thế rồi Christian lật tung bàn và không hiểu sao sau đó nó lại cảm thấy an toàn.

Nó bước về phòng với cái bụng nhộn nhạo - giống hệt sau mọi bữa ăn. Ở chính giữa ngôi nhà, nó có thể nhìn đi bất kỳ hướng nào có những hành lang, rẽ về các phòng riêng biệt. Từ phía trên, ngôi nhà có thể trông giống mặt trời, với các tia đâm xuyên về mọi hướng. Belle quay về phía hành lang của mình và thấy Madame Vileroy đang bước xuống từ hành lang bên cạnh - từ phòng Christian. Belle hỏi, “Phần giao kèo của con đâu?”

“Con đã làm những gì ta bảo chưa?”

“Gần như xong. Người đàn ông kia sẽ tới, và con đã chuẩn bị xong đồ ăn nhanh.”

“Ta biết.” Madame Vileroy nói.

Madame Vileroy dẫn Belle xuống một hành lang khác, nơi nó chưa bao giờ xuống trước đây. Vileroy mở cánh cửa vào một phòng tắm trông giống một cái phá[18] bốc lửa hơn. Tường của nó màu trắng, nhưng Belle không chắc bởi ánh sáng đỏ ma quái của ngọn lửa. Ánh sáng duy nhất trong phòng đến từ những cây nến thò ra theo mọi phương hướng từ trên tường - như những ngón tay thò ra khỏi ngọn lửa. Những cạnh sắc của sàn nhà rải đá cuội cắm vào chân Belle. Ở trong góc là một bồn tắm cổ với những cái chân kỳ lạ. Mọi thứ ở đây có vẻ ẩm ướt, như thể bản thân căn phòng đang đổ mồ hôi.

Bên trái là một bàn trang điểm bằng gỗ nhỏ có gương trông như bị tan chảy với bức tường và dường như mọc từ đó ra. Nó trải dài lên đến trần nhà với hàng ngàn học hình vuông, làm cho toàn bộ bức tường phía sau bàn trang điểm trông như gỗ dái ngựa. Và trong đó là vô số chai lọ thủy tinh và bình chứa đầy các loại bột, thuốc luyện và đá đủ màu sắc. Belle nhận ra chúng, tất cả các loại thuốc bổ và sáp thơm mà nó dùng hàng ngày. Vileroy đã thêm vào một số thành phần. Vài thứ trong đó dường như đang di chuyển trong bình đựng.

“Vậy là cô cất mấy thứ của con ở đây? Là vậy à?” Belle vừa hỏi vừa bước một bước vào trong. Bầu không khí nóng và ướt sương, như một khu rừng vừa mới mưa xong.

“Nếu như con đứng trong làn hơi,” Vileroy nói, tay chạm vào mặt Belle, “nó sẽ làm da con mềm mại như da ta.”

“Cũng giống như lớp trang điểm phủ bên ngoài sao?” Belle hỏi.

“Con có thích thế không?”

“Chưa đủ để hỏi.” Belle nhìn thứ nước ấm.

Madame Vileroy bước về phía bàn trang điểm. Mụ lấy một lọ thủy tinh từ trong một cái học títt trên cao. Belle nhìn nhận.

Phấn xám.

Chanh khô.

Vảy ngũ sắc của một con rắn mào.

Mảnh vỡ thủy tinh bắn từ một ngôi chùa sập.

“Đây không phải là điều cô đã hứa,” Belle nói. “Cô nói con có thể kiểm soát nó.”

Vileroy mơ màng, “Sự chia cắt đáng tiếc giữa vẻ đẹp bề ngoài của con...”

“Phải, giờ hãy giao ra đi.”

“Nhìn phía sau con xem.”

Belle quay lại, nó nhìn chiếc bồn tắm đang đứng trên những cái chân hóa xương của bốn vật khác nhau - chân của một con báo, móng guốc của một con dê, tay của một con khỉ, và một cái móng vuốt mà Belle không nhận ra.

“Tắm ư? Chẳng hay ho chút nào.”

“Còn thế nào nữa?”

Vileroy bước qua chỗ chiếc bồn. Belle nghĩ nó nhìn thấy mấy cái chân co lại trước mặt. Vileroy giờ lộ thuốc bên trên bồn nước và đồ thứ bên trong ra. Thủy tinh rơi tõm xuống đáy bồn khi đám vảy, phấn và chanh nổi lềnh phềnh. Belle bước tới gần. Nó nhận thấy chiếc lọ trong tay Madame Vileroy có viết chữ KHÔNG THỂ CƯỖNG LẠI trên thành.

“Vào đây tắm đi.”

“Mùi đó sẽ biến mất sao?”

“Biến mất? Thứ mùi đó là con, con yêu. Không, nó sẽ làm thay đổi cách người khác ngửi nó. Con có thể gọi đó là phản ứng của họ.”

“Vậy chiếc lọ đó sẽ làm Thomas không thể cưỡng lại con?”

“Bất kỳ người nào. Có thuốc cho mọi thứ - *mê hoặc, ghen tuông, giận dữ.*”

“Tại sao con lại muốn ai đó nổi điên với con chứ?”

“Không phải *với* con, mà *xung quanh* con. Con sẽ vẫn phải hưởng cảm xúc của họ đến thứ gì đó con muốn.”

“Con muốn trở nên quyến rũ,” Belle vừa nói vừa đá một viên đá phủ rêu.

“Vậy thì vào đi.” Madame Vileroy nói.

Belle thò một chân vào. Ngay khi dồn trọng lượng lên để nhấc nốt chân còn lại, nó cảm thấy một mảnh thủy tinh xuyên vào da nó. Belle nhảy ra. Lòng bàn chân nó bắt đầu chảy máu. Nó nhăn mặt, đột nhiên nhận ra rằng cơn đau đang chuyển thành tiếng rít. Nước tắm đã ngấm phần chua, nước chanh và mỡ rắn làm ướt vết thương, bắn những chiếc còng kẹp xuyên qua chân nó. Belle gần như đổ ập xuống nhưng đã kịp bám lấy vai Madame Vileroy, “Thật kinh khủng quá,” nó nói.

“Nó phải ngấm vào trong, con yêu, nơi mà sự xấu xí của con trú ngụ.”

Belle nhớ kỹ rằng chỉ vài năm trước nó đã giống y hệt Biché. Nó biết rằng những đặc điểm xinh đẹp nhất của nó lại không thực sự là của nó. Chúng là của Madame Vileroy, được mô phỏng theo thời trẻ trung của mẹ hàng thế kỷ trước. Nhưng với những thay đổi này, Madame Vileroy đã trao cho Belle thứ mà nó mong muốn một cách tuyệt vọng nhất: vẻ đẹp bề ngoài. Belle gom lại dũng khí. Nó biết đây là một giao kèo mà nó đã đồng ý. Nó không thể làm gì khác ngoài việc

tuân theo. Vileroy bước ra ngoài để nó tắm trong cái vạc kinh khủng đó một mình. Mụ quay lại trên ngưỡng cửa, “Nếu con không thích thứ đó,” Madame Vileroy nói, “thì hãy cẩn thận với *hi vọng*. Nó sẽ luộc sống con.”

Cách đó vài hành lang, Valentin đọc bài thơ mới nhất mà nó chắc chắn hay hơn tất cả những bài khác. “Chà,” nó tự nhủ trong lúc nhìn chăm chăm vào bản giấy da, “Thật hoàn hảo.” Nó cầm bút ký tắt chữ *VF* ở cuối trang giấy, như nó đã làm với mọi bài thơ khác. Trước khi đứng dậy ra khỏi phòng, nó nhét vài mẫu ghi chú và mấy tờ giấy nháp vào trong một ngăn kéo và gấp đôi bài thơ đã hoàn thành. Nó nhét vào túi áo và quầy quả đi tìm Christian. Đọc thơ cho Christian nghe là một niềm vui sướng tội lỗi đối với Valentin. Nó biết Christian đau đớn đến chừng nào mỗi khi nghe nó đọc, và vẻ kính sợ trên gương mặt Christian làm nên điều kỳ diệu đối với cái tôi của nó.

“Sao Bicé vào đây được?” Christian hỏi. Nó đang ngồi trong cái quan tài của mình, giữ nắp đậy bằng cánh tay mạnh khỏe.

“Cửa mở,” Bicé nhún vai nói. “Chỉ kiểm tra xem Christian có sao không thôi. Có chuyện gì với gã kia thế?”

“Nó không có thật đâu.”

“Christian đã làm gì?”

“Chơi golf.”

“Hay nhỉ.”

Christian chỉ nằm đó - trong chiếc quan tài, mất khái niệm về thời gian. Nó nhắm mắt, rồi lại mở ra - không có gì lạ trong màn đêm tối mù. Thứ chất lỏng đặc sệt từ từ dâng lên, chôn vùi nó, ộc vào mũi nó theo từng hơi thở. Ban đầu nó luôn hoảng sợ vì lo bị chết đuối. Nó cào cào nắp đậy, nhưng cái nắp không nhúc nhích. Cuối cùng, nó ọe ra rồi lại nuốt vào thứ chất lỏng đó hết lần này đến lần khác. Nó hớp lấy không khí, nhưng chỉ có nước, phun ra nước để lại hớp vào, và cũng chỉ là nước. Cuối cùng, bản năng chống đối của nó đầu hàng. Mỗi lần làm như thế, nó lại nghĩ mình sắp chết, nhưng rồi thứ chất lỏng đó đột nhiên bắt đầu tuôn vào rồi ra miệng nó như không khí. Phổi của nó phồng lên rồi lại xẹp xuống, nặng nề trong ngực nó như hai quả bóng nước. Nó nghĩ mắt mình đang nổi lênh phềnh trong dầu và bị những viên đá nhỏ xíu trong nước cào vào từ phía sau. Christian nằm đó, trở nên cực kỳ khỏe mạnh, và nghĩ đến chuyện Valentin may mắn biết nhường nào.

Christian muốn được sáng tác hơn bất kỳ điều gì. Nhưng nó biết mình chưa đủ giỏi để kiếm tiền bằng nghề viết lách. Valentin thì có. Những bài văn xuôi nao lòng của Valentin đã làm cho các nhà xuất bản để ý. Trong nhật ký của mình, Christian mô tả việc nó nghe Val đọc văn thơ giống như một người què xem Olympic. Nó vô cùng ghen tị, cảm giác như tim nó đang đập tan những thanh chắn lồng ngực, co rút mạnh mẽ, gần như xé toạc lồng ngực, muốn thoát ra ngoài và chui vào ngực một người khác. Đó là một nỗi đau chất đông như ngọn Olympia. Vì thế Christian âm thầm viết và chiến thắng trong mọi môn thể thao mà nó thử chơi, bởi vì đối với nó thực sự *có* một thứ quan trọng hơn viết lách - nó không bao giờ được nghèo khổ. Nó sẽ không bao giờ ngủ trong một cái chòi hay mặc những thứ quần áo bỏ đi. Nó sẽ không bao giờ ăn thức ăn cũ đánh cắp được. Nó không hiểu vì sao những thứ này lại có vẻ đáng sợ đến thế. Nó không nhớ là đã từng sống như vậy, nhưng không hiểu sao nỗi sợ đó nằm trong con người nó.

Nó sinh ra cùng với nỗi sợ đó. Nó thà là buồn chán đến chết với việc vỗ lưng cầu thủ đối phương trong các giải World Series[19] nếu phải làm thế. Nhưng nó sẽ không bao giờ phải lo lắng về tiền bạc. Nó không muốn mua ngũ cốc không có thương hiệu. Nó không muốn trả lời không chỉ bởi nó không đủ tiền để trả. Christian không muốn bị nghèo khổ đến mức nó bắt buộc phải trở nên giàu có. Nó đang nghiền ngẫm - và ao ước biết bao là nó có thể sáng tác một bài thơ nho nhỏ và hay được như Val, thì Bice bước vào.

“Có chuyện gì thế, Christian?”

“Không có gì.”

“Đám si-rô cây thích trên giày tôi bảo là có đấy.”

“Tôi chỉ mệt mỏi vì thái độ của Vic, và Val - thằng ngốc đó.”

“Thế thôi sao?” Bice hỏi rồi bước vào và ngồi xuống thành bể. Tóc Christian vẫn còn ướt đầm thứ chất lỏng kia. Từng cục, từng cục dính vào thái dương như gel vuốt tóc.

“Có bao giờ Bice tự hỏi vì sao một người phụ nữ như Vileroy lại nhận nuôi cả năm đứa con mình không?” Christian hỏi. Nó đang nghịch mấy sợi dây buộc trên chiếc hòm.

“Đó là câu hỏi tùy tiện hay ho.”

“Tôi đã nghĩ về nó lâu nay. Ý tôi là, tại sao lại là năm đứa con?”

“Tôi biết thật khó nghĩ về chuyện này, Christian à. Cha mẹ ruột của bọn mình có thể có lý do nào đó...”

“Họ không cần bọn mình.”

“Có lẽ họ không thể nuôi được một đứa trẻ.”

“Vậy thì họ xuống địa ngục đi.”

“Christian!”

“Nhưng vì sao Vileroy lại muốn có bọn mình?”

Bice thở dài. Nó quan tâm đến Christian, nhưng lại không có câu trả lời nào trong đầu.

“Đã bao giờ Bice nghĩ chuyện này loạn xì ngầu đến mức nào không?” Christian hỏi. “Những thứ bà ấy làm ấy.”

“Nói thật nhé,” Bice nói, “tất cả những gì tôi từng nghĩ đến là được ở một mình.”

“Ý Bice là một mình với mấy quyển sách chứ gì?” Christian hỏi.

“Ý tôi chỉ là tôi không nghĩ đến bà ấy nhiều đến thế.”

“Nếu như tôi trúng số, tôi sẽ mua cả đồng đất đai và không bao giờ lo lắng về bất cứ chuyện gì nữa.”

“Rồi sẽ chán ngấy thôi. Christian cần những mục tiêu, như giải thưởng thể thao ở Marlowe và rồi là giải đại học Division I.”

“Bicé chẳng có mục tiêu gì đấy thôi.” Christian nói.

“Và tôi đang chán chết đây.”

Christian bật cười trước sự hài hước đầy bi quan của Bicé. Nó nhắc mình ra khỏi hòm và bước về phía bồn rửa. Lớp chất lỏng đặc sệt rớt xuống sàn trông như sữa biển. Christian túm lấy một cái khăn và giữ nó dưới vòi nước, “Cảm ơn, B. Tôi xin lỗi vì bữa sáng.”

Bicé định nói gì đó, nhưng nó bỗng khựng lại khi nhìn thấy Christian lau chiếc khăn ướt qua bộ ngực trần. Một vết màu đen mờ mờ làm bẩn làn da trên tim Christian. Cái vết đó chỉ vừa đủ đen để có thể nhìn thấy. Bicé thậm chí còn không chắc là cái dấu hiệu ở đó. Christian bắt được ánh mắt nó.

“Gì thế?” Christian hỏi.

“Cái dấu,” Bicé nói, “trên ngực Christian.”

“Đó là dấu chàm.” Christian nói.

“Ừ, tôi biết. Belle cũng có cái y hệt, chỉ là sậm hơn rất nhiều.”

Christian dừng lau. Nó nhìn Bicé, không biết chắc điều này có nghĩa là gì. “Belle có một dấu y hệt à?”

“Và nó chỉ hiện lên khi con bé bị ướt.”

“Nhưng bọn tôi không - ý tôi là, nó không *thực sự* là em gái tôi... Bicé biết đấy, về huyết thống.”

“Chuyện đó không hề gì. Dấu chàm đâu có di truyền.”

Ngay lúc đó cửa vào phòng Christian bật mở tung và Valentin bước vào, tay cầm một tờ giấy, “Này Christian, tôi viết xong bài thơ rồi. Muốn nghe không?”

“Không,” Christian trả lời, có vẻ bức mình vì cuộc nói chuyện với Bicé bị cắt ngang. Mặt Valentin hơi rúm lại, tay thò vào túi. Nụ cười của Valentin trông như thể bị kéo xệch đi bởi một lưỡi câu, “Cảm ơn,” nó nói, “tôi thực sự hào hứng với bài này.” Rồi nó giở mảnh giấy ra và bắt đầu.

“Chờ đã, tôi có bảo là tôi muốn nghe đâu.” Christian phản đối.

“Ông bảo thế còn gì?” Valentin nói. Nó luôn lẫn lộn những ký ức thật với những sự kiện mà nó chưa bao giờ để xảy ra. Những ký ức mà chỉ nó mới có. Đôi khi, nó lẫn lộn ngay cả khi chuyện gì đó *vừa mới* xảy ra hay khi nó vẫn chưa thay đổi chuyện gì đó và đó chỉ là một tương lai tưởng tượng.

“Làm gì có chuyện đó.” Christian nói.

“Ồ,” Valentin nói, và bắt đầu tìm chủ đề gì đó làm Christian có hứng thú.

“Nhưng nó nói về ta...”. Mặt Valentin lại xoắn lại. “Qu...”. Nó xoắn lại lần nữa. “Những con tàu trên một đường ray, rất nên thơ.”

Christian nhảy dựng lên khi nghe thấy chủ đề đó, “Trước đây ông chưa bao giờ nhắc đến nó.”

“Tôi mới nghĩ ra thôi.” Valentin nói với vẻ tự hào.

Trong lúc Valentin đọc, Christian cảm thấy bài thơ ấy chảy tràn qua nó. Khi đọc xong, Valentin ngẩng lên nhìn chờ đợi phản ứng của nó.

“Thơ hay thật. Ông giỏi thật đấy.” Christian nói và nở nụ cười yếu ớt. Nó xoa xoa cái dấu hiệu nhức nhối trên ngực, cái dấu chàm đau đớn mà Bice vừa mới phát hiện.

“Cám ơn,” Valentin nói. “Tôi đã mất cả ngày cho nó đấy.”

Vài giờ sau, khi Bice và Valentin đã rời khỏi để thay quần áo, Christian tỉnh dậy sau một lát chợp mắt. Buddy lúc này đã tỉnh lại, gãi đang ngồi trong góc, quăng một quả bóng tennis vào tường. Trong vài phút nữa, bọn trẻ sẽ chuyển nhà và vị khách của Belle sẽ đến. Không hề thông báo với ai, cô nàng đã mời một ông già nào đó từ đêm kịch của trường đến nhà chơi. Christian quay lại và nhận thấy có thứ gì đó đang đặt trên chiếc bàn cạnh giường. Trên một cái khay, cạnh cốc nước cam là một cái đĩa lớn đựng bánh mì kẹp với một mẩu tin nhắn gài bên dưới.

Này Christian,

Tôi nghĩ cậu muốn ăn chút gì đó.

Thân, Belle.

Đó là một cử chỉ tốt bụng, và nó đang đói. Nó nhắc miếng nhân từ trong bánh mì kẹp. *Cái gì thế này?* Thay vì một lớp chả kẹp làm nhân, Belle đã cắt xúc xích ra và rải các mẩu nhỏ khắp miếng bánh mì. Xúc xích trông như chưa chín. Như thể Belle đã gom tất cả các mẩu thừa từ trong tủ lạnh lại với nhau và ném vào Christian như kiểu nó là một con chó hay một kẻ mồ côi lai không nhà tội nghiệp nào đó. Nó nhìn trân trân cái bánh mì kẹp một lúc, không có cảm giác gì. Và rồi thứ gì đó trong nó cựa quậy, nó cảm thấy cơn giận dâng lên trong người, túm lấy cổ họng nó.

Lúc đầu, Christian đẩy cảm giác đó đi, tự cười nhạo bản thân vì đã phản ứng theo cách này. Rốt cuộc thì Belle chỉ cố gắng tỏ ra tử tế thôi. Không ai bắt cô nàng đem đồ ăn nhanh cho nó cả. Vậy sao lại chỉ trích chứ? Chỉ cần ném đi và tiếp tục như bình thường. Nhưng rồi, cứ mỗi lần nhìn vào cái đĩa, nó lại cảm thấy cơn thịnh nộ và nỗi buồn trở nên mạnh mẽ hơn và cái đĩa bắt đầu trông khác đi. Như là bữa ăn cuối cùng. Như một buổi tối Chủ nhật vô vọng, không nhà. Như một cậu bé đói khát vừa mới chôn cất người mẹ và phải đào bới thức ăn đến kiệt sức. Như thể bị rơi vào một cuộc đời khác. Nếu nó cần một miếng, nó sẽ trở thành một người khác. Nó sẽ trở thành một người không có bất kỳ lựa chọn nào.

Và nó ngồi đó, hít thở với cơn thịnh nộ không thể giải thích nổi, cảm thấy mắt nó như bị nung chảy. Nó nhìn lên và thấy ánh sáng màu xanh mờ nhạt đang chiếm lĩnh căn phòng và bắn qua mắt nó. Nó nhắm mắt lại, nhưng không gì giúp được nó. Một giây sau, nó đã ngồi trên một chiếc giường chưa bao giờ dùng đến trong căn phòng ngủ giả tạo mà theo giả thuyết là nó ở cùng Valentin, căn phòng hoàn hảo với đồng hồ đặc còn mới nguyên và đám gậy hockey vẫn còn chưa tháo giấy bọc.

Victoria và Belle đang ngồi đợi trong căn phòng khách đẹp như trên bìa tạp chí với Madame Vileroy thì có tiếng gõ cửa. Victoria nhảy dựng lên trên chiếc ghế sofa màu kem bọc nhung.

“Có chuyện gì với cậu thế?”. Belle nhướn mày hỏi.

“Không có gì, ra mở cửa thôi.”

“Sao cậu lại ở đây, hả Victoria? Đây là khách *của tôi*. Madame Vileroy, cô bảo nó đi đi.”

“Không, con yêu, Victoria có thể ở lại.”

“Thế thì cô nói con nghe vì sao cô bảo con mời người đàn ông này được không? Con đã phải nói với ông ta con bị bệnh và con cần ông ta tư vấn. Và ông ta thật...” - Belle rùng mình từ đầu đến chân trước ý nghĩ trong đầu - “...dê xôm.”

“Kiên nhẫn đi, con yêu.” Madame Vileroy. “Ta nghe nói đó là một đức tính tốt.”

“OK, thế giờ con phải làm gì? Cô có thể nói con nghe điều đó không?”

“Ra mở cửa.”

Belle mở cửa và nhìn thấy tay bác sĩ mà nó đã gặp ở bữa tiệc, đang đứng chờ với hai tay bắt sau lưng. Nó cho ông ta vào và mời ông ta ngồi, trong suốt khoảng thời gian đó cứ tự hỏi mình nên làm gì, liệu lần tắm đầu tiên của nó có tác dụng hay không. Sau một vài phút pha trò thì càng lúc càng kỳ lạ khi tay bác sĩ trở nên gần gũi hơn và mê tít mấy mảnh khố của Belle, lúc này lại có tiếng gõ cửa.

“Là bà ta đấy.” Victoria nói.

“Ai cơ?” Belle hỏi.

Nhưng Victoria đã đứng dậy và ra mở cửa. Belle quay lại và nhìn thấy cô LeMieux đang được dẫn vào nhà bởi một Victoria vô cùng vui sướng. Ba mươi giây sau khi cô cố vấn đến, Victoria đã cuốn cô vào cuộc tán gẫu với những nội dung trong đầu cô. Belle nghe cô LeMieux cười hô hố với vẻ thích thú, “Em đúng là cô bé tự tin.”

Victoria chần chừ. “Cảm ơn cô. Em đang cố gắng hết sức. Chỉ là nó quá khó, bởi vì mặc dù em muốn nỗ lực để giành Phần thưởng Marlowe, nhưng xếp hạng của em sẽ chết hằm trong môn giáo dục thể chất. Em có rất nhiều vấn đề về... yếu kém thể chất.”

“Ôi!”. Cô LeMieux chặn một tay lên miệng.

“Lẽ ra em thực sự không nên học lớp đó. Nhưng đây là một thế giới được thống trị bởi các vận động viên, cô biết đấy.”

Cô LeMieux biết. Cô biết quá rõ chuyện đó. Và Victoria chỉ lúi lại lắng nghe cô LeMieux nhớ lại tất cả những bất công về thời niên thiếu của cô. Gương mặt cô cố vấn dịu lại khi cô nghĩ đến tất cả những điểm tương đồng giữa cô và đứa học trò này. *Tham vọng làm sao! Thực đây cảm hứng!* Cô để Victoria dẫn cô vào trong.

“Anh trai Christian của em là một vận động viên,” Victoria nói, rồi chuyển sang giọng thì thào, “Em không nói đó là cơn thịnh nộ ‘roid[20], chính xác là thế, nhưng nạp- carbo[21] đâu có làm người ta lật úp bàn ghế, cô biết đấy?”

Cô LeMieux đặt một tay lên vai Victoria.

Madame Vileroy đứng dậy chào cô cố vấn, thái độ đó niềm nở hơn rất nhiều những gì mục đã

đối xử với tay bác sĩ. Cô LeMieux bắt bàn tay lạnh như đá của cụ bảo mẫu. “Xin lỗi vì tôi buộc phải có cuộc viếng thăm này, Madame Vileroy. Nhưng có vài chuyện Victoria nói qua điện thoại sáng nay khá là đáng báo động - và khá khó tin. Tôi không thể chấp nhận bất kỳ điều gì mà không tận mắt trông thấy.”

“Dĩ nhiên rồi. Chúng tôi hiểu.” Madame Vileroy nói êm ru.

Ngay lúc đó, Christian lao vào phòng, mặt đỏ bừng, nước mắt ngang dọc trên má. Nó hét lên cái gì đó ròi rạc, hất tung bất kỳ thứ gì có thể vớ. Madame Vileroy biết rằng ngay cả chính nó cũng không thể biết được vì sao mình lại trở nên điên loạn như thế. Nhìn thấy món bánh mỳ kẹp xúc xích như là một lời buộc tội, và thế là nó nổi trận lôi đình. Giờ thì Christian đang lấp bắp mấy lời báng bổ, khóc như đứa trẻ, và đập phá như con thú. Cuối cùng, khi cục tức căng phồng trong ngực đã xẹp xuống, nó mới nhận thấy các vị khách đang trợn trừng mắt trên ghế sofa. Nó không nói gì thêm nữa, chỉ quay lưng và vọt xuống nhà bếp. Từ phòng khách, hai vị khách đang sững sốt có thể nghe thấy Christian sập cửa và quát tháo.

“Hai con, đi với ta ngay,” Madame Vileroy đứng dậy như thể cụ sẽ xử lý tình huống này. Cụ quàng một tay quanh Belle như một người mẹ, Belle trông có vẻ bối rối, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cụ bảo mẫu đã sống vì những giây phút như thế này - những phút đầu tiên của sự rạn nứt khổng lồ đã đến, những mầm non của sự ngờ vực chắc chắn giờ đã được ươm lên giữa Belle và Christian, “Các vị thứ lỗi nhé.”

Hai vị khách ngồi im thít trong vài phút. Tay bác sĩ lên tiếng trước.

“Nổi điên vì tâm thần phân liệt. Thật hiếm ở độ tuổi này, nhưng khá thú vị.” Ông ta lẩm bẩm.

“Ông có quen gia đình họ không?”

“Không, tôi là bác sĩ tâm lý cho thiếu niên.” Ông ta nói với vẻ bị xúc phạm. “Thật là buồn khi thấy một gia đình tan vỡ. Tôi sẽ yêu cầu được hội chẩn riêng một-một với từng đứa trẻ ngay lập tức, đặc biệt là mấy cô con gái. Dường như mấy cô con gái là những người cần nhất.”

“Thật sao? Một gia đình tan vỡ ư?” Cô LeMieux hỏi, bị lôi ngược trở về thời thơ ấu tổn thương của chính mình, lúc đó cô đã phải làm việc cực khổ như thế nào và không có người nào để yên cho cô ra sao.

“Chắc chắn rồi. Một ca kinh điển.” Tay bác sĩ nói, tay vuốt ria mép, “Chính cái thực tế bọn trẻ là trẻ mồ côi đã làm chúng dễ xúc động với tất cả những chấn động về cảm xúc”.

“Nhưng Victoria có vẻ vượt trội hơn hẳn mức bình thường. Quá quan tâm đến chuyện trường lớp, theo đuổi Phần thưởng Marlowe... Tôi chỉ nghĩ rằng...”

“Một vẻ ngoài trau chuốt giả tạo. Theo quan điểm *chuyên môn* của tôi, cô bé đang khóc thầm trong lòng đấy,” ông ta nói, chặc lưỡi và lắc đầu, rồi nói thêm vào, “Tất cả bọn chúng đều thế.”

“Tôi nghiệp quá,” cô LeMieux vừa nói vừa ngồi lại trên ghế. Cô cảm thấy một nỗi cảm thông bất chợt dành cho Victoria và những khiếm khuyết về thể chất cũng như tình cảm của cô bé, tất cả những trở ngại đang đẩy cô bé xuống trong khi nó cố gắng tự kéo mình ra khỏi cái hoàn cảnh kém may mắn của mình.

Ngày hôm sau, Victoria nhận được một lá thư chuyển đến từ Trường Marlowe, thông báo là theo cuộc điện thoại về căn bệnh bị nổi sợ ám ảnh và tình trạng “thể tạng kém” của nó, nó sẽ

được miễn học các lớp sức khỏe và giáo dục thể chất kể từ giờ trở đi - và chúc nó may mắn trong hành trình theo đuổi Phần thưởng Marlowe vào cuối kỳ học tới.

Chương 7: SÂU BƯỞM

“Người đã đạt được nhiều thành công, Nicola. Hơn bất kỳ ai trong quân đoàn.”

“Tôi thích công việc của mình.”

“Các hoàng tử, các triết gia, những người đàn ông và phụ nữ quyền lực. Sức ảnh hưởng của người thật rộng.”

“Tôi là một kẻ quan sát dấu hiệu sắc bén. Tôi biết khi nào chúng sẵn lòng mặc cả.”

“Người tìm thấy dấu hiệu với một tỷ lệ đáng kinh ngạc. Như thế người ngửi thấy mùi linh hồn yếu đuối vậy.”

“Những người bạn có cánh trông chừng giúp tôi. Chúng nói cho tôi biết khi nào có một trái tim kêu gọi chúng ta.”

“Người và đám côn trùng của người... Ta tự hỏi liệu có phải những gián điệp tí hon là những kẻ có công cho toàn bộ sự thành công của người trong vai trò là một bảo mẫu.”

“Hoặc có thể tôi có công khi biết sử dụng chúng. Chúng ở khắp nơi. Đó hầu như không phải là một thách thức.”

“Người có chán không, bạn của ta?”

“Tôi đã chán ngấy sự khéo léo của mình. Tôi đang kiếm tìm một linh hồn không thể với tới... một linh hồn không dành để mua bán. Tôi muốn ai đó không có dấu hiệu.”

“Người biết điều đó không được phép, Nicola.”

“Tôi nghĩ mình đã tìm ra cách.”

Victoria rất vui kể từ khi Madame Vileroy làm tất cả để quả quyết rằng tương lai của nó sẽ sáng rực như sao mai. Nó sẽ đi vào lịch sử mãi mãi. Giờ đó là một món quà Giáng sinh.

Quấn trong khăn tắm, Victoria nhìn chính mình trong gương. Nó nhìn cái dấu hiệu đen, vẫn hiện rõ trên làn da ẩm ướt trên ngực. Đột nhiên nó giật mình trước một tiếng động trong phòng. Victoria quay lại và nhìn thấy Madame Vileroy đang ngồi trong góc như một con rắn cuộn, quá im ắng đến nỗi không ai chú ý - nụ cười trên miệng như một con quỷ đang cố tỏ ra nghiêm trang. Mụ trông như hiện thân của một người mẹ hoàn hảo.

Rồi mụ lên tiếng, “Mặc quần áo vào. Ta muốn chỉ cho con một thứ.”

Khi bọn họ bước xuống hành lang, Victoria trở nên càng háo hức và sợ hãi hơn. Những ngọn nến lập lòe, và nó bắt đầu cảm thấy thứ gì đó đang bò lên cánh tay và mặt nó. Nó không biết đó là gì, nhưng chẳng hiểu sao nó không cảm thấy đơn độc. Victoria nghe thấy tiếng vo ve, âm thanh đó dần trở nên lớn hơn khi họ bước xuống khu hành lang tối và lạnh. Không giống tiếng vo ve của ong mật hay ong bắp cày. Đó là ánh sáng và cảm giác lay động, giống như hàng triệu đôi cánh nhỏ vỗ khắp mọi nơi, bị nhốt vào một không gian chật hẹp. Victoria nhắm mắt lại, sợ

nhìn thấy bất cứ hình ảnh đáng sợ nào mà Madame Vileroy đang dành cho nó. Họ bước vào một căn phòng. Tiếng vo ve đã trở nên âm ỉ đến mức nó gần như không thể nghe thấy tiếng gì khác nữa. Nó cảm thấy bàn tay lạnh giá của Madame Vileroy trên vai, ép nó phải mở mắt ra nhìn.

Victoria mở mắt ra trước cảnh tượng làm nó ngừng thở. Sâu bướm, hàng trăm - hàng ngàn - hàng triệu con sâu bướm. Chúng lấp đầy căn phòng nhỏ như một đám mây bụi khổng lồ. Chúng bay vòng quanh một cách nhất quán, vỗ đôi cánh một cách hài hòa làm cho âm thanh bắt đầu trở thành một loại nhịp điệu. Trong lớp sương mù dày đặc những con sâu bướm, Victoria sợ mở miệng cất tiếng nói, bởi vì những con bọ có thể sẽ lấp đầy miệng nó.

“Đừng lo,” Madame Vileroy đọc được những gì nó nghĩ, “Con có thể nói. Chúng sẽ không làm con đau... nhiều lắm đâu.”

“Ch-chúng là gì?” Victoria lắp bắp.

“Gặp gia đình mới của con đi, Victoria. Những người bạn tâm tình gần gũi nhất của con. Những sinh vật này sẽ trở thành tai mắt của con trong khắp thành phố này.”

“Như thế nào cơ?”

“Đã bao giờ con ước mình có thể trở thành một con ruồi đậu trên tường trong cuộc sống của người khác chưa?” Madame Vileroy mỉm cười gian xảo.

“Chà, có, giống như khi con... cô biết đấy...”

“Phải, nhưng lại chỉ có một mình con trong khi có hàng ngàn *bọn chúng*...”

Victoria bắt đầu hiểu ra. Những con sâu bướm này sẽ làm gián điệp cho nó. Nó sẽ không phải làm công việc đó nữa. Trên thực tế, nó thậm chí còn không phải ở trong căn phòng này để làm điều đó.

“Bước tới trước mấy bước đi.”

“Sao cơ?” Victoria sững sốt và hoảng sợ, “Cô muốn con bước vào à? Bọn sâu bướm ở khắp nơi.”

Madame Vileroy không trả lời. Victoria dậm bước một bước ngắn vào trong, rồi một bước nữa, và rồi nhanh chóng nó đã đứng giữa đám mây mù.

Nó không thể nhìn thấy Madame Vileroy, hay cánh cửa, hay mấy bức tường - chỉ có bọn sâu bướm bay xung quanh ngày một nhanh hơn. Khi chúng cảm nhận được sự có mặt của nó, chúng bắt đầu tụ tập quanh đầu nó, bay vùn vụt vòng quanh như lũ thiêu thân kéo đến quanh ngọn lửa. Trong đời Victoria chưa bao giờ hoảng sợ đến thế. Nó không thể nhìn thấy thứ gì ngoài màn sương mù côn trùng; nó cũng không thể nghe thấy gì khác. Tất cả những gì nó có thể làm là đứng đó và hi vọng bọn sâu bướm không làm nó bị thương. Nó cảm thấy mất tinh thần khi những cái cánh đập vào mặt nó. Thế rồi nó vờ tay ra, cho phép vài con lớn vờn phía trên và phía dưới cánh tay rải ra của nó. Cánh sâu bướm mềm mại, như một cái khăn quàng lông khổng lồ, và nỗi sợ hãi của Victoria bắt đầu giảm dần. Tuy vậy, nó vẫn còn lâu mới cảm thấy thoải mái. Bọn sâu bướm ở khắp nơi. Đột nhiên nó ước gì mình đã mặc thêm nhiều quần áo hơn.

Thế rồi nó nhận ra một điều. Tiếng vo ve không phải là tất cả những gì nó có thể nghe được trong cơn lốc tiếng ồn của lũ côn trùng. Nó có thể nghe thấy một thứ gì đó khác. Mắt Victoria cố định vào một con sâu bướm đang bay về phía nó. Khi con sâu bướm bay vút qua mặt nó, nó

nghe thấy một từ thì thảo giữa tiếng vỗ cánh.

Rrrrrrrrr. "Spencer." Rrrrrrrr.

Thế rồi một con sâu bướm khác vo ve bay qua. Nó cũng thì thầm gì đó.

Rrrrrrr. "Ly dị." Rrrrrrr.

Thế rồi, khi Victoria xoay thành một vòng, nó nhận ra rằng tất cả những sinh vật nhỏ bé kia đều đang nói gì đó. Lờ lững đang bay vào nó, trong một mớ lộn xộn khổng lồ, trộn lẫn với những tiếng vo ve và tiếng đập cánh. *Rrrrrrrr. "Thomas." Rrrrrr.*

Rrrrrrr. "Bữa tiệc." Rrrrrr.

Rrrrrrr. "Trường học." Rrrrrrr.

Rrrrr. "Bỏ phiếu." Rrrrrrr.

Rrrrrr. "Nghỉ ngơi." Rrrrrrr.

Victoria ôm lấy đầu. Nó không có cách nào ghép lại những gì đám sinh vật này đang nói. Tất cả bọn chúng đều nói cùng một lúc, quăng những lời nói chỗ này chỗ kia. Nó gọi Madame Vileroy.

Giọng Madame Vileroy bay đến chỗ nó một cách bình tĩnh, nhưng được khuếch đại lên, như thể được mang đến bởi lũ sâu bướm. "Đừng cố lắng nghe, Victoria. Chỉ nhắm mắt lại và tự mình thoát khỏi khoảnh khắc này. Để bọn chúng làm việc. Khi chúng xong việc, con sẽ biết."

Victoria miễn cưỡng nghe lời. Nó thôi cố lắng nghe, chỉ nhắm mắt lại và cố gắng đóng tâm trí. Nó chỉ đứng đó, gần như trong trạng thái xuất thần. Sau vài phút, nó mở mắt ra sững sốt và ngất ngây.

"Bọn chúng đặt thông tin vào trong óc con! Con có thể thấy những gì đã xảy ra trong vòng ba ngày qua ở nhà Thomas. Và nhà Lucy. Và ở nhà hàng xóm trên tầng."

"Tất cả những gì con phải làm là đứng đó và để chúng thì thầm vào tâm trí vô thức của con. Bọn chúng đủ đông để theo dõi từng ngôi nhà trong thành phố, nhưng con phải thận trọng. Chúng hiểu thông tin cũng chỉ giống như con. Chúng vẫn phạm sai lầm."

"Cô có chắc con biết tất cả những điều này là không sao không?"

"Hiểu biết là quyền lực - và quyền lực là tốt. Bất kỳ ai cố nói với con rằng con không nên biết điều gì đó chỉ có nghĩa là người đó sợ con sẽ trở nên đầy quyền lực mà thôi."

Victoria ré lên sung sướng.

"Chà, thế thật là dễ tiện." Belle khạc ra ngay khi nó tìm được mụ bảo mẫu một mình.

"Con nghĩ thế sao, con yêu? Nói ta nghe xem vì sao."

"Bởi vì!" Belle cất cao giọng. "Cô đã biết là Christian sẽ phát điên! Và vì điều gì chứ? Cô trao đổi với con vụ tắm rửa chỉ để dựng lên cái kế hoạch nhỏ nhỏ cho Victoria. Từ khi nào một việc tốt lại trở thành vật trao đổi cho cô chứ?"

Madame Vileroy nhún vai. Belle vẫn tiếp tục.

“Trong đó cô được gì chứ? Tại sao lại giúp Vic? Tất cả đám còn lại trong bọn con đều phải chấp nhận giao kèo...”

Mụ bảo mẫu nhìn Belle với vẻ thương hại mà người ta dành cho đứa trẻ chậm tiến nhất trong lớp. “Con có thực sự nghĩ rằng ta làm điều đó vì lòng tốt không?”

“Vic đã được theo ý mình... Nó hẳn là cục cưng của cô.” Belle khựng lại, tự giận chính bản thân vì đã thốt ra điều đó, vì như thế nó đã cho mụ bảo mẫu biết rằng mình có đề tâm đến. Nó hạ giọng, “Nếu như cô đã ép con làm tất cả những điều đó vì *nó*... Lão bác sĩ và bữa ăn nhanh, tất cả là vì lợi ích *của nó*.”

Madame Vileroy nhìn Belle với vẻ thích thú, với vẻ mặt chỉ xuất hiện khi mụ đang nghiên cứu ai đó hay thứ gì đó, khi mụ chiếu cố và phát hiện ra bọn trẻ thật mê hoặc.

“Ta đã nghĩ dạo này mấy đứa con cho rằng Valentin mới là cục cưng của ta chứ.”

“Con chỉ không hiểu vì sao cô lại không thể tự mình làm tất cả những điều đó. Ý con là tại sao cô lại cần con?”

“Chà, con yêu quý, nếu như con suy nghĩ kỹ một giây, con có thể nhận ra rằng mọi chuyện không đơn giản đến thế và rằng *đó phải* là con vì một lý do nào đó. Nếu như con thông minh hơn hay khôn khéo hơn, con thậm chí sẽ có thể nghĩ được rằng con, chứ không phải Victoria, có thể là cục cưng của ta.”

Belle trông bối rối.

“Ta không quan tâm ai giành được cái giải thưởng đó, Victoria hay đứa ngu ngốc tội nghiệp nào đó thực sự xứng đáng với nó. Và ta không quan tâm lý do buồn cười nào gây nên cơn thịnh nộ của Christian,” mụ bảo mẫu nói, thận trọng không đề cập đến chuyện Belle có thể là đối tượng mới của cơn thịnh nộ đó. Thay vào đó mụ ngồi lại và dẹt tấm lưới quanh Belle - đứa học trò ngây thơ của mụ, đứa con cưng của mụ. “Toàn bộ vụ giao kèo này chỉ có ý nghĩa vì những thứ *con* có thể học được từ đó. Cách con sử dụng bài học đó. Những gợn sóng mà con tạo ra.”

“Gợn sóng ư?” Belle hỏi.

Madame Vileroy gạt bỏ câu hỏi, “Ta làm điều đó để dạy *con* một bài học. Ta phải bắt con làm chuyện đó, để con học được - vì tương lai của con. Tất cả chuyện này là vì con, Belle à.”

“Nghe chẳng hợp lý gì cả. Con có thể học được gì từ chuyện Christian nổi điên vì một bữa ăn nhanh chứ?”

“Đơn giản là dự đoán phản ứng của người khác mới thật khó khăn làm sao. Khó khăn và hữu ích làm sao. Ta muốn con học được rằng cho dù dự định của con là gì đi chăng nữa thì người khác sẽ luôn hiểu mọi thứ theo cách của họ, dựa trên quá khứ của chính họ. Ta muốn con nhận ra rằng nếu như con biết trước, nếu như con đọc được người khác đủ nhiều, con sẽ có nhiều quyền lực hơn những gì việc tắm rửa có thể đem lại cho con. Hãy học lấy điều đó, và con sẽ không *cần* trở thành cục cưng của ta. Con có thể trở thành cục cưng của bất kỳ ai.”

Belle suy nghĩ một lúc, tự hỏi không biết nên tin Vileroy bao nhiêu. Tim nó đập nhanh, và dấu hiệu đen phía trên đó nằm im lìm và đen kịt, ẩn náu bên dưới làn da khô của nó. *Hãy học lấy điều đó, và con có thể trở thành cục cưng của bất kỳ ai.*

“Con đọc người khác khá là giỏi...”

“Con yêu, con thậm chí còn hiểu sai ý định của ta. Đầu tiên con nghĩ ta đang làm điều gì đó tử tế với Christian, sau đó đến Victoria. Và từ đầu đến cuối, con biết đủ thông tin để hiểu ra chuyện đó. Con phải đào sâu hơn.”

Đột nhiên Belle cảm thấy cực kỳ ngu ngốc. Mụ bảo mẫu tiếp tục, “Con người hành động và phản ứng dựa trên những thứ sâu xa hơn nhiều những gì con trông đợi. Con phải đào sâu và rồi đào sâu hơn nữa... luôn luôn sâu hơn.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Christian? Tại sao nó lại hành động như thế?”

“Nó cũng đã có được bài học,” Vileroy nói, mắt dán vào Belle làm nó hầu như không nhớ được tất cả mọi chuyện đã đan dệt lại rắc rối như thế nào. Nó hầu như không thể nhớ làm thế nào mà nó lại chẳng nhớ gì cả, giống như một đứa ngu ngốc ấy. “Christian có cảm giác về những gì xảy ra trong quá khứ. Một chút nhắc nhở về cuộc sống cũ của nó - cảm giác nghèo khổ như thế nào. Vì thế giờ nó có thể tập trung vào cái lý do nó ở đây và không bị phân tâm với giấc mơ làm nhà văn nữa. Tất cả chúng ta đều biết rằng giấc mơ đó phải chết.”

“Tuyệt. Vậy là nó có được bài học và nhân đó căm ghét con luôn.”

Vileroy mỉm cười trước những tác dụng cuối cùng của một hành động nhỏ.

“Chà, nếu như con không thể đọc được nó đủ nhiều để làm nó yêu quý con trở lại, thì con luôn có thể sử dụng bòn tằm.”

Mặc dù biết nhiều hơn thế, nhưng câu nói cuối cùng cũng làm Belle cảm thấy dễ chịu.

“Con thấy chưa, con yêu? Con đã tin chưa? Trước đây ta chưa bao giờ bận tâm đến chuyện dạy các con, chưa bao giờ lãng phí một giao kèo nào. Nhưng con, Belle của ta, con có thể là đặc biệt. Con có thể tiến thật xa và làm thật tốt.”

Với câu nói đó, mụ bảo mẫu bước về phía Belle và ôm gương mặt nó trong bàn tay. Những ngón tay dài, lạnh giá quanh cầm Belle đem lại cảm giác như thể nó rơi vào một bể nước tù, như thể gương mặt nó bị bao quanh bởi những con rắn nước trơn tuột.

“Con có thể là cục cưng của ta. Giống như con gái ruột của ta... nghĩa là, nếu như con không làm ta thất vọng.”

Giống như con gái ruột.

Những lời đó lờn vờn trong trái tim và tâm trí của Belle rồi rơi tòm xuống bụng nó, và suốt cả ngày nó phải gập người lại, tay ôm quanh người, tự sưởi ấm cơ thể trước cơn lạnh giá đột ngột - sự lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện khi những lời nói đó rời khỏi tâm trí và bùng nổ.

Victoria đứng một mình bên ngoài đám mây sâu bướm, quan sát những con sâu bướm bay vòng vòng quanh phòng, thành những hình thù khác nhau, tăng tốc và giảm tốc như thể chúng cũng đang nghĩ về điều gì đó. Nó bước trở lại vào trong đám mây màu xám, phớt lờ cái thực tế là lông tay của nó đang dựng đứng lên. Khi đã đứng ở giữa, nó đóng tâm trí lại và để những lời nói vo ve xâm nhập vào mình, hòa tan vào những ý nghĩ mạch lạc. Sau một lúc, nó biết rằng nhà hàng xóm trên tầng chuẩn bị ly dị, hàng xóm tầng dưới thì đang ngoại tình với tay trông

cửa, và người đưa thư trên phố 42 đang ăn cắp thiệp sinh nhật vì tiền. Với kiểu quyền lực này, Victoria có thể dễ dàng trở thành học sinh thành công nhất ở Marlowe. *Harvard ư? Quên đi. Không là gì cả. Tổng thống của một nước nhỏ ư? Thử Mỹ xem sao?* Nó không đòi hỏi được người khác yêu quý; nó chẳng quan tâm liệu mình có làm tổn thương ai hay không, và nó không cảm thấy quá kinh tởm về chuyện dùng những ý tưởng mà Madame Vileroy đã thì thầm vào tai nó. Nó chỉ muốn chiến thắng. Đơn giản và dễ hiểu.

Mặc dù vậy, thật khó mà quen với những con côn trùng do thám, chúng cứ liên tục chạm vào nó, gần như không để nó thở. Như kiểu nó bị chôn sống vậy. Nó tập trung vào Thomas, người mà nó biết sẽ là đối thủ cạnh tranh hàng đầu của nó trong môn hùng biện. Nó yêu cầu nhiều thông tin hơn về cậu ta, và bọn sâu bướm đáp lại như những thiên thần dễ bảo. *Thomas đã trốn trong phòng cả ngày. Bố nó đến tìm hai lần để xem nó có muốn tham gia một trận golf không. Bố nó cứ bảo đi bảo lại mãi rằng đừng nên tự đặt áp lực lên bản thân nhiều quá. Thomas đã luyện tập cho Cuộc thi Hùng biện và Kinh kịch Toàn bang trong mấy tháng qua. Nó có hơn một nghìn luận chứng và một hộp đầy dữ liệu. Phòng nó chất đầy những phần thưởng và chứng chỉ hùng biện. Nó là một ứng cử viên sáng giá cho Phần thưởng Marlowe, phần thưởng học bổng uy tín nhất tại trường - thường được trao cho học sinh xuất sắc nhất. Thomas nói với bố nó rằng nó có một ý tưởng tuyệt vời để giành chiến thắng trong cuộc thi lớn này. Không nghe thấy ý tưởng đó.*

Victoria cảm thấy cơn đau đầu bắt đầu. Cảm giác giống như bọn sâu bướm ngày càng trở nên nặng nề hơn trong đầu nó, làm muốn xua bọn chúng đi. Nó vẫn không biết ý tưởng của Thomas là gì, không có thông tin gì hay ho cả. Đó chỉ là câu chuyện tầm phào vô dụng. Điều nó cần là cách nào đó để gian lận Thomas - một cách tiến sâu vào trong tâm trí của cậu ta mà không bị ngăn cản, không bị phát hiện.

Lúc này Lucy đang làm gì? Nó bảo bọn sâu bướm do thám cho nó, và không chút chần chừ, một đám sâu bướm bay ra ngoài cửa sổ. Victoria ngạc nhiên trước tốc độ của chúng. Chúng đem thông tin về gần như trong tích tắc, như thể chúng được kết nối với nhau, như một hàng trẻ con chơi trò điện thoại trên suốt quãng đường từ nhà nó đến nhà Lucy. Giờ nó đã có thể nghe thấy Lucy.

“Bọn nó đúng là bọn lập di! Một đứa thì cố gắng tán tỉnh Thomas ngay dưới mũi tao! Nó thậm chí còn không đủ lịch sự để thừa nhận bọn tao là một cặp nữa.”

“Nhưng Lucy, bọn mày *không* phải là một cặp. Bọn mày thậm chí còn không thân nhau đến thế ở bữa tiệc.” Lúc này lũ sâu bướm mang giọng nói của Charlotte đến.

“Nhưng *nó* đâu có biết điều đó. Và anh ấy hôn tao, thế nên bọn tao là một cặp chứ gì nữa.”

“Thật á?” Charlotte kêu lên. “Sau bữa tiệc á? Tao *đã* biết mà.”

“Có mấy nhánh tầm gửi.” Lucy khúc khích, rồi tiếp tục, “Dù sao đi nữa, con bé Victoria đó làm tao phát hải. Chuyện này nghe sẽ rất kỳ cục. Mày phải hứa với tao là sẽ không cười.”

“OK,” Charlotte nói, giọng hơi ngập ngừng.

“Tao nghĩ nó là bà đồng hay gì đó. Tao thề là nó đã đọc ý nghĩ của tao.”

“Ôi, Lucy...”

“Không, tao nghiêm túc đấy! Tao đã cố tử tế. Nó đã hỏi cả triệu câu hỏi về vụ xếp hạng này nọ. Mẹ tao bảo rằng tất cả đám chúng nó đang cố gắng luồn lách leo lên đỉnh đấy.”

“Ai ở Marlowe mà chẳng đua tranh.”

“Mày đang về phe bọn nó đấy à?”

“Bọn nó cũng không phải tệ hết. Valentin thì sao? Cậu ta khá dễ thương, không phải sao?”

“Ồ, đúng rồi, ý mày là cái thằng mắc chứng Tourette ấy à?”

“Cậu ấy không mắc chứng Tourette gì cả. Tao nghĩ anh chàng thật ‘hot’, và đầy chất thơ.”

“Mày quá tuyệt vọng rồi nên mới tìm một tay thơ thần tim chảy máu rùng rùng khác.”

“Làm gì có.”

“Đừng có làm kẻ ngớ ngẩn thế, Charlotte.”

“Thế, Char này,” Lucy nói tiếp sau vài phút tán gẫu vớ vẩn, “Mày có định giúp tao trong chiến dịch của tao không?”

“Chắc chắn rồi,” Charlotte nói bằng một giọng chán nản.

“Không, nghiêm túc đấy! Chuyện này quan trọng. Tao *phải* làm chủ tịch hội học sinh! Mẹ tao đã từng là chủ tịch hội học sinh!”

“Được rồi, tao đã nói là sẽ giúp rồi còn gì.”

“Thế ‘Hãy bầu cho Lucy, bạn ấy sẽ giữ cho Marlowe không còn lủ mồm còi lập dị đọc-ý-nghĩ, soi-múi-thứ-hạng, cào-cấu-bạn-traí’ thì sao? Mày có thể làm khoảng trăm cái áp phích như thế không?”

“Ờ... có lẽ thế hơi quá cụ thể, Luce à,” Charlotte bật cười, “Tao sẽ viết cho mày vài khẩu hiệu hay ho.”

Victoria loạng choạng ra khỏi đám mây mù với cơn đau đầu điên cuồng. Nó đặt ngón tay lên môi trên và thấy một giọt máu mũi. Nó đã tiếp nhận quá sức. Sử dụng lũ sâu bướm đúng là không hề dễ dàng. Chuyện đó gây tổn thương, và làm Victoria cảm thấy hổ thẹn. Nhưng tuy vậy, căn phòng làm nó thấy hồ hởi - như cái cảm giác có bạn mới. Hàng ngàn bạn bè sẽ luôn có thời gian cho nó. Hàng triệu chị em sẽ giúp nó khi nó yêu cầu. Lần đầu tiên trong đời, Victoria cảm thấy trái tim nó tràn ngập yêu thương. Những đứa kia có thể giữ cái phe phái bé nhỏ của bọn chúng và khai trừ nó. Bọn chúng có thể cười và điều đó chẳng sao cả. Gia đình mới của Victoria sẽ luôn làm những gì nó bảo, nói những gì nó muốn. Nó có thể mở hay đóng cửa tùy ý thích. Nó có thể kiểm soát từng cái vó cánh nhẹ nhàng nhất của sinh vật nhỏ bé nhất. Và vì thế lần đầu tiên trong đời, Victoria cũng cảm thấy được yêu thương.

Bên dưới hành lang, một con sâu bướm lẻ loi bay zic zắc xuyên qua mái nhà lạnh lẽo, không mời đón của Madame Vileroy. Con sâu bướm theo Valentin vào một phòng ngủ nhỏ và nhìn thằng bé cố gắng dụ dỗ Christian nói chuyện. Khi nỗ lực đó thất bại, con sâu bướm theo Valentin đến phòng Belle, nơi mà Val nghĩ rằng có thể bắt gặp cô bé đang thay đồ. Nhưng nó thấy căn phòng trống không, và vì thế Valentin thơ thẩn quanh phòng khách tìm Victoria - có thể nó sẽ bắt được Vic bằng cách làm cô bé phát điên khi cố gắng gian lận hàng ngàn phiên bản ký ức của mình. Chuyện đó sẽ rất vui. Nhưng nó lại không may mắn. Valentin quyết định quay

lại thơ thần cùng Christian. Nó tóm lấy cuốn vở và nhảy bổ vào phòng. Nhưng khi mở cửa, nó thấy Madame Vileroy đang chờ ở đó, một mình.

Mụ đang nằm tựa đầu trên một chiếc ghế tựa, ném cho nó một cái nhìn cạnh khóe như thể nó làm mụ buồn cười. Mụ ra hiệu cho nó đóng cửa và nói, “Hắn là phải vui lắm khi đùa cợt với anh em mình như thế.” Mụ ra hiệu về phía cuốn vở trong tay Valentin, “Đọc cho nó nghe mỗi ngày. Bắt nó lắng nghe, trong khi con biết rằng nó âm thầm mơ ước nó là con.”

Valentin không trả lời. Nó túm chặt cuốn vở - với những bài thơ được viết hoàn hảo trong đó, chữ viết tắt *VF* ở tất cả các trang - và ôm cuốn vở vào ngực.

“Ta phải nhắc Christian đừng phí phạm thời gian thôi.” Vileroy trầm ngâm nói, gần như với chính mình.

“Ý cô là gì?” Valentin hỏi.

“Viết lách... nghe thơ. Nó ở đây để trở nên mạnh mẽ. Để chiến thắng các môn thể thao. Đó là những gì nó muốn. Viết lách chỉ là lãng phí.”

“Cô nên để nó được làm những gì nó muốn,” Valentin nói, ánh mắt nó lẩn tránh, đùa nghịch với gáy cuốn vở.

Vẻ mặt nhạo báng của Madame Vileroy, cái môi trề ra hơi giễu cợt của mụ làm nó ấp úng, nhưng nó tiếp tục, “Nó thích sáng tác. Hãy để nó làm những gì nó thích.”

Chương 8: ONG CHÚA

Vị pharaon trẻ quan sát vương quốc của mình - đất đai màu mỡ, hàng núi của cải và dòng sông Nile vô tận. Chỉ là một cô gái, nhưng nàng đã có thể xoay xở để trở thành nữ hoàng tối cao, đồng thời được yêu quý và kính sợ. Nàng mang quyền uy tối thượng, quyền kiểm soát tuyệt đối. Không có ngày nào trôi qua mà một người nào đó - một linh hồn phản bội, không bị xử chết vì đã đặt câu hỏi về sự trị vì của nàng. Trong những ngày này, nàng cần nhiều thời gian một mình hơn. Khi đám người hầu và nô tì rời khỏi phòng nàng, hài lòng vì vị pharaoh đã xong việc trong ngày, nàng liền quỳ quả đi đến kim tự tháp bí mật của mình, một nơi ẩn náu bí mật mà mẹ nàng đã dựng lên. Ở đây, nàng quỳ như một kẻ ăn xin thông thường và đào kho báu giấu kín của mình lên khỏi mặt đất, hàng tá những lọ đựng chất lỏng đầy màu sắc. Ở đây, trong cái kim tự tháp tối đen, ẩm ướt này, trong một cái hố được đào trong lòng đất, nàng hòa một thứ nước tắm sủi bọt, trơn nhầy có màu máu. Nàng hạ người xuống cái này mà không cần nghi lễ gì, quên đi rằng nàng là người hoàng tộc, rằng nàng đang đắm mình trong đất và phân như một đứa trẻ đường phố. Thế giới tối đen này không đòi hỏi vẻ ngoài hào nhoáng. Và thế là nàng nhắm mắt lại, quyết tâm chịu đựng sự đau đớn của công cuộc tắm rửa, của thứ chất lỏng thanh lọc nàng bằng sự đau đớn mà giờ đây ngày nào nàng cũng cầu xin. Một liều thuốc làm cho thần dân của nàng mờ mắt và bị mê hoặc, kéo họ đến với nàng như thuốc phiện, và làm họ quên đi sự phản đối sôi sục nhất của mình.

Ngày đầu tiên đến trường, Victoria thức dậy sớm để in ra danh sách những việc cần làm, rà soát lại những hoạt động mà nó định tham gia, đọc lại cuốn giới thiệu về Trường Kinh doanh Harvard của mình, và dành ít thời gian cho bọn sâu bướm.

Valentin và mấy đứa con gái được đưa đến trường trên chiếc Town Car đen bóng của Madame Vileroy. Khi đến nơi, chúng chia nhau ra mà không nói một lời. Chúng chẳng dùng tấm bản đồ nào hay dùng lại để hỏi đường. Chúng biết chính xác nơi phải đến, như thể chúng đã học ở Marlowe nhiều năm rồi vậy. Chúng không nhìn quanh một cách tò mò, thậm chí còn không lang thang quanh quẩn để tìm tủ đựng đồ mới của mình. Madame Vileroy đã chỉ hết cho chúng từ trước, trong những tuần trước khi vào học, khi chúng mới chỉ quan sát. Thái độ thần nhiên đó càng làm chúng trở thành mục tiêu của những đôi mắt tròn tròn và những câu chuyện ngồi lê đôi mách nhiều hơn nếu so với trường hợp chúng cư xử như những đứa học sinh mới đến trường hay làm. Mặc dù vậy, điều đó cũng làm cho bọn trẻ của Vileroy cảm thấy hơi lạ bởi vì chúng đã trông đợi những thứ tồi tệ hơn. Vào lúc này, chúng chỉ là một gia đình kỳ lạ vừa mới chuyển đến thành phố. Nhưng trong vài tuần nữa, chúng sẽ trở thành gia đình lạ lùng kiểm soát toàn bộ ngôi trường.

Christian đã đến trường sớm hơn hai tiếng so với những đứa khác để xem xét buổi tập luyện buổi sáng của đội bơi và nói chuyện với huấn luyện viên về việc gia nhập đội bơi khi đã quá hạn đăng ký. Buddy đã thức nó dậy bằng hàng loạt những cú kéo và thúc. Gã hình nộm đã đẩy vào vai Christian, bắt nó phản ứng lại. Vẫn còn chũnh choáng vì mới ngủ dậy, Christian với tay gạt Buddy sang một bên và bỏ mặc gã hình nộm nằm trên sàn. Rồi nó lăn ra khỏi giường và mặc quần áo.

Christian quyết định năm nay nó sẽ tham gia đội golf, đội bơi lội, đội tennis và đội võ thuật. Vì tất cả những môn này đều là môn thể thao cá nhân, nên nó sẽ không phải giải quyết những rắc rối về vấn đề tập thể. Nó chỉ cần thắng và thế là xong. Nhưng sau vài ngày luyện tập đơn độc, nó nghĩ có lẽ một môn đồng đội cũng không hại gì, và thế là nó quyết định chơi thêm môn bóng rổ. Năm môn thể thao trong một học kỳ - năm tới, Christian sẽ tham gia thêm vài môn nữa, nhưng tốt hơn hết là nên bắt đầu một cách từ từ. Nó thực sự không cần tập luyện thể chất, và

nó sẽ đánh cắp để chắc chắn mọi việc nằm trong tầm kiểm soát của mình. Còn với việc xử lý những phản đối từ các huấn luyện viên, chà, Madame Vileroy là một chuyên gia trong chuyện đó. Đội võ thuật là hội nghiệp dư gặp nhau vào cuối tuần, và Vileroy đã sắp xếp để Christian chỉ cần có mặt với đội tennis và các trận golf. Như vậy là còn môn bơi, mà môn này thì lại tập trước khi vào học, còn bóng rổ thì diễn ra sau.

Kể từ lúc đó, vào các buổi tối Christian thường nhốt mình trong phòng phục hồi của nó. Nó vắng mặt trong các bữa ăn ngày càng nhiều hơn - thường xuyên đến mức những đứa còn lại tự hỏi liệu có phải nó đã nghiện, giống như các vận động viên nghiện thuốc giảm đau. Mặc dù nó chưa bao giờ nói về chuyện đó, nhưng rõ ràng nó đã dành quá nhiều thời gian để luyện tập và học cách hạ gục Buddy bằng cách đánh cắp năng lượng vào đúng thời điểm. Kể từ khi xuất hiện từ bữa sáng ngày Giáng sinh, Buddy đã bắt đầu trở nên ngày càng có sức sống hơn, đầu tiên là cười hay phản ứng lại trước cảm giác đau đớn trong khi hai người luyện tập và sau đó là nhảy dựng lên háo hức mỗi khi Christian bước vào phòng. Mặc dù Christian vẫn cảm thấy cực kỳ khó khăn khi sử dụng Buddy để luyện tập, nhưng sự liễu lĩnh tuyệt vọng muốn chiến thắng để lại cho nó rất ít lựa chọn. Thay vào đó, nó tìm ra những cách khôn khéo để tránh làm Buddy đau khi không cần thiết.

Trong khi bọn trẻ hòa nhập với Marlowe, Madame Vileroy lại bỏ vào cuộc sống của Bà Wirth và những phụ huynh thân thiết của bà ta. Chẳng hiểu sao dù có xảy ra điều lạ lùng gì đi nữa, Bà Wirth vẫn luôn sẵn sàng với một lời giải thích của riêng mình, “Cánh cửa đã đập vào đầu cô ấy - rất mạnh.”

“Mấy viên băng phiến chắc hẳn phải cũ lắm rồi.”

“Cậu bé đó chỉ cần một bác sĩ chuyên khoa ngôn ngữ thôi.”

Không đứa trẻ nào nói với đám bạn cùng lớp mới của chúng rằng chúng đã nghỉ lễ Giáng sinh một mình ở nhà. Victoria, Valentin và Belle - những đứa nhớ được chuyện đã từng một thời được tổ chức Giáng sinh - thì có quá nhiều thứ phải chú tâm nên không lưu tâm đến chuyện đó. Bice và Christian, những đứa không nhớ... chà, thì chúng chẳng nhớ gì.

Một buổi chiều, vài ngày sau khi kỳ học bắt đầu, Belle ngồi trong góc tối trong phòng khách của Madame Vileroy, hòa vài loại chất lỏng trông rất lạ. Nó chìm đắm trong thế giới riêng của mình, cân đong, pha loãng, lâu chùi, rồi khuấy đều, quên hết mọi người xung quanh. Nó đang rót một thứ chất màu vàng kều xèo xèo, lép bép vào trong một cái cốc gỗ thì Victoria bước vào.

“Lẽ ra cậu không được làm việc này ở đây,” Victoria nói.

“Cần phải thay đổi phong nền”, Belle đáp lại.

Victoria đang định hỏi Belle cười cái gì thì bỗng cảm thấy mũi mình đột nhiên ngứa ngáy. Nó nhăn mặt, không biết cảm giác ngứa ngáy đó đến từ đâu. Thế rồi khi ngồi xuống cạnh Belle, nó thấy một cảm giác kỳ lạ dội xuống người.

“Cậu đang...” Nó không thể diễn tả được cảm giác đó.

“Sao?” Belle hỏi.

“Tôi không biết... tôi... chà...” Victoria lắp bắp, mắt đảo tới đảo lui. Nó nhìn xung quanh một lát và tự ôm lấy người bằng cả hai tay rồi dáo dác nhìn trước nhìn sau. “C-cậu có nghe tiếng gì đó ngoài kia không?”

“Có,” Belle nói, “tôi nghĩ là có. Như kiểu tiếng cào vào cửa sổ ấy.”

“Đúng rồi, tiếng cào,” Victoria nói. “Ở đây tối quá.”

“Rất tối. Cậu có sợ không?” Belle hỏi.

“Gì? Tôi á? Đừng có vớ vẩn,” Victoria nói với vẻ khó chịu, “Nhưng...”, đột nhiên nó quay đầu nhìn quanh, “Cái gì thế?”

“Tôi cũng nghe thấy!” Belle nói. “Ôi trời ơi, nhìn kìa!” Belle đột nhiên nhảy dựng lên và chỉ về phía cửa sổ. Victoria chụp hai tay lên đầu và hét lên như một đứa bé hoảng hốt. Nó nhảy ra khỏi chỗ ngồi và bỏ chạy, nhưng rồi nghĩ lại và ngồi thụp xuống. Nó ngồi trượt ghế và ngã kênh xuống đất, rồi bò dậy, quàng tay ôm cổ Belle, vùi mặt vào vai Belle. Nó không nhận ra Belle đang khẽ cười. Việc tắm rửa đang có tác dụng như một bùa mê. Sáng nay, Belle đã rót một chai *ảo giác* hòa lẫn với một ít *sợ hãi phi lý*. Sau một lúc, Victoria thận trọng nhìn lên.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Nó hỏi bằng giọng đứt quãng, “Sao cậu lại cười?”

“Tôi xin lỗi, Vic. Tôi không định lừa cậu. Chỉ vì cậu là người đầu tiên bước vào, và tôi thì đang thử tác dụng của việc tắm rửa. Thật đáng nể, đúng không?”. Belle không giấu được vẻ ngây ngất trong giọng nói.

“Cái gì?” Victoria cực kỳ giận dữ. “Cậu đã làm gì tôi thế? Chừa ngay đi, ngay lập tức!”

“Đừng lo. Nó không làm cậu đau đâu.” Belle cố làm Victoria trấn tĩnh lại. Victoria tiếp tục rên rỉ, nhưng điều đó thật tuyệt diệu. Rõ ràng nó không cảm thấy phải tránh xa Belle, nó chỉ cảm thấy sợ hãi. Cảm giác của nó đúng là thứ mà Belle muốn.

“Vậy không có gì ngoài cửa sổ à?”. Victoria hỏi.

Belle lắc đầu, “Không có gì cả,” nó nói. “Đây, cầm cái này, chỉ cần ngủ thôi.” Belle đưa cho Victoria một tách chứa đầy hạt cà phê. Ngay khi vừa thò mũi vào tách, Victoria dường như trấn tĩnh ngay lại. Nó nhận ra mình vẫn đang bám lấy Belle và ngay lập tức đẩy ra.

Ngay lúc đó, Bícé bước qua hai đứa như thể chúng không có ở đó. Như thường lệ, nó đang lăm bằm gì đó. Trông nó ốm yếu và lơ đãng. Nó bước về phía tủ búp-phê và lấy ít bánh cookie. Trong lúc đó Victoria vẫn tiếp tục ngủi đám cà phê, còn Belle ngồi nhìn Bícé với vẻ thích thú. Có phải Bícé đang buồn ngủ? Bícé có ngờ ngẩn không? Bícé thường không quá lơ đãng đến mức chỉ đi qua như thế. Ngay sau đó, Belle đột nhiên thấy Bícé như nhảy cóc, đứng cách xa chỗ cũ về phía bên phải cả tắc. Chuyện đó xảy ra như thể Bícé vừa biến mất đồng thời xuất hiện ngay bên phải chỗ mà nó vừa đứng trước đó. Nhưng Belle biết rõ hơn. Không phải chỉ mới một khoảnh khắc vừa trôi qua. Với tất cả những gì Belle biết thì Bícé đã dùng thời gian đủ lâu để học tiếng Navajo và Belle đã bị đông cứng hàng tuần rồi. Cũng khá là ấn tượng khi Bícé lại có thể tìm được chỗ đứng cũ của mình trong bán kính có một tắc.

Nửa giờ sau, Belle tắm xong (thêm lần nữa), nó mặc bộ cánh thời trang nhất, và sẵn sàng ra ngoài. Nó đã lượn lơ quanh thành phố vài lần trong mấy tuần qua. Nó biết phải tìm mọi loại người New York ở đâu - những chủ nhà băng kiệt sức ngoài hai mươi, những nghệ sĩ thiếu ăn không tắm rửa, những kiểu người bắt chước hình mẫu người cha, và, dĩ nhiên là những nữ hoàng tuổi teen với lũ tùy tùng ở trường trung học.

Trời đã về chiều nhưng vẫn còn sớm, vì thế Belle đi thẳng đến một quán cà phê gần Marlowe. Trên những con phố đông đúc, mọi người trở mắt nhìn nó bởi vì nó xinh đẹp một cách khác thường. Vừa đi, nó vừa nhìn những cành cây to phủ đầy băng giá ở Central Park và đồ trang trí Giáng sinh còn vương lại trên cửa sổ các gian hàng. Hàng măng tuyết kêu lạo xạo dưới chân nó, và nó đi ngang qua thành phố một cách vô tình, thu hút ánh mắt của những người qua đường. Nó đi qua một con phố trải bằng đá cát kết nâu, những ánh đèn ấm áp ủa ra từ những khung cửa sổ, và nó bước nhanh hơn, cố gắng không nghĩ đến ngôi nhà lạnh lẽo của mình.

Quán cà phê tối và được trang hoàng bởi những chiếc ghế sofa lớn cùng với gối, rải rác vài cái bàn. Belle bước thẳng đến một chiếc sofa và ngồi xuống. Nó nhìn xung quanh. Đám nhóc teen đang ngồi thành nhóm, nhiều đứa mặc đồng phục xám-xanh hải quân của trường Marlowe. Nó nhận ra hai đứa trong đám đó ngay lập tức, Charlotte Hill và Connor Wirth. Hai đứa nó đang đứng với một đứa con gái nữa cũng học trường Marlowe. Bọn chúng vừa mới mua đồ uống và đang đi về phía một chiếc ghế sofa trống cạnh Belle. Belle quay lưng lại để chúng không nhận ra nó quá sớm.

Đứa con gái tóc vàng nhỏ xíu trong bộ đồ tennis cảm thấy trước. Một thứ gì đó ngọt ngào thơm phức làm nó nghĩ đến mùa xuân và những bữa tiệc ngoài trời. Cảm giác rất dễ chịu, như một buổi bình minh uống rượu tequila với rất nhiều sả ri. Theo bản năng, đứa con gái đó quay nhìn quanh. Và đó là Belle, đang ngồi một mình, đọc một cuốn tạp chí, không hề để tâm đến đứa con gái trong nhóm đó.

“Chào,” đứa con gái nói với Belle. Charlotte và Connor trao cho nhau ánh mắt bối rối. Connor nhận ra Belle nhưng không nói gì cả, cố gắng tỏ ra thờ ơ. Đứa con gái quay sang đám bạn của mình nở nụ cười rạng rỡ rồi nhảy ra khỏi chỗ, đến ngồi xuống chiếc sofa cạnh Belle rồi tự giới thiệu “Tôi là Maggie.”

Charlotte và Connor cũng theo đứa con gái nọ sang ghế của Belle, nửa vì tò mò và nửa vì chúng cũng cảm thấy vui vẻ hơn so với bình thường - và không hiểu sao lại bị kéo về phía chiếc ghế bên cạnh. Belle không đáp lại cho đến khi cả ba đứa kia đều đã ngồi xuống cạnh nó. Nó nhướn một bên mày, như thể khó chịu vì sự quấy rầy không được chào đón này. Trên thực tế, nó đã giữ im lặng trong cả quãng thời gian đứa con gái kia tự giới thiệu, còn Connor và Charlotte thì bối rối nói lời chào. *Thứ này có tác dụng tốt thật*, nó nghĩ.

“Chào,” cuối cùng nó cũng nói với Maggie, “Tôi là Belle.”

Bọn chúng mỉm cười, ngoại trừ Charlotte vì cô nàng thấy có chút không thoải mái. Nó cứ xoa xoa cánh tay và nhìn xung quanh.

“Bạn cũng học ở Marlowe à?” Maggie hỏi.

“Ờ... ừ, đúng đấy...”. Connor trả lời thay cho Belle. Cậu chàng cứ mỉm cười nhưng vẫn bồn chồn trên ghế. Có điều gì đó kỳ lạ về cô gái nhà Faust này. Kỳ lạ hơn lần trước. Điều gì đó không thoải mái. *Bạn ấy thật đẹp. Như một người nổi tiếng ấy. Nhưng không giống kiểu của bọn họ trước mấy quay. Bạn ấy giống một người nổi tiếng trong những bức ảnh được chụp với gương mặt mộc. Bạn ấy trông có vẻ gì đó ốm yếu. Trắng một cách xanh xao, như một ngôi sao nhí không trang điểm vậy. Thế nhưng mình lại thích bạn ấy.* Connor nghĩ. *Bạn ấy thật đẹp.*

Một giờ sau, bộ ba xui xẻo đã nằm trong tay Belle. Bọn chúng đã kể cho nó nghe tất cả những tin đồn ở Marlowe, tất cả những nơi tuyệt nhất để ăn uống, mua sắm và lang thang, thậm chí bọn chúng còn mời nó ngồi ăn trưa cùng nhau trong suốt phần còn lại của năm học. Ngay khi Charlotte phát hiện là mình đang nói chuyện với em gái của Valentin, cô nàng liền xích lại gần

hơn, thậm trí còn hít vào nhiều hơn mùi hương say nồng của Belle. Nó không quan tâm rằng Lucy - bạn thân nhất của nó - căm ghét đứa con gái này và cả cái gia đình mới phát đó. Nó chỉ muốn biết nhiều hơn về Belle - và về Valentin.

Hoàn toàn quên sạch cái ấn tượng ban đầu về Belle ở bữa tiệc, Connor đã rủ Belle đến buổi vũ hội mùa xuân, nhưng Belle bật cười, bảo rằng còn quá sớm để ấn định một buổi hẹn hò.

“Connor này?” Belle hỏi, trong lòng vẫn còn chưa chắc chắn lắm về quyền lực của mình, “Tôi hỏi cậu một chuyện được không?”

“Chắc rồi... ừ... dĩ nhiên.” Connor lắp ba lắp bắp. Cậu chàng chưa biết câu hỏi, nhưng lại muốn trả lời câu hỏi đó hơn bất kỳ điều gì khác.

“Thomas Goodman-Brown đã hẹn hò bao nhiêu cô gái rồi?” Belle ngượng ngùng hỏi.

Connor nghĩ một lát rồi trả lời. “Nếu như tôi tìm ra điều đó, đằng ấy sẽ cho tôi đưa đằng ấy đi chơi chứ?” Nó không buồn nghĩ quá nhiều về lý do tại sao Belle muốn biết về Thomas. Nó chỉ muốn đi cùng Belle và làm cho Belle hạnh phúc.

“Tôi hứa sẽ nghĩ về chuyện đó.”

“OK, tối nay tôi sẽ tìm ra câu trả lời.”

“Này, tôi biết một đứa.” Maggie vui vẻ nói trong lúc đùa nghịch đuôi tóc.

“Ồ?” Belle nói với vẻ hài lòng. “Kể tôi nghe đi.”

“Lucy Spencer. Tôi đã nghe vài chuyện về hai đứa nó.”

Một cảm giác áy náy tội lỗi đã làm Charlotte không nói gì trong một giây ngắn ngủi. Trong một khoảnh khắc, nó ngồi đó bần chồn, cố gắng quyết định xem có nên phản bội đứa bạn thân của mình. Nhưng rồi nó dẹp cảm giác đó sang một bên và xung phong nói mọi điều mà nó biết, “Hai đứa nó đã hôn nhau tại bữa tiệc.”

Belle phát hỏa vì ghen tị trước ý nghĩ đó. Một giọt mồ hôi xuất hiện trên trán nó, và theo đó là mùi nước cống bốc ra. Mùi hôi thối đó lan nhanh làm cho mấy đứa kia nhăn mặt. Belle mỉm cười lau trán, và cả ba đứa kia lại quay trở lại với sự ngưỡng mộ ngây ngô của mình.

“Nàng hôn chàng hay chàng hôn nàng? Tìm hiểu hộ tôi được không?”, Belle ngọt ngào hỏi.

“OK,” Maggie nói. Nó lôi ra một cây bút bi và viết vào trong danh sách những việc phải làm.

Belle giờ đã có đám đông tùy tùng của mình, cũng dễ bảo như mấy con côn trùng của Victoria, sẵn sàng làm bất kỳ điều gì mà nó muốn.

“Charlotte, cậu không phiền nếu tìm hiểu tất cả những nơi mà Lucy có thể sẽ gặp Thomas trong vài tuần tới chứ? Cậu biết đấy, các hoạt động, các bữa tiệc của phụ huynh, những thứ như thế.”

“Ờ... chắc rồi, Belle.” Charlotte biện hộ rằng ai mà chẳng biết những thông tin đó. Đó không phải là kiểu thông tin *bạn thân thiết*. Hơn nữa, nó *thực sự* thích Belle.

Tối hôm đó, nhà Faust thật im ắng. Victoria tự đóng cửa nhốt mình lại, một mình trong biển sâu bướm. Valentin thì dành cả buổi tối ghi nhớ từng tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ cũ han gỉ. Christian thì bị khóa trong chiếc quan tài, làm cho thân hình và thể lực của nó mạnh mẽ hơn qua từng giờ. Bice thì ngủ. Còn Belle ăn tối một mình với Madame Vileroy.

Mặc dù mọi chuyện đã diễn ra suôn sẻ, nhưng Belle vẫn không cảm thấy ổn. Nó nhận ra rằng trong suốt buổi chiều những đứa bạn mới của nó khá bồn chồn, đôi khi còn đeo lấy từng lời của nó, kể cho nó nghe mọi thứ mà nó muốn biết, lúc khác thì ngo nguây trên chỗ ngồi như những con thú bị hành hạ. Khi bọn chúng ở quanh nó, dường như có điều gì đó xảy ra với adrenaline của chúng. Nó tụt xuống rồi lại dâng lên, bắt đầu rồi lại dừng lại, như những tiếng thút thít nhẹ nhẹ sau một tràng nức nở. Nó không thích tác dụng phụ kiểu này. Và nó không chắc mình có thể giữ được điều đó bao lâu.

Belle và Vileroy ăn tối trong im lặng, ngoại trừ âm thanh từ chiếc điện thoại của Belle cứ kêu lên vài phút một lần, báo hiệu có tin nhắn.

Connor: T chỉ hẹn hò 2 đứa. Ko ai ở Mrlo. Chưa từng gặp.

Belle: Chắc không?

Connor: Ừ, cả hai đều đang hẹn hò với gã khác.

Belle: Tuyệt, thanks.

Connor: Ăn tối?

Trước khi Belle có cơ hội trả lời, Madame Vileroy đã ngẩng lên khỏi đĩa thức ăn và hỏi, “Trở thành ong chúa rồi, hử?”

“Thì sao?”

“Sao ư? Con đang lãng phí đấy.” Mẹ bảo mẫu vuốt qua mái tóc bóng mượt bằng những ngón tay dài.

“Ý cô là gì?”

“Luôn đào sâu hơn, Belle à. Luôn tìm kiếm những điểm yếu. Ví dụ, con có thể yêu cầu Connor làm nhiều điều hơn. Nó sẽ làm thôi. Đàn ông luôn thế. Nhìn thật kỹ và con sẽ thấy nhiều thứ hơn là những gì nổi trên bề mặt. Như chuyện Lucy và Connor không gần gũi đến thế. Đáng lẽ cho đến lúc này con nên quan sát mọi thứ như thế.”

Belle nghĩ về điều đó một lát, rồi nhắc điện thoại lên.

“Và chuyện gửi tin nhắn dường như hơi ngu xuẩn.” Mẹ bảo mẫu nói.

“Ý cô là gì?” Belle hỏi.

“Làm sao con có thể đọc được nó đang nghĩ gì? Làm sao con có thể quyền rũ bất kỳ ai khi sử dụng cái trò tốc ký góm ghiếc đó? Nó quá... bộc trực. Một sự lãng phí, ý ta là thế...”

Belle nhún vai và bấm số của Connor.

Khi cậu bé nhắc máy, Belle đi thẳng vào vấn đề, “Có biết tin đồn hay ho nào về Lucy không?”, nó hỏi.

“Ví dụ?”. Connor hỏi lại, rõ ràng là hào hứng vì Belle đã gọi. Vileroy đã nói đúng - lại nói đúng.

“Ví dụ như gì?”, Belle hỏi Madame Vileroy, đồng thời đưa tay lên che ống nghe.

Mụ bảo mầu vấy một tay lên trời tỏ vẻ hồ hững, “Chuyện gì hớ hênh, gian lận, bệnh tật đáng xấu hổ... bất kỳ điều gì con thích.”

Belle nói với Connor, “Những gì mà nó đã làm ấy. Những gì đáng xấu hổ.”

“Tôi có thể tìm hiểu được.”

“Nếu tìm ra, hãy nói cho Thomas biết.”

“Nếu không tìm ra gì cả thì sao?”

“Không cần phải là sự thật. Cậu không nghĩ là ngay lúc này nó cũng làm vậy với tôi sao? Hơn nữa, nó đã bảo cậu là một tay vận động viên ngớ ngẩn ở bữa tiệc của bố mẹ cậu.”

Ngay khi họ vừa dùng xong bữa tối, Belle nghe thấy tín hiệu báo tin nhắn từ Maggie.

*Maggie: **Đúng về vụ hôn hít. Lucy mê mẩn lắm rồi. Đang lôi kéo chàng đi vũ hội.***

*Belle: **Kể cho T nghe. Bảo chàng L thêm muốn được đi chơi với chàng.***

Maggie: **Lý do?**

*Belle: **Tuyệt vọng.***

Ngay khi đó, Madame Vileroy tiến đến gần Belle từ phía sau, thì thào như thường lệ, “Sẽ hiệu quả hơn rất nhiều nếu con làm cho bọn chúng cắn xé lẫn nhau.”

“Vì sao?”

“Bởi vì khi đó chúng sẽ lại càng bám lấy con hơn.” Tạo ra một vực sâu giữa mọi người - đó là trò tiêu khiển ưa thích của Madame Vileroy. Với mỗi một giây phút lạnh giá giữa Christian và Belle, Madame Vileroy lại xem đó như là thành tựu mới nhất của mụ.

“Ý hay.” Belle nói, cảm thấy hơi ngu ngốc vì đã không tự mình nghĩ ra điều đó.

“Nếu như con tập luyện,” Vileroy vừa nói vừa lẩn đi, “con sẽ tự nghĩ ra được những ý tưởng hay ho.”

*Belle: **Thanks Mags. Cậu tuyệt lắm! Nhưng CW lại là thằng khốn.***

Maggie: **Hử?**

*Belle: **Nó bảo cậu chơi bắn với bọn năm thứ nhất và bọn lang thang.***

Ngay khi đó điện thoại của Belle đổ chuông. Đó là Maggie. Cô nàng đã chán nhẩn tin. Không thèm chào hỏi, cô nàng gào lên, “Đó là ngày cá tháng 4! Và nó còn chơi bắn hơn nữa kìa!”

“Tôi biết. Vậy cậu có thể làm việc đó cho tôi không? Nhé?”

“OK, chắc rồi.”

Belle khúc khích cười trước quyền lực của mình. *Chuyện này thậm chí còn không phải nhờ tắm rửa! Mình đã tự làm được.* Chẳng hiểu sao điều đó làm nó tự hào. Đã quá lâu rồi nó chẳng tự làm được gì bằng chính khả năng của mình. Với phản ứng của Christian sau sự vụ vừa rồi, và với những gì nó có thể làm được mà không cần tắm rửa bằng thuốc theo như Madame Vileroy đã nói, Belle cảm thấy thật tuyệt khi có thể điều khiển được cả đám bạn mới mà không hề bị bọn chúng nghi ngờ. Mỗi lần nó dùng một mẩu thông tin nào đó và dự đoán chính xác cách bọn chúng sẽ phản ứng lại, một phần nhỏ trong nó lại hoan hỉ.

Như thể nó đang học.

Như thể tự bản thân nó có thể làm được thật nhiều thứ.

Giống như con gái ruột.

Rất muộn vào tối hôm đó, khi Belle đang ngồi trước laptop, nó nhận được một tin nhắn từ Charlotte.

CharChizzle: Bọn nó đã cùng nhau luyện hùng biện hàng ngày. Nhà Spencer là bạn với nhà G-B. Bọn nó đi đến những trận golf của T. Ô, và bọn nó cùng đi chơi khi có thêm Connor. C & T là bạn.

Bellissima62: Thanks cưng.

CharChizzle: Không có gì ghê gớm. Dù sao thì đó cũng là việc mà ai cũng biết.

Bellissima62: Cậu sẽ cho tôi thêm một đặc ân nhỏ nữa chứ?

CharChizzle: Chắc rồi. Gì thế?

Bellissima62: Chỉ cần để mắt tới Lucy hộ tôi. Connor nói nó là một con phù thủy điên rồ. Cậu không biết nó sẽ làm gì tiếp theo đâu.

CharChizzle: Nó không tệ đến thế đâu.

Bellissima62: Cậu giúp tôi chứ?

CharChizzle: OK, nhưng không có gì nhiều mà kể đâu.

Bellissima62: Cậu đúng là thiên thần. Maggie đã sai hoàn toàn về cậu.

Belle quay vòng trên ghế đúng lúc thấy Bice đang đứng đó, hai tay khoanh lại, mắt đọc đoạn đối thoại qua vai Belle.

“Belle, sao em có thể kinh khủng với bọn nó đến thế?”

Belle trắng bệch và rồi nhún vai, “Chỉ cố tìm hiểu thêm thôi mà.”

Bice ngồi xuống cạnh Belle và nhìn thẳng vào mắt đứa em gái, cố gắng tìm thứ gì đó của cô bé Belle cũ, người giống nó, tận sâu bên trong đứa con gái xinh đẹp này. “Em... Belle trước đây sẽ không bao giờ chơi những trò thế này.”

“Đó không phải trò gì cả. Chị không hiểu đâu, Bicie. Chị không biết em cảm thấy thế nào về Thomas đâu.”

“Có lẽ không. Nhưng không đáng phải đánh mất cả linh hồn chỉ để được một thằng con trai.”

Belle há hốc trước từ “linh hồn”. Bicie biết rồi sao? Nhưng vẻ mặt diu dàng, tình cảm của Bicie đã thể hiện rằng nó chỉ dùng từ đó một cách vắn vể thôi. Và thế là Belle hôn Bicie, chúc ngủ ngon - tim đập thành thịch - và hứa là sẽ ngoan trở lại.

Chương 9: SỰ HOÀN HẢO CỦA BỨC TRANH

Anh có thể vượt trên những ích kỷ thông thường

Đôi khi từ bỏ vì niềm vui của kẻ khác,

Nhưng không vì lòng trắc ẩn hay sự an bài của số phận,

Mà vì cách suy nghĩ ngang ngạnh khác người,

Điều đó khiến anh tiến bước với niềm kiêu hãnh giấu kín

Để thực hiện điều mà chỉ ít hoặc không ai dám làm;

Và cũng chính cơn bốc đồng này, trong thời điểm căm dỗ,

Sẽ làm lòng can đảm của anh lạc lối thành tội ác.

Lord Bryon - trích đoạn từ tác phẩm **LARA**

Sau khi sự háo hức ban đầu của những ngày nhập học dịu đi, Valentin lắng dần xuống theo thói thường của một người quan sát, thỉnh thoảng viết những bài thơ mà giáo viên của nó gọi là “tuyệt vời” hay “xuất chúng”, và thường xuyên đùa bỡn mấy đứa bạn cùng lớp. Vào những buổi chiều, nó xoay xở để có thể tránh tất cả các lớp học, mọi nghĩa vụ và mọi thành viên trong gia đình bằng cách tìm các chuỗi mười phút thặng dư hoàn hảo và diễn đi diễn lại chúng hết lần này đến lần khác để có thể thơ thẩn, quan sát sự việc từ tất cả các góc độ khác nhau. Hoặc nó lang thang quanh Marlowe, thêm chữ ký ở chỗ này chỗ kia, đôi khi tạo nên những cảnh tượng mà nó không xuất hiện trong đó và không bị phát hiện, có lúc lại đặt bản thân ở chính trung tâm câu chuyện, ở vai trò dẫn dắt.

Một hôm, Valentin ngồi thụp xuống cạnh một dãy tủ để đồ, chân duỗi ra trên hành lang đông đúc, đầu tựa vào cánh cửa kim loại nặng nề, như thể nó buồn chán đến nỗi không thể tìm được thôi thúc muốn đầu hàng và quăng người ra mọi hướng, chân rời tay chịu thua trước trọng lực. Nó dường như không để tâm khi mọi người nhìn nó theo kiểu nó thật kỳ lạ, hay khi đám con gái cười khúc khích lúc nó đập đầu vào tủ để đồ và ngâm nga những giai điệu có thể đã hoặc vẫn chưa được viết nên. Nói cho công bằng, không phải đứa con gái nào cũng nghĩ là nó kỳ quặc. Trên thực tế không đứa nào nghĩ thế. Đi theo nhóm, bọn chúng cười khúc khích chế giễu và đảo tròn mắt, nhưng riêng mỗi đứa lại cảm thấy nó thật cuốn hút theo kiểu phớt đời. Bản thân mỗi đứa đều nghĩ mình là người duy nhất nhận thấy sự khác lạ của nó thật quyến rũ, rằng mình là người duy nhất trong lịch sử phái yếu bị cuốn hút về phía một đứa con trai mà người đó lại chẳng thèm quan tâm. Và thế là Valentin có cả đồng bạn, không phải cái cảnh đông đúc, tranh giành như kiểu kết bạn của Belle, hay kiểu gán bó chặt chẽ, bình đẳng 5-5 giống kiểu kết bạn của những đứa con trai như Connor Wirth. Valentin là bạn của mọi người theo kiểu riêng tư, cá nhân - một cách bí mật. Khi còn lại một mình, nó không thực sự và hoàn toàn cô độc như Bică. Nó là bạn trai bí mật của mọi đứa con gái. Và một số đông lũ con trai cũng gật đầu hay vỗ lên lưng nó mỗi khi hành lang vắng vẻ. Và với nó, đây là một cách sống lý tưởng. Mọi người không tránh xa khỏi nó như người ta xử sự với Victoria. Những tiếng khúc khích chế giễu không đến từ tận sâu trong thâm tâm như họ đối xử với Bică. Một cách bí mật, tất cả mọi người đều yêu Valentin.

Valentin lười biếng xoay đầu sang một bên. Mắt nó dừng lại ở một đứa con trai gầy nhẳng, cao lêu nhêu đang lóng ngóng ở tủ để đồ gần đó. Anh chàng đó cao và gầy, như người đi trên đôi cà kheo. Đã thế còn đi một đôi giày đệm to thùng màu nâu cũ kỹ - loại giày với những tua khổng lồ và vành bên ngoài thò hết ra, làm cho đôi bàn chân to bè như cái thuyền. Bên trên đôi giày là hai inch [22] tất thể thao nhẵn nhúm, một inch da khô nứt, lổm đổm, rồi đến hai ống quần hình nón gây sốc của một cái quần jean mòn vẹt. Anh chàng trông cứng đờ, như một người bị nhồi vào trong cái vỏ quá nhỏ so với khổ người.. Valentin nhận ra nó. Nó học lớp 11: Dustin McGuinness, được biết đến nhiều hơn với cái tên Douchey McGee. Người ta không thể nào loanh quanh ở Marlowe năm phút mà không nghe đến cái tên Douchey McGee kèm theo những tràng cười rũ rượi.

Ngay lúc đó, chuyện gì đó làm mặt Dustin trở nên trắng bệch. Nó buông rơi cả chồng sách và luống cuống nhặt chúng lên. Khi Valentin nhìn thấy điều đã làm Dustin phân tâm, mắt nó liền sáng lên với viễn cảnh - một cảnh hay ho có thể kéo dài hàng giờ liền.

Cách tủ để đồ của Dustin khoảng hai ngăn, Valentin thấy Missy Patterson, đội trưởng đội cổ vũ. Missy Patterson là người xinh nhất đội. Không đẹp cổ điển kiểu như Belle, cô nàng có chiều cao trung bình, bề ngoài cân đối một cách hoàn hảo với mái tóc nâu dài và dày, đôi môi căng mọng, đôi mắt xanh to tròn và một làn da mịn màng trắng như sứ. Missy Patterson bước đi như thể đang trên một đường đua, quần áo cô nàng lúc nào cũng hơi bó. Một cô nàng như mơ trong bộ đồng phục chật khít.

Valentin ngẩng lên và bước về phía Dustin, “Vây là ông cảm Missy, hử? Chà, hai người sẽ thành một đôi hay ho đây. Cả hai người chả ai mặc vừa đồng phục cả.”

“Tôi phải đi đây,” Dustin nói rồi quay lưng định bỏ đi. Nhưng Valentin túm lấy tay nó và kéo lại.

“Nào, nào, Dusty, đừng bỏ chạy thế. Đến nói chuyện với cô nàng đi.”

“Ông điên à?” Dustin nhìn xuống Valentin, “Nếu tôi lại gần cô ấy trong bán kính mười bước thì đảm bảo với ông tôi sẽ không bao giờ nghe hết những lời la ó chửi rủa của toàn bộ cái đội cổ vũ ấy.”

Nhưng không có gì ngăn được Valentin lúc này. Nó đang rất hào hứng, và nó không có ý định bỏ qua cơ hội vui vẻ đến nhường này. Nó vỗ lên vai Dustin (đó là một hành động kỳ lạ nếu so sánh sự khác biệt về chiều cao giữa hai đứa) và bắt đầu kéo Dustin về phía Missy.

“Tôi lấy bản thân đảm bảo với ông là cô nàng sẽ không bao giờ nổi cáu với ông về chuyện này. Tôi hứa đấy. Giờ thì đi với tôi.”

“Này, thả tôi ra. Tôi sẽ không nói chuyện với cô ấy đâu.” Dustin cố thoát khỏi sự lôi kéo của Valentin. Nhưng cậu chàng quá xương xẩu và yếu nên không thể thoát được. Và chiều cao của nó cũng đang phản bội lại nó, tất cả làm nó loạng choạng lao về trước, đến ngay trước ngăn để đồ của Missy.

“Này!” Cô nàng hét lên khi một chồng bút chì rơi ra khỏi hộp, “*Anh* muốn gì?”

“Chào Missy. Tôi là Valentin. Còn đây là Dustin. Dustin McGuinness từ dòng họ McGuinnesses ở Belfast.”

“Sao cũng được.” Missy đảo tròn mắt và trề môi làm Dustin thở dài thườn thượt, điều đó khiến Missy cười khẩy với vẻ miệt thị.

“Chà.” Valentin nháy ngay vào vấn đề, “Bọn tôi chỉ muốn biết một chuyện nhỏ thôi, Missy. Sẽ mất gì để em chịu hẹn hò với anh bạn Dustin này?”

“Hay thật,” Missy nói, tay sập cửa tủ để đồ, “nhưng tôi sẽ không bao giờ đi chơi với kẻ đó.”

Dustin bắt đầu đổ mồ hôi và quay lưng bước đi, miệng thì thào, “Tôi xin lỗi,” gần như với chính mình. Valentin túm lấy tay cậu chàng.

“Váy em rách rồi kìa,” Valentin nói, làm Missy không kịp đề phòng.

“Gì?”

“Váy của em. Viên bị bung ra kìa.”

Valentin đang nhìn xuống nửa dưới bộ đồng phục cổ vũ của Missy, một cái váy xếp nếp nhỏ xíu treo ngay phía trên đầu gối của cô nàng và còn tung tẩy cao hơn với mỗi bước đi. Quanh mép chân váy, khoảng một phân đường viên đã bung ra, như thể cái váy cảm thấy xấu hổ vì vị trí hiện tại của mình quanh đùi cô nàng và đang tuyệt vọng muốn với xuống gần mặt đất hơn, “Nó bị bung ra trong buổi tập sáng nay,” Missy đáp trả, “Ai biết được lại có quá nhiều người mền mộ hữu ích trong trường này đến thế?”

“OK, thế nói tôi nghe xem phải mất gì. Theo lý thuyết...”, Valentin tiếp tục ép, trưng ra gương mặt quẫn rũ nhất của mình. “Thôi nào, Missy. Phải có điều gì đó bí mật mà em muốn... một điều nho nhỏ nào đó mà em khao khát?”

Missy vô tình thốt lên một tiếng “Ha!” rồi đỏ mặt. Dustin lại cố bỏ đi lần nữa. Valentin không thèm nhìn lại mà chỉ túm lấy tay cậu ta.

“Nghe này, ngay cả nếu kẻ đó trông không giống như một con sâu đất khổng lồ,” Missy nói, “thì tôi cũng không đi chơi với loại yếu đuối vật vờ như thế.”

“Oài,” Valentin nói, tay xoa cằm, suy tính, “OK, vậy là quý cô thích sự tự tin. Để xem nào...”

Trước khi Missy có cơ hội thốt lên “Hử?” thì Valentin đã túm lấy eo cô nàng và hôn thẳng lên miệng. Missy đẩy ra ngay lập tức và tát bốp vào mặt Val.

“OK, không phải như thế - thứ gì đó khác. Nhớ nhé, Dustin.”

“Gì cơ?” Đến lúc này, Dustin đã đầm đìa mồ hôi và lộ rõ sự hoảng loạn.

“Đừng bận tâm,” Valentin nói. Nó thò tay vào túi và tua lại, lắc đầu trước vẻ boàng hoàng, thậm hại đang đông cứng lại trên mặt Dustin. Valentin dừng lại ngay trước nụ hôn, khi Missy đang nhìn nó với vẻ chờ đợi.

Nó với tay ra và vuốt ve má cô nàng.

Missy đẩy nó ra.

Và thế là nó tua lại.

Nó túm lấy hông cô nàng.

Cô nàng thúc gối vào bụng nó.

Nó tua lại.

Nó đọc một bài thơ.

Cô nàng ngáp dài và bỏ đi.

Nó lại tua lại lần nữa.

Cuối cùng, sau khoảng hơn chục lần thử, Valentin phát hiện ra ba cuốn sách *Toán vi phân và tích phân nâng cao* trong tủ để đồ của Missy.

“Không phải em học lớp 10 à?” Nó hỏi cô nàng, mắt liếc nhìn đồng sách có trình độ Đại học.

“Ừ, thì sao?” Cô nàng hỏi lại. Valentin lại liếc đồng sách.

“Ồ, phải rồi,” Missy nói, “Tôi xinh xắn, vì thế tôi phải ngu xuẩn, đúng không? Và là một con phũ thủy chứ gì? Anh biết tôi thích gì không? Giá như ai đó từng một lần nghĩ rằng tôi thật tử tế!”

“OK.” Valentin cười khoái trá, bởi vì cô nàng đang gào lên về việc mình tử tế như thế nào, và rồi nó bắt gặp ánh mắt của Missy và nhặt một mảnh xơ vải ra khỏi áo khoác của cô nàng. Và rồi một mảnh khác.

Missy mỉm cười nói, “Cảm ơn.”

Valentin kéo Dustin đi ra hướng khác.

“Bọn mình đã có tất cả những gì cần thiết, cậu bé Dustin. Tất cả những gì cần thiết.”

“Ông đang nói gì thế? Cô ấy thậm chí còn không nhận thấy tôi đang ở đó. Tôi có thể đi được không? Đã đến giờ vào lớp rồi.”

“Này! Sẽ đến giờ vào lớp khi nào tôi bảo thế!” Valentin nói, và lại thọc tay vào túi áo lần nữa. Lần này, nó tua ngược lại hần lúc mà nó đang ngồi cạnh tủ để đồ, ngay trước khi nó nhìn thấy Dustin.

Nó ngồi cạnh tủ để đồ chờ đợi, chờ đợi. Có lẽ nó đã quay lại hơi quá tay. Qua vai nó, vài con sâu bướm đang lơ lửng và chờ đợi. Nó phẩy bọn chúng đi, nhưng không hiểu sao chúng lại quay trở lại - ngay phía trên vai nó. Ngay sau đó, nó nhìn thấy Madame Vileroy đang lướt đi trong hành lang về phía nó. Mụ đang làm gì ở đây nhỉ? Không lẽ nó đã tua lại quá nhiều? Nhưng thực ra mụ bảo mẫu có cách xuất hiện trong các cảnh mà nó tua lại, ngay cả nếu mụ chưa bao giờ có mặt trong những phiên bản trước đó. Đôi khi mụ chỉ xuất hiện trong một phiên bản này hoặc phiên bản khác. Không hề cảnh báo. Không gì cả.

Valentin chống khuỷu tay ngồi dậy. Nhưng khi nó nhìn lại xuống hành lang thì mụ đã biến mất. Bọn sâu bướm cũng biến mất khỏi vai nó. Hành lang đầy học sinh lao về hướng này hoặc hướng kia, và dù nó nhìn chăm chú cỡ nào thì cũng không thể tìm ra mụ bảo mẫu nữa.

Với bọn trẻ đang thơ thẩn trong hành lang, khoảnh khắc tiếp theo giống như một mảnh vải rách của thời gian, như thể giây phút đặc biệt đó đã bị cắt xén mà không hề được công nhận, bị xay nhỏ thành một nhúm thời gian, như một mảnh băng phim cũ đã bị hư hỏng tồi tệ, trở nên mỏng dính vì bị sử dụng quá nhiều.

Valentin hẳn là đã tua lại cả trăm lần, cố gắng tìm hiểu thông tin để xử lý cho chuẩn - để giúp Dustin làm điều gì đó trọng đại, ngược lại với bản chất của cậu chàng. Mỗi lần tua lại, Valentin

lại chắt lọc những lời nói của mình với Dustin, cả thái độ và giọng nói, thêm một chút nữa. Cuối cùng, thẳng bé khốn khổ, tội nghiệp sẽ làm bất kỳ điều gì Valentin muốn - bởi vì nó biết rõ tâm tính của Dustin hơn cả bố mẹ, cả bác sĩ tâm lý của cậu chàng, thậm chí còn rõ hơn cả chính bản thân Dustin.

Valentin thận trọng đến gần.

“Chào Dustin,” nó nói mà không vỗ lên lưng cậu chàng (vì điều đó đã từng làm Dustin giật mình), không chấp tay sau lưng (vì điều đó làm Dustin nghi ngờ), không lĩnh đến trước mặt Dustin (vì điều đó suýt gây ra xung đột). Thay vào đó, Valentin thốt lên lời chào hỏi bằng một giọng thấp, nhẹ và chờ Dustin quay lại.

“Ừ.”

“Dustin, ông có nhớ trong một phân cảnh của *Stargate* lúc mà bọn họ lạc vào một hành tinh song song và không giải thích được mọi việc diễn ra như thế nào, vì thế đôi khi họ bắt buộc phải tin nhau không?”

“Phim toàn thế,” Dustin bật cười, “Ông là ai?”

“Tôi tên Val,” Valentin mỉm cười nói, nhưng không cười toe toét quá (vì điều đó đã làm Dustin nghĩ rằng đây là một trò chơi khăm). “Và ông chỉ cần tin tôi khi tôi bảo ông làm điều gì đó.”

“Phải rồi.” Dustin cười khùng khục và định quay đi thì Valentin đã đặt cái gì đó lên tay cậu chàng.

“Gì thế?”

“Đó là ví của tôi. Cùng với chứng minh thư, tiền và mọi thứ.”

“Sao ông lại đưa nó cho tôi?”

“Nếu như đây là một trò chơi khăm, ông có thể giữ, đốt, hay làm gì với cái ví cũng được. Nhưng nếu ông làm theo lời tôi và có tác dụng, ông sẽ đưa cái ví lại cho tôi sau.”

Dustin chỉ nhìn Valentin, mặt ngây ra.

“OK, thấy Missy ở đầu kia không?”

“Ừ, có.”

“Tôi muốn ông đến nói chuyện với cô ấy.”

“Ừ... phải rồi. OK, tôi sẽ làm điều đó ngay sau bữa trưa cùng với Thomas Goodman-Brown và lũ đoàn trẻ của hắn.”

Nhưng Valentin tiếp tục, “Tôi sẽ qua đó trước, OK? Ngay sau khi tôi nói chuyện với cô nàng, ông sẽ đi qua, và làm đúng những gì tôi bảo.”

Valentin giải thích những gì Dustin phải làm, tất cả những hành động tích cực mà nó đã chọn lọc từ nhiều lần nói chuyện với Missy. Nó vỗ lên lưng Dustin với vẻ trấn an. Nó sáng tác ra mấy chuyện đùa về sinh học phân tử. Thậm chí nó còn quăng ra vài câu nói đầy cảm hứng của Issac Asimov. Cuối cùng Valentin chìa cho Dustin một vật ngẫu nhiên trong ba lô của nó: một cuốn sách toán vi phân và tích phân (“Tôi không cần nó, tôi đã học lớp này năm ngoái.”), vài ghim

bằng (“Những cái này không an toàn như vẽ bề ngoài đâu!”), và một cái máy tính có thể vẽ đồ thị. Sau một vòng động viên và vài câu khuyến khích nữa về chuyện “áp sát” và “giữ vững khí” từ *Star Trek*, *I, Robot*, và những thứ cổ điển khác mà cậu chàng chưa bao giờ nghe thấy, Valentin bước về phía tủ để đồ của Missy ngay khi cô nàng định rời khỏi đó.

“Váy đẹp lắm,” nó nói khi bước ngang qua, rồi vớ tay lật viền váy bị bung lên, “Đội quân Cứu Tế hết đồ thừa để mặc rồi à?”

Missy nổi trận lôi đình. Nhưng trước khi cô nàng kịp phản pháo, Valentin đã biến khỏi tầm mắt. Cô nàng thả đồng sách xuống và cố gắng chỉnh lại váy, mặt đỏ bừng, nhìn xung quanh xem có ai nghe thấy không. Nó luống cuống với viền chân váy, nản lòng, như thể một phân thêm vào để che phủ cặp đùi đỏ chính là thứ làm mất thanh danh xã hội của nó không bằng. Ngay lúc đó, chắc chắn là nó không trông chờ khi nhìn lên lại thấy Dustin McGuinness đang đứng phía trên mình.

“Chào,” Dustin nói, giọng hơi run run nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi, “Để tôi giúp nhé,” nói rồi, cậu chàng cúi xuống nhặt sách lên cho Missy.

Thế rồi cậu chàng đứng đó, chờ đợi.

Một khoảng lặng dài và ngưng đọng trôi qua khi Missy nhận cuốn sách và chờ cho Dustin bỏ đi. Nhưng cậu chàng không đi.

“Anh muốn gì?” Missy hỏi.

“À... ồ, phải rồi. Tôi qua đây bởi vì máy tính của tôi bị hỏng.” Cậu chàng chìa cho Missy xem cái máy tính vẽ được đồ thị mà Valentin đã đưa, “Và tôi biết là em đang học lớp nâng cao, vì thế tôi nghĩ là máy tính của em chắc chắn sẽ được lập trình tất cả các... ờ... công thức và các thứ khác...”

Missy cứ nhìn Dustin chằm chằm.

“Tôi biết thế là đòi hỏi quá nhiều... um... nhưng, bạn tôi nói là em rất tử tế... và... thông minh... um... và, tôi sẽ đem trả lại sau giờ học...”

Missy lúc này vẫn chú tâm vào cái váy, chỉ đảo mắt và nói, “OK.” Cô nàng đưa cho Dustin máy tính của mình, “Đừng có lập trình cái gì khác vào đấy.”

“OK,” Dustin nói, hơi quá to và phấn khích làm Missy giật nảy mình.

Dustin dợm bước đi, nhưng rồi dừng bước và quay lại.

“Um... Missy?”

“Ừ, gì thế?”

“Sao em không thử mấy cái này?” Cậu chàng lấy bốn cái ghim băng từ trong túi áo và chìa ra cho Missy, “Nó có thể ghim viền váy lại cho đến khi em có cơ hội... em biết đấy... đến chỗ thợ may hay gì đó...”

Missy lúc này vẫn đang cúi người trên chiếc váy, liền ngẩng đầu lên nhìn gương mặt lo lắng, đang mỉm cười của Dustin.

“Nó xảy ra trong lúc tập,” cô nàng thốt lên.

“Ừ, bọn em biểu diễn tuyệt lắm,” Dustin nói, “Những cú lộn nhào kiểu đó... quần áo hư hỏng... xảy ra luôn trên TV ấy mà... đôi khi còn là cố tình nữa...”

Missy thốt lên một tiếng cười khẽ, rồi kìm lại. Quay lại với nét mặt cau có, rồi cô nàng cầm lấy mấy cái ghim từ tay Dustin. Cô nàng ghim viền trước chiếc váy chật chội của mình lại, vô tình làm tung mép váy bên trong, làm hai chân của cô nàng gần như lộ ra hết. Dustin trở nên lúng túng hơn.

“Um... tôi ước chuyện như thế sẽ xảy ra với tôi,” Dustin nói, đưa tay lau phía sau gáy. “Tất cả những thứ tôi có đều quá ngắn.”

Missy đang ở trong tư thế cúi xuống và có một góc nhìn hoàn hảo với mảng da bên dưới ống quần của Dustin, lại bật cười và cố gắng cài chiếc ghim cuối cùng.

“OK, thôi, tôi nên đi. Cảm ơn vì chiếc máy tính.” Dustin nói. Thế rồi cảm thấy bạo dạn hơn, cậu chàng ghé lại và nhặt mẩu xơ vải ra khỏi vai Missy, “Tạm biệt.” Cậu ta quay lưng bước đi.

Nhưng trước khi Dustin bước được khoảng chục bước, nó nghe thấy Missy gọi tên mình, “Dustin, đúng không?”

“Ừ.”

“Anh không phiền giúp tôi cài cái ghim cuối cùng này chứ?”

Thật không thể tưởng tượng được.

Đó là một hình ảnh có thực.

Thật hay là Valentin có một chiếc điện thoại có chức năng quay phim.

Bởi vì ngay ở đó, trước toàn trường, Doucheey McGee đang quỳ gối, ghim lại nếp váy cho cô gái hot nhất trường, tay cậu chàng lúng túng dưới nếp váy của cô bé, lật tới lật lui đường viền, và Missy chỉ đứng đó, nhìn qua vai và chờ cho cậu chàng kia xong việc.

Đó đúng là khoảnh khắc cho cuốn kỷ yếu của trường. Ngày cuối cùng mà người khác gọi cậu chàng bằng đủ thứ tên ngoài ‘Dustin’.

Trong lúc thu dọn lại sách và chào tạm biệt Missy, Dustin quay lại và nhìn thấy Valentin. Anh chàng khổng lồ lập di cao lêu nghêu khó mà có thể tỏ ra kín đáo. Chàng ta đang vẫy tay với Valentin, chỉ vào chiếc máy tính, rồi quăng trả Valentin chiếc ví một cách vụng về đến nỗi tất cả tiền xu rơi tung tóe xuống sàn nhà.

Valentin quá thích thú nhìn Dustin bước đi (tuy vẫn cao hơn mọi người xung quanh một chút), quan sát một nửa đội cổ vũ thì thảo với vẻ không tin được, và vài đứa con trai từ đội bơi lội nhìn với vẻ hoàn toàn bối rối, đến nỗi nó gần như không nhận ra bọn sâu bướm đã quay trở lại, lượn lờ trên vai nó. Nó ấn các nút trên máy điện thoại để phóng to bức ảnh. Một bức ảnh chụp Dustin đang quỳ bên cạnh chiếc váy của Missy, “Hoàn hảo.”

Valentin lướt qua cả tá các bức ảnh khác, những bức ảnh từ các phiên bản khác của cùng một sự kiện, khi Missy tát Dustin, hay cười vào mặt cậu chàng cho đến khi cậu chàng phải bỏ chạy. Chúng sẽ nhanh biến mất thôi, những phiên bản khác nhau của quá khứ đó. Không hiểu bằng cách nào tất cả chúng rồi sẽ không còn. Tất cả, ngoại trừ bức ảnh Dustin quỳ bên cạnh Missy, chỉnh lại váy cho cô nàng. Bức ảnh duy nhất nói nên sự thực. Bởi vì những phiên bản khác kia không bao giờ xảy ra, và ảnh thì không bao giờ dối trá.

Thế rồi Valentin nhìn thấy Madame Vileroy bước về phía nó một lần nữa. Bọn sâu bướm, vô hình trên vai Valentin chỉ một giây trước đó, giờ đang bay thoải mái quanh mũ bảo mẫu, như thể chúng được nạp năng lượng từ sự có mặt của mũ vậy.

“Vui chứ?” Mũ bảo mẫu hỏi.

“Lúc nào chẳng thế,” Valentin nói với sự tự tin đã được tăng thêm chút ít.

Mũ chồm qua vai nó, đúng lúc nhìn thấy những bức ảnh giả biến mất, “Chà, con yêu. Con có định hủy cái... màn trình diễn nho nhỏ này không?”

“Hủy á? Tại sao con phải hủy nó?”

Mắt Valentin vẫn còn gắn với bức ảnh thật duy nhất. Nó ngẩng lên và thấy mũ bảo mẫu nhướn đường cong hoàn hảo của hàng lông mày bên trái lên, như để làm nổi bật con mắt hồng. Nó chỉ nhìn thẳng mũ trong một khoảnh khắc. Nó không thể giấu mũ điều gì. Mũ biết. Mũ biết nó thích gì từ cái màn trình diễn kỳ dị này. Một cảnh tượng có thể nói là không thể xảy ra, việc tạo ra một điều gì đó gớm ghiếc, kỳ dị và đơn giản là lỗi bịch, một con quái vật hai đầu. Nhưng điều mà Valentin hi vọng mũ không biết là nó thực sự cảm thấy một chút vui mừng cho Dustin.

“Buồn nôn lắm...” Valentin lắc đầu và nhét điện thoại vào túi.

Nó quay lưng lại với Madame Vileroy và nghĩ rằng mũ đã bỏ đi. Sau một giây, nó rút điện thoại và mở bức ảnh ra. Một nụ cười toe toét nở trên môi nó. Nhưng rồi trước khi nó có thể cất điện thoại đi thì bỗng một cử động, một hơi thở lạnh giá trên cổ nó làm cho lớp tóc vàng trắng dựng đứng lên. Và rồi một tiếng thì thảo lọt vào tai nó, “Đừng lo, con yêu. Con có thể giữ lại chiến tích nho nhỏ đó.”

Chương 10: CẢM NẮNG

Vào thời khắc nửa đêm - giờ phù thủy - cơn gió hú lên sợ hãi, cửa chớp của những ngôi nhà đập điên cuồng qua bản lề, và cả ngôi làng say ngủ. Một đàn quạ rải những chiếc bóng qua mặt trăng tròn vành vạnh như những thiên thần bóng tối trong làng. Những con chó và những người cha ngáy khò khò trên gối - ngay cả thợ làm bánh mì cũng trở mình không hay biết, và người đào huyết gục đầu đứng tựa cằm trên cán xẻng. Trước đó, những bà mẹ đã lừa những đứa con quanh mình như những con gà mái hoảng sợ, định sẽ đứng gác cùng với tôi và cây phụ tử^[23] buộc quanh cổ, bi sắt và nữ trang rẻ tiền, lầm nhấm những câu chú bảo vệ cổ xưa để bảo vệ lũ trẻ khỏi hậu quả của những sự kiện sẽ diễn ra đêm nay - nhưng họ đã ngủ thiếp đi.

Ở bên ngoài, những ký sĩ bóng đêm giờ đã tản ra. Lớp áo rách rưới vỡ lên làn da trần bị bệnh thấp khớp, không hề cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo. Chỉ có cậu bé trong ngôi nhà trên đồi là vẫn còn thức và nhìn thấy họ đang lượn quanh xuyên qua đám mây bên ngoài cửa sổ nhà nó, kêu gọi bọn quạ bằng âm thanh của nữ thần báo tử. Cậu bé biết nó không thể đánh thức cha hay mẹ nó hay người hầu, hay thậm chí là con mèo của nó dậy - tất cả bọn họ đều đang ngủ say như chết.

Nó túm lấy chăn và nhìn trần trần khi một hình thù bay theo những đường tròn ngày càng nhỏ hơn về phía nó.

Mụ ngồi trên một cành cây, mái tóc vàng rực sáng được quấn gọn thành một búi. Nhìn mụ vẫn y hệt như buổi chiều hôm đó khi mụ bị thiêu cháy trên một cái cọc, búi tóc của mụ vẫn nguyên vẹn một cách hoàn hảo, gương mặt vẫn điềm tĩnh. Nó đã nghĩ rằng mụ đã biến mất, rằng giờ mụ sẽ không trả lời nó nữa. Nhưng mụ đã nghe. Mụ biết nó muốn điều gì đến tuyệt vọng, làm trái tim nó bùng cháy với nỗi khát khao dành cho điều đó. Giờ thì mụ đã tới, nó muốn bỏ chạy và đóng rèm lại. Nó thấy mụ đang nhìn nó và ước gì có mẹ nó bên cạnh. Nhưng mẹ nó đang say ngủ. Toàn bộ ngôi làng đang say ngủ qua thời khắc nửa đêm khi cậu bé trong ngôi nhà trên đồi biến mất.

Học kỳ mới đang diễn ra, vì vậy Belle dành những giờ rảnh rỗi để tắm rửa và thăm thú các quán cà phê, các câu lạc bộ, các nhà hàng - bất cứ nơi nào đám học sinh trường Marlowe la cà tới - và tạo thêm ngày càng nhiều những cái đuôi bám theo. Nó đã tránh mặt Thomas và Lucy - hai đứa này đã trở nên ngày càng khăng khít. Belle muốn Thomas nghe về nó từ mấy đứa bạn, nghe bọn chúng thổ lộ là đã phải lòng nó. Nó muốn Thomas tự hỏi tại sao bọn kia lại cư xử kiểu đó - Belle có cái gì mà Lucy không có. Sau đó, một cách tình cờ nó sẽ chạm mặt anh chàng vào một ngày nào đó. Cảm ơn Chúa vì Connor. À, cảm ơn *Madame Vileroy* vì Connor. Bởi vì một lần nữa Vileroy đã lại đúng: Belle càng ươm chồi những nghi ngờ đổ kị giữa Connor và hai con chim non bé nhỏ của cậu ta - Charlotte và Maggie - thì bọn chúng lại càng yêu quý nó hơn.

Một ngày nọ, Belle nhìn thấy Thomas và Connor trong nhà ăn Marlowe sau buổi học. Còn Lucy vẫn xếp hàng lấy món cuốn thập cẩm và ly sinh tố, đây là thời điểm hoàn hảo để giáp mặt Thomas.

“Chào Connor,” Belle vẫy tay, nháy mắt và bước qua hai đứa con trai. Connor mắc nghẹn món sinh tố chocolate.

“Này, không phiền chờ tao một chút chứ?” Connor bảo Thomas, “Tao chỉ đi một giây thôi.”

“Mày định nói chuyện với cô ta á? Hai người thân nhau đến đâu rồi?”

“Vẫn chưa thân được như tao muốn...”

“Cô nàng có vẻ kỳ cục ở buổi diễn kịch,” Thomas nói.

“Cô ấy đích thị là một Hottie Hotterson nhé.”

“Sao mà lại ăn nói kiểu đó?”

“Kiểu gì?” Connor hỏi. Cậu chàng trông có vẻ bối rối và phân tâm.

“Như gã tay sai nào đó trên MTV ấy.”

“Phải lượn thôi. Quý cô đây cần người phục vụ.”

“Thấy chưa? Thế nghĩa là gì?”

“Là gì là sao?” Connor hỏi lại với một vẻ mặt ngây thơ.

“Tao không nhận ra là mà đã chuyển đến... Hood, hay nơi nào đó mà người ta ăn nói kiểu như thế.”

“Bờ Tây... em giai ạ.”

“Bờ Tây?” Thomas nhướn mày lên, “Như Trung tâm Lincoln? Nơi có New York City Ballet?”

“Westchester, cha cha chả!”

Thomas chỉ lắc đầu và ngồi đó trong khi Connor nhào sang chỗ Belle đang ngồi một mình ở cái bàn tròn gần cửa sổ. Thomas nhìn Connor ngồi xuống cạnh Belle, cố gắng quàng tay qua cô nàng, và hít hà cổ Belle như thể nó được làm bằng kem bạc hà. *Thằng này làm sao thế nhỉ?* Thomas nhìn Connor túm lấy tay Belle và mời cô nàng quay lại bàn bọn nó. Thomas nuốt xuống miếng sandwich cuối cùng. *Nhưng, cô ấy cũng đẹp tuyệt đấy chứ,* nó tự nhủ. Trong lúc Belle thướt tha bước đến bàn của nó, Thomas tự hỏi tại sao trước đây mình lại quá xét nét như thế - về cái mùi ấy. *Đó có thể là mùi gì đó được dùng ở nước ngoài, hay một bí mật của phụ nữ.* Connor đang giới thiệu lại hai đứa, nhưng Thomas không nghe được gì. Điều gì đó lạ lẫm đang xảy đến với nó. Nó cảm thấy vừa thả lỏng lại vừa lo âu. Nó có thể ngửi thấy mùi gì đó mới trong không khí, điều gì đó không thể miêu tả được nhưng lại mê hoặc, mùi gì đó làm nó cảm thấy bắt buộc phải vui vẻ. Nó nghĩ mình nghe thấy Belle nói gì đó như kiểu “Bọn mình đã gặp rồi.” Nó chỉ gật đầu. Đó là một mùi dễ chịu. Nhưng vì lý do nào đó, ở bên trong cái mùi đó đem lại cảm giác giống như cái cảm giác mà Belle đã đem lại cho nó lần trước: say sưa, mê mải. Nó nghe Connor nhắc đến tên nó vài lần, và rồi nó đột nhiên tỉnh lại, “Ồ, xin lỗi, Belle. Tôi chỉ đang nghĩ đến một chuyện khác. Bạn đã quen thuộc nơi này rồi chứ?”

Thường thì Belle hẳn sẽ nghĩ đó là một câu hỏi khắp khiễng nhất. Nhưng vì lý do nào đó, cô bé bắt đầu lục trí óc để tìm ra câu trả lời hoàn hảo. Từ khóe mắt, Belle nhìn thấy Lucy vừa mới ra khỏi quán nước sinh tố và đang gùm gùm nhìn về phía bọn nó. Thật may mắn, một giáo viên đã lôi Lucy đi mất. Với Belle, Thomas giờ còn hơn là một phần thưởng. Nó thực sự thích anh chàng này, và nó phải ở lại đó đủ lâu. Vì thế nó bắt đầu nói về mọi thứ mà nó thích và ghét ở New York, so sánh New York với Rome và Paris, trong khi Thomas và Connor lắng nghe, không sót từ nào.

“Chà, tôi phải đi rồi.” Belle nói sau nửa giờ nói chuyện chẳng về cái gì cụ thể. Nó nhìn qua Thomas xem anh chàng sẽ nói gì.

“Vì sao?” Cả hai đứa con trai cùng đồng thanh lên tiếng. Belle bật cười.

“Belle có thể ở lại thêm một lúc,” Thomas nói. “Ý tôi là, tôi nghĩ Connor có kế hoạch, nhưng tôi thì chỉ lang thang ở đây thôi.”

“Tao chẳng có kế hoạch gì cả.” Connor nói.

“Chắc chắn là có. Bố mày đang ở trong thành phố.”

“Tao sẽ bắt kịp ông ấy sau.”

“Ồ, Connor. Thật là độc ác khi để mặc bố cậu như thế,” Belle nói với vẻ mặt thất vọng. Đó là tất cả những gì nó có thể làm mà không tự mình đẩy Connor ra khỏi cửa.

“Được rồi.” Connor sụm xuống trên ghế và cuối cùng cũng phải đứng dậy rời khỏi.

Belle và Thomas nói chuyện hàng giờ liền, rất lâu sau khi nhân viên nhà ăn đã ra về và nhà bếp đã đóng cửa. Mỗi lần Belle giả vờ định về, Thomas lại nắm lấy tay nó (làm cho máu chảy rần rần ngược lên đầu nó) hay lấy trộm chìa khóa, hay nghĩ ra một lý do nào đó để Belle không thể đi. Khi Belle hỏi về Lucy, Thomas liền lẩn tránh vì không muốn hủy hoại giây phút này. Ở cạnh Belle đem lại cảm giác đau đớn, thế nhưng Thomas vẫn muốn ngồi cùng cô bé thật lâu. Cảm giác giống như ăn kẹo lạc giòn sau khi răng bị vỡ, giống như liếm tranh phun sơn bởi vì màu sắc quá đẹp. Thomas đã gục đổ dưới bùa mê của Belle, và Belle gần như không thể tin vào vận may của mình. Tuy vậy, cuối cùng nó cũng cầm lấy túi xách và hướng về phía cửa, bỏ lại Thomas với số điện thoại của nó và chứng đau nửa đầu.

Belle về nhà và thấy Madame Vileroy đang ngồi trong khoảng không gian tối thui, làm gì đó với mấy cái kim.

“Cô đan lát từ khi nào vậy?”

Madame Vileroy mỉm cười, “Con đã đi lâu đấy nhỉ?”

“Con gặp Thomas. Mọi chuyện đang diễn ra một cách hoàn hảo,” Belle líu lo.

“Không hẳn đâu.”

“Ý cô là gì?”

“Ý ta là, con chơi trò này chưa đúng, Belle ạ. Nếu như con dành bốn giờ đồng hồ nói chuyện với ai đó, vậy thì sự bí ẩn ở đâu chứ? Đàn ông thích sự bí ẩn... chờ đợi... và các trò chơi.”

“Không phải vậy.”

“Đúng thế đấy. Họ nghĩ là không, nhưng họ là thế đấy. Họ luôn đuổi theo những đứa trẻ hay thay đổi - những đứa trẻ chơi trò mảnh khảnh. Còn con thì đang xử sự như đứa con gái với một con cảm nắng.”

“Có lẽ con *đúng* là đứa con gái ngu ngốc với một con cảm nắng! Hơn nữa, Thomas thực sự thích con.”

“Bây giờ thôi...”

“Cô nghĩ anh ấy sẽ thôi ư?” Belle hỏi với vẻ tuyệt vọng.

“Không nếu như con làm theo những gì ta bảo.”

Belle chờ đợi. Cuộn len bên cạnh Vileroy tự lăn tròn như một viên đá cuội, lăn mãi không ngừng.

“Con nên phớt lờ nó trong vài ngày. Hãy để Lucy có nó, để nó cảm thấy chán ngấy. Sau đó để nó nghe những lời đồn đại về Lucy. Có lẽ nên cho Connor chút hi vọng nào đó.”

“Con nghĩ cô đã từng nói hi vọng sẽ luộc sống con.”

“Phải,” Vileroy nói, sừng sốt và hài lòng, rồi nhìn xuống đồng len của mình. Sợi len xoắn lại ở vài phân cuối và kết thúc ở búi len hoa vân anh, như một cái dạ dày khô héo.

Điện thoại của Belle rung trong túi xách, “Con đi làm bài khóa đây. Chúc cô ngủ ngon.” Belle vội đi xuống hành lang dẫn đến phòng tắm và lấy ra lọ thủy tinh đầu tiên, thứ sẽ làm cho nó ngủ say.

Ngày hôm sau, Victoria đến thăm cô LeMieux trong văn phòng của cô. Văn phòng Ban giám hiệu trường Marlowe rộng và đầy ánh nắng, có vài học sinh đang ngồi ở khu vực chờ. Một người phụ nữ mập mạp khoảng năm mươi tuổi chào Victoria và bảo nó ngồi chờ trong khi cô LeMieux kết thúc cuộc hẹn cuối cùng. Victoria ngồi cạnh một đứa con gái xinh xắn tóc vàng trong bộ đồng phục cổ vũ.

“Xin chào. Tôi là Maggie.” Đứa tóc vàng nói, tay chìa ra.

“Victoria Faust,” Victoria nói mà không thèm nhìn sang.

“Ồ, cậu là chị em với Belle! Belle đúng là cô gái tử tế nhất. Tôi thật hạnh phúc vì đã được gặp cậu ấy. Tôi nghĩ bọn tôi sẽ là bạn của nhau mãi mãi...”

Maggie nói về Belle càng lúc càng nhanh hơn. Nó nói như một người đang tăng tốc hay làm người ta liên tưởng đến một con chó dại. Victoria nghĩ mình nhìn thấy mắt Maggie trở nên long lanh. Ở đâu đó bên trái, ai đó đánh rơi một cái dập ghim. Maggie quay phắt sang như một tội phạm bị bệnh hoang tưởng.

Bà thư ký mũm mĩm lạch bạch đi về phía Victoria, “Cô ấy đã sẵn sàng gặp em rồi.”

Khi Victoria đứng dậy, nó thấy một bà mẹ giận dữ lao ra khỏi văn phòng của cô LeMieux.

“Thành thật mà nói, tôi không thấy vấn đề gì cả. Con trai tôi đủ tiêu chuẩn hơn nhiều so với những đứa mà cô đã giới thiệu đến Yale năm ngoái. Đó chỉ là một sai lầm đại dột nhỏ thôi.”

“Tạm biệt, Bà Marcus,” cô LeMieux nói với vẻ thiếu kiên nhẫn. “A, Victoria, vào đi!”

Victoria chỉnh lại cặp kính và đứng dậy. Nó cố ý đeo đôi to nhất trong ngày hôm nay, mặc dù nó ghét cái vẻ ngoài và cảm giác mà cặp kính đó tạo ra. Cô LeMieux dẫn Victoria vào trong phòng và đóng cửa lại.

Ngay khi cánh cửa đóng lại, Victoria nhìn thấy Lucy bước vào khu vực chờ. Nó bắt được ánh mắt của Lucy và vẫy vẫy đầu ngón tay với vẻ chế nhạo. Khi cô cố vấn quay lại để rút dây tách cà phê, Victoria liền với sang và mở cửa, chỉ để cửa khép hờ. Lucy ngồi bên ngoài văn phòng, ngھn cổ vào để nghe. Victoria biết Lucy sẽ nghe thấy. Nó có thể *nghe thấy* Lucy đang lắng nghe. Lucy dịch chiếc ghế của mình về phía cửa ngay lúc nghe lỏm được Victoria đang nịnh hót cô LeMieux với những thủ đoạn quen thuộc đáng ғhĩ ғờ.

“Ngày đầu tiên của em thế nào?” cô LeMieux hỏi. “Em có thích các lớp học mới không?”

“Em thích những thách thức. Em đã nhận bảy lớp nâng cao” Victoria rạng rỡ, hi vọng cô LeMieux sẽ hài lòng.

Ở bên ngoài, Lucy đang cắn môi. *Bảy lớp nâng cao ư? Làm sao có thể được nhỉ?*

“Phải, chà, cô đã định nói với em về chuyện đó,” cô LeMieux nói. “Có vẻ như một số vị phụ huynh nghĩ rằng hơi bất công khi một học sinh được cho phép nhận tất cả các lớp năm điểm, trong khi những người khác lại bị yêu cầu phải nhận ít nhất hai lớp bốn điểm.”

“Có phải là bà Spencer không? Cô có nói với bà ấy về những khó khăn đặc biệt của em không?”

“Cô đã trao đổi. Cô nghĩ cô và bà ta đã đạt được một giải pháp lý tưởng. Vì em được đặc cách ra khỏi các lớp về thể chất, nên các cô nghĩ rằng em nên cân nhắc chuyển thay thế các lớp đó bằng các lớp bốn điểm tương đương. Lớp hợp xướng và kinh tế gia đình thì sao?”

Mẹ tuyệt lắm! Lucy nghĩ.

Mũi Victoria xì khói, “Cô biết được bao nhiêu *nhà kinh tế gia đình* trong Nhà Trắng, thưa cô LeMieux?”

Cô LeMieux trở nên trắng bệch, “Dù sao thì các cô cũng phải công bằng.”

“Liệu có công bằng không khi em bị công kích bởi những đau đớn bệnh tật mà em không thể học các lớp thể chất? Thậm chí cô có biết em sẽ suy sụp thể nào trên sân khấu trong một chiếc váy hợp ca không?” Cô LeMieux có thể tưởng tượng được, bởi vì chính bản thân cô đã căm ghét chiếc váy hợp ca của chính mình khi cô còn là một cô bé.

“Nhưng em vẫn lên sân khấu để hùng biện đấy thôi.”

Đồ nhóc con dối trá, Lucy nghĩ.

“Chuyện đó khác. Làm ơn đừng bắt em phải giải thích những thứ phức tạp về tình trạng bệnh tật của em. Em không phải là bác sĩ,” Victoria nói, hai tay di lên thái dương, bắt chước cái cách mà lũ sâu bướm đã thể hiện lại khi cô LeMieux ngồi đó trong những khoảnh khắc thất vọng nhất, “Tất cả những gì em muốn là được bồi thường một cách công bằng cho cái gánh nặng học hành mà lúc này em đang phải xử lý.”

“Ừm.” Cô LeMieux ngồi im lặng trong một lát, “Cô hiểu ý em. Thế nhưng...”

Cái gì? Lucy nghĩ. *Cô LeMieux KHÔNG THỂ tin chuyện đó!*

“Và nói một cách nghiêm túc,” Victoria tiếp tục, “mặc dù trường có quy định những trường hợp ngoại lệ, nhưng lại chẳng có quy định nào nói rằng có thể áp chế thời gian biểu hay là hạn chế các lớp học của học sinh.”

“Chà, điều đó đúng...”. Cô LeMieux đã tranh luận với bà Spencer bằng chính lý lẽ này. Dĩ nhiên, nó hợp lý một cách hoàn hảo. Ngay cả một đứa trẻ con cũng thấy điều đó, “Cô sẽ nói chuyện với vài người xem sao.”

“Thế mới công bằng,” Victoria nói.

Lucy suýt nữa thì xông thẳng vào trong văn phòng. Victoria có thể cảm thấy điều đó. Giờ khi vấn đề về lớp học đã được giải quyết, Victoria còn phải xử lý Lucy - cho con bé đó biết một chút về những gì mà nó đang vướng phải...

“Cô LeMieux,” Victoria nói, “em đã nói với cô là em đang viết một bài luận về sự hiệu quả của các kế sách gìn giữ hòa bình của Liên Hiệp Quốc chưa?”

Lucy gần như nghẹn món Snapple không đường. Đó là ý tưởng *của nó* cơ mà.

“Thật sao?” Cô cố vẫn nói và lục lọi đồng giấy tờ, “Victoria, đó *đúng* là một sự trùng hợp tuyệt vời. Cô đã viết luận văn tốt nghiệp ở Yale về chính chủ đề đó!”

Lucy đã mất một tháng rưỡi để tìm ra điều đó - và Victoria chỉ mất một giây ở bữa tiệc để ăn cắp các ý tưởng của cô nàng.

“Cô ngạc nhiên là em đã viết bài luận rồi,” cô LeMieux nói, “Trường đã phân lịch nhiệm vụ viết bài luận cho học sinh chưa?”

Victoria tự mãn đáp lại, “Học hỏi là nhiệm vụ mà người ta tự giao cho bản thân.”

Cô LeMieux tin ngay bằng bản năng của mình.

Lucy giận tái người. *Chuyện gì vừa xảy ra thế? Làm sao nó biết được? Được rồi, bình tĩnh lại. Cô LeMieux vẫn sẽ viết cho mình một lá thư khi mình được bầu làm chủ tịch hội học sinh.*

“Em sẽ được bầu làm chủ tịch hội học sinh.” Victoria nói luôn mà không chờ ai hỏi đến.

Lần này Lucy bị nghẹn thực sự. Victoria ngay lập tức hối hận vì nó đã đáp lại ý nghĩ của Lucy quá trực tiếp. Lần sau nó sẽ phải thận trọng hơn.

“Tốt cho em,” cô LeMieux vừa nói vừa quay lại lấy thêm cà phê. Victoria với chân sang và đóng cửa lại. Nghe lỏm từng đó với Lucy là đủ rồi. Khi cô cố vẫn quay lại, Victoria diễn một động tác chỉnh lại cặp kính dày cộp của mình.

“Về cuộc bầu chọn chủ tịch hội học sinh,” Victoria nói. “Em muốn nói với cô về tình trạng mắt của em.”

Cô LeMieux nghiêng đầu tò mò.

“Hội chúng bột phát cứng vông mạc mãn tính,” Victoria nói. Nó dụi mắt bằng nắm tay như một đứa bé, “Em hi vọng cô có thể cho em một đặc ân nhỏ.” Nó mở mắt to hơn và phồng má lên, và rồi lại dụi mắt cho đến khi nhòe nhoẹt nước mắt. Một làn sóng hổ thẹn và thương cảm dội xuống cô LeMieux khi cô nghe Victoria giải thích về những nhu cầu đặc biệt của nó. *Cuộc đời mới vô cảm làm sao*, cô nghĩ. Rồi cô lấy sổ ghi nhớ ra và bắt đầu viết.

Trên đường ra ngoài, với mẫu thư ngắn của cô LeMieux trên tay, Victoria nhìn thấy Christian đang rời khỏi văn phòng Ban giám hiệu. Christian đã ở đó để đăng kí tham gia thêm một môn thể thao nữa. Victoria nhận ra trước khi rời khỏi đó Christian đã nhét vào túi chiếc bút đăng kí,

một tay đầy kẹp giấy và con ếch nhỏ chặn giấy. *Thật thảm hại*, Victoria nghĩ.

Sau một ngày không có sự kiện gì thêm, Valentin đang thu dọn đồ đạc của mình để về nhà thì Charlotte tìm được nó.

“Chào Valentin. Đăng ấy đã không gọi cho tôi sau hôm diễn kịch. Đăng ấy quên tôi rồi à?” Cô nàng giận dỗi nói.

“Dĩ nhiên là không rồi.” Valentin khoác ngay nụ cười quyến rũ vào và nắm lấy tay cô nàng, “Một ngày vui vẻ chứ?”

Charlotte rạng rỡ và bắt đầu kể cho Valentin nghe về ngày của mình, các hoạt động, bạn bè, và bất kỳ thứ gì hiện ra trong đầu. Valentin đúng là một người biết lắng nghe giỏi; Charlotte không nhận thấy nó là người nói từ đầu đến cuối. Cuối cùng nó dừng lại và hỏi Valentin đang định làm gì.

Valentin cũng dừng lại. Mắt nó phóng lên chiếc đồng hồ treo tường, rồi quay trở lại Charlotte. Một giây ngừng lại, và đột nhiên nó lao vào cô nàng, luồn tay quanh eo, và hôn thật mạnh lên môi Charlotte. Cô nàng sẽ không tát nó như Missy đã từng làm, “Anh bạn trẻ!” Một giáo viên rẽ qua góc đường vào đúng lúc đó xen ngang. Valentin lùi lại, còn Charlotte đỏ mặt và giơ tay chạm lên môi. Valentin gật đầu với người giáo viên, nháy mắt với Charlotte và thọc tay vào túi áo.

Thế rồi mọi thứ chạy ngược trở lại - tiếng quát, người giáo viên, nụ hôn. Charlotte ở trong hành lang, chưa hề được hôn. Cô nàng lặp lại, “Thế là đủ về tôi rồi. Đăng ấy đang định làm gì?”

Valentin liếc nhìn đồng hồ, môi Charlotte, người giáo viên đang rẽ ở góc hành lang. Charlotte tự hỏi không biết Val đang cười cái gì, “Tôi đang về nhà. Tôi muốn sáng tác thơ,” Valentin nói.

“Thật chứ? Đăng ấy có biết là năm ngoái tôi đã đạt giải trường cho những truyện ngắn do tôi sáng tác không?”

“Chà, tôi chắc là đăng ấy giỏi hơn tôi.”

Charlotte đỏ mặt và bắt đầu kể cho Valentin nghe về một câu chuyện mà cô nàng hư cấu viết về một cây Venus bẫy ruồi[24] ăn chay. Cả câu chuyện về lần ly dị đầu tiên của bố mẹ Charlotte và người Taliban cũng là hư cấu.

“Đăng ấy biết không, đăng ấy có thể đăng ký những sáng tác gốc của mình vào Cuộc thi Hùng biện và Kinh kịch Toàn bang sắp diễn ra. Đó là cách tốt nhất để khởi đầu.” Charlotte gợi ý.

Valentin vốn đã biết chuyện này, nhưng lúc này nó lại giả vờ tỏ ra rất cảm kích trước thông tin đó. Sau vài phút nữa lắng nghe Charlotte bi bô, nó nói, “Có lẽ hôm nào đó bọn mình có thể đi cùng nhau, đăng ấy biết đấy, và cùng nhau đọc riêng.”

“Tôi sẽ thích lắm.” Charlotte nói.

“Và nếu đăng ấy thích, tôi có thể xem qua cái truyện ngắn đạt giải ấy.” Valentin nói bằng giọng ngọt nhất của mình.

Thế là hai đứa ấn định một buổi hẹn sau giờ học, và Valentin thuyết phục Charlotte đem sổ tay đi. Hai đứa đi cùng nhau đến chỗ xe của chúng đang chờ. Charlotte nhìn xuống, muốn nắm lấy

tay Valentin lần nữa, nhưng giờ bàn tay đó đã ở trong túi áo.

Valentin chạy đến chiếc Town Car màu đen đang chờ nó trước cổng trường và nhảy vào trong. Máy đưa con gái đã đợi ở đó. Belle đang phàn nàn với Bice về Lucy Spencer, và Victoria thì đang giả vờ đọc một cuốn giới thiệu về Oxford.

“Bọn họ đang hẹn hò. Anh ấy thực sự *hẹn hò* với Lucy,” Belle rên rỉ vì vừa mới nghe thông tin này từ mạng lưới gián điệp tóc vàng. “Và con bé đó bảo với tất cả mọi người rằng bọn mình là *trẻ mồ côi*. “

“Thế thì sao? Bọn mình *được* nhận nuôi,” Bice nói. “Ít nhất thì em và chị vẫn được ở cùng nhau.”

Victoria và Belle liếc nhìn nhau. Belle thay đổi chủ đề.

“Nó bảo với Thomas là em đã phẫu thuật thẩm mỹ.”

Bice khẽ bật cười và bắt đầu nhặt một sợi chỉ bị bung trên tấm đệm ngồi. Một lần nữa, cái ký ức khi đưa em gái trông giống y hệt nó lại làm tim nó nhói đau, “Em còn làm hơn thế nữa, Belle à. Hãy cảm ơn vì nó chỉ nghĩ được đến thế.”

“Em hi vọng anh ấy sẽ không tin nó.” Belle nói.

“Em chưa nói chuyện với cậu ta à?” Bice hỏi.

“Chưa, kể từ vài ngày trước trong nhà ăn.” Belle cười bẽn lễn, “Anh ấy đang hẹn hò với Lucy, và em sẽ chơi trò ngả về phía Connor cho đến khi anh ấy chia tay Lucy.”

“Ý em là gì?”

“Em để Connor dẫn em đi giới thiệu xung quanh đây cả ngày. Em phớt lờ Thomas. Nhưng làm chuyện đó thật khó.”

“Thật trẻ con.” Bice nói.

“Phải rồi, làm như chị là người tư vấn về các mối quan hệ không bằng.” Belle ngay lập tức thấy hối hận về nhận xét đó, “Em xin lỗi, Bice, nhưng em sẽ thôi cái trò phớt lờ anh ấy sau khi anh ấy yêu em.”

“Sẽ thế nào nếu nó không bao giờ yêu cậu?” Victoria hỏi mà không hề quay khỏi quyển sách. Nó đã “đọc” trang về những lựa chọn nhà cửa trong hai mươi phút qua.

“Sẽ yêu thôi.”

“Lũ con trai đúng là lãng phí thời gian. Lúc ăn trưa hôm nay, tôi đứng sau một thằng trong quán ăn tự phục vụ, và nó nghĩ rằng nếu như đưa con gái trước mặt nó được món gà tây, nó sẽ rủ con bé đó đến vũ hội mùa xuân. Thế rồi con bé kia đúng là được món gà tây, thằng kia lại nghĩ, *nếu như cô ấy lấy được món kem, mình sẽ rủ cô ấy*. Sau đó con bé đó cũng lấy được món kem, thằng kia lại nghĩ, *mình sẽ rủ cô ấy nếu cô ấy trả đúng số tiền lẻ*. Và chuyện đó cứ tiếp diễn như thế cho đến khi con bé kia đến bàn của nó còn thằng kia mất hứng, chẳng làm gì cả. Thật là thảm hại. Tại sao lại mất thời gian với bọn thua cuộc đó chứ, hả Belle?”

“Thomas không phải là bọn thua cuộc khi cậu biết được là bố anh ấy sở hữu đến nửa thành phố này. Và khi bọn tôi kết hôn, bọn tôi sẽ không mời cậu đến bất kỳ bữa tiệc nào của bọn tôi.”

“Ôi, không!” Victoria kêu lên bằng một giọng chế nhạo, “Tối nay làm sao tôi ngủ được đây. Làm ơn, làm ơn đi, Belle. Hãy nói cậu sẽ mời tôi đến các bữa tiệc của cậu đi.”

Cửa xe mở bung ra và Christian nhảy vào.

“Tôi về nhanh nhất tất cả các đợt trong buổi tập bơi hôm nay.” Nó nói một cách hào hứng.

“Thật là một sự ngạc nhiên lớn!” Victoria nói. “Làm sao cậu có thể hào hứng khi biết rằng cậu mới hoàn thành hai phần trăm kế hoạch năm nay?”

Christian nhún vai và nói tiếp, “Hôm nay tôi lại nói chuyện với Connor. Một tay tử tế. Bọn tôi sẽ chơi golf vì nó có thể dạy tôi vài thứ.”

“Sao cậu lại tập với nó?” Victoria hỏi. “Cậu có thể chơi chuyên nghiệp. Nó chỉ là một đứa ngẫu nhiên...”

“Ừ, tôi biết,” Christian cắt ngang, “Nhưng kết bạn với vài người cũng thích...” Rồi nó tự ngăn mình lại. “Nó chơi cả tennis nữa. Nó đã đạt được rất nhiều giải thưởng. Tôi chỉ muốn đề phòng thôi.”

“Thật là chiến lược,” Valentin nói.

“Nhưng, Christian đã biết tất cả những chuyện đó rồi còn gì.” Bice nói.

“Giờ tôi hơi lo lắng, tôi nghĩ thế. Sau khi xem tất cả những kỷ lục của nó. Bọn tôi là đồng đội trong môn bóng rổ nữa - tôi chỉ muốn trông chừng nó thôi.”

“Xảo diệu quá. Hết sức hiểm độc” Valentin nói.

“Mọi người có biết Giải thưởng Học bổng Thể thao vào cuối năm không? Ai cũng nghĩ là Connor sẽ giành được giải đó.”

“Đừng lo,” Bice nói, vỗ lên tay Christian, “Bọn họ chưa nhìn thấy *Christian* thôi.”

“Không dễ thế đâu. Đó là giải thưởng thường niên. Là người giỏi nhất trong một học kỳ vẫn chưa đủ so với việc Connor đã học ở đây trong một thời gian dài như thế. Tôi phải thắng ở mọi môn, đánh cắp từ mọi người, về cơ bản là đánh gục Connor hoàn toàn.”

“Đó là cái hay trong chuyện này,” Victoria nói. “Cậu có mọi thứ cần thiết để thực hiện điều đó. Thế vấn đề là gì?”

“Tôi đã hi vọng là tôi có thể làm được mà không cần làm thế.”

“Thật thảm hại,” Victoria nói bằng một giọng ghê tởm, rồi quay trở lại đọc sách.

Chương 11: CUỘC BẦU CHỌN

“Tại sao anh lại quan tâm đến những chuyện này? Tại sao người như anh lại bận tâm giúp đỡ một người như tôi?”

“Bởi vì có một số chuyện trông có vẻ không quan trọng giờ lại có thể thay đổi trình tự lịch sử loài người - và tôi nghiên cứu về lịch sử loài người.”

“Chà, cho đến giờ tôi vẫn chỉ là một kẻ thất bại. Tôi ký ở đây à?”

“Rất nhiều những thành tựu lớn đều bắt đầu từ thất bại.”

“Ví dụ như?”

“Có một người đàn ông đã từng sở hữu một cửa hàng quần áo bị phá sản.”

“Để tôi đoán xem. Ông ta rút ra bài học từ sự thất bại của mình và bắt đầu lại từ đầu với Giorgio Armani.”

“Không. Ông ta từ bỏ kinh doanh quần áo. Ông ta trở thành tổng thống và thả một quả bom xuống Hiroshima.”

Bọn trẻ nhà Faust trải qua mấy tuần tiếp theo trong thế giới riêng của chúng. Bice đã tìm được cách nằm ngoài vùng phủ sóng của hầu hết những đứa trẻ thấy ghen tị với nó. Belle cuối cùng cũng đã thôi phớt lờ Thomas và bắt đầu xuất hiện trong mọi hoạt động của cậu ta. Và Thomas cũng đang thể hiện nhiều hơn là chỉ một chút hứng thú. Nó đùa giỡn và tán tỉnh Belle, ngay cả khi Lucy ở đó. Ban đầu, đó chỉ là vài cuộc nói chuyện bạn bè thân thiết, hay vài câu nói đùa ẩn ý về cái ngày ở trong nhà ăn. Đôi khi (trong những ngày Belle tắm món *không thể cưỡng lại*), Thomas vô cùng lãng đãng, nó quên sạch cung cách cư xử của mình. Sau một thời gian, Belle và Thomas bắt đầu gặp nhau sau giờ học và giữa các tiết học. Khi chỉ còn lại một mình với nhau, Thomas tặng những món quà nho nhỏ và gọi Belle là “công chúa”. Tình bạn của Thomas và Belle làm Lucy điên tiết, mặc dù nó vẫn nghĩ Thomas là bạn trai của nó, và hoàn toàn không nhận ra rằng Thomas đang bí mật hẹn hò Belle. Belle thì rất muốn dùng một lượng lớn bất kỳ thứ gì đó chết người dành cho Lucy, bởi vì Lucy bắt đầu trở thành hiểm họa, cứ bám lấy Thomas như thể nó đã chọn cậu chàng tại một cửa hàng bán hàng mẫu và liên tục tìm cách hủy hoại danh tiếng của Belle. Phải mất nhiều tuần Belle mới chứng minh được rằng những bức ảnh bẩn thỉu trên Internet là hàng photoshop.

Christian tham gia tất cả những đội thể thao mà nó muốn tham gia và phần lớn thời gian không ai thấy mặt nó. Chẳng ai hỏi xem nó có còn luyện tập với Buddy không. Tất cả đều ngầm biết rằng nó vẫn đang tập, bởi vì nó nhanh chóng trở thành bạn của Connor - và với bạn bè thì Christian thậm chí còn ít muốn thua hơn là người lạ. Valentin cũng bắt đầu có những tiến bộ. Những tuần qua, nó đã viết được vài bài thơ hay nhất và cuối cùng đã sẵn sàng nộp tác phẩm của mình cho Cuộc thi Hùng biện và Kinh kịch Toàn bang.

Trong cả năm đứa, đứa duy nhất thực sự ghét Marlowe là Victoria. Nỗi ám ảnh của nó với chiến dịch tranh cử chức chủ tịch hội học sinh với Lucy đã bao trùm tất cả. Lucy dựng áp phích khắp nơi trong sân trường với những khẩu hiệu như “Hãy bầu cho Lucy. Bạn ấy sẽ luôn ở bên các bạn” và “Lucy Spencer, ứng cử viên *duy nhất* đối đầu với tất cả các dạng nổi dậy của mỹ

phẩm.” Khẩu hiệu ưa thích nhất đối với cá nhân Valentin là: “Nếu bạn cần một bảo mẫu điều hành cuộc đời bạn thì liệu bạn có thể thực sự điều hành một ngôi trường?” Một ngày nọ Val đem cái áp phích đó về nhà, và cùng với Madame Vileroy nó đã cười Victoria âm ỉ. Bọn sâu bướm không nói gì với Victoria về mấy cái áp phích cho đến tận hai ngày trước khi chúng được treo lên, và nó thì bất lực không thể làm gì khác để thay đổi.

Như thế Lucy vẫn là chưa đủ, Thomas có mặt ở khắp nơi liên quan đến hùng biện. Nhưng vào lúc này Victoria quá bận rộn với vụ bầu chọn nên chẳng lo lắng về Thomas được. Nó không thể ép bất kỳ ai bầu cho nó, vì thế nó phải chiến thắng theo cách xưa cũ: gặp mặt càng nhiều bạn học càng tốt và đọc tâm trí của bọn chúng để tìm ra những điểm yếu của mỗi người. Quá trình này tốn một khoảng thời gian dài đến bức mình, nhưng thật may mắn, nó không cần phải là chính trị gia có tài ăn nói với tất cả đám bạn học. Một số đứa có đủ loại bí mật được giấu một cách cầu thủ trong những phần trí não có thể xâm nhập được. Những đứa khác thì khó hơn nhưng không thể tránh khỏi, ai cũng có điều gì đó mà mình yêu thích hay căm ghét, hay mơ ước, hay sợ hãi mà Victoria có thể chia sẻ, cạnh tranh, trốn tránh, hay khai thác. Tuy vậy, nó vẫn thầm căm ghét Belle vì đã có được điều đó quá dễ dàng. Mỗi lần nó nhìn thấy Belle được một đám những kẻ hâm mộ xun xoe, vây xung quanh, nó lại nghĩ rằng Belle không xứng đáng được như thế. Madame Vileroy đã xác nhận với nó điều đó. Mụ cũng nghĩ rằng nó mới là người xứng đáng nhất. *Vậy tại sao Belle lại được bà ấy toàn ý quan tâm?*

Đến tuần diễn ra cuộc bầu chọn vào đầu tháng Ba, Victoria đã làm cho ít nhất là nửa lớp choáng váng và hoảng sợ. Trong khi đó, những trò của Lucy ngày càng trở nên xấu xa và liều lĩnh hơn. Ngày bầu chọn càng đến gần, khi những tấm áp phích đã trở nên quá nhàm, Lucy bắt đầu đi theo Victoria để quay lại những khoảnh khắc tội lỗi hay đáng xấu hổ của đối thủ. Một đêm kia trong khi ẩn náu bên ngoài căn hộ của nhà Faust, Lucy nghĩ nó đã nhìn thấy một đám ruồi lớn bay vọt ra từ một ô cửa sổ. Nhưng nó không kịp chụp ảnh. Vào một đêm khác, nó nhìn thấy mấy bóng đèn kỳ lạ nháy lên ở bên trong và đã chớp được một bức khá đẹp, nhưng ngày hôm sau, bức ảnh không thể hiện gì ngoài một tòa nhà bình thường được vây quanh bởi bóng đêm tối mù. Sau vài ngày không tìm ra được gì, Lucy chuyển sang một chiến thuật lộ liễu hơn. Nó đến gặp cô LeMieux để cố buộc tội Victoria đã gian lận trong một bài kiểm tra. Thật không may cho Lucy, cô LeMieux đã trở thành fan lớn nhất của Victoria kể từ lần gặp mặt của họ vài tuần trước đó. Lucy không biết rằng khi nó bước vào văn phòng cô LeMieux để buộc tội Victoria thì nó đang bước chân vào lãnh địa của kẻ thù.

“Chào cô LeMieux. Cảm ơn cô vì đã gặp em,” nó nói và ngồi xuống.

“Được rồi Lucy, nhưng hãy ngắn gọn thôi. Cô đang có một ngày bận kín lịch.”

“Em đến gặp cô vì chuyện Victoria Faust,” nó nói và ngu ngốc bỏ qua cái thực tế là cô LeMieux đã ngẩng phắt lên khi nghe đến tên Victoria, “Em đến để báo là bạn ấy đã gian lận.” Lucy tiếp tục.

“Em nói gì?”

“Gian lận. Bạn ấy đã gian lận trong giờ lịch sử châu Âu. Em biết bởi vì em tìm thấy cái này dưới bàn của bạn ấy sau lần kiểm tra gần đây.” Lucy lôi ra một quân bài, một bản in ngắn bằng chữ nhỏ li ti với ngày, tên, và các sự kiện.

“Lucy...” cô LeMieux lên tiếng.

“Em biết cô thích bạn ấy, cô LeMieux,” Lucy cắt ngang, “nhưng bạn ấy đang điều khiển cô đấy. Bạn ấy là một kẻ gian lận.”

“Lucy, thôi ngay đi. Giờ để cô hỏi em một câu. Bài kiểm tra này làm hôm nào?”

“Hai ngày trước.” Lucy ngồi thẳng lên.

“Bài kiểm tra về Cuộc chiến Franco-Prussian à?”

“Vâng, thưa cô.”

“Lucy, Victoria đã vắng mặt trong bài kiểm tra đó. Bạn ấy đã đề nghị cô cho làm bù bài kiểm tra này vào sáng nay. Bạn ấy đã làm bài kiểm tra ở đây, trong văn phòng của cô, một mình.” Tâm trí Lucy chạy đua. *Làm sao thế được? Mình tìm thấy tài liệu quay cóp này ngay dưới bàn nó cơ mà.* Thế nhưng Lucy cũng không dám chắc chắn là Victoria có đến lớp ngày hôm đó. Victoria vắng mặt nhiều bài kiểm tra với hết lý do này đến lý do khác (bệnh lạ, chứng ám ảnh lạ không có cơ sở, bệnh mãn tính này nọ).

Cô LeMieux thì nhớ thật thú vị biết bao khi cho Victoria làm bài kiểm tra đó. Victoria đã đề nghị cô đọc to câu hỏi lên bởi mắt con bé có vấn đề. Cô LeMieux nhớ là mình đã tự nghĩ về mỗi câu trả lời và nhìn Victoria làm chính xác từng câu một. Cô bé mới xuất sắc làm sao.

Lucy không nói nên lời. Thêm một lần nữa, Victoria lại đi trước nó một bước. Cứ như Victoria biết nó đang định làm việc này vậy. Đồ phù thủy lỗi con. Làm sao mà con bé đó lại luôn đi trước một bước thế chứ?

“Lucy, cô cảnh cáo em,” cô LeMieux đứng dậy, “Những lời buộc tội không có căn cứ không được tha thứ ở đây. Cô không biết em lấy được tài liệu quay cóp đó ở đâu, nhưng vì lợi ích của em, cô sẽ coi như em chưa bao giờ đến đây. Giờ thì đi đi.”

Đêm trước ngày bầu chọn, Victoria thức rất khuya. Nó ngồi khoanh chân, vượt qua một cơn bão cơn trùng, mắt nhắm lại như thể nó đang trầm ngâm suy nghĩ trước một sự thật nghiêm trọng nào đó. Trên thực tế nó lại đang do thám Lucy. Giờ đã là chuyên gia với lũ sâu bướm, Victoria có thể nhìn thấy khung cảnh trong nhà Lucy dễ dàng như nó đang ở đó, như một con ruồi trên tường. Không hề xấu hổ, nó quan sát Lucy và bà Spencer trong khoảnh khắc mẹ-con riêng tư, cái kiểu khá hiếm thấy nơi công cộng. Victoria nhìn bà Spencer đem đến cho cô con gái một tách trà. Nó nhìn những chiếc hộp đựng bánh nướng chất thành chồng lên nhau, sẵn sàng cho ngày hôm sau. Và nó nhìn hai mẹ con nhà họ dành bốn giờ đồng hồ lồng nhúng những cái mặt dính kim cương giả vào hàng trăm sợi dây chuyền để Lucy đem đi tặng.

“Con yêu, đây *đúng* là một chiến dịch xuất sắc. Mẹ thật tự hào về con.”

“Cảm ơn mẹ! Con nghĩ con thực sự có thể thắng. Charlotte đã làm một cuộc thăm dò không chính thức lúc trưa.”

“Chà, các con chắc chắn là đã làm việc hết sức mình.”

“Đúng ạ, và đám kim cương này trông thật cổ điển. Chủ đề bao trùm là về một người chiến thắng.”

Victoria bật cười. Thật quá tự tin, con bé Lucy đó. Như thể dùng tiền của bố mẹ là công bằng vậy. “Mẹ?” Victoria nghe Lucy nói.

“Ừ, con yêu.” Bà Spencer đang gặp khó khăn với một mặt dây chuyền phức tạp.

“Con thật vui khi làm việc này cùng với mẹ.”

Bà Spencer vuốt má cô con gái, “Chà, con biết đấy, con yêu. Mẹ đã từng là chủ tịch hội học sinh ở trường trung học. Đó là truyền thống gia đình, mặc dù mẹ chưa bao giờ có được một chiến dịch sáng tạo như thế này.”

Vào ngày bầu chọn, Victoria cảm thấy rất tự tin. Nó đến sớm hai tiếng trước giờ vào học, với bốn mươi tấm áp phích kẹp dưới một tay và một túi đầy cúc áo trên tay còn lại. Khi bước về phía trường Marlowe, đầu nó đầy ắp những kế hoạch và danh sách các việc phải làm, Victoria nhận thấy Madame Vileroy đang bước cạnh nó. Nó giật mình đánh rơi vài tấm áp phích, “Cô làm gì ở đây thế?”

“Đây là công việc của ta, trông chừng bảo vệ con.” Madame Vileroy khẽ nói, “Nhìn xem ai đang đến kìa.”

Victoria nhận ra Lucy và mẹ nó, mỗi người bê một khay đầy hộp bánh nướng Magnolia.

“Đừng lo, con biết chiến dịch của nó.”

Madame Vileroy đảo mắt, một hành động làm Victoria chùng hững, nó không thể không nhìn chăm chăm vào con mắt trái kỳ lạ của mẹ bảo mẫu, “Phải rồi, về vụ bầu chọn. Nhưng ngoài chừng này con không thể nghĩ ra một trò hay ho nào khác để làm hay sao? Với tất cả những thông tin đó?”

“Ý cô là gì?” Victoria hỏi.

“Con đã quan sát nó suốt bốn giờ đêm qua.”

Victoria chờ đợi.

“Victoria thông minh mà ta biết đâu rồi?” Vileroy châm chích, “Victoria là đứa tài giỏi nhất, là đứa luôn có thể cho chúng ta một trận cười xả láng đâu rồi?”

Victoria bước nhanh lên phía trước tiếp cận hai mẹ con Lucy.

“Chào bác Spencer. Bác khỏe chứ?” Victoria hỏi với vẻ quan tâm, “Cháu rất tiếc khi nghe tin về vụ ly dị.”

Mặt bà Spencer trắng bệch, “Cháu nói gì?” Bà ta trông không giống chút nào so với bà mẹ dịu dàng đêm hôm trước.

“Ôi, cháu xin lỗi. Lucy đã kể cho cháu nghe. Bạn ấy nói bác chỉ được nửa ngôi nhà và hai trăm nghìn đô la mỗi năm. Cháu nghĩ thế không công bằng chút nào, nhưng bác có thể làm gì chứ? Đây là thế giới của đàn ông mà.” Nói xong câu đó, Victoria bước đi. Tim nó đập điên cuồng, nó gần như có thể nghe thấy tiếng cười tán thành của Madame Vileroy.

“Lucy!” Bà Spencer nổi cơn tam bành. Bà đánh rơi cái khay đựng bánh nướng và trừng mắt nhìn cô con gái với vẻ sùng sốt. Vài đứa con trai đang khởi động cho buổi tập bơi chạy chậm lại để nhìn.

“Mẹ, nó nói láo. Con thề, con không bao giờ...”

“Lucy! Làm sao mà có thể phản bội mẹ như thế?”

“Mẹ, con thề là con không...”

“Mày mong tao tin điều đó à?” Hai tay bà Spencer run bần bật khi bà sờ soạng trong túi xách tìm chìa khóa. Sau đó bà ta bỏ đứa con gái ở lại. Lucy đứng một mình giữa một đồng bánh nướng nát bét. Victoria đứng nhìn từ xa.

Thời gian còn lại trong ngày, Lucy tự làm mình phân tâm bằng cách treo các tấm áp phích và do thám Victoria, trong khi Victoria đã đặt một dòng chảy sushi và sinh tố không ngừng nghỉ cho tất cả mọi người ở Marlowe. Lucy và Charlotte phản công lại với một chiến dịch mới nóng hổi trông giống y như quảng cáo kim cương De Beers. Khẩu hiệu của Lucy là “Kim cương có thể là vĩnh viễn, nhưng Lucy là người bạn tốt nhất của mọi cô gái.” Cô nàng dùng dây chuyền kim cương giả với hoa tai có chữ *LS* phân phát cho tất cả đám con gái. Với bọn con trai, Lucy đã thiết kế một loại nhẫn Siêu Cúp riêng. Dĩ nhiên, cả hai đứa đều đã chi vượt ngân sách dùng cho cuộc bầu chọn của trường Marlowe.

Vào đầu buổi chiều, khi Charlotte và Lucy đang đứng ở sảnh trước, phân phát đám nữ trang cho tất cả mọi người bước vào trường thì bỗng nghe thấy một âm thanh vọng đến từ bên ngoài. Trên sân cỏ phía trước, Victoria đang tiến hành một bài diễn thuyết ứng khẩu với chiếc loa phóng thanh.

“Là chủ tịch Hội học sinh, tôi hứa sẽ đảm nhiệm những vấn đề quan trọng ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta. Hãy nhìn cậu bé Kweku này đây.” Bên cạnh nó là một cậu bé da đen nhỏ bé, khoảng tám tuổi, mặc một chiếc áo sơ mi và quần jean rách tơi tả. Victoria đã tìm thấy thằng bé cuối tuần trước khi đang chơi ném đĩa ở Central Park và đã trả cho thằng bé năm trăm đô la để nó diễn kịch hộ. Tên thằng bé là Colin. Victoria đặt tay lên đầu thằng bé, “Gia đình em ấy bị tàn sát ở quê nhà châu Phi. Toàn bộ ngôi làng của họ đã bị cướp phá bởi những tên buôn lậu kim cương. Bố em ấy bị mất bàn tay bởi vì ông ấy đã đánh cắp một viên kim cương từ bọn buôn lậu - chỉ vì làm thế thì gia đình em mới có cái ăn. Lý do duy nhất em ấy ở đây là bởi vì em ấy đã đi lậu trên một chiếc tàu chở những viên kim cương xung đột[\[25\]](#) sang Mỹ. Là chủ tịch Hội học sinh, tôi sẽ tiến hành tuyên chiến chống lại những viên kim cương xung đột.”

Những tràng vỗ tay tán thưởng của đám đông ngày một to. *Không gì giống những đứa trẻ tự do, với cảm giác tội lỗi của tầng lớp giàu có New York*, Victoria nghĩ. Nó lôi ra cái túi đựng cúc, “Nếu như các bạn muốn ủng hộ cậu bé này và gia đình em ấy, hãy đeo cúc ủng hộ Victoria làm chủ tịch Hội học sinh. Hãy thể hiện quan điểm chống lại những viên kim cương xung đột của các bạn!”

Lucy chỉ đứng đó, tay cầm một đồng dây chuyền kim cương giả, đeo một cái nút có dòng chữ, “Kim cương là vĩnh viễn.”

“Chiếu tướng hết cò!” Charlotte thì thào, hoàn toàn sững sốt.

“Làm sao nó biết được?” Lucy thậm chí còn không thể nghĩ thông suốt. Thế rồi nó quay sang Charlotte, “Mày đã nói với nó! Mày là đồ phản bội!”

“Tao không nói!” Charlotte kêu lên. “Tao giữ bí mật toàn bộ chiến dịch. Tao thề đấy.”

“Ôi, thôi đi! Ai chẳng biết mày chết mê chết mệt cái thằng mắc tật nói lấp đó, Valentin ấy!”

“Cậu ấy không mắc tật nói lấp.”

Vừa mới xong việc phát khuy áo và đang treo những tấm áp phích trên khắp trường, Victoria bước ngang qua Lucy và Charlotte, “Đây rồi, các cô gái,” Nó nói và quảng cho hai đứa hai cái khuy áo, “Hãy cho thế giới biết các cậu phản đối sự nô lệ và áp bức.”

Vài giờ sau, quầy bỏ phiếu đã mở. Charlotte và Lucy ở cạnh nhau, thực hiện những nỗ lực cuối cùng để lôi kéo mọi người về bên Lucy. Chuyện đó không khó khăn lắm. Mặc dù có một chiến dịch tốt hơn nhưng chẳng ai thích Victoria cả. Một cô bé lớp 11 mới hò hét khẩu hiệu cho chiến dịch chống kim cương của Victoria phút trước, phút sau lại quay về phía Lucy vì dù sao nó vẫn thích có được sự yêu mến của Lucy. Một cậu bé lớp 10 không đứng về phía nào, tự xưng là “người đàn ông của các sự kiện” vẫn nghĩ rằng Victoria thật đáng sợ gai ốc. Victoria chỉ có thể đứng sang bên và nhìn. Trước khi một đứa con trai bước vào trong quầy bỏ phiếu, Victoria túm lấy tay cậu chàng, “Hãy quyết định đúng, Theo. Cậu không muốn bị gán biệt danh *Ted-tè-dầm* chứ?” Đứa con trai đó gật đầu đầy sợ hãi.

Từ quầy của mình, Lucy ngẩng lên liếc nhìn đám đông mà nó đã nuôi dưỡng tình cảm từ trường tiểu học. Đây là thắng lợi vẻ vang và quá sức ngọt ngào đủ để xóa đi tất cả những đau đớn mà nó đã phải chịu trong ngày hôm nay. Thế rồi Lucy nhìn thấy Belle và Thomas đang phân phát khuy áo cho chiến dịch của Victoria. Thomas thì thào gì đó vào tai Belle, và Belle bật cười. Lucy nghĩ nó nhìn thấy Belle nghịch tặc Thomas. Không hề rời mắt khỏi Thomas, Lucy hỏi Charlotte, “Chuyện gì đang xảy ra thế?”

Charlotte nhún vai nhìn xuống, “Sao tao biết được chứ?”

Lucy bật dậy từ chỗ ngồi và hùng hổ lao tới chỗ hai đứa kia.

“Thomas, anh đang phân phát khuy áo cho *nó* à?” Lucy chỉ một ngón tay buộc tội về phía Victoria.

“Belle nhờ anh giúp.” Thomas trả lời.

Belle đã nhờ Thomas, không phải vì nó quan tâm ai sẽ thắng, mà bởi nó và Thomas sẽ ở bên nhau trước mắt Lucy. Một phần trong Belle cảm thấy thương hại Lucy, nhưng chuyện này đã kéo dài đủ lâu. Đã đến lúc mọi chuyện với Lucy kết thúc.

“Và nếu như Belle bảo anh phản bội bạn g...”

Lucy khựng ngay lại. Nó không chắc lắm liệu Thomas có còn là bạn trai của nó nữa không, hay đã từng bao giờ chưa. Cách Belle choàng tay quanh người Thomas làm Lucy cảm thấy mình như một con ngốc.

Thomas cố giải thích, “Anh xin lỗi, Luce. Anh chưa bao giờ muốn lừa dối em hay gì cả. Chỉ là Belle và anh... chà, bọn anh đã...” Thomas không thể nói hết câu, bởi vì nó không chắc lắm nó và Belle đã làm gì. Trong chuyện này thì ngay cả Belle cũng vậy. Cô bé đã ngồi cả đêm, phàn nàn với Bicie về chuyện Thomas thậm chí còn chưa hôn nó. Và giờ thì Thomas còn không dùng bất kỳ từ nào cho đúng, như *bạn gái* hay là *bên nhau*.

Lucy quay lưng bỏ đi, “Sao cũng được. Tôi sẽ vẫn chiến thắng.” Nó không muốn nhận sự thương hại của Thomas. Và cũng không muốn Belle nhìn thấy nó khóc. Nhưng thay vì cảm thấy thỏa mãn, tất cả những gì Belle có thể nghĩ đến là những từ ngữ mà Thomas đã không dùng đến.

Lucy ngồi xuống bàn của mình, và Charlotte quàng một tay quanh nó.

“Đừng lo, Luce. Chỉ ít thì cậu cũng sẽ thắng vụ bầu chọn này!” Trước khi Lucy có thời gian lau nước mắt, nó nhìn thấy cô LeMieux bước về phía nó.

“Lucy Spencer, chúng ta cần nói chuyện.” Cô LeMieux nói với vẻ nghiêm khắc.

Victoria đứng nhìn cô LeMieux nói chuyện với Lucy, cô nàng đang khoa chân múa tay điên cuồng trước những gì có vẻ như là một loạt cái lắc đầu từ cô LeMieux. Trên vai Victoria, hai con sâu bướm lượn lờ, đu đưa lên rồi lại xuống như thể được treo ở đó bởi một sợi dây, lắng nghe từng lời một. Giữa những động tác, Lucy trừng mắt nhìn Victoria, lúc này Victoria đang vẫy tay và cắn miếng bánh nướng Magnolia cuối cùng của Lucy. Victoria mỉm cười thỏa mãn đứng nhìn khi gian hàng kim cương của Lucy bị dỡ bỏ và mang ra khỏi trường. Lucy lao về phía Victoria với ánh mắt giết người.

“Có chuyện gì với mày thế?” Lucy gào vào mặt Victoria, “Người ta không dạy mày như thế nào là chơi đẹp trong trại mồ côi à?”

“Chơi đẹp? Lucy, cậu đã chi quá ngân sách. Như thế có đẹp không?” Victoria bình tĩnh nói.

“Mày cũng vượt. Nhân tiện nói luôn, mày kiếm đâu ra thằng bé đó?”

“Không quan trọng. Tôi được cho phép.” Victoria vẫy một mẫu giấy trước mặt Lucy. Nó được viết trên giấy của cô LeMieux. Lucy cầm lấy tờ giấy và bắt đầu đọc.

Vì Hội chứng bột phát cứng vông mạc mãn tính, Victoria Faust được miễn khỏi quy định về giới hạn tài chính trong cuộc bầu chọn, vì điều đó sẽ làm em không thể thuê sự hỗ trợ từ bác sĩ tư chuyên khoa mắt trong cuộc vận động. Với chi phí cho bác sĩ chuyên khoa, ràng buộc về tài chính sẽ đặt em vào vị thế bất lợi nghiêm trọng so với các học sinh khác. Do vậy, nguồn tài chính của em Faust sẽ không bị giới hạn vì sự công bằng và phù hợp với chính sách cho những học sinh mang bệnh tật của trường.

“Cái này nói vì một chứng bệnh. Không có thứ gì mày mua là vì bệnh tật cả. Mày mạnh khỏe một cách hoàn hảo. Tao đã nhìn thấy mày ở Pilates!”

“Không quan trọng. Lá thư này không nói là tôi có thể dùng tiền vào việc gì. Nó chỉ nói *không giới hạn tài chính*. Vì thế cậu phạm quy còn tôi thì không.”

“Và mày là đứa đã tố cáo tao!”

“Tôi không nói thế,” Victoria nói, nhưng mắt nó lại nói lên một câu chuyện hoàn toàn khác, “Kim cương là hơi quá xa xỉ, cậu không nghĩ vậy sao? Ý tôi là, cậu có thể mua được hết sự yêu mến của mọi người không?”

“Mày, đồ phù thủy đáng kinh tởm!” Lucy gào lên và lao vào Victoria. Nó tóm lấy một nắm tóc và giật mạnh. Victoria kêu toáng lên và cố chống trả lại, nhưng thành thật mà nói, sức mạnh của Victoria chỉ giới hạn ở việc sử dụng mảnh khốe và lên kế hoạch. Trong khi Lucy tiếp tục giật tóc Victoria, một đám đông nhỏ đã vây lấy hai đứa. Christian và Connor lúc này đang cùng nhau bước ra khỏi một lớp học, vội chạy đến nơi xảy ra chuyện.

“Có chuyện gì thế?” Connor hỏi.

“Đó là Vic!” Christian nói.

Christian đẩy đám đông sang một bên để đến chỗ hai đứa con gái, Connor theo sau. Mỗi đứa

túm lấy một cô và kéo ra. Khi đã tách được, Christian đứng vào giữa để ngăn không cho hai đứa tấn công nhau lần nữa. Lucy lao vào Victoria, nhưng bị Christian tóm lấy tay ngăn lại. Cô nàng lúc này đã sôi sùng sục vì tức giận. Chuyện này là quá sức chịu đựng, cách mà bọn chúng bước vào, vô cùng ngêngh ngang, như kiểu chúng chẳng cần đứa bạn nào. Qua hàm răng nghiến chặt, Lucy xổ ra mọi thứ xấu xa, cảm hờn mà nó có thể nghĩ ra, “Mày biết gì không? Cả gia đình mày là một đám những kẻ lập dị. Tao nên cảm ơn Chúa vì tao không có một lũ mô côì đột biến làm anh em. Tao...”

Trong một giây ngắn ngủi, Lucy đổ ập xuống sàn nhà. Cô nàng đã khắc ra đồng nọc độc của mình, và Christian khẽ nhúu mày, rồi đột nhiên Christian quỳ giữa đám đông, giữ cánh tay mềm rũ của cô nàng. Lucy đã ngất đi.

Christian lập tức đưa Lucy đến phòng y tế của trường. Nó bế cô nàng lên và chạy tới phòng y tế với một đoàn người chạy theo sau. Cuối cùng, chỉ có Christian, Connor và Victoria được phép ở lại, bởi vì y tá cần có người giải thích.

“Cô bé bất tỉnh rồi,” y tá nói, “Connor, gọi xe cứu thương.”

“Bọn em không biết chuyện gì xảy ra với bạn ấy. Bạn ấy chỉ tự ngã thôi. Hẳn là do hạ đường huyết hay gì đó,” Victoria nói, hăm hở giải thích việc Lucy ngất xỉu không liên quan đến nó và luôn sẵn sàng với một chứng bệnh gì đó nếu cần thiết.

“Vậy là không có đánh nhau?” Cô y tá hỏi, mắt nhìn cái dấu đỏ nho nhỏ trên trán Victoria.

“Lucy đã tấn công em. Em có khoảng một trăm nhân chứng. Chắc bạn ấy quá căng thẳng, vì bạn ấy đã tự ngã xuống.”

“Và em không liên quan gì tới chuyện đó?”

“Bạn ấy bị ngã *sau khi* bọn em đã bị tách ra.”

Connor quay trở lại phòng khi Victoria nói xong câu cuối cùng.

“Xe cứu thương đang đến. Christian, ông đã tóm lấy tay Lucy.” Connor nhìn Christian như thể nó không còn tin tưởng Christian nữa. Christian thậm chí còn không thể mở miệng.

“Không,” cô y tá nói, “không thể làm ai đó ngất chỉ bằng cách siết chặt tay. Nếu chuyện này không xảy ra trong lúc đánh nhau thì chắc là do một bệnh từ trước đó. Thôi được rồi, tôi đã nghe đủ. Tất cả ra ngoài.”

Khi cả đám nối đuôi nhau ra ngoài, Christian thở hắt ra nhẹ nhõm, còn Victoria ném cho Christian một ánh mắt cảnh cáo. Christian suýt làm lộ bí mật, và đó là thứ mà Victoria lo sợ nhất. Connor cũng ném cho Christian ánh mắt nghi ngờ.

Bất chấp mọi nỗ lực để mọi người thấy mình là nạn nhân, Lucy đã bị truất quyền ứng cử vì đã chi tiêu quá giới hạn và thái độ không đàng hoàng. Cuộc bầu chọn diễn ra như đã định, đương nhiên Victoria là người chiến thắng. Dĩ nhiên, điều đó không có nghĩa là mọi người yêu quý nó. Những lời đồn đại đã biến vụ ẩu đả nhẹ thành một màn đánh nhau dữ dội. Mặc dù hai đứa cũng chỉ mới chạm vào nhau, nhưng mọi người lại truyền tai nhau rằng Victoria đã làm Lucy bất tỉnh, rằng Victoria đã đâm vào mặt Lucy, hay giật tung tóc Lucy, hay đã hạ nốc ao Lucy bằng một cú đá ninja ngay giữa bụng.

Lucy nằm cả ngày trên giường, khóc lóc và gọi tất cả lũ bạn đến để than vãn. Khi nó gọi Connor, bà Wirth - vốn đã nghe toàn bộ câu chuyện - nhắc điện thoại và đưa ra lời trấn an phiền diện, “Ồ, có thể con chỉ ngất xỉu thôi, con thân mến. Con gái các con và cái trò ăn kiêng chết người đó! Con thực sự nên cẩn thận hơn.” Khi Lucy cố nói với bà ta về việc Victoria biết được quá nhiều thông tin, bà Wirth nói, “Ồ, nó chỉ là một đứa tinh mắt thôi.” Và khi Lucy báo với bà về những con sâu bướm hay cái mùi lạ, hai thứ mà bản thân bà Wirth cũng nhận thấy, thì bà chỉ nói, “Con biết người Pháp rồi đấy: *toujours a naturel* [26].”

Đó không phải là một chiến thắng hoàn hảo. Lucy cũng chiếm được một vị trí trong Hội học sinh. Với Victoria, đối thủ không bị hủy diệt hoàn toàn đều là một thất bại. Ít nhất thì đó cũng là những gì Madame Vileroy nói về sau. Bên cạnh đó, Christian gần như đã làm lộ bí mật của cả đám, “Hãy nghĩ đến tất cả những điều kỳ diệu mà con đã làm cho nó xem, Victoria. Tất cả những gì nó từng làm là gây trở ngại cho con. Christian không xứng đáng với sự tha thứ của con.”

Christian có xin lỗi nhiều bao nhiêu cũng chẳng nghĩa lý gì. Victoria biết rằng lời xin lỗi là vô nghĩa khi người ta liên tục mắc những sai lầm. Cảm giác như thể nó đã phải tha thứ cho Christian đến cả bảy trăm lần rồi ấy. “Quý dữ luôn ẩn mình ở những chi tiết nhỏ nhất,” nó nói với Christian một ngày nọ, “còn cậu thì luôn luôn làm hỏng những chi tiết nhỏ đó.” Mặc dù Christian đã cứu nó, nhưng nó vẫn không thêm nói chuyện với cậu chàng cả tuần liền.

Xuyên qua những con phố New York ẩm ướt, hai con sâu bướm đập dòn bay về phía ngôi nhà tối om của nhà Faust. Qua một ô cửa sổ mở và một hành lang đầy nền cháy, chúng tìm thấy đường đến chái nhà phía đông. Khi hai con sâu bướm nhảy múa qua căn phòng, Madame Vileroy đang đọc thứ gì đó đặc biệt hấp dẫn trong cuốn sách của mẹ. Mẹ ngồi tựa đầu trên một chiếc ghế, cuốn sách bọc da to sụ trên đầu gối. Chiếc váy đen bao bọc lấy mẹ. Không hề rời mắt khỏi cuốn sách, mẹ giơ một ngón tay thon mảnh lên gần tai, nơi bọn sâu bướm đậu lại và kể câu chuyện về bọn trẻ, về các vị phụ huynh, về những tội ác nho nhỏ. Mẹ bảo mẫu gật đầu, mơ màng với cách thế giới quay và tự quay quanh nó. Mẹ hứng thú với tất cả những thiếu sót nho nhỏ, cách mà rác bụi và sự han gỉ đang từ từ chiếm lĩnh mọi thứ, cách mà ngay cả những trái tim tốt bụng cũng trở nên mệt mỏi, và cuộc sống của những con sâu bướm nhỏ phân hủy thành những cái chết không được ca ngợi chỉ là một cái xấu nhỏ nhỏ khác mà thế giới quá bận rộn với việc khập khiễng bước đi nên không hề nhận thấy. Tay Madame Vileroy vuốt lên nếp gấp trên váy và nghĩ đến chuyện mọi thứ diễn ra thật tốt đẹp làm sao. *Chỉ cần cho chúng một chút quyền lực, và rồi chúng kiến loài người thiêu rụi thế giới.* Như một con quỷ chế tạo đồng hồ, mẹ chỉ tạo ra một vòng quay nhỏ rồi ngồi nhìn từng vòng quay của các bánh răng vĩnh cửu xoay tới sự đổ vỡ bất ngờ.

Madame Vileoy vuốt phẳng mái tóc vàng óng bằng bàn tay thanh mảnh ngọc ngà. Sự ban tặng tiếp theo là dành cho Valentin - nhà văn. Một nhà văn tin vào bất kỳ thứ gì, sống một cuộc sống đối trá. Với thằng bé, mẹ có một món quà cũ và quý giá. Món quà mà một linh hồn tuyệt vọng chắc chắn sẽ ôm chầm lấy. Một sự đối trá vĩ đại dành cho người vẫn chưa trở thành kẻ nói dối vĩ đại.

Chương 12: RẼM THÁNG BA^[27] - CUỐN SÁCH VỀ JULIUS

Ngày trước ngày rẽm tháng Ba.

Năm của lãnh sự Publius Cornelius Lentulus Spinther và Quintus Caecilius Metellus Nepos.

Đã ba năm kể từ khi ta bắt đầu chiến dịch khốn khổ chống lại người Gô-loa - vì tiền, mặc dù trong những bản ghi chép của ta, ta đều nói với thần dân La Mã đó là vì danh dự của họ. Bởi vì ta người kiểm soát La Mã, nhưng ta lại sợ ta sẽ không bao giờ là Caesar của nó. Trong khi cắm trại tại sông Sambre, đội bọc hậu của chúng ta đã phải hứng chịu một cuộc tấn công bất ngờ. Chúng ta lao vào khiên của chúng ta với sức mạnh kinh người, ta nghĩ có thể cuộc viễn chinh của ta trước giờ là một sự liều lĩnh vô ích. Ta có thể bị buộc phải tham gia vào cuộc chiến. Ta không lo cho mạng sống của mình. Ta chỉ lo sợ cho tên tuổi của ta.

Rẽm tháng Ba.

Năm của lãnh sự Publius Cornelius Lentulus Spinther và Quintus Caecilius Metellus Nepos.

Ta đã gặp một người phụ nữ.

Tháng Ba là một tháng thê lương và ảm đạm, không có gì khác ngoài những kế hoạch không thể hoàn thành. Thời tiết New York ẩm ướt và u ám. Madame Vileroy vẫn như mọi khi, và phần lớn bọn trẻ nhà Faust vẫn chưa được chào đón lắm ở Marlowe. Belle trở thành nàng ong chúa là điều mà ai cũng phải thừa nhận, nhưng không ai thích ong chúa cả. Những lần tắm rửa quá đau đớn làm nó phải mất nhiều ngày mới hồi phục. Mặc dù nó có thể kiểm soát cảm giác của người khác, nhưng tâm trạng của chính nó thì lại bất ổn và hoảng loạn. Nó thường rời khỏi phòng tắm trong tình trạng hoàn toàn suy nhược, móng tay cắm vào trong cẳng tay. Sau những hồi phục ban đầu, nó cáu kỉnh, rồi trở nên giận dữ với cả thế giới. Đó là những khi nó mắc sai lầm, khi những cơn đau làm cho nó trở nên chua cay. Thậm chí ngay cả khi tự nó làm người ta yêu thích nó, thì bản thân nó cũng không hề thích tham gia vào trò chơi đó chút nào. Một ngày kia nó làm một giáo viên phải khóc. Gương mặt sưng vù to bè của ông ta trông thật kinh tởm khi ông ta rên rỉ giữa lớp, nói rằng ông ta yêu nó, rồi gọi điện thoại cho vợ ngay trước mắt toàn thể học sinh và nói rằng ông ta muốn chia tay. Đó đúng là một cảnh tượng kỳ cục, một người đàn ông trưởng thành quý gối, vô cùng tuyệt vọng và khát khao, làm đám học sinh khiếp sợ. Và sự không đứng đắn trong việc này đã làm Belle trông thật xấu xa.

Sự căm ghét mà Victoria dành cho Marlowe diu đi sau khi nó thắng trong cuộc bầu chọn chủ tịch Hội học sinh. Nó đã tham gia đội hùng biện và bị cuốn vào thời gian biểu đầy kín những hoạt động. Mặc dù vậy, nó vẫn tìm ra hàng đồng thứ để căm ghét, như mấy mụ già xấu như cóc trong văn phòng cố vấn - những kẻ mà số lần nghĩ đến món kem làm người ta sốc, hay gã lỏi con Thomas đang trong giai đoạn chiến thắng ở môn hùng biện, hay những tay rapper muốn trở thành gang-xtơ trong Câu lạc bộ Ngân hàng đầu tư - và dĩ nhiên, còn một liều lượng căm ghét bệnh hoạn nó dành cho Lucy Spencer nữa.

Tuy vậy, không có đứa trẻ nhà Faust nào bị xuống tinh thần trong cái tháng Ba dài vô tận như Christian. Nó đã đánh mất thằng bạn duy nhất sau sự vụ trong hành lang với Lucy. Sau việc đó Connor đã giữ khoảng cách với nó, cậu chàng không đề nghị chơi golf hay dẫn Christian tham quan quanh trường nữa. Christian tiếp tục sống, nhưng nó không thích nghi với tình trạng không bạn bè như Bică. Một lần, Bică bước vào phòng Christian khi mọi thứ xung quanh đã

dừng lại và cô bé thấy Christian đông cứng đang dạy cho con rối Buddy cách đập tay ăn mừng chiến thắng kỳ quặc.

Bicé duy trì tình trạng trầm lắng. Bọn trẻ trong trường cười nhạo nó, bảo nó chậm phát triển, vì chuyện nó cứ quên mọi thứ mà người ta vừa bảo nó, hay gần như ré lên nếu như có người chạm vào nó, hoặc tự độc thoại trong lớp học khi giáo viên giảng bài. Ngay cả khi ở giữa đám đông, Bicé cũng hành động như thể nó bị đắm tàu và lạc trên hoang đảo. Nó hẳn là phải bị điên hay tâm thần phân liệt, cho đến khi đột nhiên nó dịch tiếng Latin của Cicero[28] như thể đó là tiếng Anh của Seuss[29], hay bắt được bọn châu Á đang cười nhạo nó bằng tiếng Quảng Đông và sửa lại ngữ pháp cho chúng, hay dành trọn một giờ giải thích ẩn ý của những câu chuyện cười trong *Finnegans Wake*. Trong những giờ phút đó, Bicé vô cùng rộng lượng, và rồi nó thấy những đôi mắt đang nhìn nó chằm chằm và thế là nó co lại. Nó bảo như thể giống như kiểu “ở trong chuồng khỉ” ấy, đó là một thành ngữ ở Swahili. Nó đã trở nên nổi tiếng. Dạy Bicé giống như khai quật thư viện Alexandria - không có gì để thêm vào, chỉ hi vọng khám phá ra thứ gì đã có sẵn, chôn giấu dưới mặt biển.

Chuyện quá nhiều người chú ý làm nó bị ghen ghét, mang tiếng xấu. Nếu như bắt xe buýt, nó sẽ là đứa co ro trên ghế ngồi ngay phía sau tài xế. Anh chị em của nó thì bận rộn với cuộc sống cuồng nhiệt, vì thế càng lúc càng nhiều các bữa trưa và giờ nghỉ đọc sách nó chỉ có một mình. Trong khi anh chị em của nó vật lộn vì những phần thưởng, trong khi chúng lao về phía những giấc mơ cụ thể của mình, thì Bicé vật lộn để tìm một người bạn - bất kỳ nơi đâu, thậm chí là trong những cuốn sách. Nó cứ nghĩ rằng nếu như có thể học được ngày càng nhiều các thứ tiếng thì nó sẽ tìm được một người bạn ở đâu đó trên hành tinh này.

Những ngày này, những đứa trẻ khác chòng ghẹo nó và biết rằng nó sẽ không phản kháng. Không hiểu sao, chẳng đứa nào ở trường có thể hiểu được một người như Bicé, vì thế chúng đem nó ra làm trò cười, làm cho nó xấu hổ. Những lúc hiếm hoi mà Bicé đối đáp lại một cách thông minh thì chúng lại cười nó nhiều hơn. Đôi khi, Valentin nói rằng Bicé quá mức lơ đãng như thể giả vờ, tự biên tự diễn. Như cái lần Bicé bị bắt gặp đang đọc *Kama Sutra*[30] bằng tiếng Phạn gốc trong hành lang giữa giờ học, ngay giữa thanh thiên bạch nhật, cái bìa phản cảm giờ ra trước mặt đám học sinh, lật trang sột soạt, trán cau lại, tập trung cao độ để hiểu từng từ trong sách.

Trên thực tế, Bicé không có lựa chọn nào ngoài việc tập trung như thế. Bởi vì nó không chỉ đang học ngôn ngữ, mà còn giải mã ngôn ngữ. Bóc tách chúng ra, rồi lại ghép chúng lại với nhau từ các mảnh nhỏ. Nó dành hàng giờ liền nghiên cứu về cú pháp và nguồn gốc, sử dụng ngôn ngữ này để học một ngôn ngữ khác. Đó là lý do vì sao hầu hết bọn trẻ ngoại quốc không thích nó. “Quá ngạo mạn,” chúng bảo nó thế. Như vụ với Pamposh Koul và cái băng gồm những cô nàng nhập cư Nam Á lộng lẫy của cậu ta - những cô nàng đã chuyển đến Marlowe từ những trường hàng đầu ở Ấn Độ và Pakistan, hầu hết đều đang được huấn luyện để tranh ngôi Hoa hậu Hoàn Vũ và tập trung sát sao cạnh Pamposh. Đó là cái ngày mà Pamposh đã hỏi Bicé xem nó có biết nói tiếng Kashmir không và Bicé trả lời không, bởi vì nó không biết thật. Vài giờ sau, Pamposh và ba cô bạn gái của cậu ta ngồi quanh một chiếc bàn ở thư viện, cách Bicé vài bước chân, thì thảo luận nhận xét xấu xa bằng tiếng Kashmir, đảm bảo nhấn mạnh cái thực tế rằng, đúng, chúng đang chòng ghẹo Bicé,, và không, lần này Bicé không thể hiểu được.

Thế rồi một trong mấy đứa nó bước qua bàn Bicé, vấy vấy một mảnh giấy.

“Này, cậu là đứa con gái ngôn ngữ, đúng không?”

Bicé không nói gì.

“Bọn tôi nghĩ cậu sẽ thích học tiếng Kashmir. Bọn tôi viết ra đây vài từ. Đây, nhìn xem.”

Con bé đó đưa bản danh sách cho Bice, được viết bằng nét chữ con gái khá đẹp. “Đến ngồi với bọn tôi, bọn tôi sẽ dạy cho cậu nói.”

Mắt nhìn mẫu giấy với vẻ tập trung cao độ, Bice chỉ hơi ngẩng lên khi nó để đưa con gái kia dẫn nó đến bàn của bọn kia. Nó ngồi im lặng trong lúc bọn chúng đồ ngọt nó nói vài cụm từ, như chúng bảo nó nhắc lại cái này hay phát âm cái kia, “Đây là từ để nói *xin chào*.”

“Đây là cách cậu hỏi đường đến nhà hàng gần đây.”

“Đây là cách cậu giới thiệu gia đình mình.”

Cuối cùng, sau khoảng mười phút, Bice ngẩng lên.

“Từ này không có nghĩa là *nhà hàng*. “

“Đúng thế đấy.” Pamposh nói với vẻ ngây thơ.

“Chà, nếu đúng thế, thì tôi cá là những du khách nói tiếng Urdu không ăn uống thường xuyên ở Kashmir...”

“Cái gì?”

“Và chỗ này đây, nghĩa của nó không phải là ‘Rất hân hạnh được gặp bạn.’ Nó thật tục tĩu.” Bice tiếp tục đọc. “Và tôi sẽ không nói bất kỳ câu nào trong số đó về ừm... đó rõ ràng là về Christian.”

Pamposh, thay vì cảm thấy hổ thẹn lại chỉ nghĩ rằng mình bị Bice lừa gạt. Cậu chàng khoanh tay và ngồi thẳng dậy, nhìn Bice nghiền ngẫm những từ tục tĩu bằng tiếng Kashmir. Bice như một nhà địa chất đào xuyên qua những lớp rác rưởi đã hóa thạch (những thứ mà Pamposh đã vô tình cung cấp) để gạn lọc ra những thứ hữu ích. Pamposh không thích thú vị thể của mình cho lắm.

“Gì, vậy là cậu đã học tiếng Kashmir trong ba giờ vừa rồi?”

Vào những lúc như thế, khi Bice nghĩ rằng mấy đứa bạn học của nó thực sự cần một lời giải thích, khi nó cho rằng một câu trả lời hợp lý sẽ làm nó được yêu quý, đó là những lúc nó cảm thấy hạnh phúc - để rồi sau đó, lại cảm thấy cô độc nhất. Những lúc như thế thì bản năng tự phòng vệ của nó luôn chịu thua trước những quyết định thiếu sáng suốt.

Nó gấp tờ giấy lại, hơi quá hào hứng.

“Không, không! Thấy không, một khi các cậu biết được bảy hay tám ngôn ngữ trong cùng một họ thì ngôn ngữ thứ chín sẽ trở nên dễ dàng. Các cậu không cần phải học trên lớp hay gì cả. Chỉ cần một cuộc nói chuyện và một giờ đồng hồ với từ điển...”

Bọn chúng không thấy ấn tượng. Bice tiếp tục:

“Các cậu có thể sử dụng các ngôn ngữ khác - cú pháp, gốc từ và những từ thông thường...”

Khi không ai nói gì, Bice trở nên ấp úng, nó nghĩ rằng bọn chúng không hiểu.

“Có những họ ngôn ngữ, hiểu không? Tây Ban Nha, Ý, Bồ Đào Nha.” Nó đếm ngón tay, “Đó là họ ngôn ngữ La tinh.”

Vẫn không có phản hồi nào.

“Chà, các cậu có họ ngôn ngữ của các cậu, đúng không? Ngôn ngữ Indo-Aryan? Punjab, Gujarat, Kashmir? Các cậu hiểu không?”

Sau một lúc, nó nhận ra rằng bọn chúng chẳng quan tâm. Rằng bọn chúng không kiếm tìm bài học. Rằng một lần nữa nó lại sai lầm. Vì thế nó hăng giọng rồi thì thào bằng một giọng yếu ớt, ề ề, “Klingon, Wookie, Elvish[31]...”

Chẳng đứa nào hiểu câu nói đùa đó.

Vào bữa trưa, hành lang trường Marlowe đầy bọn trẻ với cổ áo dựng lên, điện thoại di động màu hồng chói, và những cái hộp *bento*[32] chứa đầy *unagi*[33]. Bicé băng quơ đứng bên ngoài thư viện, quan sát đám học sinh đang tán gẫu trong đồng phục Marlowe, giày thể thao màu xám- xanh, quần thung và váy, áo sơ mi trắng quần tít. Bicé cảm thấy thôi thúc muốn quay về nhà. Hay dừng tất cả lại và một mình khám phá ngôi trường. Hay chỉ trốn ở đó thêm vài phút nữa. Bicé ghét đám đông hơn bất kỳ thứ gì. Nó nghĩ sẽ quay trở lại thư viện, dành giờ ăn trưa để đọc sách và giải mã một họ ngôn ngữ khác, có thể là họ ngôn ngữ Mỹ bản địa nào đó. Nhưng rồi từ khóe mắt, nó nhìn thấy Belle đang hấp tấp bước về phía phòng vệ sinh nữ. Quên ngay cái danh sách ngăn ngừa thảm họa của nó về các lựa chọn cho bữa trưa, Bicé có một khao khát lớn hơn tất cả là trách nhiệm với đứa em gái. Nó theo Belle vào phòng vệ sinh, có người lại trong góc khi Belle bước vào một buồng vệ sinh. Cửa vào phòng vệ sinh đột nhiên bật mở lần nữa, và Bicé phải núp sau cửa khi một con bé tóc vàng hoạt bát buộc tóc đuôi ngựa bước vào và bắt đầu gõ cửa từng buồng.

“Tôi ở đây, Mags,” Bicé nghe giọng khào khào của em gái nó phát ra từ một buồng vệ sinh, “Đừng lo, không có ai khác ở đây cả.”

Bicé tự hỏi bọn nó nấn ná trong phòng vệ sinh như thế để làm gì. Chẳng phải Belle nên đi mê hoặc mọi người vào giờ ăn trưa sao? Sự mê hoặc trong phòng ăn của Belle chưa bao giờ là kín đáo. Khi Belle lướt qua khung cửa đôi to lớn, toàn trường quay lại nhìn nó, đánh rớt những miếng sandwich đang ăn dở, bỏ rơi những thanh kẹo và những mẩu đối thoại. Khi Belle tiến về một chiếc bàn, mọi người liền tìm cơ hội, liều lĩnh để được đến gần nó hơn. Belle là thứ gây nghiện tập thể ở Marlowe, thấm vào trái tim toàn trường theo từng cơn gió.

Maggie cố gắng bước vào trong, nhưng trong buồng còn rất ít chỗ. Hai đứa nó để cửa mở tung một cách bất cẩn. Bên trong, Bicé nhìn hai đứa cúi xuống trên túi xách của Belle. Lần lượt, từng đứa thò tay vào túi và bốc ra một tay đầy thuốc. Maggie đột nhiên cười khúc khích, và Belle phải giơ tay bịt mồm để bắt Maggie im lặng. Bicé cảm thấy buồn và sốc, nó tìm cơ hội rời khỏi nơi ẩn náu của mình và trốn vào trong một lớp học trống.

Kể từ cái ngày định mệnh vào cuối tháng Bảy đó, mà theo như cách gọi của bà Wirth là “thứ Sáu thổ tả”, bà Wirth đã không hề đến gần Câu lạc bộ Quần vợt sân tường và Sức khỏe ở Trung tâm Rockefeller, nơi tất cả các quý bà tụ tập sau một buổi chiều lê thê “mua sắm cho đến khi *chúng* đứt!” (“chúng” ở đây là đám phục vụ). Các quý bà thường ngồi cùng nhau tranh cãi việc “săn lùng món hời” khó để đến mức nào, món sinh tố kiwi đầy axit amin khó uống làm sao, và những huấn luyện viên thể hình trông ngon lành thế nào khi họ phô diễn trên máy đi bộ. Thế là bây giờ vào các buổi chiều thứ Sáu, bà Wirth tránh câu lạc bộ sức khỏe như câu lạc bộ chân dài mùa trước. Trên thực tế, trong cái ngày đặc biệt này, bà cũng không khác nhiều so với “các quý bà ăn trưa và nghiền răng”. Bà bước vào cửa hàng Payard Patisserie và chỉ vào món bánh nhân

hoa quả trên kệ thứ ba, món bánh kem mút trên kệ thứ tư, phần lớn món bánh hạnh nhân ở kệ số một, và gần như là tất cả những gì bà có thể xách từ kệ số hai, năm và sáu (trừ món pudding chuối mà bà nghe nói là làm từ kem bơ, một mục “không” trong cái danh sách ăn kiêng không kem bơ). Bà Wirth mua cappuccino không đường cùng với món sandwich tastie, lấy món cannoli “ăn trên đường” đến bàn của mình. Bà đang cố gắng dùng lưới xúc bỏ lớp kem, quảng quạt đồng túi đựng đồ vào mặt những khách hàng khác, thì nhận ra Nicola Vileroy đang ngồi ở một góc hóng mát một mình. Bà vẫy vẫy tay, “Yô hô! Nicola thân mến!”

Vileroy không quay lại.

Bà Wirth trề môi và bước thẳng tới, “Nicola? Nicola!”

Madame Vileroy ngồi ở một bàn trống, nhìn trần trần vào một mảng tường trống, dường như không hề chú ý đến ai. Mụ không nháy mắt, và bên dưới chiếc váy đen vừa vặn được trang điểm bởi đăng ten khâu bằng tay, ngực mụ dường như không hề nhấp nhô theo hơi thở như những người bình thường. Mụ trông như thể bị tâm thần phân liệt. Bà Wirth ngồi ngay trước mặt mụ. Nhưng dường như Madame Vileroy không nhận thấy sự có mặt của bà, hay bất kỳ điều gì khác.

“Nicola thân mến. Cô không định chào hỏi sao?” Bà Wirth vẫy vẫy tay trước mặt mụ, “Cô có muốn dùng nửa phần cannoli của tôi không?”

Không có câu trả lời. Bà Wirth với tay chạm vào tay Vileroy. Nó lạnh như một tảng hầm rỗng tuếch. Bà Wirth khê véo Vileroy, rồi lại cố véo lần nữa mạnh hơn. Bà cầm móng tay vào lớp da trên mu bàn tay Vileroy, nhưng không có phản ứng gì. Như thể Madame Vileroy không có cảm giác gì, không nghe, không thấy, không ngửi, không nếm được gì. Mụ như mất tất cả các giác quan - tất cả những cảm nhận tốt và xấu về thế giới.

Madame Vileroy bừng tỉnh và nhìn thấy bà Wirth đang lấy một cái nĩa chọc vào tay mụ.

“Ồ!” Bà Wirth kêu lên, rút cái nĩa lại. “Cô không sao chứ? Tôi đang định gọi xe cứu thương đấy.”

“Không cần,” Madame Vileroy nói, cố nở một nụ cười tỏ ra bối rối. Kể từ khi bà Wirth biết mụ, đây là lần đầu tiên bà thấy mụ trong tình trạng như vậy. Vileroy đặt một tay lên búi tóc, nhìn xung quanh như thể tự hỏi mình đang ở đâu, rồi tóm lấy ly cappuccino không đường đang bốc khói của bà Wirth và uống một hơi hết sạch.

“Nicola, bạn yêu quý, cô có sao không? Cô làm tôi sợ gần chết,” bà Wirth nói.

Gương mặt Madame Vileroy dần dần tan ra thành nụ cười đầy mặt ngọt. “Thêm ít chocolate chứ?” Mụ mời người bạn mới. Dần dần, bà Wirth quên mất cơn sốc của mình và trở nên mê mải trước sự hiện diện đầy ma thuật của người đàn bà trước mặt.

“Chà, thực sự là tôi không nên. Chocolate đã phủ đầy bánh ngọt của tôi rồi. Mặc dù rất cám dỗ...”

“Ai cấm bà thi thoảng đầu hàng trước cám dỗ một lần chứ? Như chúng tôi nói ở Paris, *Tout en moderation, mime moderation*. Mọi thứ đều phải vừa phải, ngay cả sự vừa phải.”

“Ồ, ồ,” Bà Wirth nói. “Phải, chà, trong trường hợp đó...”

Bà Wirth cố gọi bồi bàn, nhưng không ai chú ý đến bà ta. Madame Vileroy khê ho vào tay. Đột nhiên một anh chàng bồi bàn đẹp trai bê một tách trà Darjeeling và món tráng miệng ưa thích của bà Wirth ra. Đó là một miếng bánh Devil’s Food. Thật lạ, bởi vì nhà hàng không phục vụ

bánh Devil's Food. Bà Wirth chỉ ngồi đó, không thốt nên lời, trong khi anh chàng bồi bàn đem cho Madame Vileroy một miếng bánh nhân táo đỏ và một tách trà Earl Grey. Madame Vileroy cầm nĩa lên. Mụ nhìn cái bánh một lát, rồi ném cho anh chàng bồi bàn một cái liếc mắt, anh ta vội vã bỏ miếng mâm xôi ở trên cái bánh đi. Trong khi bà Wirth cố gắng nghĩ và tìm ra lời giải thích hợp lý cho những gì vừa mới xảy ra, thì Madame Vileroy nhẩn nại và chậm rãi ăn chiếc bánh của mình, trầm ngâm nhấp trà, nghĩ rằng một buổi chiều đáng chán có thể trở nên vui vẻ hơn bởi những tội lỗi không mời mà đến.

“Cô đang làm gì ở đây?” Bà Wirth hỏi.

“Chỉ là tìm một món quà cho Valentin thôi.”

“Ồ! Sinh nhật thằng bé à?”

“Không.”

Bà Wirth chờ, nhưng không có thêm thông tin nào nữa.

“Genevieve, bạn thân mến,” Madame Vileroy nói sau khi dừng lại một lát, “tôi nghe nói con trai bà đang thi đấu trong giải golf.”

“Ồ, phải!” Bà Wirth rạng rỡ. “Connor của tôi luôn chiến thắng. Nó giỏi lắm.”

“Tôi biết,” Madame Vileroy ngọt ngào, “Tôi đã đến buổi tập hôm trước. Đến xem Christian.”

“Tuyệt.” Bà Wirth cắn một miếng bánh.

“Tôi thấy lo lắng. Connor trông hơi... lơ đãng.”

Bà Wirth ngẩng lên khỏi chiếc bánh, “Ý cô là gì?”

Madame Vileroy nhún vai, “Như có ai đó đã hút sạch sinh lực ra khỏi người thằng bé...”

Lúc này thì bà Wirth đã trở nên lo lắng, “Tôi có nên đưa nó đến bác sĩ không?”

“Ồ, tôi chắc là không nghiêm trọng đến thế,” Madame Vileroy nói, “bọn thiếu niên bây giờ lúc nào chẳng mệt mỏi. Tôi chỉ hi vọng là nó không đột nhiên hôn mê trong cuộc thi thôi.”

Bà Wirth gượng nở một nụ cười lo lắng. Madame Vileroy chờ đợi. Mụ yêu sự im lặng không thoải mái.

“Bánh ngon thật,” bà Wirth đánh trống lảng.

“Mmmm.” Madame Vileroy chờ đợi. Không cần phải ép người khác bằng cách đào sâu không cần thiết. Bà Wirth sẽ sớm tự nguyện lộ ra những món ngon hữu ích thôi.

Đột nhiên, bà Wirth nghĩ ra thứ để nói, “Thomas cũng chơi golf, cô biết đấy. Và bố thằng bé, Charles, cũng sẽ đến.”

“Ồ?”

“Phải. Charles là một người đáng mến, và có trái tim nhân hậu. Charles làm cho một tổ chức chuyên phát tiền cho các gia đình nghèo ở Thổ Nhĩ Kỳ. Tổ chức này do một nhà từ thiện người Thổ Nhĩ Kỳ giàu có tên là Yamin lập ra. Nghe nói ông Yamin này đã lâm vào nợ nần khi sáng lập

ra tổ chức tài chính nhân đạo này. Và Charles đang giúp ông này giải quyết vấn đề nợ nần “.

“Ừm,” Madame Vileroy nói, “Chà, chuyện này thật thú vị, Genevieve, nhưng tôi phải đi rồi.”

Bà Wirth đang nhấp một ngụm trà, vội nuốt mạnh xuống và nói, “Ồ!” như thể rất thất vọng.

“Tôi phải chuẩn bị một món quà.” Madame Vileroy nháy mắt với bà bạn mới.

“Phải rồi, quà của Valentin.” Bà Wirth nói. “Cô sẽ tặng thằng bé cái gì?”

Nicola Vileroy nghiêng đầu, nheo mắt về suy tư trước người phụ nữ già nhạt nhẽo nhưng giao thiệp rộng, rồi nói đơn giản, “Một thứ làm cho nó say mê và vui sướng. Một thứ hoàn toàn siêu thực chắc chắn sẽ tóm lấy trí tưởng tượng của nó và không chịu thả ra.”

“Ồ, Nintendo[34], dễ thương làm sao!” Bà Wirth kêu ré lên trong lúc Madame Vileroy xoa xoa cái đầu đau nhức của mình và lặng lẽ gọi một cốc đôi cà phê - rồi rời khỏi.

Nicola Vileroy tận hưởng các buổi tối một mình. Trong khi bọn trẻ ngủ, mẹ lướt qua ngôi nhà và nhìn chúng. Mẹ vô hình, bước chân không gây ra tiếng động, hơi thở không tạo ra hơi ẩm. Mẹ chỉ đơn giản lướt xuyên qua phòng của bọn trẻ, như một bà mẹ thận trọng canh gác cho các con và lên kế hoạch cho ngày tiếp theo. Thường thì bọn trẻ đều ngủ say, và mẹ bảo mẫu còn lại trong thế giới riêng của mình. Mẹ không phải đứng thẳng người, giữ dáng vẻ quyền uy của mình. Mẹ hơi cúi xuống. Búi tóc vàng của mẹ còn lâu mới gọn gàng, những xúc tu của mái tóc rối bù xù ra mọi hướng. Con mắt đóng dấu của mẹ không ánh lên màu xanh dương như ban ngày, mà rực lên và làm người khác khiếp sợ trong thứ ánh sáng lơ mơ khủng khiếp của bóng đêm vĩnh cửu bao trùm ngôi nhà. Trong bóng đêm của ngôi nhà, không có âm thanh nào ngoại trừ tiếng đập cánh của vài con sâu bướm và tiếng thở của những đứa trẻ đang say ngủ. Nhưng tối nay, khi mẹ bảo mẫu thực hiện các vòng thơ thần của mình, khi những ngón tay dài lượn lơ bên trên cơ thể xinh đẹp của Belle, chỉ một chút nữa là chạm vào cô bé, mẹ bỗng nghe thấy tiếng động, một thứ gì đó trước đây mẹ chưa từng nghe thấy, vọng đến từ bên kia phòng.

Madame Vileroy quay lại nhìn về phía giường của Biché, mẹ nghe thấy cô bé đang thì thào, trùm kín đầu chiếc khăn trải giường màu xám. Nói chung, âm thanh khi bọn trẻ làm nhảm trong lúc ngủ, âm thanh từ những cơn ác mộng của chúng hầu như không làm mẹ bảo mẫu xúc động. Nhưng tối nay có điều gì đó thật khác lạ. Mẹ di chuyển về phía giường Biché. Đầu tiên mẹ nghe được một từ, sau lại một từ nữa. Tiếng thì thầm bằng một ngôn ngữ khác. *Bà ta ở gần. Bà ta ở quá gần.* Tay Vileroy run lên khi mẹ chồm qua vật lùm lùm nhỏ màu xám - thân hình gầy gò của Biché. Mẹ với tay để chạm vào nó, bàn tay xương xẩu run run của mẹ chỉ cách lưng nó vài phân. Nhưng rồi không nói một lời nào, mẹ rút tay lại và lướt ra khỏi phòng, mẹ ưỡn thẳng lưng, tư thế đầy quyền uy, tâm trí mẹ hướng đến ngày tiếp theo. Mẹ còn phải nghĩ đến món quà mới cho Valentin. Còn Biché, mẹ không còn món quà nào cho nó nữa, bởi vì mọi bảo mẫu giỏi đều biết, quá nhiều quà sẽ làm hư bọn trẻ, và ai còn muốn một đứa trẻ nằm ngoài tầm kiểm soát của mình như thế?

Chương 13: CỬA SỔ TRẮNG

“Không, William, chúng ta không độc ác. Chúng ta không đánh cắp chỉ để chơi đùa. Chúng ta không phải là những kẻ lập dị duy nhất ghét con người, nếu không người sẽ không bao giờ có ta - quý bà bóng tối cho những bản sonnet của người - quá tử tế với người. Không phải thế sao, William? Ta không phải kẻ tàn ác. Chúng ta tạo ra những kẻ tàn ác. Toàn bộ nền văn minh đặt trên vai của một số kẻ. Như người mẹ đầu tiên của thuở khai thiên lập địa, chúng ta là mẹ của những kẻ đầu tiên cùng hàng ngũ - và chúng ta cũng là những người giỏi nhất. Thứ bậc được tính theo tình chị em. Có thể là số phận - ta nghĩ như vậy thì hay hơn - đã tạo nên nhóm những chị em có định mệnh phải gắn với nhau.”

“Những chị em định mệnh... đó chỉ là một giấc mơ.”

“Không, William. Không có giấc mơ nào. Không phải là mộng. Người phải tin thế. Một ảo tưởng không thể thật được như thế. Nó không thể khơi nguồn cảm hứng để người viết được những vở kịch nổi tiếng - những vở kịch làm người trở nên vĩ đại, chứ không chỉ đơn thuần là con trai của một đồ tể.”

“Đang làm gì ở đó thế?” Valentin hỏi, miệng cắn một miếng đào còn xanh và ngồi xuống cùng Bicé tại chiếc bàn giữa nhà.

“Chỉ đọc thôi,” Bicé nói. Bao quanh nó là một chồng những trang giấy nguệch ngoạc những ký tự không thể đọc nổi, “đang cố phân tích bài viết này.”

Valentin liếc qua vai Bicé và thả người xuống ghế tựa, “Cậu không bao giờ thấy chán với việc đọc sao?”

“Có bao giờ cậu thấy chán với việc viết lách chưa?”

“Ừ, nhưng ít nhất thì chuyện đó cũng có mục đích. Chính xác thì cậu đang làm gì thế? Ý tôi là, cậu nên tìm một mục tiêu gì đó. Cậu thậm chí còn thông minh hơn Victoria.”

“Cảm ơn.”

“Nghiêm túc đấy. Tại sao không chứ?”

Bicé muốn nói cho Valentin nghe tất cả những gì nó cảm thấy, rằng nó ghét nơi này như thế nào, rằng nó không có nơi nào khác để đi ngoại trừ được tự do đi lại trong tâm tưởng. Rằng được nhận nuôi không có gì tốt đẹp nếu cuối cùng ta lại cô độc. Có thể Val hiểu rằng nó chỉ cần một nơi nào đó để đi, nhưng khả năng đó sẽ không bao giờ xảy ra. Val đang vui vẻ. Val không biết được cảm giác có chị em sinh đôi và rồi đột nhiên lại không có nữa là như thế nào. Nhưng Bicé không nói với Val bất kỳ điều gì. Nó chỉ mỉm cười và nói “Cảm ơn” một lần nữa.

“Sao không đi làm gì đó với Belle và bạn của nó? Belle giờ đã biết tất cả mọi người,” Valentin vẫn kiên trì.

Bicé nhún vai, “Không, nó không thích tôi luẩn quẩn bên cạnh.”

Valentin nhìn thấy vẻ đau đớn trên mặt Bicé, nhưng vẫn cố thêm một chút, “OK, tôi hiểu Belle

quá bận rộn và Bicé không muốn thờ thần với Vic, nhưng không tốt chút nào khi *lúc nào* cũng chỉ có một mình.”

“OK, có lẽ sau này tôi sẽ thử làm theo lời cậu.” Bicé nói, rồi quay trở lại đọc sách.

Trong vài giây, Val chỉ nhai nhai và nhìn Bicé chăm chăm, “Gần đây cậu có nhận thấy điều gì ở Vileroy không?” Valentin hỏi.

“Hử?”

“Chỉ là bà ấy quá... bí ẩn... quá khó hiểu.” Valentin thở dài thườn thượt.

“Có vẻ giống tôi.”

Valentin nhìn Bicé tiếp tục đọc. “Ừ, tôi nghĩ vậy”, Val nói. Rồi mặt nó xị xuống và nó bắt đầu chọc chọc vào quả đào, “Bicé, có muốn nghe một câu chuyện thực sự hay ho không?”

Bicé ngẩng lên.

Valentin ghé sát tới.

“Tôi có một chuyện hay hơn bất kỳ thứ gì trong cuốn sách đó,” Val thì thào.

Bicé nhìn Val nhưng vẫn giữ im lặng. Nó cảm thấy như thể nó đã chờ đợi câu chuyện này cả ngày rồi. Dường như nó đã từng nghe chuyện đó trước đây. Có lẽ nó đã nghe câu chuyện đó lặp đi lặp lại bằng cả trăm cách khác nhau, trong hàng trăm phiên bản thực tế giống y như nhau mà nó không được phép nhớ. Có lẽ cả lần này nữa, cũng chỉ là một câu trả lời tạm thời cho tất cả những câu hỏi của Bicé.

“Bicé có muốn nghe không?” Val hỏi, mắt nó thật buồn, “Tôi có nên kể cho cậu nghe không nhỉ?”

Bicé gật đầu.

“Ngày xưa ngày xưa,” Val bắt đầu, với tất cả vẻ kịch tính thường thấy ở nó, “có một người mẹ xinh đẹp cùng năm đứa con...”

Bicé khẽ khúc khích. Valentin tiếp tục.

“... năm đứa trẻ u buồn, không được yêu thương, đầy bất hạnh.”

Bicé ngừng cười. Valentin không còn cố đùa nữa. Bicé chưa từng thấy Val trông buồn như thế bao giờ. Cô bé cựa quậy trên ghế.

“Dĩ nhiên là có một đứa được yêu quý nhất, rồi một đứa mà người mẹ đã hứa sẽ yêu quý... *Cậu bé* là người ít được yêu quý nhất trong bọn trẻ.”

“Valentin...” Bicé nắm lấy tay Valentin. Nó không còn quan tâm nhiều đến câu chuyện nữa, “Đừng nói những chuyện như thế.”

“Cậu có nhận thấy bà ấy đã không còn đối xử với tôi giống... như trước nữa?”

Theo những gì Bicé có thể nhớ, Vileroy đã luôn đối xử với Valentin theo kiểu khuyến khích nhẹ nhàng, khinh khỉnh, vờ ve vãn không đứng đắn với mối quan hệ giữa bảo mẫu và một đứa trẻ.

Valentin bốn cột với ý nghĩ kể cho Bicé nghe tất cả những gì về Vileroy mà nó từng biết. Vileroy đã đến nhà nó ở Pháp. Người đàn bà xinh đẹp đó đã bí mật gặp nó và hứa sẽ thay thế người mẹ để không chung thủy của nó. Nó có thể kể cho Bicé tất cả những điều này và rồi chỉ cần quay ngược đồng hồ lại. Nhưng giờ nó quá mệt mỏi. Nó muốn có một cuộc trò chuyện mà ai đó sẽ nhớ được. Nó muốn nói điều gì đó mà sẽ không bị biến mất vào trong một nếp gấp nào đó của thời gian. Một điều gì đó trong nó muốn Bicé giữ lại tất cả những gì nó sẽ nói với cô bé, ít nhất là trong vài ngày.

“Bà ấy không còn yêu tôi nữa.”

Bicé chỉ vỗ nhẹ lên tay Valentin, “Tôi không tin,” Bicé không giỏi trong việc nói dối nhưng cũng tỏ ra đủ thuyết phục và làm Valentin mỉm cười.

Vài ngày trước đó, Madame Vileroy đã tặng Valentin một món quà - một căn phòng mới, như mẹ đã tặng cho những đứa khác. Lúc đầu Valentin nghĩ mẹ sẽ có một thỏa thuận mới để đổi lại như mẹ vẫn luôn làm thế. Nhưng không. Căn phòng này là một món quà - chỉ đơn thuần là một món quà mà không có ràng buộc gì. Valentin nghĩ chuyện này thật lạ, nhưng nó không thích nghĩ về động cơ của Madame Vileroy. Điều đó quá khó. Mẹ bảo với nó rằng căn phòng sẽ giúp nó phát triển năng lực của mình lên mức cao hơn nhưng nó sẽ phải thận trọng. Căn phòng có thể làm tổn thương từng bộ phận trong cơ thể nó từ trong ra ngoài. Hay có thể làm cho nó mắc kẹt mà không thoát ra được. Mẹ nói tất cả những điều đó với nó bằng một vẻ quá sức kịch, hai mắt mẹ lấp lánh khi mẹ khoác vai nó và thì thào về sự nghiêm trọng của món quà.

Sử dụng căn phòng này đôi khi đem lại cảm giác siêu thực - thậm chí không thực, như một giấc mơ. Nhưng không đếm xỉa tới tất cả những chuyện này, nó phải dẫn tới vì căn phòng là món quà cho người tài giỏi nhất trong bọn trẻ. Và nó không bao giờ được thắc mắc chuyện có thể làm gì với căn phòng. Cho đến lúc này, Valentin đã sợ việc dùng căn phòng đó.

Những bức tường trong căn phòng chỉ có một màu trắng toát như những cánh đồng chìm trong tuyết. Valentin bước vào căn phòng hoàn toàn trống rỗng - vừa thực vừa ảo. Thứ duy nhất hiện diện trong đó là một khung cửa sổ ở chính giữa bức tường đối diện cửa phòng - một khung cửa sổ khung gỗ màu trắng hoàn hảo, được phân thành bốn phần với những tấm ván màu trắng giống nhau vuông góc ở chính giữa. Khung cửa sổ được chia làm bốn như thế, là nguồn sáng duy nhất trong khoảng hư không bao la, gợi cho Valentin nhớ lại con mắt bị đóng dấu. Nhưng khác hẳn. Dễ chịu hơn. Nó trông giống khung cửa sổ của ngôi nhà thôn quê hoàn hảo, và nếu như ta nheo mắt đủ mạnh, nhìn xuyên qua màn sương mù sẽ thấy một vật hoa hướng dương và một hàng rào bằng cọc phía sau. Ngôi nhà hẳn sẽ là một nơi tuyệt vời để lớn lên, một nơi tuyệt vời để khám phá.

Qua khung cửa sổ không có chỗ nào để chống tay lên, Valentin nhìn chăm chăm hàng cây cứng cáp, ghềnh xích đu treo lơ lửng từ một cành cây, ngon đồi uốn lượn. Người ta gần như có thể nghe thấy tiếng đá hát ca. Chỉ cần nhìn là Valentin phân biệt được thứ gì là thật, thứ gì là ảo. Và cái này không phải là ảo. Chỉ ít thì nó cũng không nghĩ thế, mặc dù đầu nó đau nhức khi đứng trong phòng. Nó tự nhủ đây không phải là quang cảnh ảo. Nhưng chắc chắn khung cảnh bên ngoài khung cửa sổ màu trắng mà nó đang thấy không phải là con phố bên ngoài ngôi nhà của họ ở New York.

Valentin đặt ngón tay lên bậu cửa sổ. Màn sương mù bắt đầu lay động và thấm qua lớp kính. Đằng sau màn sương, Valentin có thể nhìn thấy những bức tường làm bằng gạch bùn. Nó có thể thấy khung cảnh bên ngoài đang thay đổi. Khi nó nhìn quanh, căn phòng mà nó vừa bước vào đã biến thành rừng, sàn nhà dưới chân nó đã chuyển thành cỏ. Giờ nó đang đứng bên ngoài

một khung cửa sổ khác, nhìn vào một túp lều hoàn toàn lạ lẫm. Một giây trước, nó đứng trong một căn phòng trắng toát ở New York. Giây sau, nó lại có thể đang đứng trước bất kỳ ô cửa sổ nào trên thế giới, bởi vì đây chính là ô cửa sổ nhìn ra thế giới, mọi ô cửa sổ đã từng tồn tại trong quá khứ hoặc đang tồn tại. Nó nhắm mắt lại, siết chặt nắm tay. Khi nó mở mắt ra lần nữa, căn phòng đã lại trở nên trắng toát, y như trước. Nó đã quay vào trong ô cửa sổ của căn hộ ở New York trở lại, nhìn ra ngoài những bông hoa hướng dương và dãy hàng rào bằng cọc ảo.

Valentin quay lưng bước ra ngoài, tin bằng cả trái tim và tâm hồn rằng căn phòng này có thể giúp nó hòa quyện thời gian và không gian theo những cách mà món quà cũ của nó không bao giờ có thể. Giây phút bước ra khỏi căn phòng, Valentin cảm giác như thể nó đã bị một đồng gạch táng vào mặt. Như thể nó đã ngủ thiếp đi và giờ giật mình choàng tỉnh hay giống như nó vừa bước ra khỏi một màn sương mù. Không hiểu sao, ra khỏi căn phòng cảm nhận của nó về mọi thứ lại trở nên khác hẳn. Nó rũ bỏ cảm giác kỳ lạ này và tiếp tục bước tới. Bài kiểm tra đã có tác dụng. Mặc dù Madame Vileroy đã chỉ cho nó cách sử dụng căn phòng, nhưng lúc đầu nó vẫn cảm thấy hơi sợ hãi. Mẹ đã nói với nó phải làm gì, phải đem theo cái gì, và trông chờ điều gì.

Nhưng nghi ngờ cũng chẳng đau đớn gì. Giờ đây để làm cho bất cứ thứ gì trở nên là thật, nó biết là nó cần phải có quần áo thật phù hợp.

Valentin gần như chạy như bay qua phòng sinh hoạt chung, nơi Victoria đang đọc sách. Nó lao về phòng, vói xuống gầm giường và lấy ra một chiếc quần múa ba lê nam bó chặt mà nó đã lấy cắp từ phòng khiêu vũ của Marlowe. “Không thể tin được mình đang làm việc này,” nó nói. Nó ép mình vào trong cái quần bó, rồi túm lấy cái áo sơ mi trắng. Nó mở tung cúc áo, mặc áo vào, nhét đuôi áo vào trong cạp cái quần bó, và buộc một cái khăn cashmere màu be mà nó đã lấy từ phòng Belle quanh thắt lưng. Nó nhìn vào gương. Trông nó thật kỳ cục. Nó chỉ phải giả vờ là một đứa ngớ ngẩn hay lêu lổng trong làng. Trên đường quay trở lại căn phòng có cái cửa sổ, nó mải sửa cái khăn cứ liên tục trượt xuống nên không nhận ra Victoria đã lên ra hành lang.

“Cậu đang đi đâu đấy?” Victoria hỏi. “Và cậu đang mặc cái gì thế?”

“Tôi không có thời gian nói chuyện đâu, Vic. Tôi có việc phải làm.”

Victoria tăng tốc đi theo Val. Valentin cứ nhìn về phía sau. Nó có thể cảm thấy Victoria đang gian lận tìm cách đọc ý nghĩ nó trong khi nó cố gắng trốn tránh.

“Cậu sẽ quay lại đó,” Victoria nói, rồi cô nàng im lặng thêm vài giây nữa. Valentin cố gắng đóng những ý nghĩ của mình lại, nhưng Vic quá nhanh, “Căn phòng mà bà ấy cho cậu - đó là những gì nó làm được, đúng không? Làm sao cậu biết được nó sẽ có tác dụng? Khi nào cậu quay lại? Bà ấy có biết cậu sẽ làm chuyện này không?”

Valentin tiến đến cửa phòng, Victoria liền theo sau.

“Đưa tôi đi cùng cậu!” Vic rên rỉ, “Tôi cũng muốn đi, Valentin. Đưa tôi đi với.”

“Cái gì?” Valentin xoay người lại.

“Tôi biết cậu đang làm gì, Valentin. Bộ trang phục kỳ cục này dường như thích hợp ở thời Trung Cổ hay Phục Hưng gì đó, đúng không? Trước hết, có khoảng mười điều không ổn với nó. Thứ hai, cậu không thể đánh lừa tôi. Chỉ có một người trong thời kỳ đó mà tôi nghĩ là cậu muốn gặp.”

“Thực ra thì có khoảng một triệu người đấy.”

“Câu nghĩ cậu có thể gặp Shakespeare. Và tôi cá là cậu đủ ngớ ngẩn để chọn khoảng thời gian khi ông ấy đã trở nên nổi tiếng.”

“Tôi phải đi. Tôi muốn biết đến chết đi được liệu có phải ông ta thực sự được tán dương vì những tác phẩm của Marlowe[35] không.”

“Sao chuyện đó lại quan trọng?”

“Nó quan trọng với tôi, được chưa? Đi chỗ khác đi.”

“Không, tôi cũng muốn đi.”

“Tại sao?”

“Bọn mình không phải là những đứa duy nhất có bảo mẫu, cậu biết đấy. Rất nhiều người khác cũng có - những người nổi tiếng.”

“Làm sao cậu biết?”

“Tôi biết rất nhiều điều mà cậu không biết.”

“Kể tên năm điều xem.”

“Thuyết thống nhất lớn, luật thuế, hệ nhị phân, thủ đô của Azerbaijan, và cách vận hành máy kéo.”

“Được rồi, ai khác nữa có bảo mẫu giống bọn mình.”

“Nữ hoàng.”

“Thật sao?”

Victoria gật đầu háo hức.

“Ngay cả nếu người có bảo mẫu, thì làm sao cậu gặp được người? Người là nữ hoàng đấy.”

“Tôi không muốn gặp người, đồ ngu. Tôi muốn gặp vị bảo mẫu.”

“Tại sao bà ta phải nói cho cậu biết chứ?”

“Bởi vì tôi có một thứ cho bà ta. Tôi biết tương lai của bà ta.”

“Bà ta không biết tương lai của chính mình sao?”

“Không ai có thể du hành đến tương lai, Valentin.”

Valentin bật cười, “Quá tệ,” nó nói, “bởi vì tôi biết một điều mà cậu không biết.”

“Là gì?”

“Là cậu sẽ không đi cùng tôi.”

Victoria tiếp tục nói, nhưng Valentin phớt lờ cô nàng. Nó nhắm mắt lại lần nữa. Giọng Vic đột nhiên biến mất. Khi mở mắt ra, nó đang đứng một mình trước cửa phòng. Victoria vẫn đang ở

trong phòng sinh hoạt chung, đọc sách. Nó đã quay lại ngay trước khi nó chạy ra khỏi đó và làm Vic chú ý. Trong một giây, Valentin cho phép bản thân ngẫm nghĩ về cảm giác khác nhau khi sử dụng món quà đầu tiên để quay ngược thời gian và khi sử dụng căn phòng - không phải là cân đồng hai cảm giác với nhau, mà chỉ vì hai cảm giác đó hoàn toàn khác nhau. Valentin đẹp ngay ý nghĩ đó, quay người, rồi bước vào phòng. Nó không hề xem xét đến khả năng căn phòng có thể là một cái bẫy, một cách mà Vileroy dùng để phá hỏng tâm trí nó - bằng một giấc mơ hay ảo giác. Ngay khoảnh khắc nó bước vào phòng, cảm giác mơ hồ lại bao trùm tâm trí nó, chỉ một phần nhỏ lại say ngủ.

Nó bước về phía cửa sổ và cảm thấy chiếc đồng hồ trong túi áo. Căn phòng trắng lại trở thành khu rừng. Phía bên kia cửa sổ lại trở thành phía trong một túp lều. Valentin với tay và nhẹ nhàng tháo chốt cửa sổ. Căn phòng ngập tràn không khí trong lành và mùi vị từ một kỷ nguyên khác. Thịt lợn nướng. Hạt hồi khô và vỏ cam. Một chiếc áo choàng lông ướt mưa đang khô dần. Valentin đặt một chân lên ngưỡng cửa và nhấc mình qua. Khi đã bước vào trong, nó xoay người nhìn qua ô cửa sổ. Nó có thể thấy bên ngoài. Đó là một khu rừng nguyên sơ hoàn hảo - một con sóc đang nhảy múa trên một cành cây; một chiếc lá nhẹ nhàng lướt xuống.

Valentin đi qua đầu kia ngôi nhà. Một cái nồi đen đang treo trên bếp lửa, hầm món thịt gì đó. Một chiếc ghế tựa bằng gỗ đặt cạnh chiếc bàn nhỏ, trên đó Valentin nhìn thấy vài lá thư chưa viết xong. Ở đầu một lá thư, nó đọc thấy, "Ngày 15 tháng 6 năm 1599." Nó thò tay vào túi và lấy ra chiếc đồng hồ cũ gi. "Đã đến lúc đối thoại với thiên tài." Valentin bước ra ngoài nhà, đi xuống con đường mòn lát gạch dọc theo hàng tulip, hướng về phía nhà trọ ở Stratford-upon-Avon.

Trong một giây, Valentin có một cảm giác là lạ về Victoria. Ở New York, Vic đang ngồi trong phòng sinh hoạt chung, tự hỏi cả ngày hôm nay Valentin định làm gì. Valentin biết những gì đang xảy ra với Vic. Nó có thể nhìn thấy, như cách mà một người trong mơ có thể thấy những người ở bên ngoài. Nó thắc mắc về cảm giác kỳ lạ này - trước đây nó chưa bao giờ có cảm giác đó. Nhưng rồi nó bỏ qua, cho rằng đó là một phần năng lực của căn phòng. Món quà này thật quá tuyệt diệu. Và chuyện này *phải* có thực. Valentin biết điều đó bởi vì nó biết mọi điều dối trá, và Madame Vileroy đã bảo với nó rằng kẻ dối trá giỏi sẽ không bao giờ bị lừa dối.

Victoria chọn một cuốn sách trên cái kệ xếp đầy những cuốn sách bìa da - có cuốn mà mọi thư viện đều có, nhưng cũng có cuốn chỉ có một bản duy nhất ở đây. Vic đang đọc cuốn *Lịch sử thế giới: đang được cập nhật*, một cuốn sách dày mà Valentin thấy Madame Vileroy đọc đi đọc lại. Với Valentin nhiều đoạn trong cuốn sách viết quá chi tiết đến mức mệt mỏi, nhưng nếu để tìm kiếm những giai thoại thú vị thì cuốn sách rất hữu ích. Có lẽ Victoria định đưa vài giai thoại có trong cuốn sách vào bài hùng biện.

Đoạn văn mà Vic đang đọc viết như thế này:

*Ngày hôm đó là một ngày yên bình với Shakespeare. Sáng sớm đọc sách, dùng bữa với món xúc xích và dăm bông ướp đường, sau đó tản bộ qua thung lũng như mọi ngày. Đầu giờ chiều, William ghé thăm ông chủ quán trọ James Stafford, cô con gái Melissa của James đang bị nhốt trong phòng riêng vì đã để cho John Harding nắm tay. Mối hận thù lâu đời giữa hai ông bố là nguyên nhân chia cắt đôi tình nhân trẻ. Nhờ lời gợi ý của một người quen trẻ tuổi mà William vội về nhà để viết vở kịch tiếp theo, vở **Người con gái xinh đẹp của ông chủ quán trọ và người yêu (mặc dù hai gia đình cấm cản)**.*

Ngay sau khi chồm qua vai William và thì thào, "Nó sẽ làm nên một câu chuyện hay tuyệt vời," Valentin nhận ra rằng có lẽ bằng cách nào đó nó đã thay đổi tiến trình của lịch sử. Ngay sau khi nói, một phần nhỏ trong nó - cái phần trong mơ đang nhìn Victoria ở phòng sinh hoạt chung - nắm được đại ý những gì Vic đọc và biết rằng nó chịu trách nhiệm về điều đó. Nó chỉ muốn bắt chuyện. Nó đã ngồi ở quầy bar, nghe lỏm được những lời huênh hoang của lão già to béo về

chuyện John Harding đang quấy rầy con gái lão. Valentin chỉ muốn tự giới thiệu. Nhưng ngay khi nó vừa mở miệng, Will đã cáo từ và vội bỏ đi.

Vào chính khoảnh khắc đó, Valentin đột nhiên cảm thấy một cơn đau ở lồng ngực, như thể trái tim nó ngừng đập và trật nhịp trong một tích tắc. Ngay lập tức nó nhắm mắt lại. Quán trọ bắt đầu tua lại. William quay trở lại quầy bar, liên tục phun bia vào cái vai và đảo ngược mắt trước lão già. Valentin mở mắt ra, và lão già lại bắt đầu gào lên, điều gì đó về “thằng Harding trác táng”. Lần này Valentin không nói gì.

Ở New York, Victoria không nhận thấy rằng giữa khoảnh khắc nó chớp mắt, những từ ngữ trong cuốn sách đã hoàn toàn thay đổi. Toàn bộ lịch sử đã thay đổi và lại tiếp tục khác đi, và Shakespeare chưa hề hoàn thành vở kịch dài đó. Xuyên qua thời gian và không gian, không hiểu sao Valentin có thể nhìn thấy mọi việc diễn ra, nhưng nó lại không tự hỏi mình vì sao.

Valentin ở lại quán trọ - mà không hề tự giới thiệu - cho đến khi nó chắc chắn Will đã về đến nhà. Nó quyết định chỉ đến thăm William và giả vờ mình là một địa chủ từ Orkneys. Lúc nó rảo bước ngược lên con đường mòn, dọc theo hàng tulip thì đã là giữa buổi chiều. Nó ngắt một bông hoa để tặng cho cô người hầu xinh xắn mà nó gặp trên đường. Rồi nó nhặt một viên đá và quăng viên đá nảy trên mặt hồ. Và khi đến trước cửa nhà, gõ cửa đến lần thứ ba, nó nghe thấy tiếng người, “Tôi đến đây, đến đây,” và suýt bị đánh ngã bởi một lực mạnh đập vào ngực.

Nó nhắm mắt lại ngay lập tức và quay trở xuống con đường mòn. Có phải là do bông hoa? Mặt hồ? Lần gõ cửa thứ ba? Dù là gì thì cái đó cũng làm thay đổi điều gì đó. Một sợi trong mảnh vải lịch sử thế giới đã bị giắt đứt. Bất kỳ điều gì nhỏ nhoi cũng có thể gây ra chuyển động cho hàng loạt những sự kiện mà dần dần chúng sẽ thay đổi tương lai của quá khứ. Valentin đáng lẽ phải quay trở lại và thử lần nữa. Đáng lẽ nó phải tiếp tục thử cho đến khi nó có thể tránh được bất kỳ điều gì đã làm cho dòng thời gian gọn sóng.

Victoria ngẩng lên khỏi cuốn sách, và cái giá sách làm nó chú ý. Trông như thể một cuốn sách đang mỏng dần đi, như thể một tiểu sử nào đó đã trở nên ngắn lại. Một cuốn sách khác đang trở nên bớt mòn hơn, có lẽ bớt quan trọng hơn đối với nền văn học. Rồi khước mắt nó thấy điều đó xảy ra. Toàn bộ một cuốn sách dường như biến mất. Victoria lắc đầu. Việc đọc sách quá nhiều đang làm đầu nó rối loạn. Rồi nó quay lại với cuốn sách trên tay.

Valentin nguyên rửa và đá bay ngọn của từng bông tulip.

Phía sau cái đầu đang cúi xuống của Victoria, thêm bốn cuốn sách nữa mờ đi và biến mất.

Valentin cứ tiến hành rồi lại xóa đi cuộc đi bộ ngó ngán đến hơn chục lần. Nó đã thử tất cả mọi cách mà mình có thể nghĩ ra, nhảy lên con đường mòn, lên trốn ra sau nhà, gào lên từ xa cả trăm mét. “Mẹ cha nó,” nó hét. “Lão ta chả giỏi đến thế.” Nó nhắm mắt lại và siết chặt nắm tay. Rồi nó lại mở mắt, mở nắm đấm ra. Cái đồng hồ đã vỡ thành từng mảnh trong bàn tay ướt đầm mồ hôi của nó. Valentin thở dài. Nó nhắm mắt cho đến khi tất cả mọi thứ đã quay trở lại. Will vẫn ở trong quán trọ. Valentin chỉ mới vừa đến qua ô cửa sổ. Nó bước đến chỗ nồi thịt hầm, khịt lên từng giọt nước mũi có trong khoang mũi, và rồi khắc thẳng vào đó. Nó dừng lại, chờ xem liệu điều đó có làm cho tác giả vĩ đại nhất trong mọi thời đại bị cảm cúm hay bị bệnh gì đó không. Không có gì xảy ra. *Valentin mỉm cười. “Bon appetit[36], đồ ngớ ngẩn.”*

Victoria mới đọc sách chưa quá vài phút và khi ngẩng lên đã thấy Valentin đang lao vào từ hành lang, trông như một tên hề nghèo khổ quái gở chưa đến tuổi đi học đến từ hội chợ thời Phục Hưng.

“Chuyện thế nào? Cậu có phát hiện ra ông ta là kẻ gian lận không?” Victoria hỏi. Valentin khựng lại. Nó nghĩ mình đã quay lại thời điểm *trước khi* nó bảo cho Victoria biết là nó sắp đi đâu. Hẳn

là nó đã chọn sai thời điểm khi quay trở lại.

“Bạn thấy chuyện gì đã xảy ra!” Val nói.

“Tôi á?”

“Với cuốn sách lịch sử ấy... những vở kịch không được viết ra...”

“Bạn đang nói gì thế? Vở kịch nào?”

Valentin nhìn xuống và thấy rằng Victoria đang đọc một cuốn sách giáo khoa bình thường. Vic trở mắt nhìn nó thắc mắc. Valentin nhìn quanh, dụi mắt, rồi tiếp tục bước đi. Nó lao vào phòng ngủ và đóng sập cửa. Phía sau nó, một giọng nói vang lên từ trong bóng tối. “Những mưu đồ được sắp đặt... hử, Valentin?”

Valentin nạt ngang, “Cô muốn gì?”

Madame Vileroy bước ra. Mụ quá xinh đẹp trong cảnh tranh tối tranh sáng, như một người đẹp khỏa thân. Valentin quay đi. Nó quá mệt nên không thể tiêu khiển như thường lệ. Nó đặt chiếc đồng hồ lên tủ đầu giường.

“Con không tò mò sao?” Mụ hỏi trong lúc lượn lờ quanh phòng.

“Về cái gì?”

“Về điều đã sai.”

“Thời gian đã sai.” Valentin nói.

“Có thời gian cho mọi điều con muốn, Valentin.”

Madame Vileroy nhìn chăm chăm vào Valentin. Nó tin những gì căn phòng đã cho nó xem. Căn phòng của sự dối trá - của những ảo giác.

Madame Vileroy giấu nụ cười sau bàn tay xinh đẹp. Mụ biết là thực sự Valentin chưa hề đi đâu. Nó đã nói chuyện với Victoria. Nó đã mặc tạm một bộ đồ. Sau đó nó đã bước vào căn phòng. Nó đã hít làn sương mù vào phổi, lăn ra ngủ, và mơ thấy một cảnh hay ho. Tâm trí của nó đã sáng tạo ra rất cả: những bông tulip, William, ngay cả Victoria với quyển sách của Vileroy nữa. Nó đã thức dậy và thấy Victoria đang ngồi đó, chỉ mười phút sau những gì giống như một cuộc phiêu lưu dài.

Valentin đã tin những gì mà mụ đã ban tặng cho nó và mơ mộng. Và căn phòng sẽ tiếp tục lừa dối nó, với tất cả những trải nghiệm kỳ lạ mà nó có thể tưởng tượng ra, và từ từ thay đổi nó đến tận cốt lõi, để lại cho nó không còn gì khác ngoài cái vỏ bọc của chính mình: một con rối. Nó đã tin điều dối trá này bằng toàn bộ tâm hồn - bởi vì nó muốn thế.

Và thế là Madame Vileroy khẳng định một điều về bản chất loài người mà mụ đã biết trước. Thậm chí cả kẻ dối trá giỏi nhất cũng sẽ tin bất kỳ điều gì - nếu như kẻ đó muốn tin điều đó đủ nhiều. “Phù,” mụ nói dưới hơi thở, và rồi liếm hai môi. Phải, việc quan sát thật là thú vị. Nhưng hơn cả thế nữa, có một cảm giác thỏa mãn với điều đó. Vì đó là lý do mụ đã chọn Valentin, bởi những điểm yếu của nó - những điểm yếu mà mụ là chuyên gia, những điểm yếu cho phép mụ điều khiển nó - và vì thế mụ sẽ chứng kiến nó từ từ thay đổi, vướng vào tấm lưới của những niềm tin giả dối. Có một cảm giác thỏa mãn trước điều đó, chứng kiến nó dần thoái hóa. Cách mà mắt nó đảo nhanh hay tay nó đập tan chiếc đồng hồ bỏ túi. Như cách Belle tự hành xác

trong phòng tắm, hay cách Christian phải chịu đựng vì một trái tim không quyết đoán, hay cách Victoria biện minh cho mọi điều trong tâm trí. Hay sự thách thức của Bică.

Valentin ngồi dậy trên giường, suy nghĩ rất lung, “Thế là cái gì?”

“Hử?”

“Cái gì mà con đã bỏ lỡ? Cái gì đã làm mọi chuyện khác đi?”

“Ồ... đó là... hòn đá, con yêu.”

“Như thế nào?” Valentin tò mò, không hề nghi ngờ rằng đó là lời nói dối, bởi vì rốt cuộc thì nó không phải là kẻ dối trá tài năng*nhất*. Về điều này, *mụ* có nhiều năm kinh nghiệm hơn nhiều.

“Không có hòn đá trên đường mòn, người hầu gái sẽ không bao giờ trượt chân ngã. William sẽ không bao giờ gạt sang bên công việc viết lách của mình để chăm sóc cô ta. Phải, ông ta luôn nhớ ánh mắt dịu dàng mà cô hầu trao cho ông ta khi ông ta giúp cô ta đứng dậy - đôi mắt nhu mì và yếu đuối mà sau này đã là cảm hứng cho tâm trạng buồn rầu của... của Miranda... trong vở *The Tempest*. “

Mắt Valentin lấp lánh với vẻ thừa nhận và sự háo hức, “Dĩ nhiên rồi! Quá rõ ràng mà! Sao con lại không nhìn thấy nhỉ?” Nó như một đứa trẻ mà sự tồn tại của nàng tiên nghe vô cùng hợp lý.

Mụ nhún vai, “Con phải đến căn phòng đó thường xuyên... và luyện tập.”

“Sẽ mất cả đời mới giỏi giang trong chuyện này được,” Valentin nói, cầm nó tựa lên nắm tay. Nó đã đang nghĩ đến lần tiếp theo rồi.

“Có đủ thời gian cho tất cả những chuyện đó,” mụ lặp lại, ngồi xuống cạnh nó, “Đừng lo lắng, Valentin.”

Chương 14: ĐÁNH CẤP

Trên cao nguyên Scotland, một phụ nữ với mái tóc màu đỏ như màu lửa địa ngục loạng choạng băng qua đồng cỏ trong một đêm mưa to, hoảng sợ, ngâỵ ngất và đau đớn. Nàng chạy băng qua vùng đất gồ ghề trong chiếc váy dài, đường viền chân váy kéo lê trong các vũng bùn. Nàng nhìn lại phía sau. Thứ gì đó đang đuổi theo nàng. Các bím tóc xoắn quăn vào nhau như những ngọn lửa đang khiêu vũ. Nàng ngẫ. Hai tay và đầu gối lồm bồm trên cỏ. Phía sau nàng, một hình thù lù lù tiến tới. Vạt áo trên như dịch hạch, làn da như một con ngựa xanh lét, tóc trông như bệnh dịch vàng da. Hình thù đó đứng phía trên người phụ nữ đang ngã. Bảng hiệu cắm trên đất có dòng chữ: CHỈ CHO PHÉP ĐÀN ÔNG, CẤM ĐÀN BÀ. Má nàng đỏ bừng màu máu dưới làn da mỏng manh. Không mất nhiều thời gian để đâm xuống. Hình thù nọ quỳ xuống cạnh nàng, đói khát. Nàng bò ra xa. Hình thù nọ túm lấy chân nàng. Người phụ nữ ngã xuống, cạn hết sức lực, tóc nàng đã bết rung rung. Hình thù nọ đã ở phía trên nàng. Răng sắc như móng vuốt.

Một tiếng cười, lạnh lẽo như cơn mưa. Một tiếng thét, mất hút như bọn trẻ.

“Và giờ đây chúng ta đang có mặt tại Câu lạc bộ Đồng quê Hampshire danh tiếng của Giải Lợi ích của Golf trong Trường trung học ở Khu vực giữa Đại Tây Dương dành cho chúng loạn dưỡng cơ bắp và Nghiên cứu rối loạn tăng động giảm chú ý thường niên lần thứ 13, hay còn gọi tắt là MARHSGBMDADDR. Tôi là Charlotte Hill, phó chủ tịch câu lạc bộ Báo chí của trường Marlowe, và cùng với tôi đây là anh bạn đẹp trai Valentin Faust, một thành viên danh dự cho đến năm sau.”

“Cảm ơn Char. Đẳng ấy cũng đâu quá tệ. Như các bạn đã biết, ba chàng trai Marlowe sẽ thi đấu trong vòng chơi đấu lỗ này, và như thường lệ, huấn luyện viên của Marlowe sẽ sử dụng trận đấu mở màn không chính thức để chọn ra đội trưởng năm nay. Connor Wirth chắc chắn là một ứng cử viên nặng ký với vai trò là nhà vô địch và cũng là đội trưởng năm ngoái. Nhưng người mới đến Christian Faust là chú ngựa ô, và những tin đồn về vàng hào quang quốc tế làm mọi người rì rầm về những gì mà ứng cử viên mới nhất của Marlowe có khả năng làm được. Để vượt lên hai ứng viên còn lại, Thomas Goodman-Brown nên có một màn trình diễn thật tốt.”

Charlotte vừa cười khúc khích vừa nhấn nút stop trên máy thu âm kỹ thuật số. Cùng với việc đưa ra những lời bình luận trực tiếp cho trận đấu, cô nàng và Valentin cũng đang thu âm cuộc nói chuyện tếu của hai đứa cho podcast[37] của câu lạc bộ Báo chí. “Tuyệt quá! Bọn mình nghe thật chuyên nghiệp!”

“Ừ, vui thật,” Valentin nói. “Và huấn luyện viên K sẽ vui khi bọn mình nhắc đến cả tên ông ấy nữa.”

“Chờ đã. Bọn mình đã không nhắc đến huấn luyện viên K.”

Valentin chỉnh lại chiếc mic không dây trên cổ áo của nó. “Phải, lỗi của tôi.” Nó nhấp nháy mắt như thể ánh sáng quá chói đối với nó, bồn chồn như thể có quá nhiều caffeine trong máu.

“Chà, trời nóng quá,” Charlotte nói. “Đẳng ấy học được cách bình luận văn vẻ như thế ở đâu đấy?”

Valentin nở nụ cười má lúm đồng tiền, “Luyện tập thôi, tôi nghĩ thế. Đẳng ấy cũng giỏi lắm.” Nó chạm vào khuỷu tay cô bé, một nơi mà Charlotte nghĩ là cực kỳ thân mật, “Luyện tập và bắt

chước.”

Charlotte ngắt đi thực sự. Cô nàng làm ra vẻ ủ rũ và rồi hắng giọng phản đối kiểu trẻ con hờn yêu. Đầu gối cô nàng như nhũn ra. Thật là thảm hại khi chứng kiến cảnh đó, thậm chí là từ thềm cao của cầu lạc bộ thể thao.

Victoria đứng trên thềm cao của cầu lạc bộ thể thao, bên cạnh hàng rào chắn, nhìn Valentin xoay Charlotte quanh ngón tay. Nó đảo tròn mắt. Phía sau nó vọng đến một giọng nói, “Mày đã sẵn sàng, hay muốn sao đây?” Đó là Lucy Spencer, đang đứng trên ngưỡng cửa, hai tay khoanh trước ngực. Hai đứa nó bị hội đồng học sinh phân công trang trí cầu lạc bộ để tổ chức bữa tiệc sau trận đấu. Bởi vì Victoria giờ là chủ tịch Hội học sinh nên nó không thể nói không - mặc dù nó chắc chắn đã cố. Những việc vặt không lợi lộc gì không phải là điểm mạnh của Victoria. Hai đứa sẽ phải dành toàn bộ buổi chiều treo các biểu ngữ. Victoria quay nhìn quanh và bước về phía cầu lạc bộ, đẩy cái ghế đầu đang nằm trên đường đi sang một bên. Nó nói bằng một giọng mỉa mai thô lỗ, “Đến đây, thưa Bệ Hạ.”

Lucy nhướn một bên mày với vẻ ghê tởm.

“Ồ, đây không mơ đến chuyện đó đâu.” Victoria nói khi đi ngang qua Lucy.

“Mơ cái gì?” Lucy hỏi.

“Kéo cái thang trong khi mày đang đứng trên đó để làm cho mày ngã. Tao mà làm thế mày hẳn sẽ nghĩ tao là một loại quỷ dữ nào đó.”

“Mày không biết tao nghĩ gì đâu.”

“Mày sẽ ngạc nhiên đấy,” Victoria nói.

“Cháu ngạc nhiên khi thấy bà ở đây, bà Wirth,” Belle nói. “Connor đang chuẩn bị đánh tù lố khác.” Belle đang đứng đợi với một nhóm đông khán giả tại điểm lố nơi Thomas sẽ bắt đầu trận đấu.

“Chà, cháu yêu quý, ta không muốn là một bà mẹ *độc đoán* vào lúc này, đúng không?” Bà Wirth nói, chỉnh lại nhiều chỗ trên túi xách của mình. “Hơn nữa, ta đã bảo người hầu của bọn ta, là Martha, cập nhật thông tin qua điện đàm”

“Hmm,” Madame Vileroy thở ra. Mụ đang đứng ngay bên cạnh họ nhưng không ai nhận thấy. Madame Vileroy có cách xuất hiện và biến mất ngay giữa cuộc chuyện trò và gần như không làm ai chú ý, rình mò quanh một mẫu đối thoại mà không làm phân tâm bất kỳ người tham gia nào.

“Chiều hôm nay Connor Wirth không bị phân tâm bởi bất kỳ thứ gì khi chuẩn bị phát bóng ở lỗ thứ hai.” Valentin đã giật cục vài lần trước mấy câu cuối. Nhưng Charlotte biết rằng tình yêu sẽ chiến thắng tất cả. Và cô nàng biết mình đang yêu. Còn mẹ cô nàng thì quen với một chuyên viên chỉnh ngữ âm rất giỏi.

“Đúng vậy, Val, anh ấy đã chiếm lỗ thứ nhất một cách dễ dàng như một vận động viên giỏi đến

từ Rhode Island.”

“Nhân nói đến những vận động viên giỏi, Christian Faust cũng đang tạo nên dấu ấn cho chính mình. Thật may mắn cho chúng ta, cả hai vận động viên nổi bật của Marlowe lại nằm cùng một bảng bốn người.”

“Và dĩ nhiên, chúng tôi sẽ ở trên xe golf ngay phía sau họ, chuyển tải đến các bạn chi tiết từng-hiệp-một.”

“Không phải ‘từng-hiệp-một’ chỉ dành cho những môn có các hiệp đấu sao, Char?”

Charlotte nhấn nút stop trên máy ghi âm.

“Tôi biết đâu, tôi chỉ nghĩ nói thế nghe hay hay. Nhưng đáng lẽ đằng ấy không nên nhắc nhở như thế khi chúng ta đang ghi âm.”

“Không sao, chỉ cần tua lại và ghi âm chèn lên thôi,” Valentin nói.

“Thôi cũng được,” Charlotte nói. Cô nàng tua lại một đoạn rồi lại bấm nút RECORD, “Và dĩ nhiên, chúng tôi sẽ *trực tiếp* ngay phía sau đội siêu nhân của Marlowe.”

“‘Đội siêu nhân’? Thật à?”

Charlotte thở hắt ra và bấm nút STOP lần nữa.

“Sao, có vấn đề gì với *đội siêu nhân*?”

“Nghe có vẻ hơi hơi giống kiểu của *Cosmo Girl* [\[38\]](#) thôi,” Valentin nói. “Đối với một người sáng tác văn chương, tôi nghĩ đằng ấy sẽ giỏi hơn với cái trò - đằng ấy biết đấy - ăn nói.”

Charlotte trông như thể bị hụt hơi, “Nói thế thật tàn nhẫn,” mắt nó sụp xuống, “Tôi là người sáng tác giỏi nhất ở Marlowe - và tôi có thể thắng giải toàn bang. Đằng ấy thật tàn nhẫn quá.”

“Tàn nhẫn gì đâu,” Valentin nói, phớt lờ thực tế là mắt Charlotte đang sưng lên, “Tôi đã cho rằng đằng ấy quen với những lời chỉ trích. Làm lại đi.”

“Tôi không muốn. Nếu đằng ấy giỏi thế thì đi mà làm đi.”

“Đằng ấy đang đùa à?”

“Không.”

“Thật buồn cười. Chỉ nói lại thôi mà. Đó là lý do vì sao có cái nút tua lại trên cái thứ ngu ngốc đó. Thấy không?” Nó chỉ vào máy thu kỹ thuật số như thể đang chứng minh cho một đứa bé bốn tuổi, “Nhờ thế người ta có thể nói đi nói lại cho đến khi họ nói đúng thì thôi. Có gì ghê gớm đâu.”

“Này,” ngoái nhìn lại từ vị trí sẵn sàng trên một quả bóng được đặt ướm thử trên điểm phát bóng của mình, Christian lên tiếng, “hai người có thể hạ hỏa tí không?”

“Đúng đấy,” Connor nói, “ở đây việc tập trung cần thiết hơn cái việc thu âm mấy lời lẻo mép của mấy người.”

“Câm cái mồm đi, Connor.” Valentin nói.

“Ông nói gì đấy, hả Valentin?”

Valentin thậm chí còn chẳng buồn trả lời. Nó chỉ giậm thật mạnh vào chân ga trên chiếc xe golf và bắt đầu lao về phía Connor trên bãi cỏ. Christian hét lên nhảy ra khỏi đường đi. Charlotte gào thét, nhưng Valentin đẩy cô nàng bay ra khỏi xe. Về mặt Connor đông cứng ngay trước khi cậu chàng bị chiếc xe tông phải - rồi chiếc xe bắt đầu chạy lùi, Charlotte trèo lại vào xe. Mọi thứ quay ngược lại cho đến khi Charlotte đang nói “...xe golf ngay phía sau họ, chuyển tải đến cho các bạn chi tiết từng- hiệp-một.”

Cô nàng nhìn Val với một nụ cười toe toét giả tạo, như thể các thánh giả cũng có thể nhìn thấy mình không bằng. Valentin đeo vẻ mặt xa cách, một ánh mắt xa ngàn dặm, như thể nó chán nản. Nó nhìn lên Charlotte, cố nặn ra một nụ cười, rồi nói, “Chắc chắn rồi, Charlotte! Chúng tôi sẽ ở đây tường thuật những chi tiết mới nhất”

“Thật tuyệt quá!” Charlotte reo lên.

Valentin nhún vai. *Giỏi nhất toàn bang đấy. Nản quá đi.*

Christian vung gậy quất quả bóng lên không trung. Valentin ngẩng lên bầu trời xanh, để tìm quả bóng nhưng không thể vì nó không tìm được đường đi của quả bóng đó.

Bà Wirth theo dõi toàn bộ đường đi của bóng trong cú đánh của Connor, mặc dù bà ta không phải là một bà mẹ độc đoán bắt buộc con mình phải chiến thắng. Giữa những đợt gào thét với Martha qua máy điện đàm, bà ta còn quấy nhiễu Bice về những kế hoạch trong tương lai của cô bé, “Cháu định làm gì với bộ óc như thế chứ?”

“Cháu không biết. Có lẽ cháu sẽ dịch tất cả những thứ rác rưởi trên Internet cho các nước khác.”

“Liệu đó có phải là cách hay để sử dụng khả năng của cháu không?” Bà Wirth hỏi bằng một giọng vô cùng nghiêm trọng.

Bice nhún vai, “Cháu cho rằng giúp đỡ người Uzbeks tham gia Facebook là một động cơ cao quý...” Giọng Bice trôi tuột đi, như thể nó đang tự độc thoại.

“Cháu nói gì?” Bà Wirth hỏi lại.

“... đưa những người Papua New Guinea lên cộng đồng blog...”

Bà Wirth chỉ trở mắt nhìn nó và bắt đầu nháy mắt càng lúc càng nhanh hơn, như thể bà ta đang cố gắng khởi động những máy móc có trong đầu mình.

“... câu hỏi cổ xưa...” Bice vẫn đang nói.

Bà Wirth chuyển sang chú ý đến Thomas, lúc này cậu chàng đang tán dóc với đối thủ. Bố Thomas cũng đứng trong nhóm đó, đang bước đi cùng Belle. Ông ta khoảng hơn bốn mươi tuổi và vẫn đẹp trai. Với mái tóc muối tiêu và tài sản ketch xù, ông ta là người độc thân sáng giá nhất trong thành phố. Nhưng bất chấp tất cả những câu chuyện “buồn dưa lê” liên tù tì của bà Wirth, ông ta vẫn chẳng kiếm tìm người đàn bà nào khác. Phía sau làn da rám nắng tự nhiên kia, ông ta là một người lãng mạn, vẫn còn nhớ thương người vợ đã chết. Và cách ông ta gọi Belle là “cục cưng” làm ông ta có vẻ giống như một người đàn ông già hơn rất nhiều - như kiểu ông nội

của ai đó hay ông già Noel ấy.

Thomas chơi golf không giỏi lắm, nhưng nó biết cách thu hút người khác. Bố nó luôn nói rằng nó thật thông minh khi lựa chọn môn thể thao này. Những chủ tịch ngân hàng trong tương lai chơi golf không phải để giành chiến thắng. Thomas đang để đối thủ có một buổi tập luyện vùng cây gậy yêu thích của mình. Bà Wirth nói với bố Thomas, “Thằng bé rõ là thân thiện, đúng không Charles?” Nhưng ông ta mãi nói chuyện với Belle và vô tình phớt lờ bà ta. Bà Wirth quay lại nhìn Bícé trong khi cô bé vẫn đang đọc thoại. Bà ta lắc đầu và sửa vào máy điện đàm, “Martha. Martha! Con trai tôi *dondé está* [\[39\]](#)?”

“Thomas trông lo lắng quá, đúng không?” Bố Thomas nói với Belle. “Ta đã bảo nó đây chỉ là một trò chơi... Ô, nó kìa. Xuống quả thứ năm rồi.”

“Cái gì thứ năm?”

“Lỗi thứ năm. Cháu biết vì sao ta nghĩ nó lo lắng không?”

“Vì sao?” Belle hỏi.

“Bởi vì golf là môn mà nó không giỏi. Thằng bạn nó, Connor mới là đứa giỏi nhất. Thomas không quen với điều đó nhưng nó rất thích chơi golf. Nó chơi với ta và các bạn của ta.”

Belle biết những người bạn của Ông Goodman- Brown. Họ xuất hiện trên bìa của tờ *Fortune* mỗi tuần. Charles Goodman-Brown là CEO của một trong những ngân hàng tư nhân lớn nhất New York. Tất cả mọi người, đặc biệt là Belle, đều biết các bạn của ông ta là ai.

Trong suốt khoảng thời gian đó, Belle có thể cảm thấy sự hiện diện của Madame Vileroy sau lưng nó.

Ngoài đám phụ huynh, bạn bè, và những đối thủ bị loại đang rì rà rì rầm, Madame Vileroy tìm kiếm một nơi để chen vào. Mụ đến nói chuyện với hai bà mẹ đến từ một trường khác, nhưng họ đang bận rộn trò chuyện về sở thích ăn kiêng mới nhất. Mụ quay sang bà Wirth chỉ để thấy bà ta lúc này đang mê mải tranh cãi về một khoản ủng hộ cho Marlowe. Một lần nữa, Madame Vileroy thấy mình lạc lõng trong mọi đám đông, mọi cuộc nói chuyện. Và thế là mụ ngồi lại và quan sát.

Phía sau Madame Vileroy, Maggie lẻo đẻo theo Belle như một con rô-bốt. Nó không bao giờ rời mắt khỏi Belle, bị cưỡng ép bởi ánh sáng của Belle, nghiêng Belle, nhưng lại sợ đến quá gần. Vốn luôn có lời giải thích cho mọi chuyện, bà Wirth lắc đầu và nghĩ, *Con bé tội nghiệp. Chẳng chóng thì chầy, nó chắc chắn sẽ phải ôm lấy đồng Valium* [\[40\]](#) *mà mẹ nó giấu thôi.*

“Tao không biết mày đến từ cái trường quái quỷ nào ở phần ao tù đâu đó ở châu Á, nhưng có cách trang hoàng riêng biệt dành cho các buổi tiệc lớn. Vì thế chỉ cần làm như tao nói và rồi tao với mày sẽ ổn,” Lucy nói.

Victoria nghĩ đến chuyện đập một cái tô thủy tinh lên đầu Lucy.

“Và ở đây chúng ta đã đi đến phần cuối của vòng đầu đầu tiên. Connor Wirth và Christian Faust đã ăn thịt đối thủ của mình cho bữa sáng.”

“Con nên mời Thomas đến chơi,” Madame Vileroy thì thào với Belle. Mụ lớn vờn sau vai cô bé, gần đến mức Belle có thể nghe thấy tiếng mụ thở. Nó có thể cảm thấy đôi mắt xanh thẳm của mụ bảo mẫu đang chiếu vào Thomas - cách mà con mắt đáng sợ đó xoáy thẳng vào điều gì mụ muốn. Bố Thomas vẫn đang ôm lấy cánh tay Belle, nói về về sự phức tạp của các thớ trên mảnh cỏ quanh lỗ golf. Không hiểu sao ông ta không thể nghe được cuộc nói chuyện giữa Belle và Vileroy.

Belle hỏi, “Tại sao?”

“Bởi vì ta thích thế.”

“Tại sao cô lại quan tâm nhiều đến những gì mà những người này làm? Tại sao cô luôn cố đến gần họ?”

“Bởi vì hành động của họ có những gợn sóng lan rộng nhất.”

“Cái gì?” Belle hỏi, nhớ lại một lần khác khi mụ bảo mẫu nhắc đến các gợn sóng. Khi mụ dạy nó một bài học về chuyện đọc người khác, về chuyện phát hiện ra những phản ứng và hậu quả. Vileroy đã dạy nó bởi vì nó là đứa mà mụ cưng nhất.

Giống như con gái ruột.

“Nghĩ xem, con yêu. Ta có thể đạt được gì với một kẻ tầm thường? Nếu như ta cố hết sức mình, nếu như ta sử dụng những thủ đoạn tinh vi nhất, thì điều tồi tệ nhất mà kẻ đó sẽ làm là gì?”

“Con không biết,” Belle nhún vai. “Giết ai đó?”

“Và rồi chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Kẻ đó sẽ vào tù, con đoán vậy.”

“Và tổng thiệt hại là gì?” Vileroy nói nghe như kiểu mụ đang giảng giải trong một lớp toán dành cho học sinh chậm hiểu.

“Hử?”

Mụ cúi kính thờ dài, “Một số người sẽ chết, vài người khác bị thương, và rồi kẻ ngốc nghếch sẽ bị đẩy đi. Nhưng những người này - bọn họ làm nên những gợn sóng khổng lồ.” Mụ nói.

“Như cái gì?” Belle hỏi.

Madame Vileroy chỉ vào một gã giám đốc điều hành hói đầu đang đút hai tay trong túi. “Giả sử gã đằng kia. Hắn ta nghĩ đến những chuyện to tát, như một chủ doanh nghiệp. Hắn sẽ chuyển tiền khỏi những ngành ít sinh ra lợi nhuận, có thể bơm một ít lãi vào túi các chính trị gia, có thể dùng tiền để xóa sổ các giao dịch bất thủ, mua bán ma túy, đổ tiền vào một tổ chức cá cược bất hợp pháp, chiếm đoạt khoản tiết kiệm của hàng trăm hộ gia đình, bóc lột trẻ em để

làm ra vô số những sản phẩm rẻ tiền kém chất lượng. Hắn sẽ có đến mười năm huy hoàng trước khi bị bắt. Con nghĩ xem bao nhiêu người sẽ bị ảnh hưởng bởi chuyện đó? Những gợn sóng, Belle yêu quý. Đó là những gì ta thích thú. Đó là những gì ta tìm kiếm. Đừng bao giờ mắc sai lầm khi coi tất cả những cuộc đời là như nhau. Đừng bao giờ.”

Thomas đánh quả bóng rơi thẳng vào nước. Belle co rúm người lại.

“Chúng ta sẽ không nghĩ xấu về thằng bé vì kỹ năng chơi golf của nó.” Madame Vileroy nói.

“Con không muốn anh ấy đến nhà mình.”

“Đừng lo, con yêu. Nó sẽ không biết bí mật của con đâu.”

“Điều đó có nghĩa là gì?” Belle hỏi. Bố Thomas gần kết thúc bài độc thoại. Giọng ông dường như từ xa vọng lại, như thể Vileroy đã chỉnh âm lượng giọng nói của ông ta xuống.

“Điều đó có nghĩa là các bí mật luôn có cách lộ ra ngoài, và con thì có rất nhiều bí mật.”

“Cô sẽ không làm thế.”

“Không cố ý, con yêu; chỉ là chúng có cách nào đó để lộ ra thôi.”

Bố Thomas dường như vừa nói gì đó. Belle liếc nhìn ông ta, và rồi quay lại nhìn Madame Vileroy. Ánh mắt nó rơi xuống nốt tàn nhang trên mu bàn tay mẹ, và rồi cái nốt trên cổ tay mẹ, và ba nốt tàn nhang tạo thành một hình tam giác trên khuỷu tay mẹ. Rồi nó liếc nhìn tay nó, những nốt màu nâu nhỏ tạo thành những hình y hệt - một điều nhắc nhở đến sự kết nối không thể gãy giữa nó và mẹ kể từ khoảnh khắc nó chấp nhận vẻ bề ngoài đẹp đẽ của Vileroy. Bố Thomas lặp lại những gì ông đã nói. Đó là một câu hỏi trực tiếp dành cho Belle. Nó quay khỏi Vileroy, nổi điên lên.

“Hừm?”

“Ta vừa hỏi cháu có nhìn thấy nó quật bóng ra khỏi cái bãi cát không mà.”

“Cháu không thấy ạ. Ông biết đấy, ông Goodman- Brown, cháu bắn khoản không biết ông có cho phép Thomas đến nhà cháu ăn tối vào Chủ nhật tới không. Cháu biết tối hôm đó phải học, nhưng anh ấy sẽ dần biết nhiều hơn về gia đình cháu... và Madame Vileroy.”

“Cứ gọi ta là Charles. Và dĩ nhiên là nó có thể đến nhà cháu rồi.”

“Cút xuống địa ngục đi, đồ quỷ lùn đồ kị. Đưa tao mấy quả bóng bay kia.”

“Đồ lằng lơ.”

“Đồ đĩ điếm.”

“Anh sẽ cần một cái tời để thoát khỏi đám cây ấy. Christian Faust đã tự đưa mình vào một tình huống dở khóc dở cười bằng một cú đánh bóng xoáy vào thẳng trong rừng.”

“Câm mồm lại, Val!” Christian quát vào cái xe golf trên sân cỏ.

“Ghê gớm quá, đội trưởng. Đâu phải lỗi của tôi khi ông đánh cú shank[41] đó”

“Anh em của đảng ấy có vẻ nổi điên lên thật đấy.” Charlotte nói.

“Ừ, nó là một kẻ ‘chiến thắng bẩm sinh’. Đúng thế, phải không Christian?”

Christian kiểm chế không ném cây gậy vào Valentin. Đó chỉ là một lỗi, một lỗi trong vô số lỗi của trận đấu, nhưng nó tức xì khói vì cái lỗi đó. Với Christian, trận đấu này là một bài kiểm tra. Nó đã luyện tập với Buddy trong suốt một tuần và mọi buổi tối đều ở trong phòng để hồi phục lại. Nó đã thực sự chơi golf giỏi hơn. Tất cả sự luyện tập đó đã được đền đáp. Giờ nó đã đánh được những cú đánh xoáy với khoảng cách gấp đôi khoảng cách mà nó vẫn đạt được, làm được những cú vượt nhẹ vào lỗ mà nó chưa bao giờ làm. Nó đã làm tất cả để không phải đánh cắp từ Connor. Christian muốn thắng bằng chính khả năng của mình.

Có thể cái quan tài là gian lận, nhưng ít nhất nó không phải làm người khác bị đau. Đó là lý do vì sao Vileroy cho nó cái quan tài từ lần đầu tiên nó bảo với mục cảm giác đánh cắp kinh khủng như thế nào - khi mục biết được rằng nó không phải là một tên trộm bẩm sinh. Mục đã cho nó cái quan tài, để nó có thể có một công cụ khác, một thứ khác để thỏa mãn nhu cầu chiến thắng của nó, để kiếm được những hợp đồng và những cuộc chuyển nhượng lớn. Một thứ khác để lôi kéo nó. Một thứ phụng sự như điểm khởi đầu cho cơn đói khát của nó.

Cho đến lúc này, Connor đã tỏ ra là một anh chàng tử tế. Connor đã trở nên xa cách hơn sau vụ Lucy, nhưng vẫn tử tế. Ngay cả sau khi Connor bị tổn thương vì Belle và Thomas đến với nhau, thì cậu chàng cũng không vì thế mà thù hận Christian. Connor vẫn vỗ lên lưng Christian mỗi khi Christian thực hiện được một cú đánh xoáy bóng xuất sắc.

Christian đã tránh sang một bên. Sự tiếp xúc làm nó khao khát muốn sử dụng món quà của mình. Nó cảm thấy mệt mỏi, khát và vụng về. Nó có thể đánh cắp tất cả. Chỉ một cái chạm nhẹ, Connor sẽ gần như không cảm thấy gì và nó sẽ trở nên bất khả chiến bại. Không, với Christian toàn bộ chuyện này là để chứng minh với chính bản thân nó rằng nó không cần. Tất cả những môn thể thao sắp tới - nó không phải hút máu những đứa khác để chiến thắng. Đó là lý do vì sao nó phản ứng hơi quá trước một lỗi đánh trượt. Một khi đã có trong tay nguồn sức mạnh ngọt ngào có thể sử dụng tùy ý, Christian biết mình sẽ phải làm việc nỗ lực gấp đôi người khác để không bị cảm dỗ.

“Đúng là đảng ấy nên kiểm tra lại cái tật nói lắp đó đi.”

Valentin quay sang nhìn Charlotte. Trước đó nó đã nhìn Christian cười toe toét.

“Đừng lo về chuyện đó.” Valentin nói. Đôi khi những điều Valentin nói chẳng có ý nghĩa gì. Tâm trạng nó thật thất thường. Nó dường như bồn chồn, hoài nghi, như thể nó chẳng thèm quan tâm đến chuyện gì xảy ra. Ban đầu như thế thật cuốn hút, như thể nó thật vô tư lự. Đến giờ thì nó dường như vô tâm, thiếu thận trọng, và có lẽ hơi thô lỗ. Nhưng chẳng hiểu sao điều đó thậm chí còn làm nó trở nên thu hút hơn.

“Tôi nói thế không có ý gì cả,” Charlotte nói.

“Cái gì, cái vụ máy giặt ấy à?”

“Ừ, tôi xin lỗi. Đừng cẩu tôi.”

“Có cẩu gì đâu.”

“Tốt, bởi vì tôi sẽ rút lại lời nói nếu có thể.”

“Điều đó có là gì đâu.”

Charlotte như bị mê hoặc. Gần như chẳng có gì Valentin nói là thông thái cả, thế nhưng cậu chàng lại nói với một vẻ nhay bén.

“Đằng ấy có định tham gia vụ sáng tác toàn bang không?” Charlotte hỏi.

“Có thể,” Valentin đột nhiên trở nên sững sủa.

“Có gì không phải à?” Charlotte hỏi lại, gần như hoảng sợ.

“Tôi chỉ cảm thấy hơi bứt rứt, thế thôi. Không chắc phải làm gì...”

Charlotte không hiểu đó là chuyện gì, nhưng có vẻ như điều đó thực sự làm Valentin đau khổ. Đầu nó đang suy nghĩ rất lung. *Trông cậu ấy giống như đang trong một video ca nhạc ấy.*

“Chuyện gì thế, Valentin?”

“Không có gì. Đừng lo...”. Đúng lúc đó Valentin nhìn đi nơi khác.

“Đằng ấy có thể nói với tôi bất cứ chuyện gì,” Charlotte nói, nó thực sự tin là Valentin đang phải đấu tranh nội tâm ghê lắm.

“Chỉ là, chà, nếu tôi tham gia cuộc thi sáng tác, tôi sẽ phải cạnh tranh với đằng ấy...”

“Ý đằng ấy là...”

“Tôi chỉ... tôi không muốn bất kỳ chuyện gì xảy ra giữa chúng ta.” Valentin phải mất ba lần thử mới nói được câu này với một vẻ mặt chán thành. Những cái máy giặt chỉ làm Charlotte nghĩ rằng Valentin đang lúng túng. Cô nàng thốt lên một tiếng cười ghen ngào, mắt đầm nước.

Con bé này khóc vì mọi thứ hay sao?

Charlotte ôm choàng lấy Valentin (cậu chàng phải cố hết sức mới không giật ra). Valentin thật quá lãng mạn. Cái ý tưởng đó thật quá lãng mạn. *Phải như thế này chứ, Charlotte nghĩ, yêu một cách thật lòng.* Valentin đã nói ra mọi điều mà nó mơ ước được nghe thấy.

“Tôi không cần phải tham gia,” Charlotte nói, vẫn còn ôm lấy Valentin. “Tôi sẽ không tham gia, và chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi.” Nàng đã hoàn toàn là của chàng.

“Mày đúng là phát cuồng rồi, đồ trẻ con.”

“Không phải!” Lucy hét lên. “Mày vừa nói điều mà tao đang nghĩ đến. Mày có gì chứ, máy đọc ý nghĩ hay máy điều khiển não, hay cái gì chứ?”

“Tao chẳng có cái gì như thế cả. Nào, bình tĩnh lại,” Victoria nói, mắt nhìn quanh phòng tiệc để đảm bảo không ai ở quanh đó. “Chỉ là mày quá dễ đoán, tao có thể đọc được mày như đọc một quyển sách.”

“Ồ? Mày có thể đọc ư?”

“Chà, mày như kiểu một cuốn sách bìa cứng mà người ta dùng cho bọn ngớ ngẩn và những đứa trẻ lên ba ấy. Như *Tạm biệt ông trăng*, ngoại trừ việc những bức ảnh sẽ là kiểu hở hang.”

“Tao biết mày đang làm gì đó. Tao đã đọc về xung mạch điện tử. Mày đang làm gì đó với đầu tao. Tao có thể cảm thấy điều đó.”

“Tao phải nói với mày bao nhiêu lần nữa đây? Tao không làm gì với đầu mày cả. Mày hẳn là phải có một bộ óc bị bệnh giang mai hay gì đó.”

“Sao tao lại bị giang mai?”

“Tao không biết, bởi vì mày bị hoang tưởng. Và mày là một đứa bẩn thỉu dơ dáy đến kinh tởm.”

Lucy chỉ đảo tròn mắt và quay lại với công việc dọn bàn. Suýt nữa thôi. Victoria tự đá mình vì để chuyện này đi quá xa. Nó chỉ muốn đặt Lucy về đúng vị trí, nhưng Lucy có thể biết khi nào mình bị Victoria gian lận vào trong đầu. Cảm giác như kiểu một cơn đau đầu bất chợt. Victoria biết nó không thể đọc tâm trí quá sâu, khi mà đối tượng vẫn đang thức. Nó quay lại sắp xếp đám nĩa và dao quanh mỗi chiếc đĩa. Nó sẽ cần một cách gian lận mà người khác không phát hiện ra, đặc biệt là khi cuộc thi hùng biện đang đến gần.

“Thật hay khi cuộc thi Hùng biện Toàn bang đang đến gần, thưa quý vị.”

“Vì sao thế, Valentin?”

“Bởi vì chúng ta vừa nhận được tin rằng chàng trai Goodman-Brown đã bị loại ra khỏi vòng đấu, và tôi nghe nói rằng anh ấy giỏi hơn nhiều trong môn hùng biện.”

Thomas ra khỏi sân cỏ, bật cười với anh chàng vừa mới đánh bại nó. Bố nó đập tay chúc mừng như thể không có gì quan trọng. Belle nhìn hai bố con họ đập tay, như thể họ thực sự yêu thương nhau. Belle tự hỏi Thomas sẽ nghĩ gì về nó nếu như nó chỉ là đứa con gái trước đây. Liệu Thomas có còn liếc nhìn nó mỗi khi có cơ hội trong lúc đang ôm bố mình không? Liệu Thomas có ghé qua nhà nó ăn tối không?

“Cậu ấy là một đứa trẻ ngoan.” Bice nói.

“Ừ, em bắt đầu nhận ra điều đó.” Belle nói.

“Đi thôi,” bà Wirth nói. “Connor sẽ đấu với cậu bé nhà Faust trong trận cuối cùng.”

“Huấn luyện viên K đã ăn mừng rồi, giờ trận chung kết của cuộc thi sẽ diễn ra giữa hai anh chàng trường Marlowe, Wirth và Faust.”

“Đúng vậy, Valentin. Mọi người đều thắc mắc ai sẽ chiến thắng - người nào sẽ là ngôi sao mới của đội. Connor Wirth đã hơi quen với sân thi đấu. Và trước đó, anh đã có một cú đánh xoáy hai trăm năm mươi mét, đó là cú đánh xoáy xa nhất mà anh từng thực hiện! Nhưng anh phải lên đây thật nhanh trong lỗ thứ mười hai nếu như muốn bám sát. Anh giữ chắc gậy, tung cú đánh, và đó là một cú đánh bóng xa... Oa, Valentin! Nhìn kia! Cú đánh đó phải xa đến hai trăm

tám mươi mét, kỷ lục cá nhân tốt nhất trong cuộc thi hôm nay!”

Bà Wirth nhảy chơi chơi, vỗ lên đầu Bice mỗi khi bà hạ cánh.

“Oa!” Ông Goodman-Brown nói, “Tôi nghĩ cú đó phải khoảng hai trăm bảy mươi mét.”

“Hai trăm tám mươi ba đấy,” bà Wirth chỉnh lại. Bà ta đang chỉ một dụng cụ đo bằng laser vào chỗ mà quả bóng đã rơi xuống ở đằng xa.

“Đã đến thời điểm để Christian Faust xem liệu mình có ngang tài ngang sức không.” Valentin nói.

Christian lo lắng. Trước đó nó chưa hề thua. Liệu đây có phải lần đầu tiên? Nó nhìn về phía câu lạc bộ thể thao trang hoàng lộng lẫy và đám bạn cùng lớp trong những chiếc áo polo và quần thụng. Rồi nó liếc nhìn qua thằng bé nhặt bóng ướt đầm mồ hôi, đang cạy đất ra khỏi móng tay. Nó cảm thấy hổ thẹn cho thằng bé tội nghiệp đó. Đúng là cuộc sống. Thằng bé phải dành những ngày nghỉ cuối tuần để nhặt bóng cho những đứa trẻ may mắn hơn. Và rồi nó chỉ cảm thấy một điều rằng mình muốn chiến thắng. Christian thấy Connor tiến đến gần, đi thẳng về phía đường biên sau cú đánh xuất sắc của mình. Christian nhìn thằng bạn-đã-biến-thành-đối-thủ và mỉm cười.

“Đánh hay lắm, ông bạn,” nó nói, rồi vỗ lên cánh tay Connor một cách thân thiện.

Connor cười đáp lại, “Cảm ơn!” Không ai nhận thấy tay Christian run lên khi nó chạm vào tay Connor. Ngay cả Connor cũng không nhận thấy, bởi vì Christian không đánh cắp sức lực của đối thủ, mà chỉ đánh cắp một chút khả năng phối hợp giữa mắt và tay.

Christian tiếp cận lỗ thứ mười hai. Nó nhắc gậy lên và vung thật mạnh. Quả bóng bay lên không trung và cất cánh. Bà Wirth gần như đánh rơi chiếc đèn laser khi cố lần theo đo khoảng cách của quả bóng. Valentin và Charlotte nhảy căng lên trên xe golf.

“Tôi đang gặp phải khó khăn khi nhìn quả bóng từ nơi này... nhưng có vẻ như... nó đã vượt qua điểm ba trăm mét... và ba trăm hai mươi... nhưng nó đang chậm lại... Anh ấy đã thực hiện một cú đánh xoáy ba trăm bảy mươi mét!”

“Cú đánh đã phá vỡ kỷ lục của cuộc thi, đúng không nhỉ?”

“Thực ra đây là một kỷ lục mới cho môn golf ở trường trung học.”

“Chà, tôi nghĩ chúng ta đang có trong tay một vận động viên chuyên nghiệp.” Ông Goodman-Brown nói, đồng thời vỗ lên lưng Thomas.

Vào khoảnh khắc quả bóng chạm đất, đám đông như nổi loạn. Connor quay trở lại sân cỏ, Christian cúi đầu thấp hơn bình thường và bước vào vô số những cái ôm của đám đông hâm mộ. Dĩ nhiên, Connor lóng ngóng trong cú đánh tiếp theo, cả cú tiếp theo, và lại cú tiếp theo nữa. Phải mất bảy gậy nó mới chiếm được lỗ thứ mười hai, trong khi Christian chỉ mất ba.

“Thật là một sự sụp đổ đối với Connor Wirth,” Valentin nói, “Có vẻ như Connor vừa mới đánh mất sự sắc sảo của mình.”

Trong mấy lỗ tiếp theo, Connor không chỉ thất bại trước Christian mà nó còn tự làm nhục chính mình. Bóng của nó vướng vào mọi bẫy cát, vướng vào mọi thân cây, rơi vào mọi vũng nước. Mỗi một cú đánh vào lỗ phải mất bốn năm lần thử. Vài lần, nó thậm chí còn không kết thúc được một lỗ vì Christian đã vượt qua được lỗ đó. Một lần, nó thực sự đã đánh trượt bóng, làm tung một đồng cỏ và đất lên trời. Cuối cùng, Christian thắng trận đấu với ba lỗ còn lại không cần chơi, và Connor biết ơn vì cuối cùng mọi chuyện đã xong.

Bà Wirth không thốt nên lời, “Cái quái gì vừa mới xảy đến với con trai tôi thế?” Bà nói.

“Có gì lớn đâu, Genevieve,” Ông Goodman-Brown nói, “Có lúc thắng, cũng có lúc thua mà.”

“Trong lúc luyện tập, thằng bé *đã* có vẻ lơ đãng.” Madame Vileroy nói, xuất hiện từ hư vô, “Có lẽ cuối cùng thì bà cũng nên đi gặp bác sĩ thôi.”

“Nhưng nó đã chơi rất tốt mà! Tại sao đột nhiên nó lại chơi tệ như thế? Tôi chỉ không thể nào hiểu được.” Bà Wirth nói, một dịp hiếm hoi mà bà không có sẵn lời giải thích.

“Nào, đừng nói thế, Genevieve. Thằng bé sẽ cảm thấy tồi tệ đấy.”

“Đừng cảm thấy tồi tệ,” Madame Vileroy thì thầm khi Christian bước ra khỏi sân cỏ. “Con thấy tệ.” Christian nói.

“Đừng,” Vileroy nói. “Con xứng đáng với chuyện này.”

“Con đã đánh cắp”

“Nếu con không bị bắt, thì con xứng đáng với mọi thứ mà con đánh cắp được.”

Mặc dù Christian đã mưu mẹo và giành chiến thắng trong màn trình diễn ở câu lạc bộ Hampshire, nhưng điều ngạc nhiên lớn nhất là cảnh tượng trong câu lạc bộ thể thao. Khi đám đông bước vào với hy vọng sẽ thấy một bữa tiệc đã được sắp xếp đẹp đẽ, thì thay vào đó những gì mọi người thấy là bàn ghế lật ngược cùng với chén đĩa vỡ tung tóe trên sàn, các biểu ngữ treo lơ lửng buồn bã, hàng túm tóc, và một thứ trông giống một tấm rèm lốm đốm máu. Trông như thể ai đó đã thổi tung một căn phòng được trang trí hoàn hảo lên. Không ai có thể moi được chuyện gì đã thực sự xảy ra từ hội đồng học sinh về lý do căn phòng bị phá hủy. Nếu như có ai nhắc đến chuyện đó, Lucy sẽ chỉ lăm bằm gì đó về phẫu thuật não, và Victoria sẽ chỉ nói “hở hang”.

Chương 15: CỤC CƯƠNG

Mong ước của một bảo mẫu được thỏa mãn: Một tâm hồn nằm ngoài khả năng cứu rỗi.

New York, 2062.

“OK, chúng tôi đã sẵn sàng ở New York. Tổng thống đang nghe chứ?”

“Mọi người ở đây cả rồi, Jack. Bắt đầu thôi.”

“Xuất sắc. Tôi đang ở đây cùng với các nhà điều hành khác của Tập đoàn Di truyền học Kaffa. Cùng ngồi trước cuộc gọi này là trợ lý của tôi, Nicola. Cô ấy sẽ ghi chép lại.”

(Đi thẳng vào vấn đề đi, Jack).

“Để tôi đi thẳng vào vấn đề, thưa Ngài Tổng thống. Tôi tự hào báo cáo rằng chúng tôi đã thành công. Chúng tôi đã phát triển một cơ sở di truyền học cố sức mạnh vô song, nó có thể chấm dứt hàng thập kỷ chiến tranh sinh học. Kể từ năm 2035 chưa có một khám phá nào quan trọng như thế này...”

“Chính xác thì vũ khí này có khả năng gì?”

“Thưa Tổng thống, đó là một mầm bệnh có thể phân biệt được những khác biệt nhỏ nhất về mặt di truyền giữa các tộc người.”

“Vậy là anh đang nói với tôi rằng chúng ta có thể thả nó vào dân chúng, và sẽ chỉ có một nhóm người nhất định bị hại.”

“Đó là điều tôi đang nói, thưa Ngài Tổng thống. Các phương pháp trước đây đã quá lạc hậu rồi.”

“Chi phí tốn bao nhiêu?”

(Không nhiều hơn nửa tỷ, Jack).

“Không nhiều hơn nửa tỷ, thưa Ngài Tổng thống.”

“Và anh chắc chắn rằng nó hoàn toàn vô hại với những nhóm người không phải là mục tiêu của nó chứ?”

(Chỉ nhắc đến những ảnh hưởng ngắn hạn thôi.)

“Chỉ có ảnh hưởng trước mắt thôi. Ngoài ra, không có thiệt hại gì khác.”

Victoria hùng hổ bước qua khu hành lang của trường Marlowe, tay vác một chồng sách, ba lô quàng chặt sau lưng.

“Đi đâu mà nhanh thế hả con bé ma cà rồng?” Một thằng con trai gào lên trong khi mấy đứa trong đội cổ vũ đứng xung quanh cười ré lên.

Thường thì Victoria sẽ chỉ bước qua, không quan tâm đến bọn chúng vì quá tập trung vào những kế hoạch của riêng mình. Nhưng hôm nay nó chẳng có tâm trạng nào. Nó quay ngoắt lại và lao thẳng vào thằng con trai kia, khoan thật sâu vào trong óc cậu chàng, gian lận với toàn lực và tốc độ, đến mức trước khi nó cách đĩa kia khoảng hai bàn chân thì cậu chàng đã quay vật lại và nôn ọe vào đĩa bạn gái.

“Tởm quá!”

“Kinh quá!”

“Gớm quá đi!”

Bọn con gái bắt đầu tản ra như một đám gà con hoảng hốt, và thằng con trai đứng đó, lau miệng và co rúm lại trước ánh mắt của Victoria.

“Chà, may cho mày là bọn chúng không có mặt ở nhà mày cách đây hai ngày đấy, Scott. Tao chắc chuyện này chả là gì so với cái chuyện xấu hổ đó. “

Victoria quay lưng và tiếp tục bước đi, mặc dù có đến nửa trường đang nhìn nó như thể nó vừa mới dính vào một vụ giết người. Dĩ nhiên, nó không chạm vào Scott nên không ai có thể nói gì. Nhưng bằng cách nào đó mọi người đều biết. Hầu hết bọn chúng đều đã trải qua chuyện đó - chuyện Victoria gian lận. Tất cả bọn chúng đều biết rằng nó lạ lùng. Và nó không thể khác đi được.

Ngay khi Victoria lao thẳng vào cuộc họp ban cán sự lớp, nó nhìn thấy thứ gì đó màu đen di chuyển ở hành lang bên hông. Nó dừng lại hé nhìn, phần nào đoán được mình sẽ tìm thấy thứ gì. Madame Vileroy bước ra, cao và đẹp như tranh như mọi khi, bước đi với vẻ vô cùng tự tin làm người ta nghĩ rằng mục có thể dựng cả ngôi trường lên chỉ với một cái hất tóc. Victoria không ngạc nhiên. Gần đây, Madame Vileroy xuất hiện trong rất nhiều hoạt động của nó, và Victoria thích thế. Như thể giờ nó là cục cưng của mục. Không phải Belle là người nhận được toàn bộ sự quan tâm. Không phải Valentin chiếm được tất cả tình yêu thương của mục. Là Victoria, và điều đó làm nó hơn cả thỏa mãn. Một ngày nào đó, Victoria sẽ cho Madame Vileroy thấy rằng nó xứng đáng. Một ngày nào đó, nó sẽ chứng minh mình là người xuất sắc nhất. Và rồi có lẽ mục bảo mẫu sẽ chia sẻ với nó toàn bộ những bí mật của mục. Khi Victoria đã trở nên đầy quyền lực, nó sẽ xứng đáng theo chân mục bảo mẫu.

“Đi đâu mà vội thế, con yêu?”

“Con đi họp ban cán sự.”

“Hmm...” Vileroy ậm ừ bằng một giọng chán chường, thờ ơ.

“Chà, con phải đi. Con là chủ tịch Hội học sinh mà, cô nhớ không?”

“Phải, ta cho rằng lý do người ta muốn trở thành chủ tịch Hội học sinh trường trung học là vì quyền lực của cái chức đó. Nào, nói ta nghe xem, con yêu, cuộc chiến chống lại việc tăng giá máy bán hàng tự động đến đâu rồi?”

“Tất cả chúng ta đều phải có điểm nào đó để khởi đầu chứ.”

“Phải, nhưng những gì có thể lấy được từ cái chức chủ tịch Hội học sinh thì con đã lấy cả rồi. Hiểu chưa?”

“Vâng.”

“Con gái ngoan. Nào, ta có một chuyện quan trọng hơn nhiều cho con làm đây.”

Victoria chồm tới, phớt lờ những đứa học sinh đi ngang qua đang trở mắt nghe lén.

“OK”.

“Tối qua ta lại nghe Bice lắm lắm.”

Victoria nhún vai.

“Khi nó ần náu... Ta cần biết nó làm gì. Ta cần nó dừng lại.”

“Cô muốn con làm gì với chuyện đó?”

“Không gì nhiều. Chỉ nói chuyện với nó. Tìm hiểu vài điều.” Madame Vileroy có vẻ trầm ngâm, như thể mẹ đang cố giải đáp một câu đố rầy rà.

“Tại sao cô không hỏi Belle?” Victoria thăm dò, “Belle là em gái của nó.” Nó muốn nghe Madame Vileroy nói rằng nó giỏi hơn, rằng Belle sẽ phá hỏng mọi chuyện. Nó muốn nghe mẹ nói rằng Belle chẳng là gì so với nó. Rằng Victoria là đứa tài giỏi nhất, rằng Victoria có tiềm năng nhất, rằng Victoria sẽ làm được những điều vĩ đại.

“Bởi vì Belle đang bận.”

Vai Victoria sụm xuống.

“Và bởi vì con có thể làm việc này có trách nhiệm hơn.”

Victoria lao vào cái bẫy như một chú cá vàng chết đói. Nó đang định hỏi phải tìm hiểu chuyện gì thì Madame Vileroy đã lại lên tiếng.

“Cố tìm hiểu xem giờ nó có thể nói được bao nhiêu thứ tiếng.”

“Con nghĩ cô đã biết những chuyện như thế.”

“Chỉ cần cho ta biết con số.”

Đôi khi Madame Vileroy cuộc bộ xuyên qua thành phố một mình. Mẹ ngồi trong phòng thay đồ và lắng nghe bọn con gái trong những buồng xung quanh gieo những cảm giác tự ghê tởm bản thân hay kiêu căng vào đầu chúng. Đôi khi mẹ đi bộ qua những con phố không an ninh, để lại một loạt những vụ trộm, bạo lực và hận thù nhỏ nhỏ theo bước chân mình. Hay mẹ sẽ nán lại các khu dân cư và thả một nắm sâu bướm qua mỗi ô cửa sổ, dùng chúng để gieo sự nghi ngờ giữa những đôi vợ chồng, sự ghen tuông giữa các chị em, sự hận thù giữa anh chị em ruột thịt. Một ngày, sau khi thả sáu con sâu bướm vào sáu ô cửa sổ khác nhau, mẹ thấy bà Spencer bước ra khỏi tòa nhà xa hoa chiếm hết cả con phố.

“Nicola, có phải cô đó không?”

Vileroy mỉm cười, và bà Spencer tặng cho mẹ một cái ôm lạnh nhạt. Con gái bà ta đã khiến bà ta bội thực với những câu chuyện về việc Belle và Victoria đã làm cho nó khổ sở như thế nào, và bà ta chẳng có tâm trạng nào để làm bạn với người đàn bà mà bà ta cho là chịu trách nhiệm

trước sự đau khổ của đứa con gái yêu quý.

“Cô đang làm gì ở khu này thế?”

“Thăm một người bạn,” Madame Vileroy trả lời.

“Tôi có biết không?”

“Có lẽ không.”

“Chà, Nicola. Tôi thấy mẹ con cô đã quen với cuộc sống trong thành phố lớn này rồi.” Bà Spencer cười nửa miệng, “Khác xa với đồng quê nước Pháp, nhỉ?”

Madame Vileroy chẳng cần phải xù lên trước thách thức này, mà chỉ đơn giản gật đầu.

“Mấy cô con gái của cô sao rồi? Tôi nghe nói Belle đang hẹn hò với Thomas Goodman-Brown của chúng tôi.”

“Thật sao? Tôi gần như không theo kịp.”

“Cô không theo kịp tình hình của chính con gái mình sao?”

“Giám sát quá chặt sẽ rất có hại cho sự phát triển của một cô gái trẻ. Tôi chắc là chị biết điều này.”

“Chà, đó không phải là cách tôi nuôi dạy con gái tôi.”

“Có lẽ nếu như chị cho con bé có một chút tự do...”

“Để làm gì? Nuôi lông nách và ngủ với bọn hooligan à?”

“Hmm... Không, nhưng tôi hiểu rằng Thomas đã rủ con gái chị đi chơi trước.”

“Điều đó không đúng.”

“Đúng thế đấy. Cô bé tội nghiệp. Quá ít kinh nghiệm. Nó đã để cậu ta lọt qua kẽ tay.”

Bà Spencer thốt lên một tiếng cười, “Thật ra cô đang nói đến điều gì?”

“Bạn thân mến, tôi chỉ nghĩ chị nên dành thêm chút thời gian cho bản thân mình. Trông chị rất mệt mỏi. Sự lo lắng và việc dõi theo cô con gái không tốt cho chị. Những gì nó cần là không gian. Rất nhiều không gian để giải quyết những vấn đề nho nhỏ của chính nó ở trường. Nó biết nó muốn gì và làm thế nào để đạt được. Thêm một chút quan tâm nữa từ chị thì con bé sẽ trở thành một bà cô già khép kín và cáu kỉnh vì bị buộc chặt vào váy mẹ.”

Tay bà Spencer vung lên chặn ngực, “Này, tôi không bao giờ!” Bà ta há hốc miệng.

“Ồ, thôi nào, bạn thân mến,” Madame Vileroy nở nụ cười điệu đà, “cả hai ta đều biết chị là thế.”

Bà Spencer choáng váng - một phần do cái thực tế là Madame Vileroy có gan nói ra những điều như thế, một phần từ cái hình ảnh mà bà đã gieo vào đầu bà ta. Bà ta định đáp trả, nhưng điều gì đó ở Nicola Vileroy làm bà ta dừng lại, điều gì đó trong ánh mắt buồn bực và khinh khỉnh kia vẫn khiến bà ta khao khát sự bầu bạn của Vileroy. Điều gì đó làm bà Spencer không muốn trả miếng. Vì vậy bà ta co rúm người lại, nói vội câu tạm biệt rồi bỏ chạy, những lời của Madame

Vileroy vẫn bám chặt trong đầu, chúng bò trườn dưới da bà ta như những con bọ dưới kính hiển vi, làm hỏng và phá hủy bà ta.

Vào thứ ba sau cuộc thi golf, Belle lại chịu đựng một lần tắm rửa đau đớn nữa. Madame Vileroy không có nhiều quy tắc trong nhà. Nó có thể ra ngoài lúc nào nó muốn. Không có giờ giới nghiêm. Không hạn chế. Tối hôm đó Belle sẽ có một buổi hẹn với Thomas. Cậu chàng đã phải thương lượng với ông bố cả tiếng đồng hồ trước khi được phép đi chơi vào một buổi tối trong tuần. Bố Thomas không trở thành ông chủ nhà băng hàng đầu của thành phố bằng cách thua trong những cuộc thương lượng với lũ nhóc mười lăm tuổi. Khi cuộc thương lượng kết thúc, Thomas đã phải từ bỏ kỳ nghỉ hè sắp tới để tham gia thực tập ở văn phòng bố nó, ngồi chịu đựng một bài diễn thuyết về tài chính hiện đại, và ghi tên vào một lớp tiếng Nhật trong Kinh doanh.

Ra khỏi phòng, Belle gặp phải Madame Vileroy đang ngồi ở phòng sinh hoạt chung. “Hãy cẩn thận...”, mẹ ngọt ngào nói. “Đừng quá gần bó với thằng bé. Và đừng quên ngày Chủ nhật.”

“Mọi chuyện với Thomas đều rất tuyệt. Anh ấy yêu con.”

“Không. Nó nghĩ con xinh đẹp.”

“Phải rồi. Sao cũng được.”

“Nhưng thật ra là không phải, vì đó không phải là khuôn mặt của con. Nó nghĩ *ta* xinh đẹp.”

“Phải, con biết.” Belle thấy bực mình vì lời nhắc nhở đó.

Christian bước vào cùng với Bicé, đúng lúc nghe câu đó, “Khuôn mặt của Belle trông đâu tẻ lắm. Belle và Bicé có một gương mặt ưa nhìn.” Bicé mỉm cười, vỗ vào tay Christian.

Madame Vileroy phớt lờ và nói, “Có lẽ Christian có ý gì đó. Thế nào nếu chúng ta dùng liệu pháp này lại và xem xem Thomas thích cô nàng Belle thực sự ra sao?”

Belle rùng mình. Nó biết rằng những đứa còn lại nghĩ nó hết sức rỗng tuếch và rằng Bicé thấy phản ứng của nó và cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng nó không tìm lại được. Nó cần Madame Vileroy, và nó không thể từ bỏ lúc này. Lần gần đây nhất bên nhau, Thomas đã đứng thật gần. Cậu chàng đã nghịch tóc nó và nắm tay nó, giống như bao lần trước. Nhưng tại sao Thomas chưa bao giờ thử hôn nó? Liệu có phải Thomas vẫn có thể ngửi thấy cái mùi đó? Liệu có phải chuyện tắm rửa của nó vẫn chưa đủ? Có phải Thomas sợ đến gần nó? Thomas có vẻ như đã vượt qua tất cả những giai đoạn thông thường. Cậu chàng có vẻ quá nghiêm...

“Con là đứa con gái ngoan, Belle. Con sẽ đưa nó về đây vào Chủ nhật tới, và rồi chúng ta sẽ có khoảng thời gian vui vẻ bên nhau”

“OK,” Belle thì thào.

“Đừng buồn thế. Những đứa con gái khác cũng không dựa vào những đặc điểm bẩm sinh. Chúng đều có những thủ đoạn trong tay cả. Thủ đoạn của con chẳng qua là hiệu quả hơn thôi.”

Belle bước ra và đóng sập cửa lại. Nó có thể tận hưởng đêm nay với Thomas, bởi vì sau Chủ nhật nó không chắc mọi chuyện sẽ vẫn như cũ nữa. Hai ngày vừa rồi Belle sống trong cảm giác tội lỗi, bám rịt lấy Thomas. Nó đã dùng chơi trò cách biệt vì nó nhận ra Thomas không chơi trò gì cả. Thomas thích nó, và đôi khi Belle nghĩ rằng lý do không phải vì chuyện tắm rửa của nó.

Nó đã chuyển từ *không thể cưỡng lại* sang *dừng dừng*, hi vọng rằng hiệu quả của lần tắm rửa này có thể chỉ thoáng thoáng để nó và Thomas có thể vượt qua điều gì đó có thực giữa hai đứa. Nhưng nó không thể ngăn Thomas khởi hành động theo kiểu hoang tưởng và bồn chồn như đám bạn còn lại của nó.

Về phần nó, Belle làm tất cả để có thể ở gần Thomas, nó ngày càng khó thể hiện mình là một đứa lẳng lơ hơn và điều đó làm Madame Vileroy ghê tởm. Ở Marlowe, giờ mọi người đều biết rằng nó và Thomas là một đôi. Bọn chúng thích buôn dưa lê về đứa con gái xinh đẹp mới đến đã nhào xuống và cướp mất Thomas ngay dưới mũi Lucy Spencer. Lucy thì ở trong tình trạng phủ nhận, thích nghĩ Belle chỉ là một hương-vị-của-tháng hơn. Cô nàng đang tập trung sự căm ghét dành cho toàn thể gia đình nhà Faust lên Victoria - tính đến lúc này.

Belle đến hộp đêm SoHo, Thomas đã ngồi sẵn ở một bàn gần cửa sổ. Giờ ban ngày đang trở nên dài hơn, và trời mới chỉ bắt đầu nhá nhem tối. Mùa xuân luôn là mùa Belle thích. Nhưng có điều gì đó ở New York làm nó ít thích mùa xuân hơn trước đây. Mùa xuân ở đây không có nhiều hoa, không khí chẳng trong lành cũng chẳng chứa nhiều điều lạ lẫm. Nó giống như những thứ cặn bã cuối cùng của mùa đông còn sót lại hơn. Bông màu vàng tan chảy. Không khí lành lạnh. Nhưng bằng cách nào đó, Thomas đã chọn được một con phố không làm Belle thất vọng. Có ít chậu hoa nở trên các khung cửa sổ. Hai cửa hàng với những tấm bảng hiệu lỗi thời treo lệch sang mái hiên; một trong hai cửa hàng có bức tranh vẽ một con chim. Những quán cà phê và nhà hàng có một sức quyến rũ làm cho mọi bữa ăn đều đem lại cảm giác như bữa ăn nhẹ trưa chủ nhật. “Đây là một nhà hàng dễ thương,” Belle nói trong lúc nhìn quanh. Nó phẩy tay đuổi đi một con sâu bướm cứ bay vòng vòng quanh mặt nó khi nó ngồi xuống.

“Anh không nghĩ Madame Vileroy sẽ cho em đi chơi. Bà ấy trông thực sự nghiêm khắc.”

“Ừ...”, Belle lơ đãng nói. Nó đỏ mặt khi Thomas nắm lấy tay nó.

“Chà, dù sao thì bà ấy cũng thực sự cho em đi chơi. Và bà ấy cho em mời anh đến ăn tối vào chủ nhật nữa,” Thomas nói. Belle cảm thấy một cục nghẹn khổng lồ trong cổ họng. Nó uống một ngụm nước và mỉm cười yếu ớt.

Thomas tiếp tục, “Thế bà ấy thích gì?” Cậu chàng hỏi, chồm người về phía trước như thể Belle sẽ nói cho nó nghe một bí mật.

“Anh biết đấy... như mọi bảo mẫu khác.”

“À, phải, dĩ nhiên rồi... một bảo mẫu tiêu biểu.” Thomas chuyển sang kiểu âm điệu Anh khinh khỉnh nghe rất điệu, làm Belle nhớ tới cách Victoria thường nói trước khi cô nàng đổi giọng, “Thế còn đầy tớ trai của em thì sao? Anh ta có tiêu biểu không?”

Belle nhăn mặt bật cười.

“Em cười dễ thương lắm,” Thomas nói lại bằng giọng bình thường. Nụ cười của Belle nhạt đi khi nó lại nghĩ về ngày chủ nhật.

“Con bọ này làm phiền em à?”, Thomas vừa hỏi vừa vẫy tay xua một con sâu bướm gần đó. “Có lẽ bọn mình nên chuyển chỗ.”

“Em OK mà,” Belle nói, nó không muốn Thomas thả tay nó ra.

“Có chuyện gì thế?”, Thomas hỏi và nhìn vào gương mặt buồn buồn của Belle.

“Ồ, chỉ là Vileroy... Thật ngu ngốc... Em ghét bà ấy.”

“Anh xin lỗi. Em nói rằng bà ấy đã nhận nuôi em, đúng không?” Thomas nói một cách thận trọng, “Ý anh là, em trông rất giống bà ấy...”

“Ừ, bọn em là... ừm... trẻ mồ côi. Madame Vileroy tìm thấy bọn em từ khi bọn em còn bé tí.”

“Chuyện gì đã xảy ra với bố mẹ em?”, Thomas hỏi với vẻ hứng thú rõ ràng, mắt nó mở to hơn.

“Bọn em không chắc nữa. Nhưng chúng ta có thể nói về chuyện khác không?”

“Chắc rồi.” Thomas không kìm được mà hỏi thêm một câu nữa, “Nhưng làm thế nào mà tất cả bọn em lại bằng tuổi nhau?”

Đột nhiên Belle nhận ra chân Thomas đang gõ nhẹ một cách bồn chồn, và bụng nó chùng xuống.

“À, bọn em không có quan hệ gì với nhau cả. Bà ấy nhận nuôi bọn em... ừm... từng đứa một.” Ngay lúc đó, Belle bỗng có cảm giác thôi thúc muốn kể với Thomas điều gì đó có thật, “Bicé và em là chị em sinh đôi.”

“Không thể nào! Anh nghĩ Bicé đã đùa khi cô ấy nói thế vào đêm diễn kịch. Cô ấy chẳng có gì giống...”

Thomas khựng lại vì Belle trông hơi có vẻ bị xúc phạm.

“Bọn em là chị em.” Belle nói ngắn gọn.

“Ừ.” Thomas hăng giọng, “Anh chỉ có ý là... cô ấy trông khác hẳn em.”

“Bọn em có đôi mắt giống nhau.” Belle nói.

“Em biết không, anh có nhận thấy điều đó.”

“Thật chứ?” Belle hỏi, mặt nó đầy nghi ngờ.

“Ừ, đôi mắt là điểm mà anh thích nhất ở em.” Thomas rì rầm.

“Cảm ơn anh,” Belle chậm chậm nói. Thomas không biết rằng đây là lời khen đầu tiên mà nó thực sự trao cho Belle. Tất cả những lời khen khác không thực sự dành cho cô bé.

Trong suốt thời gian còn lại của buổi tối, Belle giữ cho cuộc nói chuyện chỉ về Thomas. Thomas có thể nói hàng giờ liền trong lúc vô thức nghịch ngón tay của Belle. Belle gần như không cắt ngang lời Thomas, vì sợ rằng cậu ta có thể sẽ dừng lại. Belle không muốn nói về gia đình nó, nhưng Thomas lại nhắc đến Victoria.

“Em biết không, chị em của em thực sự là một đối thủ đáng gờm. Cô ấy coi cuộc thi hùng biện này thực sự nghiêm túc.”

Belle không muốn nói chuyện về cuộc thi. Nhưng nó cũng khẽ gật đầu.

“Anh không lo đâu.” Thomas mỉm cười.

“Tại sao?” Belle hỏi đùa.

“Bởi vì... anh có một vũ khí bí mật.”

Thomas ngồi thẳng dậy trên ghế. Nó chồm tới gần hơn mặc dù ghế của nó đã được kéo sát ghế Belle rồi. Đột nhiên vẻ lãng mạn trong giọng Thomas biến mất, và tâm trí của nó ở một nơi nào đó khác.

“Chủ đề là quyền sở hữu trí tuệ so với quyền được sống. Liệu có hợp đạo lý không khi những công ty nhỏ ở Ấn Độ ăn cắp công nghệ để sản xuất các loại thuốc đã đăng ký bản quyền rồi bán chúng một cách rẻ mạt cho những bệnh nhân không có khả năng chi trả cho mức giá cao ngất của những công ty dược lớn”.

Belle bị tấn công không kịp phòng ngự, nó cười khúc khích.

“Có gì buồn cười đến thế?” Thomas hỏi và thả ngón tay của Belle ra. *Ôi trời*, Belle nghĩ, các ngón tay của nó đột nhiên cảm thấy lạnh.

“Anh quá hứng thú trước một đề tài buồn chán như thế! Em gần như không hiểu một nửa những gì anh vừa nói.”

“Không buồn chán chút nào! Nó là về sự sống và cái chết đấy.”

“OK, xin lỗi, anh nói tiếp đi. Em nghe đây.”

“Chà, bố anh làm trong lĩnh vực tài chính, đúng không?”

“Ừ, em nghĩ là em đã có nghe về ông.” Belle đùa.

“Bố cho anh gặp một người bạn của bố, ông này chuyên về luật trong lĩnh vực này. Ông ấy thực sự nổi tiếng. Anh đã lấy được một số quan điểm và dữ liệu tuyệt vời từ ông ta từ cả hai mặt của vấn đề. Những tranh luận của ông ấy thực sự mới mẻ và ấn tượng. Vì thế anh đang cực kỳ háo hức.”

“Sao lại thế?”

“Bởi vì hầu hết mọi người chuẩn bị cho hùng biện bằng cách cắt xén những trích dẫn từ các bài báo. Bởi vì đó là những nguồn công khai, nên ai đối đầu với anh cũng có thể tìm thấy những nguồn tương tự và chuẩn bị cho phản phản biện. Nhưng nếu như anh có những trích dẫn và dữ liệu riêng, và nếu như anh đưa ra những lập luận mà họ ít nắm rõ, thì họ sẽ khó bác bỏ những lập luận của anh hơn nhiều.”

“Em ấn tượng rồi đấy.”

“Cảm ơn em.” Thomas rạng rỡ, “Anh đang cố gắng chuẩn bị như một luật sư thực thụ... để thực tập.”

“Ý anh là gì, *thực tập*?”

“Đừng nói với ai nhé. Ý anh là, anh vẫn chưa nói với bố đâu, nhưng anh nghĩ anh muốn trở thành luật sư.”

“Không phải bố anh muốn anh làm với ông trong lĩnh vực tài chính hay gì đó sao?”

“Ừ, ông muốn thế. Và có lẽ sau này anh cũng làm vậy. Nhưng anh muốn làm một số việc về quyền con người trước, như bạn của bố, ông Yamin làm ở Thổ Nhĩ Kỳ ấy. Và anh chỉ muốn tìm đúng thời điểm để nói với bố.”

“Oa!”

“Oa cái gì?”

“Anh thực sự là một người tốt, đúng không? Anh thực sự quan tâm đến tất cả những thứ đó, chuyện bố anh cảm thấy thế nào, và làm những việc tốt cho người khác.”

Thomas đỏ mặt và đảo tròn mắt, “Ừ, anh là một vị thánh.”

Buổi tối dần trôi qua, Thomas và Belle ngày càng mê mải chuyện trò. Hai đứa chuyển sang những chủ đề khác và hầu như không nhận ra thời gian trôi qua, mọi người đã rời khỏi nhà hàng. Belle cảm thấy như thể nó đã biết Thomas nhiều năm rồi, và nó đã yêu Thomas cả đời. Thế nhưng sau nhiều tuần như thế, Thomas vẫn không có nỗ lực nào để hôn nó. Trong lúc hai đứa tán gẫu, một con sâu bướm bay vòng vòng quanh ngọn nến duy nhất trên bàn. Giữa câu chuyện, như thể được triệu tập bởi một lực lượng bên ngoài nào đó, con sâu bướm nhô lên khỏi bàn, rồi zic zắc bay lên, và lao thẳng ra khỏi chiếc cửa kiểu Pháp.

Victoria hầu như bị che khuất hoàn toàn bởi đám mây côn trùng vây xung quanh nó như một con quỷ bụi. Nó không còn sợ bọn chúng nữa, giờ chúng đã là bạn. Đúng như Madame Vileroy tiên đoán trước, với nó chúng đã trở thành gia đình. Còn hơn cả gia đình - chúng là tai và mắt của nó. Thế nhưng vì lý do nào đó, mỗi lần nó đến thăm chúng, chúng càng lúc càng chạm vào nó một cách cục cằn, bừa bãi hơn. Vì lý do nào đó, những trải nghiệm ngày càng trở nên tệ hơn, để chuyện đó luôn đáng sợ giống như lần đầu tiên. Một vài lần khi Victoria nhìn lên, nó nghĩ là nó nhìn thấy có những con côn trùng khác lẫn vào với bọn sâu bướm. Có phải nó đã thấy một con ong không? Kia có phải ruồi không? Dù thế nào thì cũng có cái gì đó đem lại cảm giác thô ráp hơn những con sâu bướm lông mềm mại mà nó đã cảm thấy trước đây. Những vết xước trên mặt và cổ là minh chứng cho hàng giờ đồng hồ nó đã lắng nghe, nhưng không lúc nào thấy đủ.

Mới liếc qua, khung cảnh xung quanh Victoria có thể quen thuộc - như một phiên bản hồng của một thứ gì đó bình thường. Đứng im ở đó, trong đám mây, với hai tay chìa lên trời, mắt nhắm lại, xoay vòng quanh, nó trông như một cô bé đang nhảy múa trong một cơn mưa cánh hoa hay dưới làn mưa. Nó xoay tròn cánh tay, tạo nên những đợt sóng trong biển côn trùng. Chúng di chuyển cùng nó, tách ra để làm thành đường nhưng không hề đánh mất sự bao bọc xung quanh cơ thể Victoria. Thi thoảng nó đứng trên đầu ngón chân, như thể chúng sẽ nhấc nó lên và đưa nó bay quanh phòng trên những đôi cánh bé tí xíu. Sẽ đẹp đến chùng nào nếu như chúng không quá xám xịt, quá dày... quá rối loạn như thế. Đó sẽ là một cảnh tượng đẹp, nếu như có thể quên đi được thực chất đó là gì.

Tâm trí Victoria đã đóng lại. Nó ở trong tình trạng thả lỏng hoàn toàn khi tiếp nhận tất cả những gì bọn sâu bướm nói. Nó không nhìn thấy ba con nhỏ xíu bay qua cửa sổ để tham gia cùng hàng triệu anh chị em. Như một giọt mực màu xanh được nhỏ vào trong một cốc nước sạch, thông tin của chúng được gieo rắc thông qua mê cung côn trùng trong tích tắc. Thông tin đó nhanh chóng tìm đường đến tâm trí mở của Victoria, cùng với hàng tá những mẩu tin lý thú khác từ khắp nơi trong thành phố. Ngay lúc đó, Victoria thôi xoay tròn. Khoảnh khắc thả lỏng của nó biến mất; giờ nó đang chú tâm theo dõi. Nó đứng thẳng người, các thớ thịt căng cứng,

tâm trí báo động, tiếp nhận tất cả những gì mà đội quân do thám của nó báo lại. Belle đang hẹn hò với Thomas. Thomas có một vũ khí bí mật. Thomas có một nguồn tài liệu mà nó không biết đến. Nó cẩn thận lắng nghe bọn sâu bướm thuật lại tất cả những gì chúng biết từ cuộc đối thoại giữa Thomas và Belle, “Nói thêm, nói thêm đi.” Victoria nói thành lời. Nhưng không còn gì khác nữa. Thomas không kể cho Belle nội dung thực sự của cuộc nói chuyện giữa mình với vị luật sư về bằng sáng chế.

Victoria đứng trên đầu ngón chân, căng cứng như một cục đá, tay duỗi ra phía sau như tượng Victory có cánh, ngẩng lên để nghe nhiều hơn nữa. Thêm vài tiếng đồng hồ nữa trôi qua nhưng nó không có thêm thông tin gì cả. Tối hôm đó Thomas không làm bất kỳ việc gì liên quan đến hùng biện; cậu ta không có thêm cuộc nói chuyện nào với ông bố về hùng biện; cậu ta thậm chí còn không ghi chép gì. Victoria rơi xuống sàn nhà, trông thảm bại. *Con bé Belle ngu ngốc và cơn cảm nắng lố bịch của nó. Không có đứa nào phải làm việc khổ cực như thế này. Belle không xứng đáng được Vileroy quan tâm quá nhiều đến thế khi chẳng làm gì cả. Không sao, nó nghĩ. Mình vẫn là cục cưng. Đến chủ nhật mình sẽ có được tất cả các thông tin mình cần từ Thomas.* Bọn sâu bướm theo nó xuống sàn nhà. Nó đứng dậy, đặt hai tay lên tai như thể sắp sửa hét lên, và rồi chạy ra khỏi phòng. Bọn sâu bướm tiếp tục quây lấy nhau, tạo thành một cơn lốc xoáy nơi Victoria đứng một giây trước đó. Tiếng gầm từ những đôi cánh của chúng đình tai nhức ọc, và Victoria vẫn còn có thể nghe thấy lời nói bay qua bay lại khi nó chạy xuống hành lang.

Chương 16: GIẢI THOÁT

“Lớn lên ở Edmond, đã bao giờ anh nghĩ rằng mình sẽ trở thành một ngôi sao nhạc rock chưa?”

“Anh biết đấy, thực sự tôi không nhớ nhiều lắm, nhưng hẳn là tôi không thể tưởng tượng ra được chuyện gì như thế này... Ý tôi là, Rolling Stone, đó là sự thực - đây là một vinh dự thực sự.”

“Cảm ơn anh. Chuyện bắt đầu như thế nào?”

“Dễ sợ. Giống như qua từng buổi diễn, bọn tôi bị la ó đuổi khỏi sân khấu... và đôi khi thậm chí còn chẳng có cả sân khấu! Bọn tôi đã giả điếc!”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cảm hứng, tôi cho là vậy. Tôi gặp cô bé nọ. Ba bài hit đầu tiên của bọn tôi thực ra là về cô bé đó...”

“‘Unmensch Wench’, ‘You’re So Hot I’m Buyin’, và ‘Don’t Leave Me Addicted’?”

“Chính xác! Đúng vậy, tất cả những bài đó là về khoảng thời gian điên rồ mà chúng tôi đã trải qua.”

“Các bạn đã dùng rất nhiều thuốc với nhau đúng không?”

“Không cần thuốc.”

“Nhưng anh nói rằng anh không nhớ nhiều.”

“Ừ, điều kỳ quặc nhất...”

“Nhiều lời đồn cho rằng anh thường nói với mọi người là anh được nuôi dạy ở Ontario.”

Sau cuộc thi golf, Bice bắt đầu để ý coi chừng Christian cẩn thận hơn. Nó biết Christian đã làm gì với Connor. Nó biết cậu chàng cảm thấy tội lỗi về chuyện đó. Vì lý do nào đó, Bice cảm thấy có trách nhiệm với Connor. Nó nhận thấy ở trường Connor không còn là chính mình nữa. Cậu chàng bắt đầu bỏ học và (theo như Christian nói) thậm chí còn bỏ vài buổi tập. Một ngày nọ vào bữa ăn trưa, Bice cố nói với Connor rằng không ai quan tâm đến chuyện nó đã thua trong cuộc thi golf, nhưng Connor không nhìn nhận mọi chuyện như những người khác. Toàn bộ cuộc đời của nó là thể thao, và Connor chỉ nghĩ rằng Bice lại đang trở nên kỳ quặc mà thôi. Thật may mắn, Christian đã tìm được nhiều bạn từ đám người hâm mộ nó. Mặc dù chính bản thân Bice không có người bạn nào, nhưng thực tế này vẫn làm cô bé thấy vui. Tuy nhiên, Bice biết rằng mỗi lần Connor bỏ một buổi tập hay lao nhanh ra cửa vào cuối mỗi ngày thì Christian đều cảm thấy đau nhói vì tội lỗi. Christian cũng không nán lại lâu sau giờ học. Như Connor, nó thích ở một mình. Nhưng không giống Connor, Christian có một thứ ở nhà đang chờ nó lao về. Mấy tuần tiếp theo đó nó ở lý trong phòng. Nó nói cảm giác mình đang nằm trong quan tài có vẻ như làm mọi thứ trở nên đúng đắn. Nó nói rằng điều đó đem lại cảm giác chuộc tội. Bice cố hết sức làm Christian ngừng việc đó lại. Nhưng cô bé có thể làm gì đây? Cái quan tài - cách mà Christian nằm đó, giả vờ rằng mình đã chết và giải thoát khỏi tội lỗi của những việc nó đã và sẽ làm, khiến Bice lo lắng.

Một lần vào giữa tuần, Bicé đi cùng Valentin và Belle đến xem cuộc thi bơi của Christian. Trên đường đi, trong lúc bốn đứa đang bàn tán về lời bào chữa mới nhất của Victoria để không phải đi cùng bọn nó thì Bicé nhận thấy Christian không nói gì cả từ khi bọn nó rời khỏi nhà, “Có chuyện gì thế?” Bicé hỏi. “Christian lo sẽ bị thua à?”

Christian thốt lên một tiếng cười cụt ngắn đáng ngờ, “Tôi không muốn làm thế.”

“Tôi biết,” Bicé nói. Nó nghĩ về tất cả những lần mà Christian buộc phải đánh cắp, về cảm giác tội lỗi mà Christian cảm thấy sau mỗi lần trượt ngã. Nhưng liệu có phải lúc nào Christian cũng cảm thấy như thế? Bicé nhớ một lần Christian không cảm thấy quá tội lỗi. Khi cậu chàng tự do đánh cắp và cười to như một đứa trẻ vô ưu. Có gì đó không đúng lắm, “Có nhớ hồi bọn mình mới lên tám... hay có thể là bảy... bọn mình đã chơi ở công viên với những đứa trẻ khác không?” Christian gật đầu.

Mắt Bicé đảo nhanh về phía Valentin và Belle. Valentin ho. Không đứa nào nói gì cả, nhưng cả hai trông không thoải mái.

Bicé lại quay sang Christian, “Có nhớ Christian đã đánh cắp sức lực của bọn chúng khoảng mười lần trong một trận đấu? Christian làm thế mỗi lần bọn chúng cố đấu với chúng ta”.

“Ừ.” Christian bật cười, “Tôi nhớ.”

“Tại sao lúc đó lại dễ dàng thế?” Bicé hỏi.

“Ý Bicé là gì?” Christian đột nhiên trở nên cảnh giác.

“Ý tôi là, tại sao lúc đó Christian lại vui vẻ đến thế khi đánh cắp, và giờ nó lại trở nên khó khăn thế? Có gì đã thay đổi?”

Bicé lại liếc nhìn Valentin và Belle. Đầu hai đứa cúi gằm.

“Tôi không biết.” Christian nhún vai, “Giờ tôi lớn hơn rồi.”

“Không, không phải lý do đó. Nó không hợp lý chút nào. Có quá nhiều điều không hợp lý.”

Cuối cùng Valentin cũng lên tiếng, “Bicé à, Christian đã có đủ mọi điều lo lắng rồi,” nó nói và kéo Bicé sang một bên. Bicé cảm thấy cái siết chặt, run run của Valentin và ngược lên nhìn thẳng vào mắt nó. Mắt Valentin dờ dẩn như thường lệ, con ngươi giãn ra. Valentin rõ ràng đã lại vào căn phòng đó - món quà Madame Vileroy tặng cho nó. Bicé lo lắng về căn phòng. Valentin đã bảo với nó rằng căn phòng đem lại sức mạnh ngoài sức tưởng tượng và rằng Valentin cực kỳ mê mẩn căn phòng. Bicé không được phép bước vào, nhưng cô bé đã từng nhìn thấy căn phòng đó trước đây. Khi Madame Vileroy mới tặng cho nó khả năng ẩn náu, nó đã lang thang vào rất nhiều phòng để khám phá khi mọi thứ trong tình trạng đông cứng. Vì lý do nào đó, Bicé không bao giờ có thể tìm thấy Vileroy trong tình trạng đông cứng. Có lẽ mục chẳng bao giờ đông cứng. Nhưng nó đã tìm thấy căn phòng đó - và năm năm về trước, người mà nó tìm thấy trong phòng, mắt nhìn trần trần qua khung cửa sổ trắng đục nhất, là một người trông giống Buddy kinh khủng. Bicé đẩy những ý nghĩ đó ra khỏi đầu và quay lại với cuộc trò chuyện trước mắt, “Chà, Christian không tò mò sao?” Nó hỏi.

“Do thần kinh của cậu ấy thôi, chị à,” Belle vừa nói vừa quàng một tay quanh chị gái, “Và có lẽ Christian sẽ không phải đánh cắp nữa.”

Bicé cố gắng kìm cơn giận dữ trước Valentin và Belle, hai đứa nó đang tỏ ra quá chậm hiểu. Khi

bọn nó đi ngang qua một cái kios, Bice túm lấy một tờ báo tiếng Bulgari và ném một đô la cho người bán hàng, với một tiếng *mersi* cụt lủn.

Valentin chạm vào tay Belle, một kiểu trấn an rằng hai đứa nó cùng một phe. Không đứa nào thích thú trò này cả, nhưng đó là sự may rủi trong trò chơi mà chúng đã chọn. Đó không phải là điều tồi tệ nhất hay không vừa ý nhất mà chúng phải làm. Chỉ là một sự phiền toái hằng ngày - phải nghe Bice hồi tưởng lại những cảnh tượng từ một cuộc đời mà bọn nó được cho là đã từng sống, bị nhắc lại những kỷ ức giả mà Madame Vileroy đã dùng để lấp đầy những chỗ trống trong tâm trí của Bice và Christian - về một thời thơ ấu bên nhau vốn chưa bao giờ từng tồn tại.

Trên đường đi, Christian bắt mình phải hứa một điều. *Hôm nay mình sẽ không đánh cắp. Hôm nay, một lần thôi, mình sẽ không đầu hàng trước thói quen bệnh hoạn này.* Nhưng Christian biết rằng không phải lúc nào nó cũng có thể tin tưởng bản thân. Đôi khi nó tự hỏi nếu chỉ chấp nhận những gì bản thân làm được thì có tốt hơn không. *Lẽ ra thể thao là để vui vẻ,* nó nghĩ. Nhưng rồi nó luôn quên mất những ý nghĩ đó. Nó cần chiến thắng. Ở đây sẽ có những cuộc tìm kiếm cho đội tuyển quốc gia, và Christian biết đây là cách duy nhất bảo vệ nó khỏi một cuộc sống nghèo khổ. Hơn nữa nếu như nó muốn làm gì đó để vui vẻ thì nó chỉ cần bỏ thể thao và tập trung vào sáng tác.

Một lần nữa Christian sẽ phải đối mặt với Connor Wirth. Các vận động viên đang chuẩn bị cho lần bơi bướm 400 mét. Tất cả đang đứng đuôi người cạnh đường bơi. Mặc mũ bơi vào, Christian tiến đến gần Connor.

Connor ngẩng lên, “Xin chào. Chúc mừng vụ tennis nhé. Tôi nghe nói ông đã được chọn đi thi đấu toàn bang.”

“Cảm ơn,” Christian nói.

“Ông sẽ kiếm lời lớn từ mùa giải này đấy nhỉ?”

Ngay lúc đó, phát thanh viên lên tiếng trên loa, “... và ở đường bơi số năm, Connor Wirth, ứng cử viên nặng ký nhất cho danh hiệu chiến thắng, đang chuẩn bị cho một chiến thắng nữa của trường Marlowe.” Connor mỉm cười và vẫy tay với bố mẹ.

Christian cảm thấy thứ gì đó trong ngực. *Phát thanh viên thậm chí còn chẳng nhắc đến mình. Liệu những người hâm mộ có nghe được không?* Nó quay đi, gánh nặng sợ hãi đè nặng lên người làm nó yếu đuối trước cảm giác lo lắng đến mức mà nó không nghe thấy phát thanh viên cuối cùng cũng đọc số liệu xuất sắc trong môn bơi của nó.

Khi Connor cúi xuống, duỗi thẳng khoeo chân, Christian liền vỗ một cái thân mật vào lưng, ngay phía sau phổi Connor, và nói lời chúc may mắn.

Khi kết thúc đường đua Christian mới nhận ra nó đã làm gì. Nó là người đầu tiên chạm đích, và khi lên khỏi mặt nước, nó thấy chẳng ai nhìn nó cả. Một nhân viên cứu hộ đang nhảy tùm xuống nước. Các vị phụ huynh thì chạy ra khỏi khán đài. Những vận động viên khác chạm đích và từng người một nhận ra chuyện gì đã xảy ra. Connor Wirth đã gần như chìm ngấm. Trong lúc vội vàng, Christian đã lấy hơi quá nhiều khả năng hoạt động từ phổi Connor. Nó tưởng Connor sẽ chỉ bơi chậm hơn thôi. Nhưng Connor đã bất tỉnh thậm chí trước cả khi nó nhận ra mình cần thở.

Bố mẹ Connor quá hoảng sợ đến mức họ giữ Connor nghỉ học ở nhà mất vài ngày. Bà Wirth lo lắng đến suy nhược hoàn toàn. Thế nhưng bà vẫn có những lý giải của mình. Với bà Wirth, cuộc đời là một nơi rất hợp lý, với những lý do phù hợp cho mọi thứ. Người ta chưa bao giờ thừa nhận thứ gì không giải nghĩa được. Và vì thế bà bắt con trai phải trải qua hàng loạt cuộc kiểm tra sức khỏe để xác định nguyên nhân dẫn đến tai nạn của Connor. Bạn bè của Connor thì đến nhà thăm theo từng nhóm ba đến bốn người, mỗi người mang theo một món quà nhỏ, những lời chúc mạnh khỏe, và cả những câu chuyện “buồn đưa lên” ở trường.

Người duy nhất không đến là Christian, thay vào đó nó đã chọn cách trốn tránh với Buddy, người bạn thực sự duy nhất của nó. Vài giờ sau cuộc thi bơi, Christian ngồi khoanh chân trên nắp quan tài đựng nước. Buddy ngồi cạnh nó, cố gắng dụ nó tham gia cuộc chiến ngón tay cái. Christian chỉ ngồi đó, đầu cúi gằm, vai sụm về phía trước, trong khi Buddy chơi trò chiến tranh ngón tay cái với bàn tay mềm nhũn của mình. Christian không nhận ra Madame Vileroy bước vào. Mụ đang đứng trong góc, quan sát, và sau vài phút, nó biết mụ đang ở đó mà không cần nhìn lên.

“Con rất tiếc.” Nó nói.

“Đừng hối tiếc, Christian. Con luôn luôn hối tiếc.” Mụ nói.

“Nó gần như đã chết. Và giờ cô nói với con là không sao ư?”

“Không. Đánh cắp là để làm con trông khá lên. Chẳng anh hùng chút nào khi đánh bại một con cá chết.”

“Con đã không nghĩ thông suốt điều đó.” Christian nói.

“Luyện tập tạo nên sự hoàn hảo, con yêu.” Mụ nói rồi lướt ra khỏi phòng.

Buddy quăng một quả bóng rổ vào Christian, cố gắng dụ nó chơi. Christian nhìn Buddy và thấy cảm kích. Đúng là có một thứ để nó hướng đến. Trận bóng rổ vào thứ sáu sẽ ổn hơn. Nó có thể chơi để vui vẻ và để những người khác lo đến chuyện chiến thắng, “Ý tưởng hay đấy, Buddy. Chơi bóng rổ nào.”

Thứ Sáu, Christian quay trở về từ trận đấu bóng rổ, trong lòng cảm thấy phoi phới. Marlowe đã thắng. Nhờ thuyết phục được bố mẹ rằng mình đã đủ khỏe để chơi, Connor chấm dứt thời gian bị giam hãm vào trưa thứ sáu và đến tham dự trận đấu. Trên thực tế, Connor đã ném quả giành chiến thắng - cậu chàng là một anh hùng. Christian thực sự thấy vui, và nó không phải đánh cắp dù chỉ một lần. Bọn con trai rất tử tế với nó. Chúng mời nó đi ăn pizza sau trận đấu. “Chuyện đẹp lắm, Christian,” một đứa nói khi bọn chúng bước về phía quán Vinnie’s Pizza. Ngay cả Connor cũng xử sự thân thiện trở lại với Christian. Lần đầu tiên mọi thứ có cảm giác bình thường. Khi về đến nhà, Christian đi thẳng đến phòng hồi phục. Nó thấy thích viết nhật ký. Nhưng Madame Vileroy đang chờ ở đó, làm gì đó với Buddy.

“Này, để cậu ấy yên.”

“Nó không phải người, Christian,” Vileroy đáp lại. Rồi mụ thêm vào một cách nhẹ nhàng, gần như với chính mình, “không còn nữa.” Mụ nhìn Christian từ trên xuống dưới rồi nói, “Đừng khó tính thế.”

Buddy khóc khi Madame Vileroy vịn tai nó để biết rằng cảm giác đau đớn của nó vẫn chưa cùn

đi quá nhiều. Christian nghiền ngẫm những lời mụ nói trong đầu. *Không còn nữa.*

“Trận đấu của con thế nào?” Vileroy hỏi.

“Tuyệt, bọn con thắng.”

“Bọn con?”

“Marlowe. Đội bóng rổ.”

“Nhưng *con* có thắng không?”

“Hử?”

“Con không làm được gì khác thường cả.”

“Con chẳng cần làm gì bởi vì bọn con chơi cả đội! Bọn con đã giỏi hơn đối phương rất nhiều rồi! Không cần phải đánh cắp gì từ đội bạn cả.”

“Thế còn những đứa khác ở Marlowe?”

“Những đứa khác... bọn con ở cùng đội mà! Nếu như con đánh cắp từ bọn nó, bọn con sẽ thua mất.”

“Con không phải là một phần trong đội, Christian. Con là người lãnh đạo. Một lãnh đạo thực thụ không thuộc về toàn đội, mà toàn đội thuộc về anh ta.”

“Vậy là con nên làm cho bọn con thua cuộc sao?”

“Con đã thua. Con đã thua Connor.”

Christian thở dài và ngồi xuống mép quan tài. Nó tự hỏi tại sao Madame Vileroy lại quan tâm quá mức đến chuyện nó thắng hay thua. *Bà ta được gì từ chuyện đó?* Mụ luôn luôn làm ra vẻ như mụ làm điều đó vì nó, còn mụ chẳng được gì cả vậy.

“Cô muốn gì?” Christian gào vào mặt mụ. Không ai có thể trả lời câu hỏi đó về Madame Vileroy. Mụ muốn gì? Tại sao mụ lại nhận nuôi bọn nó? Tại sao mụ lại trao cho bọn nó những món quà này? Tại sao mụ lại ép bọn nó làm những việc như thế này? Đôi khi, Christian nghĩ mụ chỉ nhận được chút khoái trá ngược đời từ những chuyện này. Có lẽ đó là một thử nghiệm quan trọng đối với mụ. Có lẽ mụ thích hành hạ chúng. Hay có lẽ chúng là phần thưởng đối với mụ. Có lẽ có điều gì đó chúng làm trong tương lai khiến tất cả chuyện này trở nên đáng giá. Hay có lẽ mụ đang theo đuổi một thứ gì đó hoàn toàn khác.

Christian tựa lên một tay và nhìn thẳng vào mắt mụ, phớt lờ ánh giận dữ trong con mắt trái.

Mụ nói bằng một giọng đều đều, “Ta muốn con ngồi thật lâu và nghĩ về những gì ta đã nói... nghĩ về ý nghĩa của chiến thắng đích thực. Nghĩ về điều đó cho đến khi con hiểu hoàn toàn... Phải, đó là điều con cần. Một chút thời gian một mình... để suy nghĩ.”

Madame Vileroy chỉ hơi khẽ gật đầu. Đột nhiên tay Christian trượt đi, và nó rơi mạnh vào trong bể nước. Trước khi nó có thể nhấc đầu lên, cái nắp đã đóng sầm lại gây nên một tiếng rầm rất lớn. Christian dùng tay đẩy ra, nhưng có thứ gì đó đang giữ cái nắp đóng chặt lại. Nó lại đẩy lần nữa. Không suy chuyển. Nó cảm thấy một cơn hoảng loạn hòa lẫn với bàng hoàng. Nó đã bị nhốt kín, tâm trí nó trôi dạt từ sợ hãi sang tức giận, sang những ý nghĩ còn sót lại về việc

chiến thắng có nghĩa gì.

Vào lúc chạng vạng, trời tối, trong màn đêm đen sì và tối tăm, Christian vật lộn khi nước tràn vào phổi. Nó đã bị đóng kín. Nó ho và nhổ nước ra. Nó cào cấu và đá. Móng tay nó gãy và chảy máu trên cái nắp không thể xê dịch. Mỗi lần nó hạ thấp cánh tay xuống lòng nước bắn thử, nước tiểu mà nó đã phải thải ra trong ngày thứ hai lại đốt cháy những vết thương trên ngón tay. Nó không thể nhớ được mình đã gào thét bao lâu, kêu gọi ai đó đến giúp. Và nó nguyên rửa những đứa khác đã không thèm kiểm tra nó trong suốt thời gian qua. Ở trong thứ nước bắn thử này, Christian nghiền chặt răng và rút ra bài học rằng nó có thể ghét một thứ mà nó đã từng yêu thích nhiều đến mức nào - đó là cái quan tài, là chiến thắng, và cuộc đời nó.

Đến ngày thứ ba, Christian không ngửi thấy gì ngoài mùi nước tiểu và làn da chết nổi trên mặt lớp chất lỏng như những bông lúa mì sũng nước. Chỉ còn là vấn đề thời gian, không có thứ gel màu xanh, loại thuốc siêu phẩm. Chỉ có nước bắn làm tay nó teo quắt lại. Cơ bắp nó đói khát và bám vào xương một cách ẻo uột. Lưng nó thô ráp với cảm giác đau nhức.

Vào chủ nhật, lúc nào đó cuối ngày, nắp quan tài rục rịch và rồi mở tung ra. Bice nhảy lùi lại từ chiếc ghế cạnh đó. Christian nổi lên từ lòng nước, ngồi dậy và há mồm hít lấy không khí sạch. Sau cái chồm dậy bất thành linh đó, nó lại sụm trở xuống, không thể gom được thêm chút sức lực nào, mắt nhắm lại trước ánh sáng. Nó bắn thử từ đầu đến chân, nhưng da thì nhợt nhạt như một con ma. Tia nắng mặt trời hắt vào từ ô cửa sổ nhỏ xíu làm nó đau mắt, đôi mắt giờ đã gần như thuộc về bóng đêm sau ba ngày trời. Thứ chất gel màu xanh đã từng làm nó không thể kiệt sức giờ đã không còn, đã hết sạch sau khoảng thời gian dài bị giam hãm. Và dường như trong suốt thời gian bị nhốt trong quan tài, thứ chất đó đã giữ cho nó sống sót.

“Christian trông giống một thằng nghiện trên chuyến tàu F ấy.” Bice nói.

“Đã bao lâu rồi?”

“Bốn ngày.”

Đột nhiên, Christian ngửi thấy mùi hôi hám của chính nó.

“Bice đã ở đây suốt thời gian vừa rồi à?”

“Đại loại thế. Bọn tôi không mở được. Tất cả bọn tôi đã cố. Bọn tôi cho rằng chắc sẽ mất thời gian. Hôm nay tôi chỉ thử mở xem sao và nó bật ra ngay lập tức.”

“Bice có nghe thấy tiếng tôi không?”

Bice không muốn làm Christian xấu hổ, “Không.”

Bice không muốn nói với Christian là nó đã nghe tất cả. Christian thử nhấc người ra khỏi bể, nhưng tay nó run lấy bầy dưới trọng lượng thân hình nó. Bice bước tới giúp, Christian co người lại, nhận thức được cái mùi kinh khủng của chính mình.

“Không sao đâu,” Bice nói. “Trước đây tôi đã từng ở nông thôn. Và tôi đã sống với Belle một thời gian.”

Hai đứa bật cười trước chuyện đó. Đó là cách những thứ bình thường trở thành buồn cười trong những tình huống kinh khủng, như những bệnh nhân ung thư với những con thú bằng bóng bay. Bice đỡ tay giúp Christian. Da Christian nhợt nhạt và lạnh giá. Christian lấy một cái khăn đang vắt trên chiếc ghế gần đó và bước đi. Khi Bice đến giúp, cô bé nhận thấy một thứ gì đó trong bể. Nó liếc nhìn và thấy những dòng chữ lộn xộn bằng máu nguệch ngoạc dưới nắp. Bice nheo mắt để đọc. Khi nó nhìn xuống phía dưới, những ký tự trở nên ít hoảng loạn hơn, đều đặn hơn, trông giống như những khổ thơ tứ tuyệt mở đầu cho một thiên sử thi tuyệt vời mọc lên từ đám cỏ như một điều cứu rỗi.

“Chúa ơi, Bice nhìn tôi được không?” Christian kêu lên. Bice vội quay lại, Christian đang đứng trước gương. “Tôi trông kinh quá!”

“Christian nên tắm đi,” Bice nói. “Tôi sẽ lấy ít thức ăn.”

Bice dợm bước ra. Mặc dù cả thân hình yếu ớt và bẩn thỉu, nhưng có thứ gì đó bên trong làm Christian cảm thấy sạch sẽ, như thể nó đã được gột rửa từ bên trong, như thể thứ gì đó bẩn thỉu đã được gột sạch. Đột nhiên Christian cảm thấy mình có thể tự kiểm soát mọi thứ. Nó có thể quyết định sẽ đi đâu, sẽ nói gì, sẽ ăn gì. Nó cảm thấy một cảm giác tự do mà trước đây nó chưa bao giờ có. Christian nghĩ đây hẳn là những gì mà các tù nhân cảm thấy lúc họ bước ra ngoài đời thường. Hơn bất kỳ điều gì, Christian thấy tim nó nhẹ bẫng. Những thứ làm nó sợ hãi trước đây dường như không còn quá tệ nữa. Sẽ không quá đáng sợ khi phải nghèo khổ, hay phải đói khát hay thi thoảng bị thất bại nữa. Có lẽ sẽ thật tuyệt nếu thử một thứ gì đó mới mẻ.

“Này, B?”

“Ừ?”

“Cảm ơn vì đã ở lại.”

“Này, chị em tốt để làm gì chứ?” Bice nháy mắt nói.

“Tôi nói thật đấy.”

“Tôi biết Christian nói thật. Tôi biết cảm giác đó như thế nào... đơn độc như thế.” Với những gì Christian đã trải qua, Bice biết nhiều hơn cậu bé tưởng. Ban đầu Bice đã nghe Christian gào thét văng tục hàng giờ liền. Nó đã cố gắng để cứu Christian ra khỏi quan tài. Nhưng rồi, sau khi từng người khác đã từ bỏ và rời khỏi, Bice lắng nghe giọng Christian thay đổi từ tuyệt vọng thành quyết tâm. Và cuối cùng, có vẻ như Christian đã hoàn toàn buông tay khỏi những thứ mà trước đây nó từng mong muốn, không chút khát khao đánh cắp thêm lần nữa. Và rồi bất thành linh, nắp quan tài bật mở - như thể nói rằng bản thân cái quan tài không còn chút sức mạnh nào với Christian nữa vậy.

Christian quay sang Bice, muốn kể cho cô bé tất cả những gì đã xảy ra với nó. “Đó là địa ngục... tôi đã...” Nhưng ngay lúc đó, Bice cắt ngang khi nhận ra người Christian vẫn còn ướm và có một thứ đã không còn.

“Christian, nhìn kìa. Dấu hiệu trên ngực Christian đã biến mất!”

Chương 17: TRÁI TIM ĐEN, TRÁI TIM TAN VỠ

Chúng ta sẽ ở trong bóng tối, chỉ trả lời những trái tim đang tìm kiếm. Dấu hiệu là biểu hiện của một linh hồn đã sẵn sàng và sẽ dẫn đường cho chúng ta. Đó là một vết màu đen trên tim những người tìm kiếm quyền lực của chúng ta, một dấu hiệu mà cả đại dương cũng không thể gột sạch nhưng chỉ cần một giọt cũng có thể làm nó hiện ra. Quân đoàn, các người sẽ KHÔNG chiếm được một trái tim không có dấu hiệu. Nếu dấu hiệu biến mất, các người sẽ phóng thích cho kẻ tội đồ đó.

Cuốn sách về Quân đoàn, “Điều răn dạy”.

Bicé tìm thấy Belle trong bếp, đang rảo bước tới lui trước tủ lạnh. Belle đang chải những ngón tay qua mái tóc, với lấy tay nắm tủ lạnh, rồi lại thả ra. Trên bàn là đủ các loại lọ trống một nửa. Bicé không nói gì khi mở tủ bếp để lấy một gói mì. Nó có quá nhiều câu hỏi trong đầu - ý nghĩa của dấu hiệu, tại sao bây giờ cả nó và Christian cùng không có nữa, nhưng Belle thì vẫn còn. Mặc dù hai đứa là chị em ruột nhưng nó không nghĩ rằng Belle còn ở phe của nó nữa, điều đó làm nó buồn vô cùng. Nhưng có thể ngay cả Belle cũng không nhận thấy. Belle quá bận rộn với việc quấy rầy cả trường và toàn thành phố.

Vừa rảo bước, Belle vừa nói, “Chị này. Chị đã sẵn sàng cho tối nay rồi, đúng không? Chị có muốn em giúp chị chọn một bộ quần áo không?”

“Không. Có chuyện gì tối nay?”

“*Cái gì?* Thomas, nhớ không? Anh chàng Thomas cực kỳ hoàn hảo ấy? Thomas tình yêu của đời em ấy?”

“Hôm nay là chủ nhật à?”

“Đúng rồi! Và anh ấy đang đến đây! Chị thay quần áo ngay đi!” Belle túm lấy tay chị gái và cố kéo Bicé về phòng, nhưng Bicé không nhúc nhích.

“Đồ chị mặc thì có ảnh hưởng gì chứ?”

“Chị là dân nhập cư à?” Belle cúi kính hỏi.

“Có thể. Chị không biết.”

Bicé xé nắp một cốc mì. Vừa đổ nước vào, nó vừa quay lại nói với Belle, “Em vẫn còn cái dấu chàm đó chứ? Cái dấu nước ấy?”

Belle giơ tay lên xoa xoa vùng da phía trên tim. Lúc này ở đó không có gì ngoài một làn da hoàn hảo. Thế nhưng cái ý nghĩ đó làm nó bồn chồn.

“Ừ, sao?”

“Em có biết Christian cũng có một cái không?”

“Ồ?” Belle đã biết, nhưng đây là điều cuối cùng nó muốn thảo luận vào lúc này.

“Nó đã mất rồi.” Bicé lơ đãng nói.

Belle dừng bước. Nó cố gắng xóa bỏ vẻ ngạc nhiên khỏi mặt trước khi Bicé quay lại từ lò vi sóng. Nó không biết được điều đó có thể có ý nghĩa gì.

“Hmm, em không biết,” Belle nói, đáp lại cái giọng đều đều của Bicé.

“Em không nghĩ thật kỳ cục khi cả hai người cùng có một dấu chàm như nhau sao?”

“Bicé... làm ơn đi... Em đang quá lo lắng về tối nay.”

“Belle! Thôi đánh trống lảng đi! Chị đã luôn biết rằng chúng ta được ban tặng những khả năng và tất cả chúng ta đã phải trả giá cho điều đó. Nhưng gần đây em làm chị cảm thấy sợ. Chị đã nghiên cứu tất cả những kiểu rối loạn da. Không có cái nào nói về một loại vết chỉ xuất hiện trong nước cả. Và mỗi khi chị đề cập đến chuyện gì đó không hợp lý trong ngôi nhà này, em đều chuyển chủ đề.”

Belle cố gắng nói gì đó.

“Nơi này làm chị sợ, Belle à, và chị không muốn là một phần của bất kỳ thứ gì ở đây. Vì thế em có thể giữ bí mật của em, nhưng chúng ta không thể là chị em nếu như em vẫn giấu giếm điều gì đó.”

Belle ngồi thụp xuống một cái ghế, và trong một giây Bicé có thể thấy nỗi đau đớn của đứa em gái bên dưới vẻ ngoài xinh đẹp, “Em không giấu giếm gì cả. Em cũng chỉ biết như chị, và giờ em chỉ đang lo lắng. Chị có hiểu điều đó không?”

Bicé cảm thấy áy náy vì đã quở trách đứa em gái. Nó ngồi xuống cạnh Belle, “Đừng lo gì cả. Chị chắc là cậu ta yêu em tha thiết.” Nó vuốt ve mái tóc vàng óng của Belle.

“Anh ấy thậm chí còn chưa thử hôn em nữa kìa,” Belle rên rỉ.

“Thì sao? Hai người mới biết nhau có... bao lâu rồi nhỉ? Vài tháng hay vài tuần? Như thế...”

“Bicé! Đây đâu phải chuyện phóng tên lửa! Phải mất bao lâu chứ?”

“Có thể cậu ta xấu hổ...”

“Anh ấy đã hôn Lucy!”

“Ồ, ra là thế,” Bicé nói, “Em chỉ muốn vượt qua cái mốc là Lucy - chiếm lấy một kiểu lợi thế cạnh tranh nào đó và biến bản thân thành đối thủ có ưu thế hơn.”

“Chị đang lảm nhảm cái quái gì thế?” Belle hỏi, nở một nụ cười bối rối.

“Chị đang thực hành bài thuyết trình về giao thương của chị,” Bicé tự vệ, “Chị đang mở rộng định nghĩa về *ngôn ngữ*: ngôn ngữ trong kinh doanh, ngôn ngữ bằng cử chỉ, tiếng địa phương của vài bộ lạc...”

Belle nhướn mày.

“Chị *ngghiêm túc* đấy,” Bicé nói, “Đó mới đúng là ngôn ngữ! Đó là những gì họ nói trên kênh 4/5 Wall Street. Mình quay lại chủ đề đang nói được không? Em chỉ đang cố đánh bại Lucy.”

“Không,” Belle nhìn xuống đôi giày của mình. “Sẽ thế nào nếu mọi việc tối nay không diễn ra tốt đẹp?”

“Sẽ ổn thôi. Chị hứa sẽ không nói một từ nào để phá hỏng buổi tối của em.”

“Ôi, Bicé. Đừng nói thế!”

“Chị biết chị làm em xấu hổ.”

Belle lắc đầu và nắm lấy tay Bicé, “Sao lúc nào chị cũng hoảng sợ thế? Chị vẫn thường rất tốt với mọi người mà.”

“Ừ...”. Bicé cup mắt xuống, “Nhưng giờ chị dành phần lớn thời gian cho riêng mình.”

“Nhưng tại sao? Tại sao chị lại ẩn náu nhiều thế?”

“Chị thích thế, Belle à. Chị thích đọc sách và học những ngôn ngữ mới. Em có những mục tiêu của em và chị có mục tiêu của chị. Và như chị nói đấy, nơi này làm chị thấy sợ.”

Belle liếc nhìn đồng hồ, “Ôi, xem giờ kìa. Em phải chuẩn bị sẵn sàng đây.” Belle ngọt ngào nhìn chị gái, “Bicé, *làm ơn* thay quần áo đi.”

Bicé phớt lờ, “Giờ chị sẽ đem chỗ thức ăn này cho Christian, và chị sẽ không thay quần áo. Chị thích bộ quần áo này, Belle à. Chị có thể không lộng lẫy, nhưng đó không phải là tất cả trong cuộc sống này. Chị hi vọng em học được điều đó.”

Bicé bước ra khỏi cửa. Belle đứng ở giữa phòng, không chắc mình cảm thấy đau đớn, lo lắng hay hổ thẹn. Nó muốn nói gì đó với Bicé. Tính tự ái muốn nó là người lên tiếng cuối cùng, còn lương tâm lại muốn nó xin lỗi. Nó khá chắc rằng nó hổ thẹn vì chính bản thân, và đau đớn vì đã đánh mất sự tôn trọng của Bicé, nhưng khi nó mở miệng thì những gì được thốt ra lại là, “Thế bộ đồ nhung kẻ thì sao?”

Lánh mặt trong một hành lang chật hẹp dẫn đến giữa ngôi nhà, mẹ bảo mẫu đứng nhìn Belle và Bicé nói chuyện. Bicé đã đi xa đến thế chỉ trong thời gian vài tuần ở thành phố này. Nó biết quá nhiều. Nhưng nó vẫn chưa hoàn toàn nhận thức được nó biết những gì. Giờ nó đã tập trung chú ý vào dấu hiệu - biểu hiện bên ngoài của một trái tim quá tuyệt vọng và sẵn lòng bán cho bóng tối đến mức nhuộm bẩn làn da bên trên trái tim đó. Bicé sẽ sớm biết điều này. Nó sẽ sớm suy luận ra đứa em gái của nó đã làm gì, và vì sao Christian không còn dấu hiệu đó nữa. Mẹ bảo mẫu đứng nhìn, cơ thể mẹ im lìm như bức tường, nhưng không phải vậy, vì bức tường thì nhấp nhô với quá nhiều sấp ong nhỏ giọt và những ngọn nến đang cháy, nhấp nhót một cách kỳ cục xung quanh mẹ. *Bicé biết gì về dấu hiệu chẳng quan trọng*, mẹ bảo mẫu nghĩ. *Nó cũng sẽ sớm được trao cho cơ hội. Nó sẽ sớm phải làm cái điều mà những đứa khác đã làm.* Nhưng làm thế nào để đảm bảo điều đó? Mấy đêm vừa rồi, Victoria đã đến gặp Madame Vileroy và nói với mẹ những gì nó biết về tiến bộ của Bicé. Quá nhiều tiến bộ. Mẹ bảo mẫu xoa nhẹ các ngón tay lên má, nghiền ngẫm về những gì có thể xảy đến từ thảm họa mới này. Đúng vậy, phải làm điều gì đó. Chắc chắn phải làm điều gì đó.

Nhưng không phải tối nay. Tối nay lũ trẻ sẽ học được một bài học quan trọng. Tối nay Belle sẽ được học về tình yêu. Nó sẽ phải học cách đặt tình cảm của mình vào đâu để tình cảm đó không bị ném đi như một món nữ trang rẻ tiền. Nó sẽ học được rằng tình yêu làm nó mất kiểm soát và sự kiểm soát thì quý giá hơn những cảm xúc nhất thời. Tình yêu sẽ phai mờ, sự kiểm soát sẽ còn lại và phát triển mạnh mẽ hơn theo thời gian, đan kết một cách chặt chẽ với quyền

lực, với sự dựa dẫm và những bí ẩn cuộc đời. Tối nay Victoria sẽ học được rằng sự trung thành sẽ có phần thưởng và thành công chỉ khó giành được với kẻ yếu đuối. Tối nay Bice sẽ học được rằng chó có treo những hi vọng của mình lên một đứa em không xứng đáng, và có thể trái tim nó quá đơn độc và vụn vỡ nên không thể từ chối bất kỳ lời đề nghị hạnh phúc nào.

Madame Vileroy lướt ra khỏi phòng với sự nhanh nhẹn của một cơn gió mạnh nhưng không hề phát ra tiếng động, không làm phiền đến một hạt bụi nhỏ nhất. Như một tia sáng, mù biến mất, và rồi xuất hiện bên ngoài, đôi giày cao gót gỗ nhịp đều đều trên nền đá cuội, áo choàng bay phấp phới yêu kiều sau lưng, chiếc mũ thời thượng cấp dưới cánh tay. Chẳng bao lâu mù đã ở trên Đại lộ Công viên, gần nhà Goodman-Brown. Mù bước đi chưa đầy hai phút ở quanh đó thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Nicola! Thật vui khi được gặp cô ở đây.”

Madame Vileroy quay lại và mỉm cười với Charles Goodman-Brown khi người đàn ông này vừa bước một chân xuống vỉa hè còn chân kia vẫn đang ở trên chiếc xe Bentley của ông ta.

“Charles, anh khỏe chứ?”

“Khỏe, khỏe. Cô đang đi đâu thế? Có cần quá giang không?”

Trên xe, Charles ngả người chỉnh cà vạt, và trao cho Madame Vileroy một nụ cười toe toét, trêu mếu.

“Chà, thật ngạc nhiên khi tình cờ gặp cô đấy, Nicola. Thomas sẽ giết tôi vì đã nói với cô điều này, nhưng tôi có thể nói rằng nó thực sự lo lắng về chuyện đến nhà cô tối nay.”

“Chúng tôi đang chờ cậu ấy ghé qua. Cậu ấy là một cậu bé dễ thương,” mù nói với vẻ không quá nhiệt tình.

“Chà, hai đứa nó là một cặp đáng yêu.” Charles gợi ý, như thể đang nâng cốc chúc mừng đám cưới vậy.

“Hmm.” Mui Madame Vileroy chỉ hơi khẽ cong lên, không đủ tỏ vẻ khuyến khích.

“Cô biết đấy, tôi đã hơi tò mò về Belle,” Charles tấn công. “Giờ khi mà, chà, bọn nó đã gần gũi đến thế, tôi muốn... ưm... Con bé lớn lên ở đâu nhỉ?”

“Belle đã được nuôi dạy ở khắp nơi trên thế giới. Nó đã có một nền giáo dục không chê vào đâu được.”

“Phải. Như tôi thấy cô bé thật vô cùng sành sỏi... giống như cô,” Ông ta nói với vẻ ngọt ngào, ầm ập, chân thành theo cái cách mà người ta hay nói với những người thích được tán dương.

Madame Vileroy gõ gõ ngón tay lên tay vịn, “Dĩ nhiên, con bé là con nuôi.”

Charles giật mình trước câu nói này, “Hử? Hai người trông rất giống nhau.”

“Tôi cho rằng anh nghĩ tất cả đám tóc vàng mắt xanh đều giống nhau.”

Ông Goodman-Brown bật cười, và rồi lần đầu tiên, ông ta nhận thấy con mắt bên trái của Nicola, con mắt bị cháy, nhưng đẹp tuyệt, đang trân trân nhìn ông ta với vẻ tự tin, như thể muốn nói rằng mắt *của ông ta* mới có vấn đề, rằng chúng quá mức bình thường. Ông ta lại chỉnh cà vạt, có vẻ hơi bồn chồn.

“Thomas không gặp nhiều may mắn lắm với bạn gái,” Ông ta nói.

“Không ư? Cậu ta dường như có cả đám các cô hâm mộ.”

“Không có ai như Belle. Và giờ khi mà hai đứa nó dành trọn thời gian cho nhau...” Ông ta mỉm cười để đùa với Vileroy, “Tôi nghĩ đó là tình yêu, Nicola.” Ông ta nháy mắt.

“Chúng ta sẽ chờ xem.”

Madame Vileroy biết chuyện này đã đi quá xa. Nhưng thế là đủ rồi. Belle đáng lẽ phải nghĩ về tương lai mới phải. Đáng lẽ nó phải nghĩ về mười năm sắp tới, đến một thời điểm khi Thomas đã trở nên xứng đáng. Đáng lẽ nó không nên phí phạm tất cả sự mới lạ của mối quan hệ này vào hiện tại.

Khi chuẩn bị xuống xe, Madame Vileroy nhận thấy một tập hồ sơ trên tay Charles. Nhờ vào đám sâu bướm (và bà Wirth), Madame Vileroy đã biết về thương vụ mà ông ta thực hiện hôm nay, trong ngày nghỉ của ông ta. Đó là một vụ đầu tư lớn vào một tổ chức nhân đạo ở Thổ Nhĩ Kỳ - một kế hoạch tài chính đem lại lợi ích cho người nghèo với chi phí thấp. Mụ chồm người tới, hôn lên má Charles Goodman-Brown và nói, “Chúc một ngày tốt lành, Charles. Và hãy cẩn trọng với tay trộm Yamin đó. Tôi là bảo mẫu của con trai lão ta ở Thổ Nhĩ Kỳ. Anh có thể sẽ bước vào một tòa lâu đài cát đấy.”

Bicé ngồi một mình trong phòng và đếm thật to. Afrikaans, Aghul, Algonquin, Arabic... 5... 10... 21... 23...33...

Nó đếm lẫn và phải bắt đầu lại. *Tập trung nào*, nó tự nhủ. Nó phải làm điều này. Lần đầu tiên trong đời, nó không làm việc này chỉ để thoát khỏi nỗi sợ hãi của mình. Nó không chỉ cố tìm một không gian để ẩn náu. Kể từ khi đối mặt với Belle trong bếp, Bicé đã nhận thức sâu sắc rằng chính nó cuối cùng *đã* có một mục tiêu. Một điều mà nó biết sẽ tạo nên sự khác biệt. Và giờ khi dấu hiệu của Christian đã bí mật biến mất (còn của Belle thì không), nó đã có một thứ quan trọng phải tìm hiểu. Nhưng gần đây, nó cảm thấy có ai đó đang quan sát. Madame Vileroy đã bắt đầu đến với nó trong những giấc mơ, khi nó chỉ có một mình, khi nó đang ẩn náu. Mụ đã bắt đầu làm gián đoạn những ý nghĩ và công việc của nó. Mụ bắt đầu xâm nhập nơi trú ẩn của nó và bắt nó phải dừng lại. Như thể mụ bảo mẫu sợ điều gì đó và cố gắng truyền nỗi sợ hãi đó cho Bicé, để nó sẽ không tìm thấy sức mạnh thực sự của mình. Ngay cả Victoria cũng lớn vồn xung quanh, cố gắng tìm hiểu những gì nó đang làm. Bicé đã nhìn thấy bọn sâu bướm bay khắp nơi. Một lần trong đời nó có thứ gì đó hơn hẳn mụ bảo mẫu, một thứ gì đó dường như xứng đáng với sự quan tâm của nó. Và đối với tất cả những trò lừa gạt mà mụ bảo mẫu đã dành cho nó, với tất cả những tội lỗi mà Bicé đã hoặc không cam kết, nó có khả năng chuộc tội - cho bản thân nó và cho em gái nó. Một lần trong đời, Bicé không cảm thấy như một kẻ bị bỏ rơi, không phải hoàn toàn không mục đích hay lạc lối. Một lần trong đời, nó có một tia hi vọng. Bởi vì nó biết rằng một trò lừa gạt thông minh xứng đáng với một trò lừa gạt khác - và toàn bộ sự tồn tại của nó, cuộc sống của nó cho đến giờ, đã không hề là sự lựa chọn, mà là một trò lừa gạt.

Chương 18: GIAN LẬN

Jacob không làm bài tập số học, nhưng đó không phải lỗi của nó. Giờ là mùa thu hoạch. Khi mặt trời treo thật thấp trên bầu trời như một anh chàng ăn diện trên ghế đu trước nhà là lúc nó và anh trai nó đập lúa. Chúng đập lúa mì, và Jake khao khát nhìn qua cánh đồng về phía ngôi trường làng màu đỏ. Cha chúng đánh giá cao việc học hành, vì thế chúng đến trường mỗi tuần một lần, và Jake thường nhìn chằm chằm cô giáo mới đến. Cô có mái tóc như cánh đồng lúa mì, mùi hương như hương quế. Và Jacob tha thiết muốn trở nên ngoan ngoãn. Và cô giáo dạy rất giỏi. Và nó liếc sang bài làm của Laura... chỉ liếc qua thôi. Thế rồi bàn tay đó đặt lên vai nó và nó nhắm mắt lại, biết rằng mình đã gặp rắc rối. Nhưng cô giáo chỉ luồn tay qua tóc nó và tiếp tục bước đi, rồi quay lại nháy mắt với nó bằng con mắt làm say đắm lòng người đó.

Mỗi đứa đều có một vai trò trong bữa tối hôm ấy. Madame Vileroy đã phân công cho mỗi đứa làm một việc gì đó đặc biệt. Không đứa nào nhiệt tình với chuyện đó ngoài Belle, thế nhưng chúng phải giữ thể diện. Không chuẩn bị gì cả. Chúng sẽ chỉ chuyển đổi thành ngôi nhà xanh vài phút trước khi Thomas đến. Khung cảnh, âm thanh và mùi thơm của một bữa tiệc Alsatian tự nấu sẽ được phù phép mà ra. Và Thomas sẽ rời khỏi đó với một ấn tượng tuyệt vời. Madame Vileroy trong vai trò là một June Cleaver[42] người Paris - chỉ là hình ảnh mà mẹ muốn Thomas đem về nhà cho bố nó. Điều đó sẽ tốt cho ông ta. Theo suy luận của Madame Vileroy, rốt cuộc thì ông ta đang cần một người tư vấn. Và ai lại không tin một người trong sáng như mẹ chứ? Người đàn ông nào lại không cho mẹ vào danh sách những người đáng tin cậy của mình chứ?

Chuông cửa vang lên và Belle nhảy bật lên ra mở cửa. Ngay sau đó nó nhận ra rằng mình đã để lộ bản thân quá nhiều trước Madame Vileroy, và ngay lập tức nó chậm lại. Thomas đang đứng ở cửa với một bó hoa lily.

“Chào!” Thomas nói, tặng bó hoa cho Belle rồi cố hôn lên má cô bé. Nhưng Belle quá lo lắng về Madame Vileroy và nó vội quay lưng, vì thế Thomas hôn lên sau gáy nó.

“Bày vẽ quá,” Madame Vileroy nói khi mẹ tiến ra phía cửa.

“Hoa là cho tất cả mọi người, để cảm ơn vì đã mời cháu đến chơi,” Thomas nói sau khi hồi phục lại từ cú hôn hụt.

Christian cầm lấy áo khoác của Thomas. Không ai nhận ra nó hơi lão đảo khi bước về phía tủ treo đồ vì vẫn chưa quen với tư thế đứng. Bicie đi tìm bình hoa.

Thomas ngồi xuống ghế sofa, Belle ngồi bên cạnh, như thể hai đứa nó đang trong một buổi phỏng vấn vậy. Vileroy đứng phía bên kia phòng, tỏ vẻ như vô tình tựa người vào cái bàn mà Valentin đang ngồi lên. Như thường lệ, Valentin vẫn quyến rũ, hơi ám muội, và quá gần Vileroy. Belle ra hiệu bằng mắt bảo Val xuống khỏi bàn. Nhưng nó chỉ bắt chéo chân chặt hơn và tiếp tục ngồi trên mặt bàn ăn.

“Cô có một ngôi nhà thật đáng yêu, Madame Vileroy”, Thomas nói. Nó ngồi và xếp hai tay trong lòng.

“Cảm ơn cháu. Chúng ta may mắn tìm được nó trên một mẫu quảng cáo nhỏ.”

“Nào, Tommy,” Valentin nói với đôi mắt hấp háy, “mẹ ông thế nào rồi?”

Belle thở hắt ra và bắn cho Val một cái nhìn chết chóc. Ngay cả với Valentin, câu hỏi đó cũng vẫn hơi quá đáng.

Thomas cố tỏ ra dễ chịu, hơi khẽ cười và nói, “Vẫn chết.”

Valentin dường như thích thú câu trả lời của Thomas, như thể nó đang thử nghiệm xem mình có thể đi xa đến mức nào. Nó ghé sát tới và mở miệng định nói tiếp, nhưng Madame Vileroy đặt một bàn tay yêu kiều lên vai nó và thì thầm gì đó vào tai nó. Có vẻ như Valentin thay đổi chiến thuật.

“Tôi rất tiếc...”, Val nói. Nó nhìn qua Vileroy như thể sắp làm điều gì đó liều lĩnh rồi nhanh chóng thêm vào, “Tôi chỉ giả sử rằng đó là một lời nói dối để ngăn không cho mọi người biết bà ấy đã bỏ đi hay gì đó.”

Ngay lúc đó Victoria bước vào. Nó nhóp nhép mồ hôi như kiểu đã thức trắng suốt đêm để học bài vậy. “Chào Thomas,” nó nói khi đi ngang qua phòng, “rất vui vì cậu đã đến.” Belle càng lúc càng trở nên điên tiết. Rõ ràng nó đã nhận được mười lời hứa của Victoria rằng sẽ ăn mặc tử tế. Và dù sao thì Victoria thường vẫn ăn mặc dễ coi. Tại sao giờ nó lại chường ra cái bộ dạng của Bicie như thế vào đêm nay chứ?

“Cảm ơn,” Thomas nói và đứng dậy. Khi cậu chàng ngồi xuống trở lại, Victoria vẫn đứng im tại chỗ, sừng sững phía trên Belle và Thomas, “Vậy là cậu ở đây để cửa cấm đưa em gái xinh đẹp của bọn tôi?”

Thomas thốt lên một tiếng cười nhả nhặn, “Đó là một cách nói.” Belle ngồi lúi lại trên ghế và đẩy câu nói *Dừng tỏ ra thô lỗ thế đi, ngồi xuống* ra phía trước não, nơi mà một kẻ vốn chưa bao giờ thôi gian lận như Victoria chắc chắn sẽ nghe thấy. Nhưng Victoria phớt lờ nó.

“Thế còn cách nói khác thì sao?”

“Victoria!” Belle kêu lên thành tiếng. Nó cảm thấy mình nhảy ra khỏi chỗ ngồi.

“Gì? Bình tĩnh nào.” Victoria có vẻ như đang khoái chí.

“Bình tĩnh nào, Belle,” Vileroy nói. Lúc này Belle đã trở nên rối trí. Chẳng phải Vileroy là người muốn Thomas ghé chơi hay sao? Chẳng phải mẹ ta là người muốn như Thomas và ông bố quyền lực vào lưới của họ sao? Belle không muốn Thomas ghé qua nhưng Vileroy đã ép nó phải mời. Vậy tại sao mẹ lại để Valentin và Victoria cư xử như thế này? Belle ngồi xuống ghế trở lại và khoanh tay trước ngực.

“Tôi nghe nói cậu có kế hoạch hoành tráng nào đó cho cuộc thi hùng biện,” Victoria nói.

Thomas quay lại nhìn Belle. Cô bé nhún vai lo lắng, “Chắc rồi,” Thomas nói.

“Sao?” Victoria hỏi.

Belle lại ngồi thẳng lên, “Cậu đang làm gì thế, Victoria? Đi chỗ khác đi. Madame Vileroy...”

“Thế kế hoạch đó là gì?” Vẫn lù lù phía trên hai đứa, Victoria hỏi tiếp.

Thomas cố cười giả lả.

“Có lẽ ông nên bảo cho nó biết,” Valentin nói, mắt nó mở to như thể đang cố dọa Thomas nhưng rõ ràng là nó đang thấy khoái trá, “Nó có cách tìm ra mọi thứ đấy...”

“Chỉ là một cuộc thi hùng biện thôi mà,” Thomas nói, vẫn cười.

Nhưng Victoria thì không cười. Những gì với Thomas là nhỏ nhặt, vụn vặt thì đối với Victoria lại là phần thưởng tiếp theo. Nó sẽ làm bất cứ điều gì... “Nói cho tôi biết cậu đang có kế hoạch gì là điều tốt nhất đối với cậu lúc này,” nó nói.

Belle sắp sửa khóc òa đến nơi. Mặc dù vậy nó có vẻ bình tĩnh hơn, như thể nó biết chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi nghĩ có lẽ tôi nên về,” Thomas nói.

“Không,” Belle kêu lên theo bản năng, rồi đột nhiên dường như nó nghĩ lại và nói, “OK.”

“Cậu sẽ không đi đâu cả,” Victoria nói. “Tôi sẽ lấy được những gì tôi muốn dù cho có phải đập vỡ đầu cậu ra và giải mã từng mảnh trong não cậu.”

Belle ngồi thẳng dậy, “Victoria, thôi ngay đi.”

“Thả lỏng đi,” Victoria nói. “Vileroy sẽ không để Thomas nhớ gì về chuyện này đâu. Thomas sẽ phát điên nếu còn tỉnh thêm một phút nào nữa.” Victoria ném cho Thomas một cái nhìn hoàn toàn thỏa mãn. Valentin lại đang nghịch ngợm cái đồng hồ bỏ túi cũ. Madame Vileroy vỗ lên chân Valentin và gật đầu với Victoria.

“Không để anh ấy nhớ cái gì?” Belle hỏi.

“Tôi sẽ đọc tâm trí nó. Cậu nghĩ sao?” Victoria nói. Rồi nó quay sang Thomas, lúc này cậu bé trông có vẻ vô cùng hoảng hốt. “Chuyện này sẽ không thành vấn đề nếu cậu ít để tâm hơn đến chuyện học hành. Tôi cứ cố đào sâu vào ý nghĩ của cậu, và cậu thì cứ nhận ra có chuyện gì đó đang xảy ra. Nhưng bọn tôi lại có cái bẫy xinh xắn nhỏ nhỏ ở đây, và cậu theo ngay nó về nhà. Giờ nếu cậu không phiền hãy...”

Thomas ngồi thẳng dậy, “Tránh xa khỏi tôi ngay.”

“Đừng làm thế,” Belle nài nỉ.

“Xì... Tôi muốn xem Vic làm chuyện này. Tiến tới đi Vic, thử chút gian lận xem nào,” Valentin nói.

“Chuyện gì đang xảy ra thế?” Vừa lảo đảo quay lại, Christian liền cất tiếng hỏi.

“Belle, chuyện gì thế?” Theo sau Christian quay lại phòng khách, Bicé lo lắng hỏi và liếc đôi mắt bồn chồn nhìn quanh như thường lệ.

Tất cả mọi người đều đang đứng trong phòng khách, giương mắt nhìn nhau. Belle thì run lấy bầy, điều vẫn hay xảy ra trước khi nó òa lên khóc.

Bicé cảm thấy điều gì đó khủng khiếp vừa mới xảy ra. Nó kiềm chế thôi thúc muốn núp sau lưng Christian, và nói, “Chúng ta sẽ hủy hết những chuyện này, đúng không? Valentin, cho dù vừa xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng chính lại đi!” Mắt Bicé đảo từ Belle sang Victoria rồi sang Thomas.

Nhưng Valentin không có thời gian để trả lời. Madame Vileroy đột nhiên lao vào Thomas. Chiếc váy đen của mẹ phần phật phía sau như đôi cánh. Trong một giây Belle nghĩ nó nhìn thấy mẹ làm khuôn mặt giống như một cái miệng máng xối - nó đã nhìn thấy khuôn mặt đó trước đây, một lần. Trong khoảnh khắc đó, Madame Vileroy gần như bao phủ lấy Thomas, và Belle không thể chắc chắn những gì nó nhìn thấy nữa. Nó thét lên. Victoria bị hất khỏi đường đi. Bice đặt bình hoa xuống và lao đến cạnh Belle.

Thomas khựng lại giữa tiếng kêu. Toàn bộ cơ thể nó rũ xuống và ngã xuống ghế, không còn sự sống. Như một con thú con thấy mẹ vừa mới đem về một khúc thịt sống, Victoria bổ nhào tới. Nó sắp xếp để Thomas ngồi thẳng trên ghế. Belle thì sôi sục lên vì giận dữ và chết lặng với nỗi hoảng sợ rằng nó đã gây ra toàn bộ chuyện này. Sau tất cả những âm mưu từ xa, những nghiên cứu về mùi nước hoa mà Thomas thích nhất, kiểu tóc mà Thomas chú ý - bằng cách nào đó Belle đã thực sự gặp được con người thật của Thomas Goodman-Brown, và dù tin hay không, nó đã bắt đầu thích con người đó. Giờ nó đang trở mắt nhìn Victoria chạy ra sau ghế sofa và túm áo khoác của Thomas, lôi cậu chàng dậy để Thomas không bị sạm xuống.

Madame Vileroy quay trở lại bàn ăn và rót cho mình một ly rượu. Ngay cả Valentin cuối cùng cũng á khẩu, lúc này nó đang nhìn Victoria với vẻ kính sợ.

“Một ly rượu chứ, Valentin yêu quý?” Madame Vileroy mời Valentin như thể không có gì mới xảy ra trong phòng khách nhà mẹ vậy.

“Chắc rồi,” Valentin nói. Họ cùng ly và uống. Rồi cả hai gần như biến mất vào góc phòng.

“Cậu định làm gì?” Belle khóc nức lên, “Cậu không thể làm anh ấy đau.”

“Xì,” Victoria nói, rồi kéo một cái ghế tựa từ bên kia chiếc sofa. Nó ghé sát mặt vào Thomas, đầu tiên chỉ đọc những ý nghĩ bên ngoài. Không có gì nhiều lắm ở đó bởi vì Thomas đang bất tỉnh. Nó bắt đầu khoan sâu hơn và sâu hơn vào trong tiềm thức của Thomas. Thật là hào hứng khi tiến sâu vào trong tâm trí của người khác mà không bị họ quăng quật, chống lại và gào lên yêu cầu dừng lại. Victoria chẳng cần lo là Thomas sẽ cảm thấy bị xâm phạm hay bị mất trí nhớ.

“Không, nói cho tôi biết ngay.” Belle cắt ngang.

Victoria không thể tập trung trong khi Belle cứ lè nhè với nó. Nó ngẩng lên. Belle trông như thể sắp sửa tấn công. Bice đã tiến đến cạnh em gái để hỗ trợ. Christian đứng sau Belle phòng khi cô bé muốn nhìn đi nơi khác hay cần một bờ vai để khóc, hay điều gì đó tương tự.

“Tôi sẽ lấy những thông tin mà tôi cần,” Victoria nói. “Đừng có ngăn đường tôi.”

“Tôi không muốn thế này. Tôi chưa bao giờ đồng ý làm điều này.”

“Có đấy. Cậu đã đồng ý đưa nó đến đây.”

“Nhưng... nhưng tôi bị ép buộc. Tôi không muốn...”

Victoria ghét con bé yếu đuối, khó tính và chẳng biết gì đó. Nó đã ghét Belle từ cái ngày bọn nó gặp nhau - khi cả năm đứa chỉ mới lên mười. Nó ghét tất cả cái vẻ bề ngoài thanh nhã bao bọc quanh cái mùi hôi thối kinh tởm của Belle. Nó quay sang Belle và bắt đầu gào lên.

“Đầu tiên, im cái mồm thối lại. Tiếp theo, thôi giả vờ giả vẹt đi. Mà đồng ý tất cả chuyện này, cũng như tao. Mà không phải là công chúa xinh đẹp dễ thương còn tất cả bọn tao là lũ yêu tinh ăn thịt người. Mà là một trong số bọn tao. Mà đã ký vào thỏa thuận mà Vileroy đưa cho mà, mà đã bán linh hồn mà, và giờ mà nợ quỷ dữ phần mà phải trả. Vì thế lùi lại ngay để tao

còn lục đầu óc của cái thằng ngu này, và rồi tất cả chúng ta sẽ quay lại giả vờ như mày là nữ hoàng vũ hội ngoan ngoãn giống như ao ước của mày.”

Christian rên lên. Victoria quay ngoắt lại. Dường như đến lúc này nó mới nhận ra rằng Christian và Bică đang ở trong phòng. Trong một giây nó có vẻ bị mất tinh thần, như thể nó đã để điều gì đó quý giá tuột mất và không biết phải làm gì. Nó lăm băm một câu nguyên rủa rồi quay lại hoàn thành nốt cái việc mà nó đang làm.

Madame Vileroy và Valentin xuất hiện trở lại. Không khí như bị hút kiệt khỏi căn phòng. Bică đứng bất động. Đột nhiên nó hiểu ra thêm rất nhiều điều. Belle bắt đầu vung tay vút điên cuồng vào Victoria, nhưng Christian túm lấy cổ tay Belle. Belle vùng vẫy để thoát ra nhưng lại cảm thấy đau nhói, một cảm giác nhẹ nhàng kiệt sức làm nó thấy hơi buồn ngủ. Nó ngả cái đầu mệt mỏi lên vai Christian. Christian chỉ đứng đó, hơi khẽ run rẩy, miệng há ra, vai đau nhức, đầu óc nó nổ tung với hàng ngàn câu hỏi.

Tối muộn hôm đó, sau khi Victoria đã tìm hiểu được nhiều hơn bao giờ hết so với những gì lấy được từ bọn sâu bướm, Vileroy liền điều chỉnh lại ký ức của Thomas để cậu ta nghĩ rằng mình đã có một khoảng thời gian tuyệt diệu. Bică thì ngồi trên chiếc ghế tựa trong phòng Christian.

“Tại sao chúng ta không nhớ?” Christian hỏi.

“Gì? Bán linh hồn ấy hả? Hay được nhận nuôi vào ngôi nhà của quý dữ? Hay nhảy bổ vào đời như những tay sai của thiên thần gục ngã? Tôi không có ý tưởng nào, Christian à. Tôi không có manh mối gì hết. Thôi hỏi những câu ngốc nghếch đi,” Bică tuôn ra với vẻ cuồng loạn.

“Bọn mình phải làm gì đó.”

“Christian có điên không? Kết thúc rồi. Tất cả xong rồi.” Christian chưa bao giờ thấy Bică kích động như thế. Cô bé lao tới rồi lùi lại, xoắn chặt hai tay như thể chúng đã phản bội nó, và ném những cái nhìn điên cuồng khắp phòng.

“Không. Bică và tôi đã không biết... Chúng ta đã không...” Với cảm giác gần như chắc chắn, Christian nói.

“Tôi không biết,” Bică nói, nó nhú mày lại, lo lắng cho những đứa khác và cho chính nó, “Tôi không biết bọn mình đã làm gì.”

Bică ngồi khoanh chân trên sàn và vùi mặt vào lòng bàn tay. Christian đến ngồi dưới chân cô bé, “Bọn mình đã biết bọn mình có những ‘khả năng.’ Bọn mình đã biết bọn mình hoàn toàn khác những đứa khác ở trường. Và bọn mình thậm chí còn biết rằng bọn mình không phải là gia đình.”

“Ừ,” trong một giây Bică kiểm soát được cơn cuồng loạn và trông có vẻ trầm ngâm, như một người đang kiểm tìm dấu hiệu của hi vọng, “Bọn mình đã biết điều đó, nhưng nó chưa bao giờ xuất hiện trước chúng ta. Gần như kiểu bọn mình phớt lờ sự thật, và nó đã ở trước mặt bọn mình trong suốt thời gian qua.”

Christian gật đầu.

“Nhưng tại sao Vic nhớ chuyện đó còn bọn mình lại không?” Bică hỏi.

“Tôi nghĩ bởi vì bọn mình không làm điều đó.”

“Vậy tại sao bọn mình lại ở đây? Tại sao bọn mình lại sống cùng bà ta? Và mấy đứa kia phát hiện ra bà ta là ai từ khi nào để bọn nó có thể thực hiện cái thỏa thuận này? Ý tôi là, *bọn mình* chưa bao giờ phát hiện ra bà ta là ai, đúng không? Mặc dù bọn mình đã sống với bà ta suốt mười lăm năm...”

Christian ngả đầu lên đùi Bice như một đứa trẻ. Bice vuốt ve mái tóc đỏ xoắn tít. Tóc nó chẳng có cọng nào có màu như thế. Christian nghĩ một lát và rồi lên tiếng, “Thomas về nhà và nghĩ rằng nó đã ăn tối với tất cả bọn mình.”

Bice dừng vuốt tóc Christian và giơ tay lên chặn miệng, “Vậy là, tôi đoán Vileroy có thể tạo ra những ký ức giả. Bà ta có thể làm bọn mình quên mọi chuyện... như chuyện bán linh hồn...”

Bice nghĩ thật kỹ về khả năng này. Không hiểu sao, nghĩ rằng Vileroy đã làm nó quên mất chuyện bán linh hồn thì dễ hơn là tìm hiểu khả năng không phải là nó luôn sống ở đây, rằng nó đã quên điều gì đó hoàn toàn khác.

“Thế nhưng bà ta không làm Vic hay Belle quên đi, vậy không phải rồi,” Christian nói. “Bọn nó hẳn đã phát hiện ra bà ta là ai và thực hiện giao kèo... còn bọn mình thì không.”

“Như thế không hợp lý. Tại sao ngay từ đầu bà ta lại nhận nuôi tất cả bọn mình chứ? Tại sao bà ta lại nói với bọn nó về thân thể của bà ta còn bọn mình thì không? Tại sao bà ta lại ban cho bọn mình những ‘khả năng’ này chứ? Tại sao giữ bọn mình...”

“Không còn gì giữ bọn mình ở đây nữa. Rồi khỏi đây thôi.”

“Không,” Bice lẩm bẩm gì đó bằng một thứ tiếng mà Christian không hiểu.

“Tại sao không? Bà ta còn có thể làm gì nữa chứ?”

“Tôi nghĩ bà ta có thể làm bất kỳ điều gì người khác muốn. Thomas đã muốn có một khoảng thời gian tuyệt diệu với tất cả chúng ta.”

Christian rung mình như một cậu bé hoảng sợ, run lấy bầy trong cái ôm của người mẹ.

“Bà ta muốn gì ở bọn mình chứ?”

“Tôi không biết, Christian à. Có lẽ bà ta muốn một mối quan hệ. Có lẽ bán linh hồn là điều mà ta làm hàng ngày.”

“Nhưng cái dấu đen của tôi đã biến mất,” Christian phản đối, “Điều đó có nghĩa là chúng ta an toàn rồi, đúng không?”

“Tôi không biết, Christian. Tôi không biết điều đó có nghĩa là gì.”

Hai đứa im lặng một lát. Rồi Christian lên tiếng.

“Bice thực sự nghĩ rằng bọn mình đã bán linh hồn và không nhớ gì à?”

“Nghĩ kỹ xem. Đã bao giờ Christian muốn như thế chưa?”

“Nếu tôi đã từng, thì giờ tôi cũng không còn muốn nữa.”

Chương 19: QUYỀN LỢI

Simon ngồi trên bệ cửa sổ trong vườn ươm và nhìn đầu bọn họ nhấp nhô lên xuống trên cánh đồng như những con chim ưng sầm màu trên một cái hồ màu xanh-và-trắng. Đây là mùa bận rộn, và những người giúp việc trong nhà cũng phải ra ngoài đồng. Simon có thể thấy họ đang trải qua khoảng thời gian vất vả hơn. Bàn tay của họ vẫn chưa chai sần và họ ngâm nga để quên đi cái nóng. Simon chẳng cảm thấy chút thương cảm nào vì rốt cuộc họ chỉ là nô lệ. Và ông thì có quyền bắt họ làm bất cứ điều gì. Ông quay trở lại với cuốn sách, bắn khoản về số tiền kiếm được và cái bánh buổi chiều.

Belle tỉnh dậy với đôi mắt gắn chặt như keo. Đêm đó nó chưa hề ngủ sâu giấc. Mỗi lần sắp ngủ say, cái gì đó lại lắc nó tỉnh dậy. *Mình đã làm gì thế này?* Nó ngồi dậy trên giường và nhận thấy Bicé đang ngồi ở cuối giường.

“Ngủ ngon chứ?” Bicé hỏi với ánh mắt u ám.

Belle kéo chăn lên cao hơn trùm cả mặt. Bicé đang thức làm gì thế nhỉ? Bicé chỉ nhìn Belle. Bicé đang chờ đợi, như thể nó biết Belle sẽ kể cho nó nghe mọi chuyện; giải thích vì sao con bé lại làm một chuyện không thể tha thứ như thế. Nhưng Belle không nói gì cả. Quá nhiều ý nghĩ đang tràn ngập trong tâm trí Bicé. Sự thay đổi của Belle, những giao kèo, dấu hiệu. Dấu hiệu đó có nghĩa là gì? Và làm thế nào mà bọn nó lại đến sống ở đây - với *mụ ta* - trong suốt mười lăm năm? Câu chuyện nhận nuôi không còn hợp lý nữa. Belle phát hiện ra Madame Vileroy là ai như thế nào? Và con bé đã chấp nhận giao kèo lúc nào? Có phải là lúc bọn nó lên mười - khi Belle bắt đầu thay đổi gương mặt hay không? Hẳn là thế. Trước đó, trong những ký ức giả của Bicé về thời thơ ấu của hai đứa nó, Madame Vileroy chưa bao giờ tặng Belle cái gì. Nhưng Madame Vileroy lại chưa bao giờ đưa ra đề nghị nào như thế với Bicé hay Christian. Mụ có thực hiện giao kèo với Valentin không nhỉ? Trông Belle chẳng có vẻ gì là sẽ tự nguyện tiết lộ cả, con bé chỉ vừa mới thức và có vẻ như đã chuẩn bị sẵn tinh thần. *Có chuyện gì xảy ra với con bé thế?* Bicé tự hỏi chính mình. *Nó có nhận ra những gì nó đã làm không?*

“Chị không sao chứ?” Belle hỏi. Mặt Bicé trắng bệch như một tờ giấy. Những quầng thâm đã xuất hiện dưới mắt Bicé và nó đang bồn chồn hơn hẳn bình thường.

“Belle, em phải nói với chị...”

“Giờ em mệt lắm.”

Tuần trước ngày diễn ra cuộc thi Hùng biện và Kinh kịch Toàn bang trôi qua như một cơn gió cuốn. Christian và Bicé đã nấu đi trong kỳ nghỉ cuối tuần, nói chuyện trong bí mật. Victoria tiếp tục sống như thể không có gì xảy ra. Trên thực tế, mọi thứ diễn ra thật tuyệt vời với Victoria, vì giờ nó đã kiểm soát được toàn bộ chiến thuật của Thomas và đang dựng lên một bài phản biện vững chắc. Sau buổi tối Chủ nhật hôm ấy, Belle đã chắc chắn rằng Thomas sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với nó nữa. Hoặc có lẽ anh chàng thậm chí sẽ không còn là người như trước. Có lẽ Thomas sẽ mất trí nhớ hay trở nên hết sức kinh khủng, hay gì đó. Nhưng không có chuyện gì như thế xảy ra. Thomas hoàn toàn quên hết những gì đã diễn ra, và cậu chàng còn hạnh phúc hơn bao giờ hết khi được ở bên Belle. Thomas vẫn ngọt ngào, vẫn quyến rũ đến vùng vẫy, và vẫn quá nhát gan. Nhưng anh chàng đã rủ Belle đến vũ hội mùa xuân,

đó là ngày sau ngày diễn ra cuộc thi Hùng biện. Belle đồng ý, nhưng cô bé không còn dám chắc nữa. Đôi khi, Belle nhìn thấy Thomas run run bên cạnh nó, vô tình nhíp chân hay đếm ngón tay như thể người bị bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, những lúc như thế cảm giác tội lỗi về buổi tối chủ nhật hôm ấy lại ập xuống người nó. Ở bên Belle, Thomas đang thay đổi, và càng ở bên Thomas nhiều hơn, Belle lại càng ít muốn Thomas thay đổi hơn.

Belle bước vào phòng ngủ, chuẩn bị để đi xem cuộc thi. Nó đã hứa với Thomas là sẽ đến xem. Christian và Bícé đang ở trong phòng, đưa mắt nhìn quanh quất và thì thầm điều gì đó.

“Tôi chỉ không hiểu được. Tại sao không bỏ đi...” Christian đang nói.

“Chỉ cần tin tôi thôi, tôi cần thời gian...”, Bícé thì thào đáp lại.

Hai đứa ngẩng lên khi Belle bước vào. Christian rời khỏi mà không cất tiếng chào. Bícé liếc về phía Belle, rồi cũng bỏ đi. Belle cố phớt lờ hai đứa, nhưng nó cảm thấy ruột gan cồn cào. Nó thấy đơn độc khủng khiếp. Hai đứa kia đã phớt lờ nó cả tuần rồi, và Belle vô cùng hối tiếc vì chúng đã biết những gì nó làm. Nhưng thực ra bọn kia chẳng biết gì cả.

“Con sẽ đi như thế này à?” Nghe thấy tiếng Madame Vileroy, Belle liền quay lại, “Không đủ thời gian để tắm...”

“Con đã định tắm.” Belle thở dài. Nó không thực sự lên kế hoạch cho chuyện đó.

“Cảm thấy có tội là một cảm giác không hữu ích đối với con. Nó không bao giờ đủ mạnh để làm con thay đổi hướng đi - chỉ đủ làm con tê liệt và làm con... chà, trở nên vô dụng.”

“Con không cảm thấy có tội.”

“Nhưng con không vui mừng cho Victoria. Nó sắp đạt được những gì nó muốn. Con cũng sắp đạt được điều con muốn. Con nên vui mới phải.”

“Có lẽ giờ con muốn một thứ khác.” Belle lẩm bẩm.

“Đó là sự phí phạm, sau tất cả mọi thứ thì con lại đầu hàng.”

“Vấn đề là mỗi lần con từ bỏ cái gì, cô lại sử dụng cái đó để làm lợi cho Victoria.”

“Không, con yêu. Ta làm điều đó vì con. Cũng giống như lần vừa rồi, đó là để dạy con một bài học, để con có thể làm những chuyện vĩ đại. Để con không phí phạm cơ hội của con với một người như Thomas vào thời điểm chưa chín muồi. Để con chiếm được cái gì là của con đúng thời điểm.”

“Anh ấy xứng đáng có cơ hội chiến thắng.”

“Quá muộn rồi. Con không thể phá hủy mọi thứ của Victoria. Nó có nhiều tài năng, như con đã từng có.”

“Thomas có tài năng.”

“Con không phải là người bảo vệ Thomas,” Madame Vileroy nạt bằng một giọng trầm thấp. Belle lùi lại. Mụ bảo mẫu lướt vòng quanh rồi đối mặt với nó, “Belle, con yêu, ta có một đề nghị...”

“Con không muốn nghe.”

“Ta có thể giúp Thomas thắng... nếu như con thực sự muốn.”

“Thế còn Victoria?”

“Đừng lo lắng quá nhiều về nó, con yêu.”

“Con vẫn không muốn nghe.”

“Ta sẽ để con có Thomas. Ta sẽ để con làm theo ý mình. Nó có thể thắng, và hai đứa có thể ở bên nhau... nếu như con muốn nó.”

Mặc dù không muốn nhưng Belle vẫn phải nghe. Nó nhìn thẳng vào mắt Vileroy và chờ đợi.

Vileroy nhẹ nhàng lên tiếng, những lời nói của mẹ được cân nhắc cẩn thận, “Ta muốn biết về bố mẹ con.”

Trong một giây, Belle chết sững. Trước đây Vileroy chưa bao giờ hỏi về bố mẹ nó. Mẹ chưa bao giờ nhắc đến họ.

“Ta biết rằng mẹ con có kể với con... về một thứ ngôn ngữ đặc biệt. Một ngôn ngữ cổ...”

Belle không thể cử động. Tay nó ướt đầm mồ hôi, cổ họng khô cứng.

“Ta biết con biết chuyện đó, Belle à. Về thứ tiếng cổ xưa đã bị quên lãng đó. Thứ tiếng mà mẹ con và bạn bè của bà ta đã mất nhiều năm trời nghiên cứu.”

“Thì sao?” Belle khó nhọc lên tiếng.

“Ta muốn biết bà ta đã nói gì với con. Bà ta đã nói gì với con và Bică,” mẹ bảo mẫu ngâm nga, nhẹ nhàng, dịu dàng, giọng mẹ ngọt ngào và khàn khàn. “Cố nhớ lại đi, Belle. Cố nhớ những gì mẹ con đã nói, tất cả những năm qua. Con biết gì? Bică biết gì?”

Vừa nói mẹ bảo mẫu vừa di chuyển, xích đến gần Belle hơn, cho đến khi nó có thể cảm thấy hơi thở lạnh giá của mẹ trên mặt, có thể nhìn thấy con mắt đã vỡ di chuyển với vẻ chờ đợi.

“Không.” Belle quay đi.

Một giây trôi qua. Một tích tắc giận dữ.

Một tia rạn vỡ từ một con mắt vỡ.

Belle lùi lại ghé tởm, “Đi đi - tôi không quan tâm Thomas có thắng hay không.”

Madame Vileroy không nổi giận. Mẹ bình tĩnh và mỉm cười. Mẹ ôm lấy mặt Belle trong bàn tay lạnh giá, “Ta sẽ gặp con trong xe, con yêu,” mẹ nói, rồi đóng sầm cửa lại sau lưng.

Nửa giờ sau, Belle đóng bộ xong xuôi và sẵn sàng rời khỏi nhà. Nó đã không tắm từ ngày hôm trước. Nó cảm thấy mệt mỏi, bồn chồn và không thu hút. Nó túm lấy túi xách và với tay mở cửa, nhưng cánh cửa không mở ra. Nó kéo và lắc nhẹ nắm cửa. Không nhúc nhích. Nó kéo mạnh

hơn. Vẫn không nhúc nhích. Cửa đã bị khóa. Nó tông sầm vào cửa, hét lên gọi ai đó đến giúp nó. Nhưng ngôi nhà vắng tanh. Thomas sẽ nghĩ rằng nó bỏ rơi cậu ta. Lucy sẽ có cả ngày bên cạnh Thomas. Belle sụm xuống giường và vùi gương mặt xinh đẹp vào hai tay.

Mình đã làm gì thế này? Mình đã thực sự trở thành con gái của bà ta.

Bicé đang tìm Christian quanh nhà. Nó đã sẵn sàng rời khỏi nhà để đến xem cuộc thi, nhưng những ngày này nó sẽ không đi đâu mà không có Christian. Christian là người duy nhất nó tin tưởng - mặc dù Christian không phải là tất cả với nó.

“Christian, cậu có ở đây không?” Bicé thò mặt vào phòng Christian, căn phòng mà Christian dùng để hồi sức và luyện tập. Bicé nhận thấy Buddy đang ngồi một mình trong góc, lưng quay ra phía cửa. Khi nghe thấy tiếng cửa mở, đôi vai rộng của gã nhô lên với vẻ cam chịu. Bicé nhìn quanh, nhưng Christian không ở đó. Nó không biết nên làm gì, liệu có nên nói lời chào không? Nó quay lưng định đi, nhưng trước khi nó có thể đi Buddy đã quay lại và nhìn thấy nó.

Một cách dè dặt, Buddy gật đầu chào.

“Chào Buddy. Nhớ tôi không? Tôi là Bicé.”

Gã mang vẻ mặt trống rỗng. Bicé nhắc lại tên mình, lần này thật chậm, “Bi... cé.”

Buddy đứng dậy và Bicé nhìn thấy thứ gì đó. Gã đang nắm một mảnh giấy.

“Anh đang có gì ở đó thế?” Bicé hỏi.

Gã giấu mảnh giấy ra sau lưng và lắc đầu.

Bicé bước lại gần hơn, “Không sao mà, Buddy. Anh có thể nói với tôi. Christian và tôi là bạn bè.”

Buddy liếc về phía cửa, Bicé biết vì sao gã sợ hãi.

“Tôi sẽ không nói với bà ấy,” nó nói, “Anh không phải lo lắng.”

Buddy quay lại cái góc của gã, “Tôi hứa sẽ không nói mà,” Bicé nói, “Tôi biết bà ấy bắt người khác phải làm chuyện này chuyện kia. Nhưng không phải tôi. Anh có thể tin tôi.”

Buddy giơ tờ giấy lên cho Bicé xem. Đó là một bức thư, một bức thư rách nát từ lâu. Nó cầm lấy bức thư từ Buddy. Chữ trong bức thư to và run rẩy, chữ viết tay của một đứa trẻ. Bức thư được đề gửi cho một gã tên là Phineas the Fence. Bicé đọc lướt qua.

Gửi: Phineas the Fence, Celtic 31

Từ: Christian W.

Christian W.? Tim Bicé như đánh lô tô. Một manh mối về quá khứ của Christian. Tên cậu ta trước giờ là Faust. Đọc bức thư, Bicé cảm thấy nước mắt lăn dài xuống má nó. Nó để chúng rơi và nhỏ giọt lên tờ giấy, làm mực nhòe đi. *Thế điều tồi tệ nhất anh đã từng làm là gì?* Christian cũng đã làm điều tồi tệ nhất. *Vì thế em sẽ phải lo liệu mọi việc. Vì bản thân ông ấy và vì em.* Christian chỉ là một đứa trẻ tuyệt vọng không thể nghĩ đến bất kỳ điều gì khác.

Buddy đứng nhìn với gương mặt bằng chất dẻo, vẻ mặt gã hơi chút đau khổ, hơi chút hiểu biết, hơi chút lo lắng.

“Anh tìm thấy cái này ở đâu?” Bicé hỏi, đẩy bức thư trả lại cho gã, “Christian đưa nó cho anh à?”

Gã lắc đầu.

“Christian có biết chuyện này không?”

Gã lại lắc đầu. Bicé hít vào thật sâu, “Anh lấy nó từ chỗ *bà ta*. “

Buddy hơi khẽ gật đầu.

“Ôi, Chúa ơi,” Bicé kêu lên. Nó rảo bước quanh phòng, nghĩ xem nên làm gì. Christian sẽ muốn xem cái này muốn chết. Cậu ta đã rất ngứa ngáy muốn bỏ chạy. Nhưng Bicé chưa thể đi lúc này, nó vẫn còn việc phải làm.

Đột nhiên Buddy trông hoảng hốt, ánh mắt của gã di chuyển ra phía sau Bicé. Gã rút người vào sâu hơn trong góc và vùi đầu vào tường. Một giọng lạnh lẽo bò trườn vào từ sau cánh cửa. Bất cứ giọt máu nào còn lại trong mạch máu của Buddy cũng đều đông cứng lại vào lúc đó. Có một thứ mà Buddy sợ.

Bicé quay người lại. Madame Vileroy đang đứng đó.

“Bicé, ta muốn con đưa cho ta bức thư đó.”

“Không.”

“Bicé. Có nhớ chuyện gì sẽ xảy ra nếu con không làm như ta bảo không?” Bicé run lên vì tức giận.

Madame Vileroy bắn cho nó một nụ cười và chìa tay ra.

“Tôi xin lỗi, Buddy, nhưng tôi phải lấy thứ đó,” Bicé nói.

Buddy lắc đầu.

“Buddy, hãy đưa nó cho tôi.” Bicé chồm tới và tóm lấy bức thư trong tay Buddy. Gã đang run rẩy. Bicé thì thào vào tai gã, “Tôi sẽ kể với cậu ấy những gì cậu ấy cần biết. Chỉ cần đưa nó cho tôi.”

Buddy thả bức thư ra và Bicé đưa nó cho mục bảo mẫu. Mục bảo mẫu nhét bức thư vào túi áo jacket được cắt may hoàn hảo, “Ta thấy người đã có sở thích đọc sách,” mục nói với Buddy, mặc dù gã chưa bao giờ nhìn thẳng vào mặt mục. Bicé tự hỏi không biết hình ảnh mà gã hình nộm không có tâm trí này nhìn thấy khi nhìn thẳng vào khuôn mặt đáng yêu của Nicola Vileroy có giống như những gì mà phần còn lại của thế giới thấy không. Có lẽ gã là kẻ duy nhất có thể nhìn xuyên qua các cạm bẫy, nhìn thấy được bộ mặt thật của kẻ hành hạ gã, một khuôn mặt không hề xinh đẹp, mà tối tăm và đói khát.

Vileroy lượn lờ vào phòng với vẻ vô tư, lật úp những đồ vật nhỏ theo bước đi, cái gối chỗ này, quyển sách chỗ kia, “Cái gì đây?” Mục hỏi khi đến trước một quyển vở. Mục giở qua các trang. Không có gì ngoài vài ký tự nguệch ngoạc, run rẩy - không giống chữ trẻ con - rụt rè hơn, như thể được viết bởi một bàn tay ngập ngừng có tuổi hơn.

Một kẻ mắc chứng quên đang học viết trở lại.

Mụ quay sang Buddy, “Nói ta nghe, người và Christian làm gì với nhau?”

Buddy đông cứng. Còn Bice bối rối. *Không lẽ Christian đã thôi dùng Buddy cho việc luyện tập?*

Madame Vileroy đóng quyển vở lại, cặp nó dưới cánh tay, và rời khỏi.

Sau một giây đứng chờ, Bice cũng quay người chạy khỏi căn phòng đó.

Trước cuộc tranh luận quan trọng với Victoria Faust, Thomas rảo bước đi đi lại lại trong sảnh, tự hỏi Belle có thể ở chỗ quái quỷ nào. *Cô ấy sẽ đến*, nó nghĩ, nhưng rồi lại nhìn đồng hồ và lại bắt đầu rảo bước thậm chí còn nhanh hơn.

“Này, ở đây,” một giọng nói ngọt ngào vang lên từ phía sau Thomas.

Thomas quay lại với một nụ cười toe toét và nói “Rất cuộc em cũng đến rồi,” nhưng khựng lại ngay khi nhìn thấy Lucy thay vì Belle. Cô nàng ăn diện hơi quá mức cho một cuộc thi hùng biện, nhưng trông rất được.

“Chào Luce,” Thomas nói. “Em làm gì ở đây thế?”

“Chỉ muốn đến ủng hộ anh. Bọn mình vẫn là bạn, đúng không?”

“Dĩ nhiên rồi,” Thomas nói, nhẹ cả người vì Lucy đã thôi phớt lờ nó kể từ sau thất bại ở cuộc bầu chọn. Hơn nữa, nếu Belle không xuất hiện thì cũng thật dễ chịu khi có một tiểu đội cổ vũ.

“Người ta đang bắt đầu đấy, đi thôi.” Thomas nói rồi quàng một cánh tay thân thiện quanh Lucy. Lucy ngả người áp sát và bước đi cùng Thomas vào khán phòng.

“Cậu Goodman-Brown. Cậu sẽ là bên khẳng định. Cậu sẽ bảo vệ luận điểm sau: *Coi nhẹ bằng sáng chế dược phẩm để cung cấp những phương pháp chữa trị trong khả năng chi trả cho những bệnh nhân sắp chết ở thế giới thứ ba là phù hợp với đạo lý*. Cô Faust, cô sẽ là bên phủ định.”

Tuyệt cú mèo! Thomas tự nhủ. Nó nhìn quanh tìm Belle, nhưng cô bé vẫn chưa có mặt. Lucy mỉm cười với nó từ hàng ghế đầu.

“Hoàn hảo,” Victoria nói. “Phủ định dễ hơn rất nhiều... quyền sở hữu và tất cả những thứ đó...”

“Con sẵn sàng chưa?” Madame Vileroy thì thào.

“Làm ơn đi. Con có một bản sao chép tất cả những lý luận của nó ở đây.” Victoria vẫy một chồng giấy. “Và con có luận điểm phủ định mà Thomas sẽ dùng nếu như nó được phân là bên phủ định.”

“Có lẽ con nên lên và giả vờ ghi chép đi. Nó chuẩn bị bắt đầu rồi.”

Victoria nhìn giám khảo, vừa quan sát bà ta vừa nói với Madame Vileroy, “Ồ, phải rồi. Con sẽ

lên ngồi.”

Thomas bước lên bục và bắt đầu nói. Người bấm giờ bắt đầu tính thời gian. “Đây không phải là một vấn đề về quyền sở hữu mà đúng hơn là quyền được sống...”

“Bọn mình phải bỏ đi ngay lập tức,” Christian thì thảo với Bicé khi hai đứa tìm kiếm Belle. Sau ba mươi phút, Belle vẫn chưa xuất hiện ở cuộc thi.

“Không, tôi phải ở lại. Tôi phải tìm ra vài thứ.”

“Tôi không hiểu. Cái gì có thể quan trọng đến thế... Trời! Không phải lại tin nhắn nữa chứ!” Christian cứ nhận được tin nhắn từ Valentin bảo đến nghe bài thơ mà nó sắp đọc trong cuộc thi. Cuối cùng, Christian quyết định quay về nhà tìm Belle. Phải có điều gì đó không ổn.

“Nghe này, Bicé. Tôi lo lắng khi bỏ Belle lại trong ngôi nhà đó. Bicé biết mấy thứ mà nó dùng trong phòng tắm rồi đấy. Tôi sẽ đi tìm nó.”

“Tôi sẽ đi với Christian.” Bicé làm dấu thánh vài lần trong khi chạy theo sau Christian xuống hành lang.

Trong lúc Christian đang mò mẫm với ổ khóa trên cửa chính căn hộ, Bicé nghe thấy tiếng cửa phòng Belle nện rầm rầm vào bản lề. Hai đứa gần như không phân biệt được tiếng gào thét của Belle giữa những tiếng ầm ầm.

“Thả tôi ra!” Belle hét lên trong khi kéo mạnh nắm cửa, “Có ai thả tôi ra! Bicé! Bicé! Chị có ở ngoài đó không?” Đây không phải là cách mà mọi chuyện nên xảy ra. Belle thấy nó đã dâng hiến cho Madame Vileroy cũng nhiều chẳng kém Victoria. Tại sao Vileroy lại giúp Victoria nhiều thế?

Bicé và Christian bước vào trong nhà đúng lúc nhìn thấy Belle đập tan cánh cửa bằng một cái ghế tựa.

“Cậu đang làm gì thế?” Christian sững sốt hỏi.

“*Hai người* đang làm gì mới đúng chứ? Tôi đã kêu cứu cả tiếng đồng hồ rồi.”

Belle biết nó phải đến cuộc thi trước khi Victoria làm Thomas mù mịt bằng tất cả những thông tin ăn cắp. Cuộc thi này chẳng có ý nghĩa gì với nó. Nó chỉ không thể chịu đựng được ý nghĩ Thomas bị Victoria lợi dụng như thế. Christian và hai cô gái đến kịp ngay khi Victoria đang tiến lên bục. Bọn nó chờ phía sau trong khi Victoria vượt thẳng đồng giấy tờ và mỉm cười với Thomas và các giám khảo. Thực ra Victoria đã dùng hai mươi giây đầu tiên trong thời gian cho phép của mình để cảm ơn các giám khảo. Các giám khảo có thể tin vào hành động đó, nhưng với một người biết rõ Victoria như Belle thì nụ cười kia trông như một cái nhìn đều cáng.

“Tôi sẽ đáp lại từng luận điểm mà bạn Goodman- Brown đưa ra. Điểm thứ nhất: nếu không có quyền sở hữu, sẽ không có động lực để làm việc hay đưa ra các sáng kiến và lúc đó chúng ta sẽ rơi vào tình trạng của chủ nghĩa cộng sản. Tôi muốn đưa ra trích dẫn sau đây của Adam Smith, George Washington, David Ricardo, Ronald Reagan, và người đứng đầu WTO.”

“Oa, hơi kịch nhể, thậm chí là với Vic...”. Bicé lẩm bẩm.

“Suýt...” Belle thúc cô chị. Nó đang cực kỳ tập trung quan sát phản ứng của Thomas.

Ngay khi Valentin đọc xong, đám đông đứng dậy và bắt đầu vỗ tay nồng nhiệt. *Với tất cả những bà mẹ mít ướt và đám con gái teen dễ xúc động này, Valentin nghĩ, mình có thể chỉ cần đọc một đoạn trích ngẫu nhiên trong cuốn từ điển Kazak-Anh của Bicé.*

Mắt Charlotte rung rung. *Anh ấy đang nhìn thẳng vào mình. Mình không thể tin được anh ấy viết cả bài sonnet đó dành cho mình.*

“Điểm thứ hai: trái ngược với quan điểm của Thomas, các công ty được *thực sự* có động cơ để thực hiện vai trò của họ đối với người nghèo. Điều đó là tốt cho quan hệ công chúng. Tôi có ở đây sáu cuộc thăm dò khách hàng cho thấy các khách hàng muốn ủng hộ một công ty có giúp đỡ người nghèo nhiều gấp bốn lần...”

“Quan hệ công chúng? Thế còn giúp đỡ con người thì sao?” Bicé nói.

“Em nghĩ nó đang hưng chí quá độ,” Belle nói.

“Valentin, thật tuyệt quá!”

“Cảm ơn.”

Valentin bị phân tâm. Một đám năm đứa con gái và ba bà mẹ vừa mới tụ lại quanh nó. Họ đẩy Charlotte ra phía sau, “Cậu lấy cảm hứng từ đâu để viết bài thơ đó thế?”

“Mất bao lâu mới viết xong bài thơ đó?”

“Nó có dành cho ai đặc biệt không?”

Charlotte bắt được ánh mắt của Valentin và trái tim cô nàng lỡ một nhịp. Có phải Val vừa mới mỉm cười? *Đúng rồi, mình biết mà. Bài thơ đó là dành cho mình.*

“Không ai đặc biệt cả.” Valentin vô tình nói.

Valentin kiễng chân nhìn qua đám đông về phía cửa, “Này, Christian kìa! Tuyệt cú mèo!” Nó đẩy xuyên qua phía sau và gần như giẫm phải Charlotte. Nó chắc sẽ không dừng lại nếu như cô nàng không gọi tên nó.

“Ồ, chào Charlotte. Cái áo khoác đẹp đấy.” Nó dợm bước đi. Charlotte nhận thấy chồng giấy được gấp gọn gàng trong tay Valentin. Cô nàng có thể nhìn thấy chữ viết tắt tên Val, VF, được in rất đẹp ở cuối mỗi trang giấy. Charlotte tự hỏi không biết tất cả chỗ đó có phải được viết cho mình.

“Thế những gì đằng ấy đã nói có thật lòng không? Rằng đằng ấy không viết bài thơ đó dành riêng cho ai cả?”

“Ồ... không, dĩ nhiên là không rồi.” Valentin cười toe toét, “Phải đi đây. Vòng tiếp theo sắp đến

và tôi thì chết đói rồi.”

“Tôi sẽ kiếm cho đằng ấy thứ gì đó để ăn nếu đằng ấy muốn.”

“Ôi, Charlotte đúng là thiên thần.” Valentin hôn lên má cô nàng, “Đằng ấy có thể quay lại trong vòng năm phút không?”

Bicé quá mê mải với những gì Victoria đang nói đến mức nó không nhận thấy Madame Vileroy đang đứng sau lưng nó, đặt một tay lên vai nó. “Bicé, có phải người đã giúp Belle đến đây không?”

“Đừng nói chuyện với tôi,” Bicé thì thào.

“Ta đã nghĩ tốt nhất là Belle nên ở nhà.”

“Nó tự phá cửa ra ngoài. Nhưng tôi không phải giải thích...”

“Dĩ nhiên là có rồi. Người và ta là bạn, không đúng sao?” Vileroy ngậm nga.

“Bà không phải là bạn của tôi.”

“Chúng ta đã ở cùng nhau quá lâu rồi, Bicé Faust. Ta là *bạn của người*.”

Bicé rùng mình trước âm thanh gọi tên nó. Vì lý do nào đó lúc này nghe rất giả tạo.

“Người biết nhiều ngôn ngữ như thế,” mẹ bảo mẫu nói như trêu người, “Và người biết ta là ai. Người có thể luận ra tên ta không?”

Bicé đảo tung trong đầu, *Ta là bạn của người...*

“*Ta là Bạn của Faust*,” Bicé thì thào và bắt đầu lẩm nhẩm tự dịch cho đến khi nó tiến tới một điều, *Mé Fausto Philos -Mephistopheles*[\[43\]](#).

Chỉ mất một giây để nó lấy lại tự chủ, “Nghe này, Nicola. Tôi muốn ra đi. Tôi muốn ra khỏi toàn bộ chuyện này. Hãy để tôi ra đi.”

“Nhưng người cần ta. Ta không cần phải nhắc lại cho người...”

“Tôi không thỏa thuận bất kỳ điều gì với bà.”

“Điều quan trọng là cái thỏa thuận mà người đã đồng ý. Cái thỏa thuận mà người thực hiện hàng ngày.”

Bicé cố nhìn thẳng vào mắt Nicola Vileroy. Nhưng nó không thể nhìn được lâu.

“Người cần ta,” mẹ bảo mẫu-quỷ dữ nói, “và cả hai ta cùng biết rằng người sẽ không bao giờ ra đi.”

“Điểm thứ ba: Thực tế rằng người nghèo chiếm tỷ trọng cao trong số người chết thì không liên quan gì đến chủ đề này”.

Christian ngồi ở phía cuối phòng khi Valentin đến lượt đọc tiếp theo. Charlotte vừa mới chạy vào cùng một ly cà phê đá và ba cái bánh từ quán cà phê cạnh trường và đang len lỏi để nhập hội với Christian ở cuối phòng. Mặt cô nàng trông đỏ bừng và người đầm mồ hôi.

“Tôi không kiên nhẫn đến lúc nghe bài tiếp theo. Anh ấy thật thiên tài. Cậu có biết anh ấy đã không muốn tham gia không? Anh ấy không muốn có chuyện gì xen vào giữa hai đứa bọn tôi...”

“Đó có phải là lý do cậu không tham gia không?” Christian hỏi với vẻ mặt cảm thông. Theo những gì nó biết, Valentin đã lên kế hoạch tham gia cuộc thi này cả tháng trời rồi.

“Ừ. Và điều đó xứng đáng thôi. Đáng lẽ cậu không nên bỏ lỡ lần đọc đầu tiên của anh ấy. Thật tuyệt vời.”

Valentin bắt đầu đọc và Christian lắng nghe. Từ giây phút đầu, nó đã không hề nghi ngờ chuyện Valentin sẽ thắng. Bài thơ thật hay, chân thành và dí dỏm. Chuyện này làm Christian buồn. Không chỉ vì nó nhận ra rằng nó không giỏi bằng mà còn bởi trong suốt thời gian qua, nó đã theo đuổi những thứ hoàn toàn sai lầm. Nó chưa bao giờ viết được cái gì hay cả. Nó chỉ dành toàn bộ năng lượng của mình ủ ê trên những thành công của Valentin.

“Tóm lại lại, sự xâm phạm bằng sáng chế là ăn cắp - ngay cả khi nó dùng để giúp người nghèo. Ngay cả khi vẫn còn những hậu quả tiêu cực, chúng ta sống trong một xã hội được lập nên vì những lẽ phải và quy tắc...”

Thomas sốc nặng. Nó nhìn qua phía người hướng dẫn môn hùng biện của Marlowe với một vẻ mặt bàng hoàng, “Làm thế nào... cô ta lại có được...?” Bài phản biện của Victoria quá sắc bén, bám sát với những gì Thomas đã nói, đến mức thật khó tin rằng đó là do Victoria là một người phản biện giỏi. Rốt cuộc thì mỗi người chỉ có ba phút chuẩn bị. Làm thế nào Victoria có thể viết được bài thuyết trình có thể phản biện nó từng điểm một chỉ trong vòng ba phút? Và tất cả những dữ liệu đó? Làm sao cô nàng biết được?

Trong lúc Thomas vẫn đang nghiền ngẫm chuyện này thì Victoria mỉm cười với các giám khảo và rời khỏi bục. Nó bước qua Thomas, ghé sát lại, vỗ lên lưng đối thủ, và nói, “Thế là xong sự chuẩn bị như một luật sư, nhỉ?” Victoria nhìn thẳng vào mắt Thomas và chờ lời nói của mình ngấm vào trước khi nháy mắt với đối thủ và bước về phía Madame Vileroy.

“Giỏi lắm con yêu. Con thật xuất sắc!” Madame Vileroy nói.

“Cảm ơn cô, và phần tuyệt nhất là giờ nó sẽ nghĩ rằng đây là lỗi của Belle.”

Ngay khi vòng một kết thúc, Belle và Lucy cùng chạy về phía Thomas từ hai phía đối diện của hội trường. Thomas đang bơ phờ soát lại đám giấy tờ trên bàn.

“Chào anh. Em rất xin lỗi vì đã đến muộn. Đừng lo, anh có thể phản biện để bảo vệ lý luận của mình,” Belle nói.

“Và cậu sẽ giúp anh ấy chứ?” Lucy nạt ngang.

“Dĩ nhiên là tôi sẽ giúp,” Belle nói rồi nhìn sang Thomas tìm sự ủng hộ. Thomas vẫn chưa ngẩng lên khỏi đồng giấy tờ. Belle định nắm lấy tay Thomas nhưng Thomas giật ra quá nhanh, Belle khẽ kêu lên.

“Giống như cô đã giúp Victoria chứ gì?” Cuối cùng Thomas cũng lên tiếng.

Tim Belle ngừng đập. Thomas biết rồi sao? Cuối cùng Thomas đã cảm thấy những gì đã xảy ra với mình tối hôm đó sao?

“Anh đang nói gì thế?”

“Belle, cô nói với cô ta toàn bộ chiến thuật của tôi. Về người luật sư chuyên về bằng sáng chế và tất cả những lý luận mà tôi sẽ sử dụng. Cô là người đã nói với cô ta.”

“Không...”

“Đúng đấy Thomas, em cá là nó,” Lucy nháy vào.

“Điều tồi tệ hơn là cô đã nói với cô ta về hoài bão của tôi - về chuyện tôi muốn làm luật sư. Không ai biết điều đó. Cô là người duy nhất.”

“Không, Thomas. Em không nói với Victoria chuyện đó. Em thề.”

“Tôi ước gì có thể tin cô.”

Giáo viên sáng tác của Valentin len lỏi qua đám đông để chúc mừng học trò. Những bài thơ của Valentin vừa mới giành giải nhất trong hạng mục các sáng tác gốc, và tất cả mọi người đều muốn nói chuyện với chàng nghệ sĩ trẻ tài năng. Charlotte phải cào cẩu giẫm đạp mới tìm được đường lên phía trước, nơi Christian đã đang chúc mừng Valentin.

“Này Charlotte,” Valentin nói khi Charlotte đâm sầm vào nó, “Cậu đang nghĩ gì đấy?”

Christian cảm thấy thương hại cho Charlotte. Valentin đã nói bằng một giọng cộc cằn. Thế nhưng ai có thể trách cứ Val chứ? Valentin không thích Charlotte. Và nó đã tử tế với cô nàng quá lâu rồi.

“Thật tuyệt quá! Cảm hứng của đảng ấy cho bài thơ vừa rồi là gì?” Charlotte dò hỏi.

“Không gì cả. Tôi chỉ chợt nghĩ ra, thế thôi.”

Charlotte trông có vẻ bị tổn thương, và buồn, và nói chung là bối rối, “OK, ừm, tôi phải đi rồi. Mai mấy giờ đảng ấy định đón tôi?”

“Mai ư?”

“Đảng ấy biết mà, buổi vũ hội mùa xuân ấy?”

“À... Charlotte này, tôi đã rủ một người...”. Valentin cố nặn óc. *Mình có rủ Charlotte không nhỉ? Không, không, tuyệt nhiên không.*

Môi Charlotte mím lại, “Nhưng đảng ấy đã rủ *tôi*.”

Ôi, grừ.

“Tôi xin lỗi, Charlotte. Tôi đã hứa sẽ đi cùng với... em gái tôi rồi... Nó không có bạn hẹn. Và dù sao đi nữa... tôi xin lỗi.”

Charlotte khóc òa lên và bỏ chạy. Christian chỉ đứng đó chờ.

“Ông không định quay lại... để sửa chữa à?” Christian hỏi Valentin.

“Sửa cái gì? Không có gì phải sửa cả. Tốt hơn hết là không nên làm cô nàng tưởng bở.”

Belle đang khóc. “Em không nói với nó chuyện đó, em thề mà.”

“Belle, cậu có thể để anh ấy yên không?” Lucy nói.

“Ừ, làm ơn đi đi. Tôi chỉ còn mười lăm phút để chuẩn bị bài bảo vệ.”

Belle chùi mặt bằng ống tay áo. Thomas lại bồn chồn trở lại, và nó cao giọng hơn khi nói chuyện với Belle. Thomas thực sự lo lắng, nhưng ngồi cạnh Belle nó cảm thấy như thể bị châm chích toàn thân bởi những chiếc ghim và kim nhọn, và điều đó đem đến một cảm giác ngứa ngáy khó chịu khắp tứ chi.

“Đó là lý do vì sao em đến đây. Em muốn giúp.” Belle chậm rãi nói khi nhận ra sự bồn chồn của Thomas.

“Tôi không gian lận. Và tôi không muốn nói chuyện với cô.”

“Thomas, chỉ cần anh tin em thôi. Phải, Vic đã gian lận. Phải, nó đã xem trước toàn bộ chiến thuật của anh. Nhưng em thề là em không dính dáng đến chuyện đó.” Lucy khịt mũi. Belle tiếp tục, “Và những gì em có ở đây là một bài thuyết trình có thể cân bằng sân chơi. Nó hoàn toàn dựa trên những thứ mà anh đã tự mình tìm được, nhưng Vic chưa nhìn thấy bài thuyết trình này. Thế là công bằng.”

“OK, đưa tôi xem rồi tôi sẽ quyết định.”

“Không. Anh phải hứa rằng anh sẽ không nhìn nó cho đến khi anh chuẩn bị lên bục thuyết trình.”

“Cậu đùa đấy à?” Lucy nói. “Anh ấy phải điên mới tin cậu lúc này.”

Belle liếc qua Victoria, cô nàng lúc này đang chăm chú theo dõi ba đứa nó với một vẻ mặt độc ác. Vic luôn luôn gian lận. Lúc này Belle không thể để Thomas đọc bài thuyết trình.

“Cô nghiêm túc đấy chứ?” Thomas nói. “Cô muốn tôi lên trên kia và đọc một thứ mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy?”

“Nếu anh đọc nó lúc này, Vic sẽ có thời gian để - Đừng bận tâm, chỉ cần anh làm điều đó vì em. Anh có gì để mất chứ? Em không thể tưởng tượng ra anh có nhiều thứ trong tập tài liệu kia có thể giúp anh chiến thắng trong vòng chưa đến...” - Belle nhìn đồng hồ - “... mười phút.”

Christian và Valentin lẫn vào trong giảng đường ngay khi Belle rời khỏi Thomas và đang bước về phía Bică. Belle chĩa ngón cái về phía bọn chúng, hoàn toàn phớt lờ Victoria - lúc này cô nàng đang đứng với Madame Vileroy và ném ra cái nhìn gườm gườm chứa đầy sự căm ghét nhất mà nó có thể tập hợp được.

Thomas tiến về phía bức diễn thuyết, cảm giác như thể ai đó đang thít lấy cổ họng nó. *Mình đúng là người dễ lừa*, nó nghĩ. Nhưng có gì đó trong cách Belle nài nỉ nó làm nó muốn lắng nghe. Lần này không phải là cách mà nó cảm thấy trước đây. Nó không cảm thấy say sưa, hạnh phúc và yêu say đắm. Có cái gì đó trong cách Belle nhìn nó làm nó tin Belle. Đó là đôi mắt của Belle. Belle có đôi mắt chân thành. Thomas mở tờ giấy mà Belle đã đưa cho nó và bắt đầu đọc.

“Ăn cắp là gì? Khi nào thì hành động ăn cắp có thể tha thứ được? Khi nào ăn cắp là tội lỗi?” Thomas đọc với vẻ không thoải mái. Christian ngẩng mặt lên. Belle nhìn Christian lắng nghe với vẻ chăm chú, rồi cúi xuống nhìn đôi giày nó đang đi.

“Một hành động trở thành ăn cắp khi một trong hai điều kiện sau được thỏa mãn. Thứ nhất, khi có tổn hại đến nạn nhân. Thứ hai, khi hành động đó được thực hiện vì lợi ích cá nhân.” Thomas ngẩng lên mỉm cười. Nó có vẻ hạnh phúc với cái đích mà bài thuyết trình dẫn đến, và Belle thở hắt ra nhẹ nhõm. Mặt Christian trở nên trắng bệch và nó hóa đá tại chỗ. Belle mỉm cười với Christian như thể muốn nói rằng những chuyện đó khác với trường hợp của Christian. Chuyện ăn cắp đó khác với ăn cắp trong thế giới của bọn chúng. Belle bị giằng xé giữa niềm háo hức dành cho Thomas và cảm giác lúng túng trước Christian.

“Nếu như cả hai điều kiện này đều được thỏa mãn, thì không nghi ngờ gì về chuyện xã hội đúng về phía nào. Khi một trong hai điều kiện vẫn còn trong nghi vấn, xã hội mới bắt đầu tranh luận. Ví dụ, có sai không khi một người lấy thứ gì đó đã bị quảng đi? Có lẽ là không, bởi vì không có thiệt hại nào đối với nạn nhân cả. Có sai không khi một người ăn cắp một ổ bánh mì để cho một em bé đang đói là ăn hay đánh thuế người giàu để giúp người nghèo? Có lẽ là không, bởi vì động cơ ở đây không phải là ích kỷ.”

Lúc này Victoria thậm chí còn không thèm nhìn Thomas nữa. Nó trừng mắt nhìn Belle, trông như thể sẽ lao tới tấn công cô bé. Belle làm dấu ra hiệu cho Vic rằng có lẽ nó nên ghi chép. Nhưng Victoria không quen chuẩn bị những lý lẽ phản biện mà không có thông tin từ trước.

“Tuy nhiên, khi cả hai điều kiện trên đều không xảy ra, tôi cho rằng ở đây không có tội lỗi nào đi ngược với luân thường đạo lý cả. Là sai khi cướp lấy ống tiêm từ một con nghiện ma túy chẳng? Dĩ nhiên là không. Tôi nghĩ vấn đề này có thể được giải quyết nếu như chúng ta tìm được một cách để không vi phạm cả hai nguyên tắc trên. Khi đó những người theo chủ nghĩa hoài nghi sẽ dễ dàng nói rằng quyền được sống chiến thắng quyền sở hữu trí tuệ, vì thật khó chứng minh đã có bất kỳ quyền sở hữu nào bị đánh cắp.” Thomas bắt đầu nhấn giọng trong lúc nói, như một chính trị gia. Belle trông vô cùng tự hào, còn Victoria thì tím gan tím ruột.

“Giải pháp của tôi bao gồm sự kết hợp những biện pháp bảo hộ, bao gồm hạn chế xuất khẩu và các phương pháp marketing để đảm bảo rằng lợi nhuận của các công ty dược không bị ảnh hưởng. Trong đó, tôi kiến nghị sử dụng nhiều cách phân phối khác nhau và giới hạn lợi nhuận để đảm bảo rằng sẽ không ai thu được nhiều lợi nhuận từ việc vi phạm bằng sáng chế, từ đó hạn chế những kẻ trục lợi ích kỷ muốn tham gia vào lĩnh vực này.”

Thomas tiếp tục trình bày một kế hoạch gồm mười hai điểm hoàn hảo, trong quá trình đó còn ứng khẩu, và đã thuyết phục được tất cả các giám khảo. Vòng phản biện tiếp theo, Victoria dường như đột nhiên thiếu mất những dẫn chứng và lý lẽ mạch lạc, cứ nói đi nói lại vài thiếu sót trong giải pháp của Thomas và đọc lại mấy đoạn của bài phản biện trước. Victoria kết thúc khi còn dư một phút và lao ngay ra ngoài trước khi các giám khảo tuyên bố Thomas là người thắng cuộc.

Thomas ôm chầm lấy Belle. Nó nhắc cô bé lên khỏi mặt đất và hôn Belle... lên trán.

“Anh rất xin lỗi. Anh... anh tưởng em là người đã...”, Thomas lắp bắp, vô cùng hổ thẹn nhưng vẫn ôm chặt lấy Belle, “... em biết rồi đấy.”

“Không sao mà,” Belle thì thầm. “Nhưng giờ anh tin em rồi, đúng không?”

Qua vai Thomas, Belle nhìn thấy Lucy bỏ ra ngoài và đóng sập cánh cửa sau lưng.

“Chắc chắn rồi. Nếu như em cố bán rẻ anh cho Victoria thì em đã không cứu anh thế này. Nhân đây, anh muốn biết em lấy bài thuyết trình đó ở đâu thế?”

“Em tự viết đấy.” Lòng mày Thomas nhướn lên. “Sao? Anh nghĩ em chỉ là con bé tóc vàng ngớ ngẩn à?”

“Không. Nhưng em đã lấy đâu ra tất cả những dẫn chứng và giải pháp đó...”

“Em bắt đầu với những lý luận của anh và lùng tìm phần còn lại trên mạng. Anh đâu cần những thông tin nội bộ để nêu lên quan điểm của mình.”

“Đó là thứ gây ấn tượng nhất mà anh từng nghe thấy,” Thomas nói. Nó quá hạnh phúc nên chẳng thắc mắc làm thế nào Belle có đủ thời gian.

Sau cuộc thi, không ai thấy Victoria đâu cả. Valentin và Thomas đến lễ trao giải. Christian và Bícé đang đứng ở ngoài thì Belle chạy đến và ôm chầm lấy Bícé.

“Cảm ơn chị,” Belle nói. “Anh ấy bảo em thật xuất sắc.”

Bícé vung về đáp lại cái ôm, nó vẫn còn chưa hòa thuận với đứa em gái hoang đường. “Mừng là chị có thể giúp.”

“Bícé giúp thế nào?” Christian hỏi.

“Chị ấy dừng tất cả mọi thứ... để tôi có thời gian viết bài thuyết trình đó.”

“Bícé *dừng* tất cả mọi thứ?” Christian hỏi.

“Ừ,” Bícé nói, rõ ràng nó vẫn chưa thoải mái trong mối quan hệ của với Belle.

“Và Belle ở đó với Bícé? Thế còn tất cả mọi thứ...?”

“Bọn tôi là chị em,” Bícé nói vẻ cam chịu. “Tôi phải giúp đỡ.”

Belle lại ôm chầm lấy Bícé. Nó có vẻ chân thành hối hận về những gì đã xảy ra. Trước mắt, hai đứa sẽ xây dựng lại mối quan hệ, gây dựng lại niềm tin đã bị đánh mất. Belle ôm lấy chị gái và ước gì được tha thứ, còn Bícé đã cố gắng hết mình để tha thứ cho Belle.

Khi hai đứa buông nhau ra, Belle liền quay trở lại lễ trao giải. Nó nghĩ về cái giây phút bên nhau, khi hai đứa nắm tay nhau và cuối cùng nó cũng được trải nghiệm một chút cái thế giới của riêng Bícé. Có một cảm giác cô độc lạ thường, và đó là khoảnh khắc mà nó sẽ không bao giờ quên, khi nó nghĩ mình sẽ bị lạc trong bóng tối, khi nó bắt đầu hiểu ra vì sao Bícé lại cư xử như

một kẻ bị bỏ rơi từ trước tới giờ. Bice và Christian bước ra cùng nhau, khẽ trò chuyện.

“Tất cả những gì tôi biết là tôi sẽ không bao giờ đánh cắp nữa,” Christian nói. “Sau bài thuyết trình đó thì không. Bọn mình phải ra khỏi ngôi nhà của bà ta.”

“Chỉ vài ngày nữa thôi, Christian. Tôi chỉ cần thêm vài ngày nữa.” Bice nghĩ về lá thư thời thơ ấu của Christian, về cái dấu hiệu đã biến mất trên ngực Christian. Nó quyết tâm sẽ đưa Christian ra khỏi đó. Nhưng vẫn chưa đến lúc.

“OK, nhưng tôi muốn biết Bice đang làm gì.”

“Để sau đi.”

“Tôi cũng cần nghĩ cách cứu Buddy ra nữa.”

“Buddy?” Bice cảm thấy một cơn sóng tội lỗi. “Anh ta... anh ta không phải là người, đúng không?”

“Tôi không chắc nữa, Bice à. Anh ta có thể học. Anh ta cảm thấy đau. Anh ta xử lý được thông tin. Đôi khi anh ta làm những điều kỳ cục... như kiểu anh ta có quá khứ, Bice hiểu chứ? Sẽ thế nào nếu anh ta thực sự là con người? Sẽ thế nào nếu bà ấy...?” Christian rõ ràng là đau đớn trước ý nghĩ đó.

Bice nghĩ về lá thư nguệch ngoạc mà nó đã thấy trong cuốn sách, và Buddy bên cạnh ô cửa sổ trắng. Đột nhiên, nó khựng lại trước cửa một lớp học.

“Chờ đã Christian. Xem ai ở trong kia kìa. Suyt, tôi muốn nghe.”

Victoria và Madame Vileroy đang ở trong lớp học. Victoria đang nổi khùng lên như thường lệ.

“Cô đã phá vỡ giao kèo!” Nó hét lên.

“Không hề. Ta đã cho con tất cả các công cụ. Con thua bởi vì con không ngờ tới...”

“Con thua vì Belle! Và cô thậm chí còn không thêm cảnh báo con!”

“Chà, ta không thể ép Belle làm bất kỳ điều gì.”

“Có đấy. Có nhiều thứ cô có thể làm.”

“Tại sao ta lại muốn làm thế chứ?”

“Vì con. Cô nợ con.”

“Victoria, ta tin là ta đã nói rất rõ rằng ta đã thực hiện đầy đủ phần giao kèo của mình.”

“Đáng lẽ cô phải giữ nó ở nhà như cô đã hứa. Rõ ràng nó đã trở nên thối chí từ hôm chủ nhật.”

“Ta đã khóa nó lại. Làm thêm bất kỳ điều gì nữa sẽ thành bố thí. Con không phải là kẻ nhận bố thí, đúng không Victoria?”

“Vậy là cô sẽ chỉ bỏ rơi con? Cô luôn luôn chọn Belle trước con. Con không hiểu được. Nó đã phản bội cô.”

“Không có sự phản bội nào cả, Victoria. Không có mối quan hệ nào hết - chỉ đơn giản là giao kèo. Belle chưa bao giờ thất hứa với ta. Vậy ta sẽ được gì nếu phạt nó? Nhưng nếu con muốn nhiều hơn, ta *sẵn lòng* thực hiện một trao đổi khác...”

“Con phải làm gì?” Như thường lệ, Victoria nháy ngay vào cái bẫy.

“Victoria con yêu, con có bao giờ cầu nguyện vào ban đêm không?”

Chương 20: THỦ ĐOẠN

“Cậu biết tôi nghĩ gì không?”

“Tôi không quan tâm.”

“Tôi nghĩ lời nói dối ghê gớm nhất mà quỷ dữ từng nói là sắc đẹp và lòng tốt giống nhau.”

“Tuyệt!”

Sau một thời gian dài, đến lúc này Belle mới cảm thấy hạnh phúc. Thomas yêu nó. Lucy hoàn toàn bị gạt ra ngoài. Nó chắc chắn điều đó. Nó nghĩ rằng có lẽ tối nay nó sẽ bỏ qua chuyện tắm tấp và thử xem Thomas có biết hay không. Nhưng nó biết rằng Thomas sẽ nhận thấy. Gần đây, hai đứa ngày càng có nhiều hơn những giây phút *thực sự* bên nhau. Nhưng cuối cùng, cho dù nó có nguy trang đến thế nào thì bầu không khí xung quanh nó vẫn luôn ô uế, luôn gây nghiện, luôn méo mó so với sự thật. Nó vẫn có thể nhìn thấy Thomas đáp lại nó, vẫn có thể cảm thấy Thomas thay đổi. Nó gạt những ý nghĩ đó ra khỏi đầu và lại tóm lấy cái lọ có dán nhãn *dừng dừng*. Đây là cách hay nhất trong khả năng mà nó có thể làm để giành thêm được chút khoảnh khắc thật lòng hơn bên cạnh Thomas.

Ngay lúc đó điện thoại của nó đổ chuông. Đó là Maggie. Ngay khi Belle nghe máy, Maggie bắt đầu nói với tốc độ nhanh nhất. Rồi thêm Charlotte, và chúng nói chuyện tay ba.

“Mags, mình đang chuẩn bị cho buổi vũ hội. Bọn mình nói chuyện sau được không?” Belle nói.

“Không, không, không.” Belle gần như có thể nhìn thấy cô bạn lắc đầu. “Chuyện này là về Lucy. Nó đang lên kế hoạch gì đó nghiêm trọng lắm. Nó sẽ làm điều gì đó kinh khủng với cậu tối nay.”

“Mags, chậm lại nào. Mình không tin nó lên kế hoạch gì đó...”

“Không, không, mình chắc chắn có gì đó.” Maggie thì thào. Đạo này lúc nào nó cũng như thế, không bao giờ chịu chậm lại. Và nó không ngừng leo đèo theo Belle, mắt nó lơ đãng, luôn điên cuồng, hoang tưởng. Những ngày này nó vẫn như thế ngay cả khi hai đứa nó tách ra. “Mình chắc chắn mà. Hoàn toàn chắc chắn. Tuyệt đối hoàn toàn chắc chắn. Char, nói với Belle đi.”

Charlotte lại bị giằng xé như mọi khi. Một mặt, Lucy là bạn thân nhất của nó. Mặc khác, Belle lại quá thú vị, quá cuốn hút - ngay cả khi Belle là chị em của Valentin. Chỉ là có thứ gì đó về Belle. Và thời gian gần đây Lucy đã xử sự rất đáng nghi. Charlotte chưa bao giờ nhận ra điều đó trước khi nó gặp Belle. Nó chưa bao giờ nhận ra Lucy có gì đó kỳ quặc. Phải, ở cạnh Belle chắc chắn đã làm nó nhìn mọi việc rõ ràng hơn nhiều. Có chuyện gì đó không ổn với Lucy. Chuyện gì đó không tự nhiên về Lucy. Lucy rất lạ. Lucy không bình thường. Thời gian gần đây, chính Lucy mới là người ngày nào cũng làm nó nhức đầu.

“Nó hỏi mình cả đồng chuyện về cậu và về buổi vũ hội - như kiểu cậu sẽ mặc gì, cậu đến đó bằng cách nào, những chuyện kiểu thế. Mình nghĩ nó định...”

“Char, thế thì sao?” Belle cắt ngang. “Mình cũng hỏi cậu nhiều thứ về nó. Mình phải chuẩn bị đây.”

“Không, không, mình nghĩ nó định làm gì đó!”

“Ví dụ như?”

“Mình không biết. Lục lọi xe cậu, tìm cách bắt cóc Thomas, đổ máu lộn lên người cậu. Mình không biết. Mình chỉ biết có chuyện gì đó.”

“Phải, phải, và mình nghĩ mình đã thấy nó nói chuyện với vài giáo viên. Mình cá nó đang cố làm cậu gặp rắc rối.” Maggie nói.

“Mình nghĩ mình đã thấy nó đi theo Thomas sau giờ học.” Charlotte nói.

“Và hôm trước nó có mặt ở văn phòng bố mình. Tại sao nó lại muốn gặp luật sư chứ? Mình cá nó có kế hoạch kiện tụng.” Maggie càng lúc càng trở nên háo hức hơn.

“Maggie, bố mẹ nó sắp ly dị,” Belle mệt mỏi nói.

Maggie không để nó nói hết. “Bọn mình nên làm gì đó. Mình có thể qua nhà nó và rạch nát váy nó để nó không đi được. Cậu có muốn mình làm thế không? Cậu biết mình có thể mà. Không, không, nó có cả đồng váy. Mình có thể bỏ thuốc rụng tóc vào dầu gội của nó! Nhưng không, thứ đó không có tác dụng đâu, phải bỏ trước khoảng mười lăm phút mới được. Mình có thể mách mẹ nó về cái hình xăm! Rồi nó sẽ bị cấm túc. Đó sẽ là cách tốt nhất cho tất cả mọi người.”

Belle thở hắt ra. Nó biết lý do dẫn đến chuyện này. Nó tự hỏi không biết nước tắm *dùng dùng* có thể làm cho bọn kia bớt đi không - bớt nghiêm hơn, bớt hoang tưởng hơn. Nhưng nó biết là không được. Bọn kia đã qua giai đoạn đó rồi. “Không, Maggie. Đừng làm gì cả. Mình sẽ để mắt đến nó ở vũ hội. Nhưng ngay lúc này thì mình phải đi đây.”

Victoria đứng trong góc phòng khiêu vũ, nhắm nháp đồ uống. Buổi vũ hội mùa xuân chẳng là gì nếu so với một dạ vũ đối với những đứa trẻ đã quen với những bữa tiệc lớn và được huấn luyện để xăm soi từng chi tiết nhỏ. Nơi tụ họp thì trông như một nhà kính khổng lồ với hoa và cây bụi mọc bên ngoài, còn trần và tường kính thì bị cây cối che phủ. Ánh sáng mờ nhạt, ghé sô-pha lớn và bàn tròn xếp tròn quanh sàn nhảy. Mặt trời đang lặn, và một thứ ánh sáng ma quái - pha trộn giữa ngày và đêm - tuôn vào qua khung cửa kính và trộn lẫn một cách kỳ quặc với bầu không khí hộp đêm trong căn phòng. Nhưng Victoria không chú tâm lắm đến khung cảnh xung quanh. Nó lại nhìn quanh, mắt nhìn ra cửa và vuốt phẳng chiếc váy màu đen của mình.

Ngay lúc đó, nó cảm thấy ai đó vỗ lên vai nó. Nó quay lại và thấy cô LeMieux đang mỉm cười với nó. Nó nở nụ cười ngọt ngào nhất và cất tiếng chào.

“Đừng nói với cô rằng một cô gái trẻ đáng yêu như em lại ở đây một mình nhé.” Cô LeMieux nói, nghe có vẻ thất vọng vì phiên bản thời trẻ của chính mình lại không có bạn hẹn.

Victoria ngọt ngào nói, “Em không có nhiều thời gian để gặp gỡ các bạn nam.”

“Chà, em *đúng là* một cô gái bận rộn. Cô không biết em kiếm đâu ra thời gian cho mọi thứ mà em đã làm.”

Victoria cười khúc khích, điều mà nó rất ghét. Nhưng nó nhớ những gì Madame Vileroy đã bảo nó vô số lần, về việc phải ngọt ngào hơn với những người quan trọng, phải đáng yêu hơn, và nó nói tiếp, “Vâng, nhờ có cô đấy, cô LeMieux. Ý em là, cô là người duy nhất nghiêm túc quan tâm

đến những khiếm khuyết của em. Nếu cô không giúp thuyết phục ban giáo vụ tiếp tục cho em thêm thời gian với những bài kiểm tra và bài tập về nhà và mọi thứ...”

“Ồ, đừng nhắc đến chuyện đó. Ở Marlowe chúng tôi cố hết sức để đáp ứng các nhu cầu của học sinh.”

“Cảm ơn cô. Nhưng mọi việc vẫn không dễ dàng chút nào.”

“Ý em là gì, em yêu quý?”

“Thưa cô, em là chủ tịch Hội Học sinh, nhưng em nghĩ Lucy có lẽ vẫn không hài lòng về cuộc bầu chọn. Bạn ấy không chịu tích cực tham gia hoạt động trong Hội đồng Học sinh và vì thế em phải gánh vác gấp đôi công việc.” Victoria dụi mắt, “Vì thế em không có nhiều thời gian làm bài tập về nhà.”

Cô LeMieux trông có vẻ tức giận. Victoria tiếp tục.

“Em đang tự hỏi liệu có được không nếu kỳ tới em học nhiều môn hơn tại nhà, cô biết đấy, với gia sự riêng của em? Như thế em sẽ có nhiều thời gian hơn để giải quyết những chuyện này. Em đã phải đối mặt với quá nhiều người không cảm thông cho hoàn cảnh của em.”

“Chà, dĩ nhiên rồi, em thân mến. Dĩ nhiên rồi. Cô sẽ trao đổi với hiệu trưởng về vấn đề này vào thứ hai tới. Nhưng này, cô có vài tin vui cho em đây.”

Victoria đã biết. Nó không muốn quá vội vàng và gian lận trừ khi bắt buộc phải thế. Nhưng nó biết đây là thời điểm tuyên bố người đã đạt được Phần thưởng Marlowe. Nhiều tuần liền nó đã nhồi nhét điểm chác, thuyết phục các giáo viên cho nó làm bài kiểm tra vấn đáp, dùng bọ sâu bướm để đem đến cho nó những bài luận hay nhất, thậm chí sau đó còn làm cho Jason Choi bị đình chỉ vì đã đạo bài luận *của nó*. Với sự hỗ trợ của thời gian biểu mới, GPA của nó đã đạt tới con số 5,0 hoàn hảo tưởng chừng như không thể. Cuối cùng, giờ nó sẽ nhận được sự thừa nhận mà nó xứng đáng có.

“Chà, thế này thì hơi vội vã một chút,” cô LeMieux nói, “Đáng lẽ cô không được nói với em trước thứ hai. Nhưng em là người đồng chiến thắng cho Phần thưởng Marlowe năm nay! Giải thưởng được trao cho học sinh đạt được điểm cao nhất...”

“Vâng, em biết,” Victoria đánh mất chất giọng ngọt ngào. Cô LeMeieux như bị dội lại, “Nó dành cho người đạt GPA cao nhất và tham gia nhiều hoạt động cộng đồng nhất trong trường. Nhưng ý cô là gì khi nói ‘đồng chiến thắng’?”

Victoria liếc nhìn những vết cắt trên cánh tay, hậu quả từ những khoảng thời gian dài mà nó trải qua với bọ sâu bướm. Tất cả những điều đó cho một từ ‘đồng chiến thắng’ vô giá trị sao?

“Ồ, à, phải. Ủy ban quyết định rằng mặc dù em đạt GPA cao nhất từ trước đến giờ, nhưng em nên chia giải thưởng này với Jamie Mendez.”

“Cái gì? Tại sao?”

“Bởi vì, chà, GPA của Jamie rất sát với em, em yêu quý. Và năm ngoái trò ấy đã dành toàn bộ thời gian rảnh rỗi của mình quyên góp tiền cho các trẻ em nghèo ở Sudan. Và bởi vì phần thưởng này là dành cho cả GPA và...”

“Không. Phần thưởng đã *luôn luôn* trao cho người đạt GPA cao nhất. Em biết người ta bảo nó còn dành cho mảng hoạt động nữa, nhưng trong mười năm qua, người đạt GPA cao nhất đã

luôn chiến thắng!”

“Phải, em thân mến, nhưng Ủy ban nghĩ rằng nên xem xét đến tất cả những đặc quyền đặc lợi mà em đã...”

“Nhưng em có *những bất-lợi!* “

“Hmm... Chà, cô không chắc em có nhận ra không, nhưng Mendez mắc bệnh hen suyễn, và bạn ấy vẫn theo chương trình giảng dạy thông thường, bao gồm cả môn thể chất, và...”

“Thì sao? Hen suyễn thì liên quan gì! Người ta không học bằng phổi! Chuyện này là vì nó là người Latin, đúng không? Đó chính là lý do!”

Cô LeMieux há hốc miệng. Cô đang định đáp lại thì bỗng nhìn thấy Valentin tiến đến từ sau lưng Victoria. Kể từ đêm diễn ra vở kịch Giáng sinh, cô LeMieux đã cảnh giác với Valentin, cảm thấy cậu học sinh này thật kỳ lạ. Cô từ từ dịch ra xa khi Valentin đến gần và quăng cho cô một nụ cười tán tỉnh. Cô LeMieux nhanh chóng tạm biệt và bỏ đi. Valentin gọi với theo sau, “Không sao mà, Trisha yêu quý. Không có chuyện gì đâu.”

“Ai là Trisha?”

“Trisha LeMieux. Cái thứ ngọt ngào đang bỏ đi ấy.”

“Val, nghe kinh quá. Cô ta phải khoảng ba mươi rồi.”

“Bốn mươi. Khi chưa đủ tuổi thì tôi sẽ tiếp tục tán tỉnh người lớn tuổi như vậy. Thêm ba năm nữa, đủ tuổi rồi thì tôi sẽ chuyển sang trẻ chín tuổi”. Valentin nói và liếc mắt đều cáng.

“Tởm quá!”

“Đùa thôi... Grừ, tôi nghe thấy cơn tam bành nho nhỏ của cậu từ bên kia phòng.”

“Lúc nào cũng có chuyện gì đó. Bọn sâu bướm ngu ngốc đã không...”

“Nghe này Vic. Cậu biết vấn đề của cậu là gì không?”

Victoria không muốn nghe thêm một bài thuyết giảng về chuyện bớt nham hiểm hơn hay đừng nghĩ về mỗi bản thân mình nữa. Nó đã nhận đủ lời thuyết giảng từ Bice rồi, “Gì?” nó hỏi bằng một giọng cáu kỉnh.

“Cậu chưa đủ xảo quyệt.”

“Sao cũng được.”

“Tốt thôi, đừng nghe nữa. Tôi còn có cả đống việc phải làm. Và rồi lại phải làm lại.”

Valentin bỏ Victoria lại đó, cảm thấy cực kỳ vênh váo. Nó nhìn lại và thấy Vic đang nhai móng tay, nhìn chăm chăm về phía Belle và Thomas vừa bước vào. Victoria nở một nụ cười như thể nó vui khi thấy hai đứa kia đi cùng nhau. Rồi Valentin nhìn thấy Christian đứng với Bice. Hai đứa nó đang thì thầm với nhau một cách bí ẩn và chăm chú nhìn Belle chẳng khác gì Victoria. Valentin thò tay vào túi. Nó nhớ là Christian vẫn chưa nghe bài thơ đầu tiên mà nó đã đọc ở cuộc thi. Christian đã đi cứu Belle và bỏ lỡ.

“Này Christian,” nó nói hơi quá nhiệt tình. Christian nhảy dựng lên, “Này, tôi cần ông chiếu cố

một tí.”

“Chắc rồi. Gì thế?”

“Ông nghe tôi đọc bài thơ này chứ? Đó là bài mà tôi đã viết cho cuộc thi ngày hôm qua.”

“Bây giờ á? Val, ông có điên không?”

Valentin trông như thể không biết Christian đang nói gì, “OK, thế ông tự đọc nhé. Đây.” Nó cố nhét tờ giấy vào tay Christian. Nhưng Christian chỉ nhìn Valentin, sững sốt.

“Valentin.” Bicé xen vào với một vẻ mặt nghi ngờ, “Giờ không phải là lúc.”

“OK, vậy có lẽ là tối nay, nhé?”

“Tại sao lại phải là tối nay?” Christian hỏi, “Ngay lúc này bọn tôi có rất nhiều thứ phải giải quyết, Valentin.”

“OK, thế tối nay nhé.” Valentin liếm môi với vẻ bồn chồn, “Để sau... khi chúng ta về nhà... khi ông rảnh rỗi. Sẽ chỉ mất một giây thôi.” Valentin nhanh chóng bước đi trước khi Christian có thể phản đối.

Bicé liếc xéo Christian rồi quay lại nhìn Belle. Christian trông có vẻ điên tiết, “Tại sao nó lúc nào cũng tổng vào mặt tôi thế chứ?”

“Ồ, đâu phải thế. Christian là người bạn thực sự duy nhất mà Val có.”

“Bicé, nó tổng thẳng vào mặt tôi ấy. Bất cứ cơ hội nào mà nó có. Tôi bắt đầu phát ốm về chuyện này rồi.”

“Bọn mình có thể quay lại mạch chuyện được không? Bọn mình biết Vic có một giao kèo với Vileroy. Rõ ràng là nó muốn trả đũa Belle. Rõ ràng là chuyện này có liên quan đến Thomas. Nó ghét cả hai đứa kia...”. Christian gật đầu khi Bicé đếm trên đầu ngón tay.

Belle bật cười khi Thomas thì thầm gì đó vào tai nó. Nó dường như hoàn toàn không nhận thấy ai xung quanh nữa. Mọi người càng lúc càng dừng dừng hơn khi tiến đến gần nó. Nó không phiền. Những gì nó muốn là được ở một mình với Thomas. Khi Thomas đón nó đến buổi vũ hội, ban đầu có vẻ như cậu chàng đang phải đấu tranh với chính mình. Một phần Thomas muốn tránh, muốn phớt lờ Belle, muốn xử sự như thể mình chẳng quan tâm. Phần khác trong Thomas lại không hiểu vì sao mình lại phản ứng như thế. Không phải nó vừa chạy hết tốc lực đến nhà Belle chỉ năm phút trước đó sao? Phần đó trong Thomas muốn nói với Belle rằng cô bé trông tuyệt vời đến mức nào. Và cuối cùng nó đã nói thế. Belle ngây ngất khi thấy mặc dù Thomas đã phải co rúm và đấu tranh với bản thân vài lần, nhưng về cơ bản cậu chàng vẫn rất ân cần và vô cùng thích thú trước mọi điều mà nó nói và làm. Có lẽ tối nay, Thomas cuối cùng cũng sẽ vượt qua sự nhút nhát của mình và tiến tới. Belle không hi vọng nhiều. Bất kỳ tiến triển nào của Thomas từ khu vực gò má hay vầng trán cũng đều được chào đón. *Có chuyện gì không ổn ở đây nhỉ?* Belle tự hỏi. *Có lẽ anh ấy chỉ thích hôn vào những dịp trang trọng. Anh ấy đã hôn Lucy ở bữa tiệc Giáng sinh.* Đó là một lý lẽ để bám víu.

Từ xa, cả Victoria và Bicé đều đang quan sát Belle, nhưng Belle không nhận thấy. Cô nàng đang

quá vui vẻ. Thomas có vẻ quá tự hào về Belle vì đã giúp đỡ nó tại cuộc thi. Nó luôn thấy Belle quyến rũ và xinh đẹp. Nhưng có một cô bạn gái thông minh như thế dường như làm nó trở nên vênh váo. Ôm Belle trong tay, nó cố đến gần vài người bạn, nhưng bọn họ cứ lùi lại. Đứa duy nhất có hứng thú với hai đứa nó từ xa là Lucy, lúc này cô nàng đang lang thang trong vòng tay Connor Wirth nhưng mắt không hề rời khỏi Thomas. Trong những khoảnh khắc hiếm hoi Thomas nhìn về hướng đó, Lucy lại càng níu Connor chặt hơn và cố giả vờ như thể mình đang có một khoảng thời gian tuyệt vời nhất từ trước đến giờ.

Bên kia phòng, Valentin nhìn một nhóm con gái đang ngồi trên một chiếc ghế sofa. Nó nhận ra đứa ở giữa - thừa cân, da xấu, váy tồi tàn, và một vẻ mặt khắc nghiệt như thể cô nàng dù sao cũng chẳng cần bạn. Oa! Cô nàng có thể cần chút giúp đỡ. Có lẽ cô nàng là kiểu con gái mà bà mẹ phải ép buộc mới chịu đến dự vũ hội. Valentin nhét bài thơ vào túi. Khi bước về phía đứa con gái kia, Valentin càng cảm nhận rõ hơn vẻ ngoài của mình - bóng bẩy, đẹp trai; áo sơ mi thiết kế đóng thùng, mái tóc vàng mượt chải ngược ra sau. Nó cảm thấy mình hoàn hảo. Nhìn đám con gái tội nghiệp, thậm chí trước mặt nó thấy hào hứng. Và đó là thứ còn kích thích hơn tất cả những cô nàng xinh xắn cử vô tình liếc mắt về phía nó.

“Này các quý cô. Ai muốn khiêu vũ nào?” Nó vừa nói vừa đưa mắt nhìn đám con gái bơ vơ nọ với vẻ đói khát. Đứa béo ú lùi lại. Valentin tạo cho mình một vẻ mặt buồn bã nhất.

“Đằng ấy cự tuyệt tôi à? Thậm chí một từ ‘có thể’ cũng không có ư?” Nó nặn ra vẻ mặt ngọt ngào nhất có thể. Đúng rồi, đó là đứa mà nó muốn. Đó là đứa sẽ làm cho nó cảm thấy mình không chút tì vết. Một đứa con gái như thế sẽ vị tha với mọi thứ. Nó sẽ không phải dối trá; sẽ không phải thay đổi bất kỳ thứ gì. *Như quăng một bữa tiệc vào một ngôi nhà rách nát. Sau đó chẳng cần dọn dẹp gì.*

Đứa con gái nhìn nó với vẻ nghi ngờ, rồi mỉm cười. Nụ cười ẩn chứa chút sợ hãi. Điều đó thậm chí còn làm Valentin muốn khiêu vũ với cô nàng hơn.

“Không dễ thương sao?” Một đứa con gái xinh xắn đứng gần đó nói với bạn, “Anh ấy đang cố làm cô nàng kia cảm thấy khá hơn.”

“Ừ, anh ấy đúng là một chàng trai tốt bụng.”

Buổi tối trôi qua thật nhanh với lũ trẻ nhà Faust. Tất cả, trừ Bice - cô bé đã dành toàn bộ buổi tối để suy nghĩ và sợ hãi. Nó biết điều gì đó đang đến. Nó đã nghe được mẩu đối thoại giữa Victoria và Vileroy, giao kèo đã được thiết lập. Như thế đã đủ làm nó phân tâm khỏi tất cả những ý nghĩ về lá thư thời thơ ấu, cái dấu hiệu đã biến mất, hay kế hoạch trốn thoát của Christian. Nó nhìn Belle trong một giây. Nó thấy cách Thomas nhìn con bé. Cậu ta cười trước điều gì Belle nói. Nhưng Thomas mê mẩn sắc đẹp của Belle hơn bất kỳ điều gì. Đột nhiên Bice kinh hoàng hiểu ra. Nó biết điều gì sắp đến và vội lao về phía cô em gái.

“Belle, Belle, em phải nghe chị nói.”

“Bice! Chị không thấy là em đang bận sao? Xin lỗi Thomas, nhưng chị gái em đang trong tâm trạng không tốt.”

Bice co rúm lại một chút rồi lấy lại bình tĩnh, “Belle, em phải nghe chị. Vileroy và Victoria, họ... chà, chị không chắc họ đang làm gì. Chị nghĩ em nên về nhà.”

“Ôi, không. Không thêm một giả thuyết là có một âm mưu điên rồ nào nữa. Em đã có đủ từ Maggie rồi.”

“Hả? Không, nghe này. Em nên về nhà ngay”.

“OK, gì cũng được. Chị có thể tránh ra không? “

Belle đẩy cô chị sang một bên và đi cùng Thomas đến một góc riêng tư khác.

Bicé định chạy theo hai đứa kia, nhưng lại bị Maggie và Charlotte chặn lại. Hai đứa này vừa rời khỏi chỗ Lucy và đang đi thẳng về phía Belle. Bọn chúng vô cùng kích động.

“Bicé, Bicé, bọn mình phải ngăn Lucy lại!”

Bicé không có đủ kiên nhẫn cho hai đứa nó, “Tôi phải đi. Belle cần tôi.”

“Belle? Cậu vừa nói Belle à? Lucy đã làm gì đó, đúng không? Có phải nó đã bắt cóc Thomas không?”

Giọng bọn chúng có vẻ quan tâm, nhưng ánh mắt thì không hề có sự lo lắng. Trông chúng trông hồ hởi và háo hức. Bicé cố bước tiếp, vừa quan sát Belle từ khóe mắt, mong muốn đến tuyệt vọng bắt kịp cô em để có thể đưa nó ra khỏi đây. Bicé đi thẳng về phía Belle, nhưng trước khi bắt kịp nó lại gặp phải lại một chướng ngại vật nữa, ai đó đang hắng giọng vào micro.

“Chào mừng tất cả mọi người đến với vũ hội mùa xuân của trường Marlowe!”

Cô LeMieux và huấn luyện viên K đang đứng trước cả phòng. Cô LeMieux nói trước, cứ vài phút một lần lại nhìn huấn luyện viên K với đôi mắt to và chiều cổ để đảm bảo là huấn luyện viên đang theo dõi.

“Chúng tôi hi vọng các bạn đã có một buổi tối vui vẻ. Như tất cả các bạn đã biết, một trong những niềm vinh dự ở Marlowe - Giải thưởng Học bổng Thể thao, theo truyền thống sẽ được tuyên bố vào vũ hội mùa xuân.”

Cô chờ một lát để đám đông vỗ tay. Khi không có tiếng nào, cô bèn nói tiếp, “Huấn luyện viên K và tôi đại diện cho hai lĩnh vực mà ở đó học sinh xuất sắc nhất đã thực sự thể hiện mình nổi trội hơn những người khác. Đó là hai lĩnh vực: thể thao” - cô gật đầu với huấn luyện viên K - “và học bổng” - cô đứng thẳng người lên, “Trong một thời gian ngắn, học sinh này đã chỉ ra rằng một người trẻ tuổi có thể làm được những điều vĩ đại. Học sinh này đã là một tấm gương cho cả trường...”

Trước khi cô LeMieux có thể nói hết, huấn luyện viên K đã nhảy vào. Một tràng vỗ tay lác đác nhanh chóng tắt lịm khi cô LeMieux ném cho bọn trẻ một cái liếc mắt, “Không mất nhiều thời gian nữa, chúng tôi tuyên bố người chiến thắng Giải thưởng Học bổng Thể thao năm nay...”

Christian không thể ngăn mình lại. Nó tò mò. Mặc dù trái tim nó không tha thiết với điều đó nhưng nó vẫn muốn biết liệu người ta có chú ý đến nó không, liệu người ta có nghĩ nó là người giỏi nhất. Nó vẫn muốn chiến thắng, muốn bước một bước gần hơn tới một cuộc sống dễ dàng, hay đúng hơn là một bước ra khỏi cuộc sống khó khăn.

“Connor Wirth.”

Christian nhìn xuống đôi giày. Cả trường bùng lên. Connor bắt đầu thong thả bước về trước, tất cả đám bạn của nó vỗ lên lưng nó.

“Trong những năm ở Marlowe, Connor Wirth đã dẫn toàn trường đến hàng loạt chức vô địch trong các môn golf, bơi lội và bóng rổ, trong suốt thời gian đó bạn ấy đã xây dựng một tấm gương tích cực cho các bạn cùng lớp. Tính chính trực, tinh thần thượng võ, tính bền bỉ trước những rủi ro và nghị lực tranh đấu thật đáng ngưỡng mộ, và đó là lý do mà em Wirth trở thành vận động viên giành được học bổng năm nay.”

Cô LeMieux giật micrô ra khỏi tay huấn luyện viên, “Connor, em đã cho chúng tôi thấy rằng sự cần cù không chùn bước có thể là đơn thuốc cho một đời thành công. Chúc mừng em.”

Nửa số khán giả rên lên trước những lời ngớ ngẩn của cô. Christian cố gắng chống lại cái cảm giác đang phồng lên trong ngực nó. Nó cố gắng đẩy cảm giác đó xuống sâu trong cơ thể. Nhưng một phần trong nó vẫn muốn chạy lên trên bục diễn thuyết và đánh cắp nụ cười hạnh phúc khỏi gương mặt Connor.

“Ghen tị à?” Một giọng lạnh lẽo vang lên. Nó quay sang và thấy Madame Vileroy đang đứng cạnh nó, mái tóc nằm gọn trong cái búi trẻ đặc trưng. Mụ ta mặc một chiếc váy dài màu trắng rất đẹp, làm mụ trở thành người phụ nữ nổi bật nhất trong phòng.

“Không,” Christian nói trơn tru, “Tôi thấy vui cho cậu ấy.”

“Cái gì đang diễn ra ở đây thế?” Mụ khẽ vỗ lên ngực nó, “Người không muốn trở thành kẻ chiến thắng sao? Giàu có? Thậm chí cả lúc này khi người đã mất tất cả cũng không ư? Trái tim người đã ngừng khóc ra nước mắt đen chưa?”

Christian không trả lời.

“Người biết đấy, vẫn chưa quá muộn. Người vẫn có thể có tất cả. Giờ đây khi người đã biết toàn bộ câu chuyện, người và ta có thể thực hiện một giao kèo khác, Christian. Ta sẽ cho người một cơ hội khác để được hạnh phúc, để làm người chiến thắng.” Mụ ôm lấy cánh tay nó và dẫn nó ra khỏi đám đông đang chúc tụng Connor. Christian định bảo mụ nơi mà mụ có thể cuốn xéo đi thì một tia nghi ngờ mong manh bỗng bao trùm lên nó. Liệu đây có phải là thời điểm để làm liều? Có thể nó đã bán linh hồn của nó rồi. Mụ có thể đòi hỏi thêm điều gì đây? Biết đâu lần này nó có thể tập trung vào việc trở thành một tác giả xuất sắc. Quên vụ nổi tiếng và của cải đi.

“Christian thân mến.” Mụ ghé sát thì thào vào tai nó, “Người có muốn trở thành một nhà văn không?” Tai nó dựng lên. “Ta đã thấy là người đang giúp Buddy nhớ lại.”

Mụ chờ đợi một lời hồi đáp, “Chúng ta sẽ làm nên những điều vĩ đại, ta hứa đấy.” Mụ giục giã.

Cảm giác lặn tẩn trong tâm trí Christian biến mất. Nó mừng tượng ra cái địa ngục của riêng Buddy. Sẽ thế nào nếu điều đó xảy ra với nó?

“Không. Bà không thể bắt tôi ở lại. Rõ ràng là bà không có linh hồn của tôi, nếu không thì bà đã không cố thực hiện cái giao kèo này.”

Madame Vileroy đứng thẳng dậy. Mụ tỏ ra bình tĩnh như thường lệ, nhưng con mắt ma quỷ của mụ lóe lên giận dữ, “Tốt lắm, Christian yêu quý của ta. Cứ làm theo ý người đi!”

Bicé nhìn qua phía Thomas và Belle, hai đứa đang ở trong thế giới riêng của chúng, lãng quên không khí háo hức trước mặt. Bicé bắt đầu bước về phía chúng. Nó quyết tâm đưa Belle về nhà cho dù ai đó có nói gì đi nữa. Sau khi đưa Belle về nhà an toàn, nó sẽ phải tìm hiểu xem chuyện

gì đang xảy ra với Valentin. Chuyện cứ tổng tác phẩm của mình vào mặt Christian như thể chẳng giống cách xử sự của cậu ta chút nào. Tại sao cậu ta lại vội vã bắt Christian đọc bài thơ đó đến thế? Cậu ta thậm chí còn chưa hề biết Bice và Christian đã phát hiện ra điều gì vào cái đêm Victoria lừa gạt Thomas ở nhà chúng. Val không hề nhắc lại chuyện đó, như thể nó không chắc chuyện đó thực sự đã xảy ra hay chưa. Và hai đứa nó cũng không hề hỏi Val về chuyện đó vì sợ những gì Val sẽ nói ra. Nhưng khi chúng về nhà tối nay, Bice sẽ tìm ra mọi chuyện.

Bice cố gắng vượt qua đám đông lần nữa. Nó biết chuyện gì đang đến. Và sẽ đến sớm. Nó tăng tốc lên thành chạy, đâm sầm vào mấy đôi trên đường đi. “Belle,” nó nghe thấy tiếng mình vang lên, hơi to. “Belle!” Đột nhiên một bàn tay thò ra và tóm lấy cánh tay nó. Nó xoay vòng. Nó không có thời gian cho chuyện này. Đó là Christian. Cuối cùng cậu chàng cũng đã lấy hết dũng khí để mời Charlotte khiêu vũ đúng lúc Bice chạy ngang qua.

“Có chuyện gì thế?” Christian hỏi.

“Belle!” Bice nói. “Bọn mình phải giúp nó. Thả tôi ra!”

Sự cấp thiết trong giọng Bice làm Christian thả nó ra ngay. Bice chạy tiếp. Christian tóm lấy tay Charlotte và chạy theo.

Cuối cùng bọn nó cũng đến được chỗ Belle, ngay khi Thomas đang tiến tới, mặt cậu chàng chỉ cách mặt Belle vài phân. Bice giơ tay về phía đứa em gái. Nó có thể cảm thấy Madame Vileroy đang di chuyển đến gần. Nhưng trong khoảnh khắc điều gì đó làm Bice dừng lại. Thứ gì đó làm Thomas khựng lại - mặt cậu chàng suýt chạm vào mặt Belle - Thomas hét lên, và đẩy Belle mạnh đến nỗi cô bé gần như ngã lảo đảo xuống sàn nhà.

“Thomas? Sao anh lại làm thế?” Belle hỏi, sửng sốt và bối rối.

Một phòng đầy người đứng xung quanh há hốc miệng, im phăng phắc như những bóng ma. Victoria hoan hỉ, vui mừng khôn xiết trước giao kèo mà nó đã đồng ý. Một nụ cười nhả nhỏ nở trên mặt nó. Lucy choáng váng và nhanh chóng lao đến cạnh Thomas. Trong hai giây, nó đã kéo Thomas ra và thì thầm những lời an ủi vào tai cậu chàng, giả vờ như nó đã biết tất cả rồi. Bice thì đang tóm lấy tay Belle và lao về phía cửa ra vào trước khi Belle có thể tự mình nhìn thấy. Nhưng Belle đã biết. Trong một tích tắc, mọi thứ đã thay đổi. Gương mặt xinh đẹp của nó đột nhiên biến đổi thành một thứ gì đó khác. Không phải gương mặt nguyên thủy trước kia, mà là một thứ gì đó tệ hơn. Giờ nó xấu xí thực sự, xấu không thể tha thứ, và xấu không sao tả xiết.

Chương 21: DỐI TRÁ

Quý vị thân mến,

Buổi trình diễn hôm nay của nhà ảo thuật có một không hai Scorpius đã bị hủy vì nghệ sĩ đột nhiên mất tích. Chúng ta đều biết rõ thiên tài đỉnh cao nổi tiếng toàn thế giới này vừa vật lộn với các hậu quả suy nhược cơ thể do chứng nhồi máu và hội chứng Tourette. Và việc nghệ sĩ biến mất khỏi thế giới ảo thuật không phải hoàn toàn bất ngờ, bởi vì ông vẫn thường nói về chuyện chia tay sân khấu để phát triển một kỹ năng khác, một công việc sẽ chiếm hết toàn bộ thời gian và nỗ lực của ông. Chúng ta hãy chúc ông dồi dào sức khỏe trong bất kỳ cuộc phiêu lưu nào đang chờ đợi ông và cô trợ lý đáng yêu, người được cho là đã đi cùng ông.

Tiền vé sẽ không được hoàn lại.

Ban Quản trị.

Những giọt nước mắt vô dụng đang lăn tròn xuống mặt nó. Hình ảnh đôi mắt ngầu đỏ, hai má húp híp và mái tóc rối bù của một ngôi sao nhí đang khóc lóc bỗng trở nên thật cuốn hút, Cách mà người ta muốn an ủi chúng, hôn lên những giọt nước mắt trên má chúng không phải là cách dành cho Belle khi nó ngồi trên bệ cửa sổ, khóc lóc thảm thiết. Nó quây chiếc váy nhún nhún quanh người như một cái chăn, và giờ đang tì cái trán đầy mụn nhọt vào kính, nhìn xuống con phố. Belle tưởng tượng ra cảnh nước mắt nó xuyên qua lớp kính, rơi xuống lề đường như mưa. Đường như bầu trời cũng đang nức nở vì nó vậy, những đám mây nôn ọe trong cơn thống khổ, bất công to lớn của sự tồn tại, tai họa của những hậu quả. Nó nhìn Thomas Goodman-Brown - với cổ áo không cài khuy và bó hoa ủ rũ - bước lên cửa nhà nó. Từ phía trên, Belle vội lẩn đi, tì mạnh hơn vào lớp kính. Trên mặt Thomas là sự thất vọng? Hay mưa?

Belle không nhận thấy Bice đã bước vào. Nó đang nhìn chòng chọc xuống đầu Thomas. Từ xa nó nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, bị nghẹt lại bởi hàng ngàn bức tường. Belle không nhúc nhích để ra mở cửa. Nó sẽ không bao giờ có thể ra mở cửa với gương mặt này. Nhưng tiếng chuông cửa cứ gào lên gọi nó. Có lẽ Thomas là một người tốt. Có lẽ Thomas không ghê tởm nó. Có lẽ trong phim, nó sẽ chạy ra ngoài mưa, lao vào vòng tay rộng mở của Thomas, và Thomas sẽ nói rằng dù thế nào thì anh cũng vẫn yêu nó - và bầu trời sẽ khóc những giọt nước mắt vui sướng. Có lẽ thế. Nhưng Belle không thể làm điều đó. Nó không chịu đựng nổi.

Nó tưởng tượng rằng sau khi có được một kết cục tốt đẹp, sau khi trấn an được nó, Thomas sẽ đặt nó xuống, thở hắt ra và cố gắng hết sức để nhìn vào đôi mắt dờ dẩn của nó. Thomas sẽ đủ tử tế để thực hiện lời hứa mà anh đã hứa. Thomas sẽ đưa nó về nhà trong khi mọi người cứ liếc nhìn cả hai đứa nó. Hai đứa có thể kết hôn, và Thomas sẽ không bao giờ nói ra nhưng anh sẽ luôn nhớ mái tóc của nó đã từng lộn lầy như trên bìa tạp chí, má nó mịn màng như vỏ dưa hấu. Từ thái độ chẳng hào hứng của Thomas khi đưa nó đi ăn tối, bí mật yêu cầu được sắp chỗ ngồi ở trong góc, nó sẽ luôn biết sự hi sinh của Thomas vì một lời hứa mà anh đã hứa khi còn quá trẻ.

Belle chớp được hình ảnh nghiêng nghiêng của chính mình trong một mảng tối trên sàn. Nó rùng mình trước sự thô kệch của hình ảnh đó, mũi nó to thêm qua từng giờ, quai hàm nó đã mất đi những đường nét thanh nhã. Sau khi gương mặt nó thay đổi chỉ trong một tích tắc ở buổi vũ hội, phần còn lại đã dần dần quay trở lại hình dạng nguyên thủy ban đầu. Chiều cao và dáng vóc của nó giờ giống Bice; nó không còn là một người mẫu nhí cao ráo và thướt tha nữa.

Thế nhưng gương mặt của nó thì khác xa với gương mặt dễ thương của Bicé. Có lẽ Thomas không muốn nó nữa. Có thể anh chỉ muốn nhìn vì tò mò, và rồi sẽ ra về. Rút cục thì đây đâu phải là phim, không có câu chuyện thần tiên nào hết.

Belle khóc dữ dội hơn, lắng nghe Thomas tiếp tục bấm chuông. Anh thật quyết tâm. Da nó sần sùi như vỏ cây. Trước giờ nó đã ngụy trang bằng gương mặt của Madame Vileroy, gương mặt đẹp dễ đó. Và trong suốt thời gian qua nó đã mục rữa ở bên trong, trở nên ôi thối. Nó đã nghĩ đến chuyện làm thiên hạ nghiện nó. Cuối cùng chính nó mới là con nghiện. Nó đã tưởng tượng ra chính mình với một vẻ bề ngoài đẹp tuyệt trần, và điều đó cũng chẳng hơn gì cái mùi của con bé Belle mục rữa bên trong cái mặt nạ. Và bây giờ khi mặt nạ đã bị gỡ bỏ, nó trở nên xấu xí hơn chính nó trước đây. Một sự tương xứng hoàn hảo với trái tim mà nó đã tạo ra cho mình. Nó sẽ không bao giờ gặp lại Thomas nữa.

“Em nên gặp lại cậu ấy.”

Belle quay lại. Bicé đang đứng sau lưng nó. Belle không nhận thấy tay của Bicé đang để trên vai nó, “Cậu ấy muốn gặp em.” Bicé nói.

“Không.”

“Cậu ấy thích con người thực của em.”

“Đây mới là con người thực của em.”

“Chị biết.”

Theo bản năng, Belle ngả đầu vào vai Bicé. Bicé dỗ dành nó như một đứa bé. Belle không nhận ra nó thiếu vắng chị gái của nó nhiều đến mức nào. Kể từ cái đêm Thomas ghé qua và ngày hôm qua ở cuộc thi, Bicé đã luôn giúp nó. Bicé không hề nổi cáu với Belle. Mãi đến lúc này Belle mới cảm thấy cần chị ở bên cạnh. Belle lấy áo chùi nước mắt. Bicé khe khẽ ngâm nga và đu đưa đứa em trong lòng, cố gắng nói đùa để làm Belle vui lên nhưng không có tác dụng. Bicé nói, “Đừng lo, Belle à. Trong vài ngày nữa Vic và Lucy sẽ lại vướng vào một cuộc chiến khác và rồi mọi người sẽ quên chuyện này.”

Belle bật cười, nhưng chỉ trong tích tắc. Sau một đợt sóng nước mắt nữa, nó bình tĩnh trở lại, vừa thút thít vừa vùi mặt vào vai Bicé. Bicé nói, “Chị biết chuyện này có vẻ quan trọng, chị không muốn hạ thấp nó xuống. Nhưng em có nhớ khi bọn mình còn bé không? Khi bọn mình trông giống nhau ấy?”

Belle gật đầu, nhớ lại hồi đó nó đã ghét gương mặt của nó - gương mặt Bicé - đến mức nào. Và giờ nó sẵn sàng đánh đổi tất cả để có lại gương mặt đó.

“Chị không nhớ ai nói câu này, nhưng đó là điều mà chị vẫn thường nghĩ đến rất nhiều. Có lẽ là Vileroy. Không, chị không nghĩ thế. Không thể nào là mẹ ta. Nhưng chị nhớ là đã suy nghĩ đến câu này rất nhiều. Câu gì đó kiểu như, *Bạn có biết thứ gì làm một người trở nên xinh đẹp?*”

“Em nhớ chuyện đó,” Belle nói bằng giọng khào khào.

“Là sự tự tin. Em không cần phải có đôi mắt thể này hay cặp môi thể kia. Dù sao thì chẳng ai quyết định được khuôn mẫu nào là đẹp nhất. Em có thể có đủ loại khuyết điểm. Chính sự tự tin mới là cái hấp dẫn người khác. Đó là điều mà mọi người tìm kiếm. Đó là điều mà không một loại thần dược nào có thể trao được cho em. Và tin chị đi, Belle à, em có điều đó. Em có điều đó nếu em muốn.”

Belle lên tiếng, “Đó là niềm tin rằng có một người đã yêu bạn, yêu một cách vô điều kiện.”

“Phải rồi, sao em biết chị định nói gì?”

“Mẹ thường nói thế... bất cứ lúc nào em cảm thấy xấu xí hay chị thấy buồn bã,” giọng Belle nghe có vẻ cam chịu, như thể nó không còn lý do nào để giữ bí mật nữa.

Mắt Bícé mở to, miệng nó há hốc, nhưng không có âm thanh nào thoát ra.

Cánh cửa bật tung ra. Bícé vẫn đang cố gắng hiểu những gì Belle nói. Victoria lao vào, nổi cơn thịnh nộ như tiếng sấm rền vang. Nó luôn giận dữ, “Đồ ngu xuẩn!”

Belle ngẩng lên, còn Bícé quay lại.

“Mày phá hoại mọi thứ, đồ ngu xuẩn, đồ ngốc nghếch!”

Hai đứa không biết là Victoria đang nói đứa nào.

“Mày thấy mày đã bắt tao phải làm gì chưa? Mày có biết mấy đứa tao đã vất vả thế nào không? Giờ cả lũ phải rời khỏi đây, mày biết chưa? Không thể để tình trạng chỉ có một đứa trong đám không xuất hiện nữa và cả lũ giả vờ như mày chưa bao giờ tồn tại được. Bọn tao không thể nào tẩy xóa mày khỏi bức tranh là xong! Grừ!”

Bícé giơ tay lên ngăn lại màn tuôn trào đó, “Bình tĩnh!”

“Tao không muốn bình tĩnh. Chuyện này lẽ ra là để dạy nó một bài học. Giờ tất cả những gì tao bỏ công xây dựng đều bị hủy hoại vì cả lũ không thể ở lại được nữa. Tất cả là do lỗi của nó!”

“Cậu đã làm một điều xấu xa, kinh tởm và cậu không hề nghĩ nó sẽ ảnh hưởng đến cậu, giờ cậu lại cố đổ tội cho Belle à?” Bícé nói.

“Mày thậm chí còn chẳng hiểu tao đang nói gì, Bícé.” Nhìn qua Belle, Victoria tiếp tục, “Nhưng mày thì biết mày đã làm gì. Và giờ mày trông như một con khỉ đầu chó và mày đáng bị như thế. Mày thậm chí còn không đủ mạnh mẽ để chấp nhận những gì xảy đến với mày.”

Belle không thể cất tiếng. Bícé liền nói, “Bình tĩnh lại, Victoria.”

“Không! Tao ghét tất cả chúng mày! Tao ghét phải sống với chúng mày! Chúng mày thậm chí còn chẳng biết bà ấy đã làm gì. Chúng mày ở đây chơi trò mẹ đỡ đầu thần thoại, và chúng mày chẳng biết bà ấy đã làm gì với chúng mày.”

Belle đột nhiên tỉnh ra, “Đừng, Victoria.”

“Mày định làm gì để ngăn tao? Mày không còn được *bà ấy* giúp đỡ nữa. Mày chỉ là một kẻ khát thực khác.”

“Cậu cũng sẽ đau đớn... nếu như cậu nói ra,” Belle nói.

“Như thế nào? Cả lũ sẽ rời khỏi đây. Tao không bao giờ muốn nhìn thấy mày nữa.”

“Hai người đang nói cái gì thế?” Bícé hỏi.

“Mày ấy,” Victoria nói. “Bọn tao đang nói về mày đấy, và mày còn chẳng biết. Cũng giống như mày không biết làm thế nào mà từng đứa trong cả lũ đến đây. Mày không biết tất cả bọn tao đã

thực hiện giao kèo với Vileroy như thế nào, bà ấy đến nhà của từng đứa vào nửa đêm ra sao và bảo với bọn tao là bọn tao có thể có bất kỳ thứ gì bọn tao muốn. Mà không biết bởi vì mà chẳng bao giờ có đủ can đảm. Mà sẽ chẳng bao giờ chấp nhận giao kèo. Đó là lý do vì sao mà không có dấu hiệu. Mà thậm chí còn chẳng biết là cả lũ không hề được nhận nuôi từ lúc mới sinh ra. Bọn tao làm điều đó khi đã lên mười! Mọi thứ mà nhớ trước thời điểm đó đều là giả. Mà nghĩ tại sao mà những thứ mà nhớ được chẳng giống mà chút nào chứ? Chẳng sáng tạo chút nào? Vì những chuyện đó chưa hề xảy ra. Bọn mà đã từng là hai chị em sinh đôi hạnh phúc ở Ý cho đến khi con em này của mà bán đứng mà.”

“Thôi đi!” Belle gào lên, nhưng lúc này Victoria không có ý định dừng lại.

“Nó muốn trở nên xinh đẹp bằng mọi giá. Nó đã để mà bị bắt cóc và tẩy não trong giấc ngủ. Thử xem, hỏi nó đi. Và thậm chí nó còn không bắt buộc phải làm điều đó. Nó chỉ muốn giữ thứ gì đó từ cuộc sống quá khứ. Mà là con gấu bông mà nó kéo đi cùng. Đối diện với nó đi, Belle, mà đã làm những chuyện đáng kinh tởm. Mà bán chị ruột của mà cho quỷ dữ và rồi suốt thời gian qua giả vờ là mà thực sự quan tâm đến nó. Cũng như mà đã giả vờ làm một nữ hoàng xinh xắn nhỏ tuổi. Chà, mà đã làm những chuyện đáng kinh tởm. Và giờ mà phải đối mặt với những gì mà đáng phải nhận thôi.”

Belle đứng như trời trồng, những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy dài trên má nó. Bice đứng bên cạnh. Victoria vẫn còn xì khói, ngực phồng lên xẹp xuống như thể nó vừa thua trong một cuộc chạy đua.

Trong cơn dự chấn, từ ngưỡng cửa, sau khi đã đứng đó một lúc, Christian - lúc này mới lên tiếng, “Tôi không hiểu,” và Valentin nãy giờ lén theo sau Christian, bật cười lớn.

Sau khi Belle ngất xỉu hay giả vờ ngất xỉu (không ai biết được), và Valentin biến mất về phòng, Victoria lao ào ào về phía chái nhà phía đông nơi Madame Vileroy sống, bởi vì đó là niềm an ủi duy nhất nó có. Christian và Bice đi dạo cùng nhau, và Bice kể cho Christian tất cả những gì nó đã nghe. Nó kể với Christian về lá thư nó đã đọc - lời thách thức tuyệt vọng của một cậu bé không có lựa chọn nào. Giờ tất cả đã rõ ràng. Bốn đứa bọn nó đã thỏa thuận giao kèo khi mới lên mười - kể cả Christian. Sau đó hẳn là Christian đã đổi ý. Nếu không thì vì sao lại có vụ ký ức giả?

“Đó là lý do dấu hiệu của tôi mờ thế,” Christian nói, tay xoa xoa lên ngực.

“Đó là lý do tôi không có dấu hiệu, còn của Christian thì biến mất khi Christian quyết định không muốn đánh cắp nữa,” Bice nói. “Và nó giải thích vì sao hai đứa mình lại nhớ Christian hỏi đánh cắp đến thế khi mới lên tám. Những ký ức trước khi chúng ta lên mười đều là giả cả. Ôi, Christian. Hai đứa mình đã có một cuộc đời ở nơi nào đó khác.”

“Bọn mình phải ra khỏi đây,” Christian dừng bước giữa chừng, còn Bice vẫn tiếp tục bước tới. “Bọn mình phải ra đi,” Christian lặp lại.

“Có lẽ,” Bice nói.

“Đó là cách duy nhất để làm chuyện này trở thành đúng,” Christian nói. “Bọn mình phải thoát ra.”

“Vẫn chưa.”

“Tôi không hiểu. Tôi đã nghĩ Bice muốn ra đi tối nay. Bice là người bị hại nhiều nhất.”

Bicé dừng bước.

“Tôi xin lỗi,” Christian nói, “Tôi không định lôi chuyện này lên. Có thể Belle...”

“Vẫn còn nhiều thứ bọn mình chưa biết hết.” Hai đứa nó đang đứng trước một cánh cửa mà Christian chưa từng thấy trước đây. Đó là phòng của Victoria.

“Bọn mình sẽ làm gì?” Christian hỏi.

“Victoria đã do thám bọn mình.”

Christian đứng nhìn, nó cảm thấy hơi thở của mình bị giật cục. Với nó, có vẻ như Bicé đã biến mất rồi lại xuất hiện trở lại, như một đoạn cắt trong một bộ phim. Thế rồi cánh cửa mở ra.

“Làm thế nào Bicé mở cửa được?” Christian hỏi. Nắm cửa chỉ mở ra cho chủ nhân của căn phòng.

“Tôi đóng băng mọi thứ rồi kéo Victoria đến đây,” Bicé cười toe toét.

“Bicé đã đặt Victoria lại chỗ cũ để nó không biết à?”

“Ừ, nhưng tôi đã nhổ vào tai nó.”

Hình ảnh Bicé lùn tịt kéo lê một Victoria vô tri vô giác như một con ma-nơ-canh đến trước cửa, sử dụng tay Victoria để đánh lừa nắm đấm cửa, rồi lại kéo lê cô nàng quay trở về - có lẽ là bằng cổ chân - làm Christian mỉm cười.

Bọn côn trùng trong phòng làm Bicé hoảng sợ. Nhưng Christian nhận ra chúng ngay lập tức. Nó đã nhìn thấy bọn sâu bướm này khắp thành phố, ăn cắp thông tin. Nó thậm chí còn bắt được vài con khi chúng lững lờ bay qua cửa sổ phòng nó, quanh sân tennis, trong phòng thay đồ. Nó đã tự hỏi cuộc sống của những con sâu bướm này diễn ra như thế nào rồi thả chúng ra.

Giờ hai đứa nó trở mắt nhìn căn phòng, một ổ ruồi, sâu bướm, muỗi, bọ cánh cứng và ong. Chúng bay lượn kêu vo vo và rì rầm quanh mọi thứ. Cánh của chúng va vào nhau lách cách. Ấu trùng thì rơi xuống thành đồng lõa ngổm trên lớp lót sàn nhà, như những viên kẹo rơi trên sàn nhà máy.

“Thật kỳ cục quá,” Bicé thì thào.

“Gì?” Christian hỏi.

“Đây là cách mà nó do thám,” Bicé nói.

“Tôi đã nghe nó nói về những con sâu bướm... nhưng cái này...”, Christian mím môi thật chặt.

“Chúng đã nhiều loài hơn. Hẳn là chỉ bọn sâu bướm không thì chưa đủ. Nó thật quá... quá tham lam.”

“Nó vận hành thế nào nhỉ? Bọn côn trùng đánh văng ra trong không khí hay sao?”

“Có lẽ chúng chích vào tai nó.”

Bóng đen hiểu biết nhá lên trong mắt Christian khi nó bước lên phía trước. Bicé không ngăn

Christian lại.

“Làm thế nào Bice tìm ra nơi này?” Christian vừa hỏi vừa tò mò bước về phía bầy côn trùng.

“Khi tôi dừng mọi thứ để học, tôi đã bắt đầu xem xét xung quanh. Vileroy không muốn tôi làm thế, nhưng tôi cố khám phá ra bí mật của nơi này. Tôi đã bắt gặp Victoria trong này. Nó lúc nào cũng sử dụng căn phòng này.”

“Chúng có tấn công bọn mình không nhỉ?” Christian hỏi.

“Chúng không nên thế, tôi không nghĩ vậy. Có vẻ như chúng được lập trình. Tôi nghĩ chúng sẽ tuân lệnh bất kỳ ai bước vào phòng.”

Bice sờ vào chai đựng thuốc sâu trong túi. Nó đã lấy cái chai này khi dừng mọi thứ để mở cửa, đề phòng có gì bất trắc.

Christian càng lúc càng đến gần tâm của bầy côn trùng, nó nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra, mọi chuyện mà nó có thể hỏi. Nó muốn biết mỗi đứa chúng nó đã đến đây, cái nơi khốn khổ này như thế nào. Liệu đó có phải là một quyết định quan trọng nhanh chóng hay là cả nghìn quyết định nho nhỏ? Nó tự hỏi bố mẹ nó là ai. Làm thế nào mà Belle có thể phản bội chị gái như thế hay làm sao mà Victoria tiếp tục tôn thờ Madame Vileroy ngay cả sau khi đã biết mẹ ta là ai? Và nó tự hỏi vì sao Bice lại có vẻ miễn cưỡng đến thế khi rời khỏi đây.

Chìm trong suy nghĩ, Christian gần như không nhận thấy giọng Bice đã trở nên ghèn ghẹt thế nào khi cô bé thốt lên lời chỉ dẫn. Christian nhìn ra phía Bice và thấy cô bé ra hiệu cho nó. Nó cố gắng luận ra những gì Bice nói, nhưng không thể. Hàng tá những cái râu nhỏ xíu đang chọc vào màng nhĩ nó. Nó cố gắng kiềm chế để không vùng vẫy. Bọn côn trùng đang chạm vào mọi nơi trên người nó. Nếu nó giơ tay lên để phẩy chúng ra khỏi mặt, thì bọn côn trùng sẽ kéo đến nhiều hơn. Giống như kiểu cố gắng lau khô mặt trong một bể bơi vậy. Nhưng Christian đã quen với chuyện bị nhận chìm. Thay vì nước trong cái phá màu xanh của nó hay nước thải trong năm mớ đầy nước, giờ đến lượt những cái chân bé xíu chọc vào từng tế bào trên da nó. Nó không biết làm cách nào để bắt bọn côn trùng nói chuyện với mình.

Bên ngoài, Bice hét lên, “Bảo với chúng những gì phải làm!”

Christian lắc đầu nhưng không có chút khoảng không nào. Nó kêu lên, “Bice, giúp với!”

Đột nhiên giọng Bice trở nên khếch đại trong tai nó như tiếng gầm, “Những gì phải làm! Chúng sẽ lắng nghe những gì ta nói.”

Nghe thấy tiếng Bice, Christian như được quăng cho một cái phao cứu sinh. Cùng lúc đó, đám bọ đang hoành hành trong tai nó đột nhiên như trở thành một thực thể. Christian bình tĩnh lại đôi chút, “Bọn mình nên hỏi gì chúng?”

“Cho đến giờ tất cả những gì tôi biết chỉ là phỏng đoán.”

“Cho bọn tôi thấy tương lai,” Christian nói.

Bice vừa mới nói, “Tôi không nghĩ bọn chúng làm được điều đó đâu,” thì cả hai đứa nó cùng nghe thấy tiếng vo vo lớn hơn. Đầu tiên đó chỉ là tiếng rì rì, nhưng cả hai đứa nhanh chóng bắt được các từ ở nơi này nơi kia trong tiếng rít bị bóp méo. Ban đầu cảm giác đó thật không thoải mái, giống như mỗi vết châm nhỏ xíu là một sợi cáp chuyên dụng được cắm vào tai hai đứa. Bọn nó không chắc là nghe những lời nói từ bọn côn trùng, đúng hơn là não hai đứa đang nhận được thông tin được đẩy vào trong đó. Chẳng bao lâu, hai đứa không chỉ nghe mà còn có thể

nhìn thấy những hình ảnh hiện lên sau mi mắt. Những điều đã trải qua của mỗi con bọ nhỏ, bất kỳ điều gì chúng đã thấy và nghe được tải lên đầu hai đứa một cách bắt buộc. Và thật nhanh chóng, Bică và Christian không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Hai đứa nó thấy Valentin ở trong phòng một mình, đang chơi bắn súng trên máy vi tính.

“Cái gì thế?” Christian hỏi.

“Chuyện này đang xảy ra, ở trong một phòng khác.”

“Nhưng đó chỉ là Val đang chơi game. Tôi hỏi về tương lai cơ mà.”

“Ôi trời,” Bică nói, “nhìn đồng hồ nó xem.”

Christian nhìn đồng hồ trên góc phải máy vi tính của Valentin, đang chỉ sau thời điểm này sáu giờ đồng hồ.

“Nó đang đi tới *trước* thời gian?”

“Tôi không nghĩ là nó có thể.”

“Thế làm sao bọn mình lại nhìn thấy được?”

“Nhìn kia.”

Có một con sâu bướm nhỏ xíu, đang đậu một cách im lặng như một bức tượng sứ sau ghế Valentin. Val nhảy ra khỏi ghế, hai tay giơ lên vẻ chiến thắng. Nó lao ra khỏi phòng. Con sâu bướm bay theo, rõ ràng là báo cáo lại với bầy côn trùng - giờ bao gồm cả Christian và Bică - ngay lập tức. Bică đang định nói gì đó, nhưng cả nó lẫn Christian đều không thể lên tiếng khi bọn nó thấy Valentin bước xuống hành lang dẫn đến một phòng nơi một Christian *khác* và một Bică *khác* đang ngồi. Trong căn phòng đó, Christian nhìn lên Valentin và mọi chuyện diễn ra như thế này:

Christian: “Val, đoán được gì không?”

Valentin: “Gì thế?”

Christian: “Tôi vừa viết bài thơ đầu tiên của mình - chà, bài đầu tiên mà tôi cảm thấy tự hào.”

Valentin (*Với vẻ chế nhạo*): “Dễ thương làm sao.”

Bică: “Christian nên thấy tự hào. Bài thơ hay lắm.”

Christian (*Nói với Valentin, vẻ xấu hổ*): “Nó không hay được như thơ của ông. Ông không phiền xem qua chứ? Tôi sẽ tiếp thu ý kiến nhận xét của ông.”

Valentin (*Như thể không quan tâm chút nào đến chuyện giữ kẽ biểu hiện bên ngoài*): “Ôi, thôi cái quy trình khúm núm đây đi. Nghe buồn nôn lắm.”

(*Christian trông có vẻ bối rối, nhưng rồi Valentin mỉm cười như kiểu đang nói đùa làm Christian bật cười và tiếp tục.*)

Valentin: “Đây là bản thảo cuối cùng à?”

Christian: “Ừ. Nó là chuẩn nhất rồi đấy.”

Valentin: “Tin tưởng, đúng không?” *(Rồi nó dựa vào tường, hai tay khoanh lại phòng thủ và nhìn Christian như một vật thí nghiệm).* “Chà, tôi biết Christian sợ hãi tất cả những gì thuộc về mình, nó vốn là một thằng trộm và là con đĩa hút máu. Và tôi nghĩ ở nơi nào đó tận sâu bên trong, thằng Christian đó biết sự thật, và nó quá nhút nhát nên không dám bảo với tôi điều đó.”

Anh chàng Christian đang đứng nhìn, người đang ở trong cơn bão cơn trùng, vô cùng ngạc nhiên khi thấy Valentin nói về mình như thế.

(Ở trong căn phòng kia, Bice trông có vẻ lo lắng.)

Bice: “Cậu đang nói cái gì thế, hả Val?”

Valentin: “Bất kỳ điều gì tôi muốn. Tôi có thể nói bất kỳ điều gì tôi muốn, thấy không? Và tôi có thể làm bất kỳ thứ gì tôi muốn mà không ai biết được ngoài tôi. Tôi thậm chí đã bắn một đũa ở trường để giải trí. Đưa tôi xem cái đó nào.”

(Christian đưa cho Val bài thơ, trở mắt nhìn thẳng bạn, tự hỏi liệu đây có phải là một trò đùa.)

Bice: “Thế sao giờ cậu lại thú nhận mọi thứ?”

Valentin *(Nắm lấy tờ giấy trong lòng bàn tay):* “Thú nhận? Tôi chẳng thú nhận gì cả, bởi vì *cái này*” *(vẫy vẫy bài thơ về phía hai đứa kia)* “chỉ là một sự dối trá khác, còn ông,” *(chỉ vào Christian)* “không phải là tên trộm duy nhất.”

(Anh chàng Christian trong căn phòng nọ lao vào Valentin để lấy lại bài thơ, nhưng nó khựng lại giữa không trung. Sự tuyệt vọng của nó vì đánh mất bài thơ tuyệt vời đầu tiên, vẻ mặt toe toét ngạo mạn của Valentin - tất cả cùng đông cứng trong một tích tắc trên mặt hai đứa. Thế rồi Christian lao ngược trở lại. Cuộc nói chuyện của nó với Bice chạy ngược. Nó bước ra khỏi phòng, ngồi xuống ghế, xóa bài thơ, không nghĩ về tiêu đề, rồi đột nhiên dậy lên niềm cảm hứng, và cũng đột nhiên quên mất bài thơ yêu thích của mình.)

Anh chàng Christian đang đứng nhìn, người ở trong tổ cơn trùng, lên tiếng, “Chuyện gì đang xảy ra thế?”

“Tôi không biết,” Bice nói. Nó thậm chí còn không hiểu tại sao bọn nó có thể thấy những điều mà bọn nó đang nhìn thấy, chứ đừng nói là giải thích thái độ kỳ lạ của Valentin. Thế rồi nó nhìn thấy con sâu bướm và rồi nhận ra. Con sâu bướm đã đi cùng Valentin, như một bộ phận phụ thêm vào; con sâu bướm đã du hành cùng Val, đem theo nó con mắt của tổ cơn trùng. Và giờ nó ở đây bởi vì nó là một phần của cái tổ, có thể quan sát được tương lai mà không cần là hành khách trên chuyến tàu của Valentin. Đây là một căn phòng riêng biệt. Một căn phòng không giống bất kỳ căn phòng nào khác. Cái tổ, với bộ não duy nhất của nó, có thể giữ được mối liên hệ xuyên qua cả thời gian lẫn không gian. Cái tổ có thể du hành cùng Valentin đến tương lai và dò thám một anh chàng Christian tương lai cùng một cô bé Bice tương lai. Chả trách gì Victoria biết nhiều thế.

Hai đứa nó nhìn Val quay lại phòng, quay lại thời điểm hiện tại, ngồi trước máy vi tính với khẩu súng trường Gauss đang xả đạn vào nó từ bờ sông, hai tay nó giơ lên chiến thắng. Trong tay nó là mảnh giấy.

Val giở mảnh giấy ra và ngay lập tức chép lại bài thơ vào sổ. Rồi nó đứng dậy và bước ra cửa, cầm theo cuốn sổ nhưng bỏ lại tờ giấy, “Nó đi đâu nhỉ?” Christian hỏi, rồi nói với bọn cơn trùng xung quanh nó, “cho tôi xem tờ giấy.”

“Nó đang đi tìm Christian đấy,” Bice nói, “để nó có thể đọc bài thơ cho Christian nghe.”

Christian vẫn không hiểu. Nó nhìn tờ giấy trên giường, những dòng chữ do chính tay nó viết. Trong khi nó đọc, từng câu từng câu một biến mất. Đầu tiên là tựa đề, một cụm từ mà nó đã nghĩ đến gần đây. Sau đó đến từng câu thơ, đến khi nó đọc hết bài thơ, ngay trước khi câu thơ cuối biến mất, nó nhìn thấy chữ viết tắt tên tác giả - CF - mờ dần và trở thành hai ký tự VF.

Bài thơ (ít nhất là phiên bản bằng chữ viết tay của nó) đã không còn - cũng như tất cả những lần mà Valentin đã bắt nó lắng nghe - bởi vì giờ nó nghĩ rằng đó là thơ của Valentin. Nó không bao giờ có thể có dũng khí để tiếp tục viết trong tương lai, bởi vì hiện tại Valentin đã đánh bại nó. Và vì thế cho dù nó có cảm thấy bao nhiêu mối liên hệ với những từ ngữ đó, cho dù nó đã đau đớn bao nhiêu khi ao ước chính mình đã viết lên những dòng thơ đó, nó cũng không bao giờ thực sự tiến lên để viết ra những bài thơ của nó nữa, bởi vì giờ chúng đã là của Val.

Bice đứng nhìn khi Christian nhận ra nó đã luôn là một nhà thơ như nó hằng ao ước, rằng mọi thứ của nó đã bị đánh cắp. Bice hét lên giữa những tiếng vo vo của đám côn trùng rằng bọn nó nên rời khỏi. Đột nhiên, từng tế bào trong Christian bỗng run lên với một nỗi thèm khát được đánh cắp. Nó nổi đóa lên trước quầng côn trùng hung bạo, những cái động chạm sồn gai ốc của bọn côn trùng làm nó điên tiết hơn, đói khát hơn theo từng giây. Thế rồi, từng con sâu bướm, ong và bọ rơi xuống sàn như một cái cây bị sét đánh, rơi rụng tất cả cành lá cùng một lúc, để trở lại mỗi thân cây. Với nắm đấm siết chặt lại, Christian cảm thấy cùng lúc cả nghìn giọt năng lượng ăn cắp xâm nhập vào nó, vì thế trong một giây toàn thân nó nhức nhối như bàn chân tê rần.

“Nó đã đánh cắp mọi thứ của tôi.”

“Tôi biết.”

“Tôi sẽ đâm vỡ mặt nó.”

“Chỉ cần rời khỏi thôi.”

“Giờ Bice lại muốn rời khỏi sao?”

“Không, tôi chỉ muốn nói nơi này, căn phòng này thôi.”

“Hãy bỏ trốn đi.”

“Tôi không thể. Vẫn chưa được.”

Hai đứa vừa quay lưng định rời khỏi thì Victoria lao vào phòng. Nó nhìn thấy bọn côn trùng co giắt trên sàn nhà, vài con bay theo những vòng tròn điên loạn, “Chúng mày đã làm gì?” Nó gào lên. “Chúng mày đã làm gì bọn chúng?”

“Bọn tôi đang rời khỏi đây.” Christian nói.

“Biến ngay!” Victoria hét lên, ước gì hai đứa kia nói gì đó khác để nó có thể quất vào mặt bọn chúng.

Hai đứa kia dừng lại. Bọn nó muốn nói rằng bọn nó rất tiếc. Không phải vì những gì bọn nó đã làm, mà vì thực tế rằng những con bọ kia là những người bạn duy nhất mà Victoria biết. Nhưng bọn nó nhận ra nếu như ở lại, bọn nó sẽ chỉ khuyến khích Victoria trút cơn thịnh nộ lên bọn nó mà thôi.

“Tao ghét chúng mày!” Victoria gào lên phía sau hai đứa.

Khi hai đứa bước đi, chúng nghe Victoria huênh hoang bằng một giọng cay đắng và điên tiết hơn bất cứ lúc nào trước đây. Như thể Victoria ngày càng đánh mất thêm một chút của chính nó, ngày càng trở thành một kẻ vô cùng xấu xa, thể loại yêu quái mà người ta sợ hãi nhưng cũng nhanh chóng quên đi, loại quỷ dữ mà người ta hay thấy trong những bức tranh về địa ngục dùng để tượng trưng cho thứ gì đó khác, phục vụ thứ gì đó khác mà không hề biết rằng trước đây con quỷ đó đã là ai.

Victoria nằm trên sàn và hít hít đám con tội nghiệp của nó. Trong cơn tức giận, nó hoặc là liếm vết thương của chúng hoặc là bóp nát chúng. Cuối cùng nó gom lại vài con đã hồi phục trên tay và rít vào mặt chúng, “Đi theo bọn nó.”

Chương 22: THỜI GIAN BỊ LÃNG PHÍ

"Johann, bạn của tôi, tôi bị nguyên rửa gấp đôi - tôi, một kẻ thất bại có những người bạn nổi tiếng."

"Thôi cái trò tự thương hại đó đi. Anh có tiền. Hãy đi và sống những giấc mơ của anh đi."

"Tôi sợ là tôi không đủ dũng khí để xứng đáng với những giấc mơ của tôi."

"Bất kỳ thứ gì anh có thể làm, dù mơ dù thực, hãy bắt đầu đi. Sự can đảm đem lại cảm hứng, sức mạnh, và ma thuật."

"A, hay lắm, Johann, hay lắm. Một người đã đạt được cái đích vĩ đại nói ra mọi điều thật dễ dàng làm sao. Anh nghĩ rằng thế giới này tồn tại là để phục vụ cho mục đích của anh."

"Không phải sao?"

"Với tôi thì không."

"Vậy tôi nói thế này, 'Hãy bắt thế giới phục vụ cho mục đích của anh.'"

"Anh gợi ý gì nào? Tôi có nên bán linh hồn cho quỷ dữ không?"

"Tôi cho rằng quỷ dữ không muốn một linh hồn mít ướt như thế. Tôi cho rằng những linh hồn mà hắn muốn nhất là những linh hồn khó mua được nhất."

Đáng lẽ mình nên thấy điều đó, Bice nghĩ. Điều đó quá hiển nhiên, từ rất lâu rồi. Valentin đã mất ý niệm về hiện thực. Ngày qua ngày, Bice đã thấy nó lén vào căn phòng trắng, căn phòng mà Vileroy đã tặng nó, căn phòng gợi cho Bice nhớ đến những căn phòng dọn bông quét vôi trắng xóa trong những nhà thương điên. Valentin đã chuyển từ vô tư lự, hay đùa nghịch sang dâm dật, bồn chồn... gần như điên khùng. Valentin run sợ, sốt ruột, mắt đảo liên hồi. Đôi khi, nó nhìn chằm chằm vào đoạn giới thiệu video game đang chạy trên máy vi tính, cứ nghĩ rằng mình đang điều khiển trò chơi. Ngón tay của nó run rẩy và gõ các phím không liên quan đến nhân vật trên màn hình. Nó cứ nói linh tinh, tua đi tua lại những mẫu đối thoại trong hàng trăm khả năng xảy ra mà chỉ có thật đối với mình nó. Trong vài tuần vừa rồi nó đã thực hiện quá nhiều cú nhảy, lui rồi lại tới, làm giác quan của nó cuối cùng cũng gục ngã. Nó không biết được mình đã thực hiện những tội ác nào, sống cuộc sống nào. Bice lẽ ra nên thấy điều đó. Giờ thì mọi chuyện đã trở nên hiển nhiên - món quà của Valentin không định để nó tồn tại lâu. Nó sẽ không bao giờ đạt được những gì nó đã được hứa hẹn. Việc nó đang làm sẽ tiếp tục làm nó hoang mang, phá hủy tâm trí nó cho đến khi nó chết chứa quá nhiều ký ức đến nỗi phải cầu xin mộ bảo mẫu giết chết nó đi.

Nhưng Vileroy đã có được linh hồn mà mộ muốn từ Valentin. Có lẽ, nếu linh hồn đó hữu ích cho kế hoạch của mộ, mộ sẽ trao cho nó những gì nó muốn, xóa bỏ hàng nghìn giọng nói trong đầu đang biến nó thành một con rối không còn lý trí. Nhưng điều đó vẫn chưa xảy ra - với Valentin thì chưa. Bice nghĩ đến Buddy, người nó đã nhìn thấy ở ô cửa sổ trắng. Và cuối cùng nó hiểu ra. Buddy là tương lai của Valentin. Gã là cái vỏ bọc - phần còn lại của một con người thực thụ bao gồm một quá khứ, một gia đình, một cuộc sống đã thối nát nhiều năm về trước. Trong những tuần ở bên Christian, gã đã gom góp được một chút con người đã mất của mình. Nhưng đem

trở lại một linh hồn toàn vẹn và phức tạp không phải là công việc trong một vài tuần. *Buddy tội nghiệp*, Bică nghĩ.

Bică và Christian chạy ra khỏi phòng Victoria vào phòng sinh hoạt.

“Nó đâu rồi?” Christian hỏi bằng giọng quá bình thản đến đáng sợ. Nó không quay ngang quay dọc một cách điên cuồng, như Bică đã lường trước.

“Ai cơ?”

“*Anh em của bọn mình, Valentin.*”

Bică không biết bắt đầu từ đâu. *Nó không phải là anh em của bọn mình. Thậm chí, liệu bọn mình có có một gia đình thực sự không? Họ có biết bọn mình tồn tại không? Có lẽ bọn mình nên tập trung vào tên quý dữ hiện thân đã nuôi nấng bọn mình ấy.* Nhưng có vẻ như Christian không có hứng thú.

“Tại sao Christian lại muốn gặp Val?” Bică hỏi.

“Bởi vì,” Christian nói, có vẻ nó vẫn còn điên tiết, nhưng bình thản, quá sức bình thản.

“Bởi vì sao?” Bică vừa hỏi vừa cố cười khúc khích.

“Bởi vì tôi muốn tìm nó - và giết nó.”

Bică lắc đầu. Christian không phải là đứa duy nhất sôi lên vì tức giận, nó nghĩ. Belle đã lấy quá nhiều thứ từ nó. Belle đã lấy mất của nó thời thơ ấu, ký ức về bố mẹ, toàn bộ cuộc đời nó, tất cả vì cái khao khát tầm thường là trở nên xinh đẹp. Điều làm Bică điên tiết hơn bất kỳ thứ gì khác là giờ nó biết Belle nhớ hết. Belle biết bố mẹ hai đứa trông như thế nào. Belle biết mẹ nó có điệu cười hấp dẫn hay không, hay bố nó có ria mép không.

“Tôi sẽ về phòng.” Bică nói sau khi xem đồng hồ.

Christian có vẻ như đột nhiên tỉnh lại, “Cái gì? Bây giờ á?”

“Tôi bị đau đầu. Tôi cần phải suy nghĩ. Christian có thể tự mình tìm Valentin.”

“OK, nhưng tôi không định *thực sự* giết chết nó. Tôi chỉ... nó chỉ... Như thế là quá nhiều.”

“Tôi biết. Đó là lý do vì sao tôi sẽ về phòng.”

“Bọn mình nên ra khỏi đây.”

Bică chẳng buồn trả lời. Nó đi về phòng mình, căn phòng mà nó thường hay học bài, cái hang êm dịu, hẻo lánh của nó, nơi nó có mọi thứ nó cần. Bică rẽ ở cuối hành lang, thực tế là nó đã chạy những bước cuối cùng. Nó đã quên mất thời gian. Thời gian thực. Sau tất cả những gì đã xảy ra tối nay, nó đã không có cơ hội ở một mình. Nó đẩy cửa ra và chạy vào trong, mắt đảo nhanh và phóng thẳng về phía cuối bàn. Ở đó có một cái bàn gỗ nhỏ với một ngăn kéo đơn, rất khó nhìn thấy. Khi nhìn thấy mặt bàn trống trơn, Bică đông cứng lại. Tay run rẩy, nó với lấy ngăn kéo và mở ra. Cũng trống trơn. Run lấy bầy từ đầu đến chân, Bică cố lết đến một chiếc ghế. Nó đặt hai tay dưới chân để giữ cho chúng khỏi run. Nhưng nó không thể ngăn những hơi thở đang dần trở nên tuyệt vọng hơn, điên cuồng hơn, cho đến khi toàn bộ cơ thể nó rã rời bởi những cái hít vào thật mạnh và khô khốc.

Không ai biết Bicé cảm thấy cô độc thế nào khi nó ẩn náu trong cái hang không có thời gian của nó. Bóng tối của những giây phút đó đã ám ảnh nó - sự vô vọng của một thế giới không còn xoay tròn đến cái kết cục không thể tránh khỏi của mình. Ngày hôm trước, nó đã cho phép Belle xâm nhập vào khoảng không gian này - khoảng không gian thiêng liêng và tòi tẹ - để nó có thể giúp đỡ Belle chuộc lỗi với Thomas. Đó là một hành động tha thứ của Bicé sau khi biết Belle đã tự bán mình cho Vileroy. Và điều đó làm nó càng đau đớn hơn khi phát hiện ra chính Belle đã phản bội nó. Không đứa nào có thể đoán được nó cảm thấy thế nào sau tất cả những chuyện đó, và bây giờ nó còn không thể tìm thấy mấy cái lọ màu xanh.

Valentin thò đầu vào phòng Belle và thấy cô nàng vẫn đang khóc. Valentin phớt lờ, “Christian có ở đây không?” Nó hỏi. “Oa, Belle này, cậu nên ngừng khóc đi. Sẽ càng khủng khiếp hơn đấy.”

“Tôi không quan tâm,” Belle nức nở, “Tôi chẳng quan tâm...” - nấc cụt - “Tôi xấu xí biết bao. Bicé ghét tôi. Tôi đã đánh mất chị gái mình...” - nấc cụt - “... mãi mãi. Tôi...” - nấc cụt - “đã bán...” - nấc cụt - “... đứng chị ấy.”

“À, Belle này, đừng khóc. Có thể Bicé sẽ tha thứ cho cậu. Nào, cậu có thể cho tôi biết Christian ở đâu không?”

Belle bình tĩnh lại một chút và ném cho Valentin một ánh mắt lạ lẫm, “Tôi không biết. Có chuyện gì với cậu thế? Cậu không thấy mọi thứ đang vỡ tan tành sao?”

“OK, nhưng lần cuối cùng cậu thấy nó là lúc nào? Nó có nói nó ở đâu không?”

Từ chỗ ngồi bên cửa sổ, Belle đứng dậy.

“Cậu đi đâu đấy?” Valentin hỏi.

“Tìm Bicé.”

Belle vừa chạy đến phòng Bicé vừa lau nước mắt trên mặt. Trên đường đi, nó chớp được hình ảnh của mình trên một ô cửa sổ đầy nện. Tim nó chao đảo. Khi đến được hành lang dẫn đến phòng Bicé, nó đột nhiên khựng lại. Nó đã nghĩ là sẽ phải gõ cửa, phải cầu xin Bicé mở cửa cho nó, nhưng cửa đang khép hờ. Cánh cửa đã để mở một cách cầu thả - không giống Bicé chút nào. Sự im lặng làm nó thấy ớn lạnh, như thể có chuyện gì đó không ổn. Nó cảm thấy giống như những lần có điều gì đó tồi tệ đã xảy ra với Bicé lúc hai đứa còn nhỏ. Như kiểu đầu gối Bicé bị đau vì xước da hay cảm giác nó có một cục nghẹn trong cổ họng khi mẹ nó quát mắng Bicé.

Belle vội lấy nắm cửa và đẩy ra. Nó há miệng định nói gì đó, nhưng đột nhiên toàn bộ không khí bị rút hết ra khỏi cơ thể nó. Ở đó, người đang nhìn trần trời vào cái gương cầm tay nhỏ xíu kia chính là Bicé. Nhưng cũng không phải là Bicé. Mái tóc dài hơn, thân hình cân đối hơn, gương mặt thon thả hơn, giống như mẹ hai đứa nó. Belle há hốc miệng. Cô chị sinh đôi của nó ít nhất cũng phải hai mươi lăm tuổi rồi.

Belle muốn lao tới với chị gái để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng chân nó không nhúc nhích. “Bicé! Bicé! Có phải chị đó không?”

Tay Bicé vẫn còn run rẩy, nhưng vẫn có thể ra hiệu cho đứa em gái. Đột nhiên Belle cảm thấy điều gì đó vô cùng hối tiếc. Qua đôi mắt nhòe nước của nó, cô gái Bicé hai mươi lăm tuổi trông giống hệt mẹ hai đứa. Belle chạy tới và vùi gương mặt đã bị phá hủy của nó vào lòng Bicé.

“Em rất xin lỗi. Em rất xin lỗi, Bicé. Hãy tha thứ cho em.”

Bicé âu yếm vuốt ve mái tóc xám xịt hôi rình của Belle, không nghĩ cơn giận của mình lại tan đi nhanh đến thế. Nhưng Belle đang hối hận, và đây là hoàn cảnh khắc nghiệt. Belle cảm thấy tay Bicé vẫn còn run rẩy. Nó ngẩng đầu lên.

“Chuyện gì xảy ra với chị thế? Tại sao?”

“Chị già đi, Belle à.”

“Ý chị là gì?”

“Chị đã phí hoài cuộc đời, ngồi một mình và đọc những cuốn sách.”

“Chị đang nói gì thế?”

“Em có nhớ khi Nicola trao cho chúng ta những món quà này không? Khi mẹ ta bảo chị là chị có thể ăn náu bất kỳ lúc nào chị muốn ấy?”

Nghe Bicé gọi Madame Vileroy bằng tên làm Belle thấy nổi gai cả người, “Có,” nó nói. “Đó là năm năm về trước, khi tất cả bọn mình cùng nhận những món quà. Em vô cùng hối hận vì bà ta đã làm chị nghĩ rằng chị đã ở đây cả cuộc đời. Mới chỉ là năm năm... không phải mười lăm năm.”

“Không. Chị đã ở đây cả cuộc đời. Mẹ ta đã lừa chị, Belle à.”

“Nhưng...”

“Đã nhiều năm lắm rồi. Ban đầu chuyện này thật tuyệt. Chị có thể đọc tất cả những cuốn sách mà chị muốn. Mẹ ta cho chị cả đồng sách. Chị có thể học các thứ tiếng. Rồi mẹ ta khuyến khích chị tiếp tục. Em nghĩ xem học nhiều chừng đó thì mất bao lâu?”

“Em... em không biết.”

“Không tính bằng ngày... không tính bằng tháng. Mất hàng năm trời. Hàng năm. Em có hiểu không?”

“Nhưng nếu chị đã dùng thời gian, vậy thì bao lâu cũng đâu nghĩa lí...”

“Mẹ ta không nói với chị rằng cơ thể chị vẫn tiếp tục già đi. Mọi người khác dừng lại, nhưng chị vẫn đi tiếp.”

Belle tròn xoe mắt vì hiểu ra, “Ồ, không.” Nó thì thào.

“Mẹ ta đã giữ chị dừng tại một độ tuổi giống như tất cả bọn em bằng một loại thuốc nước mà mẹ đưa cho chị mỗi tối - một loại thuốc nước xóa đi khoảng thời gian mà chị đã dùng để ăn náu, miễn là chị cứ uống nó trong phần đời còn lại. Ban đầu, khi chị không biết rằng chị vẫn già đi thì mẹ ta bảo chị đó là thuốc... chữa đau đầu. Nhưng rồi sau khi chị đã uống quá nhiều thuốc, cuối cùng mẹ đã nói với chị. Nhưng đến lúc đó thì chị đã không thể dừng lại. Nếu không có loại nước đó, chị sẽ chết.”

“Chết ư?”

“Chị đã vượt qua ngưỡng chết rồi, Belle à. Khoảng thời gian chị dùng để ăn náu đã dài hơn một trăm năm rồi.”

Belle cảm thấy một cơn buồn nôn. Bice thốt lên một tiếng cười khẽ rồi tiếp tục.

“Khi chúng ta chuyển đến đây thì chị đã hơn hai mươi tuổi rồi. Em có nhớ khi chúng ta đến buổi diễn kịch của trường không? Chị đã sang tuổi ba mươi ở trong thư viện. Chị đã trải qua một khoảng thời gian dài ở lứa tuổi bảy mươi ở một trận golf nào đó. Nếu không có loại nước kia, chị sẽ phát triển đến độ tuổi tự nhiên của chị và chết.”

Belle có vẻ hoang mang, “Nhưng chị đã uống loại nước đó, đúng không? Thế thì nó đã phát huy tác dụng. Những năm đó không tính nữa.”

“Đó không phải là cách nó vận hành. Có lẽ *xóa* là từ sai. Loại nước đó không xóa đi những năm đó, nó chỉ ngưng trệ thôi. Nó giấu những năm mà chị đã dùng để ẩn náu. Hiểu không? Và nó chỉ có tác dụng nếu chị tiếp tục uống thuốc. Mụ ta điều chế nó như thế là có chủ tâm. Nicola muốn chị phụ thuộc vào mụ.” Rồi Bice nhìn xuống, xấu hổ, “Đó là cách mà mụ đã giữ chị ở lại đây. Chị cần mụ ta.”

“Em... em không hiểu. Tại sao bà ấy lại...?”

“Trước buổi tối nay, với chị chuyện đó cũng không thực sự rõ ràng. Chị đã luôn thắc mắc vì sao mụ lại trao cho chị một món quà lớn như thế mà không có gì ràng buộc. Nhưng rồi, trước cái đêm mà em đưa Thomas về đây, chị không thực sự biết mụ là ai, và chị đã nghĩ rằng mụ trao cho chị món quà vì lý do giống như tất cả bọn em. Rằng mụ là một loại phù thủy nào đó và mụ đã nhận nuôi bọn mình. Nhưng rồi, khi chị phát hiện ra những gì bọn em đã làm, chị lại thắc mắc tại sao mụ lại cho chị khả năng ẩn náu. Có phải chị cũng đã bán linh hồn rồi không? Liệu chị có bán thứ gì đó khác nữa? Tối nay, cuối cùng chị mới nhận ra chuyện gì đã xảy ra. Mụ bắt cóc chị trước hết bởi vì đó là cách duy nhất mụ có thể có em.”

“Em rất xin lỗi...”

Bice giơ tay lên ra hiệu cho Belle im lặng, “Nhưng rồi, vào một lúc nào đó sau này, mụ bắt đầu muốn cả linh hồn của chị nữa.”

Belle há hốc miệng.

“Nhưng chị sẽ không trao nó cho mụ. Chị đoán đó là lý do chị không có cái dấu hiệu đó trên ngực. Đơn giản là chị không sẵn lòng. Và mụ chưa bao giờ thực sự hỏi thẳng chị, bởi vì chị không biết mụ là ai và ký ức của chị thì đã mất. Vì thế mụ cho chị món quà, bởi vì mụ biết rằng chị hoang mang và sợ hãi, rằng chị sẽ thấy món quà đó hấp dẫn - cơ hội để ẩn náu, để được ở một mình với những cuốn sách. Mụ biết rằng chị sẽ trở nên nghiện ẩn náu, sử dụng khả năng đó quá nhiều, và rồi trở nên phụ thuộc vào mụ mãi mãi - thậm chí còn sẵn lòng đổi chác linh hồn của chị nữa. Mụ không nói với chị về chuyện tuổi tác cho đến khi chị đã quá già. Trước lúc đó, chị đã nghĩ loại nước kia là để chữa bệnh nhức đầu và để giữ chị tỉnh táo trong lúc ẩn náu.”

Belle nấc lên khi nhớ lại thời gian nó đã chia sẻ sự đơn độc với chị gái nó.

Bice tiếp tục, “Sau đó, sau khi chị phát hiện ra mụ ta là ai, mụ đã cho chị thời gian để quyết định, để chọn giữa linh hồn và loại nước kia. Linh hồn hay cuộc sống. Và thế là chị bắt đầu ẩn náu ngày càng nhiều hơn, để kéo dài cuộc sống của chị, và cũng bởi vì...”, Bice dừng lại, cân nhắc câu chữ. “Thời gian của chị đã hết, Belle à.”

“Giờ chuyện gì sẽ xảy ra?”

Giọng Bice vỡ ra, “Tối nay mụ ta không để lại chút thuốc nước nào cho chị. Mụ ta không còn

cần chị nữa. Mẹ ta biết không thể có chị. Và mẹ không thể tin chị.” Belle trông có vẻ hoang mang, và Bice tiếp tục, “Một thời gian trước đó, thậm chí trước khi chị biết về cái bẫy mà mẹ chụp lên đầu chị, chị đã bắt đầu đạt đến cái đích mà mẹ chưa bao giờ nghĩ là chị có thể với đến. Điều đó đã đảo lộn các kế hoạch của mẹ, và vì thế mẹ bắt đầu cố ngăn chị ẩn náu. Chị đã học quá nhiều. Mẹ đe dọa chị, cử Victoria đi do thám, hành hạ chị trong những giấc mơ, đến với chị trong khi chị đang ẩn náu...”

Belle không muốn biết thêm chút nào nữa về câu chuyện khủng khiếp này, cái lời nguyền mà nó đã gây ra cho chị gái nó, nhưng nó vẫn hỏi, “Chị đã cố làm gì?”

“Em sẽ biết khi đến lúc.” Bice nói.

Lời giải thích của Bice làm Belle cảm thấy mình thật hèn mọn. Lý do duy nhất chị gái nó được giữ lại vì Bice là chìa khóa để giữ chân Belle. Nhưng giờ có vẻ như Madame Vileroy không còn cần nó nữa - và vì thế mẹ cũng chẳng cần Bice. Một đợt sóng tội lỗi mới toanh ập xuống đầu Belle.

“Em xin lỗi, Bice. Vì lỗi của em nên chị mới vướng vào chuyện này.” Belle lại bắt đầu nức nở trong lòng Bice, “Chị không đáng bị thế này.”

“Có đấy, chị đáng bị thế này. Em đã muốn trở nên xinh đẹp, nhưng chị cũng đã chấp nhận món quà của mẹ. Chị đã uống thuốc của mẹ. Chị đã đủ cao ngạo để nghĩ rằng mình có thể biết mọi thứ mà con người có thể biết trong một cuộc đời. Chị không thể tin được... Chị đã trải qua cả cuộc đời trong một cái hang ẩn náu.” Bice thốt lên một tiếng cười mỉa mai.

Giờ Belle đã biết vì sao chị gái nó lại quá bối rối, quá sợ hãi cái thế giới mà mình đã dành quá ít thời gian để sống, luôn luôn kiếm tìm một nơi để ẩn náu.

“Em ước gì mình đã kiên nhẫn chờ đợi,” Belle nói, đầu nó vẫn nằm trong lòng Bice.

“Ý em là gì?” Bice hỏi.

“Trông chị đẹp lắm. Lẽ ra *chúng ta* sẽ xinh đẹp. Giờ đây vì em mà cả hai chị em đều không còn cơ hội nữa.”

Belle không thể ngăn dòng nước mắt chảy dài xuống hai gò má thô ráp, sần sùi của nó. Nó cảm thấy một nỗi hối hận cuộn cuộn dâng lên trong lòng. Ở tuổi hai lăm, chị gái sinh đôi của nó như một bức tranh trên bưu thiếp những năm 1920 - thật cổ điển, đôi mắt xanh trong vắt như hình ảnh ốc đảo lung linh trên sa mạc trắng xóa, ngay cả trên tấm thiếp đen trắng. Belle gần như có thể thấy Bice, một lữ khách, một sắc đẹp thực thụ với mái tóc đen nhánh lộng lẫy và đôi chân dài màu ô liu, hình ảnh của chính Belle ở một cuộc đời khác, đứng trên sân ga với cái mũ thời trang, mái tóc bay phấp phới, tạo dáng cho một bức ảnh, một hình ảnh quá thoát tục đến nỗi người ta nghĩ là không thực. Nhưng đã quá muộn. Giờ Bice trông đã già hơn, vẻ đẹp mới có trên khuôn mặt đang từ từ chuyển sang tuổi trung niên, và chuyển dần theo hướng không thể nghĩ đến. Bice đang thay đổi theo từng phút, và Belle cảm thấy trái tim nó nhảy ngược lên cổ họng.

“Bice, chúng ta phải tìm phần thuốc nước còn lại.”

“Còn em thì sao?” Bice hỏi.

“Chúng ta không có thời gian cho chuyện đó. Em ổn với vẻ ngoài hiện có. Em đã nghiệm chuyện đó đủ lâu rồi. Em chỉ muốn đi khỏi đây. Em sẽ sống với những gì em có.”

Nở nụ cười với đứa em gái, ngay lúc này Bicé có thể ngửi thấy mùi hôi thối của Belle mạnh hơn bất cứ lúc nào, như một xác chết thối rữa đang lộn từ trong ra. Cùng với nỗi hối tiếc dành cho đứa em gái và cho chính bản thân mình, Bicé biết rằng Belle đã từ bỏ sự ám ảnh của nó. Và điều đó làm Bicé muốn tha thứ, muốn sống những giờ cuối cùng của cuộc đời trong sự bình yên cùng đứa em gái.

Ngay lúc đó, Christian lao thẳng vào phòng. Thấy hình ảnh của Bicé, nó khựng ngay lại.

“Tôi đang già đi,” Bicé đáp lại ánh mắt của Christian.

Christian chỉ đứng im, mặt dần ra.

“Christian, là tôi đây.” Bicé lại nói, cố làm cho Christian tỉnh ra.

Christian thoi trần trối và nói, “Sao cơ?”

“Ra khỏi đây thôi.”

“Trước đó Bicé đã không muốn bỏ đi.”

“Tôi phải nghĩ về một số thứ.”

“Nhưng giờ thì sao?”

“Giờ tôi muốn rời khỏi.”

Belle, Bicé và Christian chạy ra khỏi phòng với một quyết tâm mới mẻ. Dọc đường ra, Belle kể lại mọi chuyện cho Christian. Cuối cùng, sau suốt thời gian qua, Christian đã hiểu vì sao Bicé lại lưỡng lự rời khỏi đây như thế - rằng đó là một quyết định sống còn đối với bản thân Bicé. Có người chị nào đã từng hi sinh đến thế hay sẵn lòng làm như Bicé? Bicé đã tha thứ tất cả những điều mà mấy đứa kia gây ra cho mình và quyết định rời khỏi, dù biết rằng nếu đưa bọn chúng ra khỏi đây, mất cơ hội tìm được những chiếc lọ màu xanh thì chính Bicé sẽ chết trước cả khi tất cả vào đến thành phố. Christian nhận ra rằng cứ mỗi lần nó thúc giục Bicé bỏ đi nghĩa là nó đang bảo Bicé từ bỏ cuộc sống của mình vì bọn nó. Cả ba vừa mới đi được nửa đường ra cửa trước thì Christian dừng lại.

“Chúng ta không thể đi.”

“Tôi sẽ không trải qua những giờ cuối cùng của mình ở đây đâu.” Bicé vừa nói vừa giật tay Christian.

“Không, bọn tôi không thể nào đi mà để Bicé chết được. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như chúng ta lấy lại được thứ thuốc nước đó? Liệu Bicé có thể quay trở lại bình thường được không?”

Bicé nhún vai, không còn chắc chắn về bất kỳ điều gì vào lúc này.

“Dù chúng ta làm gì thì cũng phải nhanh lên,” Belle vừa nói vừa đưa mắt nhìn theo hai con sâu bướm đang bay vòng vòng quanh đầu cả bọn. “Nếu mấy con này ở quanh đây, thì việc Vileroy phát hiện ra chỉ còn là vấn đề thời gian.”

Christian nói, “Tôi có một kế hoạch.”

Victoria đã dành phần lớn thời gian trong đêm cố gắng hồi sinh lại đàn côn trùng đang hấp hối của nó. Nó nhặt lên từng con một, xem liệu chúng đã chết hay chỉ bất tỉnh. Cuối cùng nó đành thả xuống và ngủ thiếp đi trong vòng vây của đám sinh vật kia, một số đã chết, một số thì di chuyển như một tấm chăn lúc nhúc. Khi nó tỉnh dậy, có vẻ như hàng giờ liền đã trôi qua, vài con côn trùng đã bắt đầu tự bay loanh quanh và sàn nhà đầy xác côn trùng đã bắt đầu sạch sẽ, nhường chỗ cho một đám mây xám xịt vo ve mới. Victoria đứng sang một bên quan sát. Chúng không được sung sức như trước. Chúng chậm chạp, yếu đuối, mất phương hướng. Đôi lúc vài con đâm sầm vào những con khác. Nó bước vào giữa đám mây, nghe được một từ chỗ này, một cụm từ chỗ kia. Nó đang định lao ra ngoài thì bỗng thấy hai con ong bắp cày bay vào qua cửa phòng, ngang qua đầu nó và vào trong cái bầy đàn veo ve đã bị teo đi đáng kể. Tâm trí Victoria bắt đầu tràn ngập những hình ảnh mà hai con ong bắp cày đã nhìn thấy, những gì mà những anh chị em của chúng đang thấy lúc này - Buddy chạy xuống hành lang, ngoái đầu nhìn những con bọ trong khi chúng đuổi theo gã. *Đồ rô-bốt ngu xuẩn*. Gã cứ nhìn lại, như thể trông chờ bọn bọ sẽ bắt được gã. Thế rồi Victoria nhìn thấy gã rẽ vào phòng Christian, ngồi xuống cạnh Christian và cầm một cái bút chì màu lên.

Christian nhìn Buddy và nói, “Có lẽ nó đáng đấy.”

Buddy ngồi đó, quyển vở để trong lòng như thể gã đang cố dụ Christian dạy gã thêm chút nữa.

“Anh nghĩ bà ấy sẽ nhận lại tôi à?”

Buddy gật đầu, cúi gầm mặt, đôi mắt buồn bã gắn xuống sàn nhà.

Tim Victoria đập càng lúc càng nhanh hơn. Có phải Christian lại đang đổi ý? Khi Christian đến ngôi nhà này vào mấy năm trước, nó chỉ liếc nhìn tất cả bọn kia một cái, và dường như ngay lập tức biết Vileroy là ai. Christian đã đổi ý, không muốn giao kèo với mẹ ta nữa và cố gắng bỏ chạy. Dĩ nhiên, lúc đó đã là quá muộn. Và giờ Victoria cười vào sự mâu thuẫn trong những quyết định của Christian. Quá điển hình. Quá yếu đuối. Giờ Christian lại quay lại để vờ vấp lấy phần thưởng.

“Có khi bằng cách nào đó tôi có thể dùng khả năng đó để làm việc tốt. Tôi có thể cố giúp mọi người khi tôi đã có quyền lực,” Christian nói.

Tội nghiệp Christian ngây thơ. Nó chẳng biết gì cả. Nhưng chuyện đó chẳng có nghĩa lý gì với Victoria. Điều quan trọng là có vẻ như Christian đang sẵn sàng. Victoria biết Madame Vileroy muốn có Christian nhiều thế nào, chuyện này quan trọng đối với mẹ ra sao. Nếu như bằng cách nào đó Victoria tận dụng được chuyện này thì Madame Vileroy sẽ thấy nó hữu dụng biết bao. Mẹ có thể dạy nó những thứ mới. Bọn nó cũng có thể cùng nhau rũ bỏ hai chị em sinh đôi kia.

“Lẽ ra tối nay tôi mới là người đạt được giải thưởng, chứ không phải Connor.” Christian nói.

Buddy gật đầu, lướt lướt ngón tay trên một trang giấy như thể gã đang cố gắng nhớ từng từ.

“Victoria đã đúng. Đáng lẽ tôi nên hủy hoại tất cả bọn chúng.”

Buddy ngẩng lên cười toe thông cảm, “Nhìn ngực tôi mà xem,” Christian nói. Nó mở cúc áo ra một chút để chỉ cái thứ đột nhiên làm nó ngứa ngáy. Victoria nhìn thấy bộ ngực trần, chai nước trên tay Christian và cái dấu hiệu đen dường như đang lộ dần ra trên trái tim với một tia nước nhỏ xíu. Là thế đấy. Victoria chạy ra khỏi đám mây côn trùng ít ỏi, héo mòn và hướng thẳng đến phòng Christian.

“Christian!” Nó kêu lên, hơi quá kích động.

“*Cậu* muốn gì?” Christian ngoảnh lại, anh chàng Buddy chết lặng ghé mắt nhìn từ phía sau. Một con ong bắp cày và vài con sâu bướm vẫn đang bay vòng vòng trên đầu. Một con đang đậu trên trần nhà. Victoria nhìn lên bọn chúng với vẻ biết ơn. Rồi nó quay lại với Christian và nói, “Tôi vừa nghe lỏm được những gì cậu nói.”

“Thì sao?”

“Thì tôi có thể giúp cậu chứ sao. Tôi có thể nghĩ ra cách hỏi Madame Vileroy. Tôi sẽ dẫn cậu đến với bà ấy.”

“Sao tôi lại cần cậu chứ?”

“Bởi vì giờ tôi là con cưng của Vileroy.”

“Tôi dám chắc là bà ấy vẫn thích Valentin hơn cậu,” Christian nói.

Victoria cố không co rúm người lại, “Tôi có thể bảo bọn sâu bướm thỉnh bà ấy đến cho cậu... nếu cậu muốn. Chúng ta có thể cùng nhau nói chuyện với bà ấy.”

Victoria đang cố tỏ ra ngọt ngào nhưng vẫn lộ rõ sự thèm khát hơn bao giờ hết. Tất cả những gì nó biết là nó muốn một miếng trong cái bánh này.

Victoria với tay ra và nắm lấy hai con sâu bướm trong lòng bàn tay. Nó giữ chúng gần sát mặt như thể đang nựng chúng. Nó thì thảo gì đó với chúng, và trong tích tắc, chúng cất cánh bay về phía chái nhà phía đông.

Bicé đang trốn trong một hành lang nhỏ xuất phát ra từ hành lang chính dẫn đến chái nhà phía đông. Belle đứng cùng nó, co mình lại, chờ Madame Vileroy bước ra.

“Em nghĩ chuyện này có tác dụng không?” Bicé hỏi Belle.

“Em biết một điều. Cách duy nhất mù do thám được bọn mình là dùng những con sâu bướm đó. Mù không phải là Thượng đế. Mù không phải Chúa.”

“Nhưng...”, Bicé ngừng nói một giây rồi cúi đầu xuống. Vì không thể thôi nhìn chăm chăm vào đôi tay đang già đi của mình, Bicé liền luồn các ngón tay vào mái tóc lúc này đã chuyển sang màu xám bạc và mỏng đi đôi chút. Bicé cảm thấy những nếp nhăn trên mặt, nhận thấy đó là những nếp nhăn của một người phụ nữ thậm chí còn già hơn chính mình chỉ vài phút trước đó. “Chúng ta sắp hết thời gian rồi,” Bicé nói.

Chương 23: MÓN NỢ QUỲ DỮ

“Sarah? Sarah, em có ở đó không?”

“Không đâu Benjamin, giờ chỉ còn hai chúng ta thôi.”

“Bà đã đưa Sarah của tôi đi đâu rồi?”

“Không đâu cả. Nàng đang ở nhà. An toàn.”

“Tôi muốn quay về!”

“Người không thể quay về. Người đã bán linh hồn của mình. Người trao nó cho ta để ta cứu sống nàng. Và giờ nàng đã quay trở về nhà của người, còn sống, hạnh phúc - cho đến ngày mai, khi nàng phát hiện ra người đã ra đi.”

“Bà đã hứa là nàng sẽ không đau đớn.”

“Sẽ không thể. Ta sẽ làm cho nàng quên hết tất cả về người nếu người thích. Mặt khác, người, giờ là của ta.”

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Đây là nhà ta. Người sẽ ở đây để chuộc tội. Người sẽ phục vụ cho đám con của ta. Người sẽ giúp ta thỏa mãn những khát khao trong tim chúng. Và như thế người sẽ trả được món nợ của người”.

“Thế sẽ ra sao nếu tôi từ chối giúp bà?”

“Người sẽ không từ chối đâu. Bởi vì để đổi lại, ta sẽ tặng người một món quà.”

“Quà gì?”

“Người thấy căn phòng này không? Căn phòng có cái cửa sổ trắng ấy? Người nhớ cái cửa sổ trắng, đúng không? Nó có thể đưa người đi bất kỳ nơi đâu. Người vẫn có thể nhìn thấy Sarah của người, rất lâu sau khi nàng đã chết.”

Belle và Bice nhìn thấy bọn sâu bướm bay ngược lại phía phòng sinh hoạt chung, Madame Vileroy lướt theo sau chúng, chiếc váy đen dài bay phấp phới sau lưng mũ. Từ cái góc tối tăm này, trông mũ giống như một con sâu bướm khổng lồ, có lẽ là mẹ của tất cả loài sâu bướm, đang theo sau đàn con bay về phía con mồi ngon lành nào đó. Ngay khi mũ vụt qua, Bice hít vào một hơi thật sâu và lao về phía chái nhà phía đông, Belle theo ngay phía sau. Đường hành lang tối và lạnh. Trên đường đi, những ngọn nến lập lòe từ mọi phía trong cơn gió nhẹ giống như đang bị hàng nghìn cái miệng nhỏ thở vào. Nhưng Belle và Bice không quan tâm đến chúng. Họ phải đến được chái nhà phía đông, họ phải tìm được loại thuốc nước đó. Thế nhưng, xâm nhập vào nơi ẩn trú riêng tư của Madame Vileroy đem lại cảm giác như đặt chân vào vòng xoáy sâu nhất của địa ngục.

Sau vài phút thò đầu vào những hành lang phân nhánh, họ nhìn thấy cửa ở khắp mọi nơi, trên

nửa tường, trên trần nhà, trên sàn nhà sau lưng như những bệnh nhân nằm trong bệnh viện. Giống như có một nghìn con đường và những quyết định khác nhau cũng đều dẫn đến một nơi, như tất cả những ngõ cụt của một mê cung. Belle và Bice nhận thấy một cái cửa bằng gỗ dát ngựa rất lớn, trông quá to không thể phù hợp với căn hộ. Cái cửa đó cao hơn hẳn bọn họ, như một vệ binh canh gác.

“Hẳn là đây rồi.” Belle nói.

“Chờ đã,” Bice nói. “Không, chị cảm thấy làm như thế này không an toàn.”

“Này, dĩ nhiên là chị thấy thế rồi,” Belle nói và tiến về phía cửa, “Đây là chỗ của Vileroy. Nhưng chúng ta phải tìm...” Nhưng trước khi có thể nói hết, Belle đã bật lùi lại và hét lên. Bice nhảy tới bịt tay lên miệng Belle. Cánh cửa đang di chuyển. Nó là vật sống. Có cái gì đó quẩn quại và nhấp nhô dưới lớp gỗ. Những hình thù như sâu bọ khổng lồ đang bơi bên trong mặt gỗ.

“Em... em đã thấy... một khuôn mặt.”

“Chị nghĩ chị biết đó là gì,” Bice nói và kéo đứa em gái sang một bên, “Đó không phải là cái mà chúng ta muốn.”

“Sao chị biết được?” Belle hoảng hốt hỏi, cố gắng luận ra xem cái cửa to đùng đó có thể là thứ gì.

“Chị đã sống trong cái nhà này rất nhiều năm rồi.” Belle và Bice chạy về phía cửa. Belle ngạc nhiên là cửa không khóa, nhưng Bice dường như không nhận thấy.

Belle chuẩn bị tinh thần sẽ thấy thứ gì đó đáng sợ phía sau cánh cửa, thứ gì đó thực sự xấu xa. Nó nghĩ rằng có lẽ Madame Vileroy sống trong cảnh lửa cháy liên tục và hành hạ thể xác triền miên. Nó nghĩ có lẽ căn phòng sẽ nóng và bốc mùi như phòng nó, hay chứa đầy những thứ trườn bò sồn gai ốc như phòng Victoria, hay một cái hang giống như phòng Bice, hay là mái nhà cho một linh hồn lạc lối và đầy dọa như phòng Christian. Nhưng căn phòng này chẳng là cái nào trong số đó. Nó lạnh lẽo và dễ chịu, được trang trí một cách xa hoa, giống như ngôi nhà màu xanh. Có những chiếc ghế sofa cùng gối và những ghế tựa nhồi bông lớn, một cái tủ cổ chứa đầy ngăn kéo, một cái bàn uống nước được trang trí những bông hoa. Belle muốn cười to, và rồi lại muốn khóc, bởi vì nó nhận ra một điều, và đó là điều dĩ nhiên, rằng Vileroy không sống trong nỗi ghê rợn như những gì mà mẹ đã trao cho bọn nó.

“Canh cửa. Và canh bọn sâu bọ.” Bice nói và bắt đầu lục soát căn phòng.

Madame Vileroy lướt vào trong phòng.

“Nào, Victoria. Con muốn gì đây?”

Victoria chạy lên với Madame Vileroy. Christian đứng nhìn khi Victoria cứ liên tục liếc về phía nó, để chắc chắn Christian không thể nghe lén trong khi nó thì thào điều gì đó với mẹ bảo mẫu.

“Madame Vileroy, con đã làm nó đổi ý.”

“Ồ.”

“Giờ nó đã sẵn sàng. Nó muốn bán linh hồn. Nó muốn trở thành một trong số bọn con.”

“Con yêu, con đúng là một con ngốc. Nó mới cự tuyệt ta chỉ vài giờ trước.”

“Nó đã đổi ý. Con thề đấy. *Con* đã thay đổi quyết định của nó.”

Madame Vileroy lên tiếng, mắt nhìn chai nước. “Christian yêu quý, hãy cho ta xem ngực người.”

“Chưa đâu,” Christian nói.

“Thấy chưa Victoria?” Vileroy khoanh tay lại. “Nó không đổi ý đâu.”

“Có đấy,” Christian nói. “Tôi chỉ nghĩ là bà không nên thấy bất kỳ thứ gì trước khi cho tôi biết chính xác là tôi được gì từ chuyện này.”

“Thế người thích gì, Christian yêu quý?”

“Tôi muốn trở thành một vận động viên nổi tiếng.”

“Được thôi.”

“Và giàu có.”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Và tôi muốn Victoria ra đi.”

“Cái gì?” Victoria nháy dặng lên.

Lần đầu tiên kể từ khi Christian biết Buddy, nó thấy gã phá lên cười vui vẻ. Gã vỗ lên lưng Christian.

“Tôi muốn Victoria bị đuổi về nhà. Với gia đình nó. Để sống một cuộc đời bình thường và không nhúng tay vào bất cứ loại quyền lực nào nữa.”

Victoria bắt đầu cười phá lên.

Nhưng rồi, “Duyệt!” Madame Vileroy lên tiếng.

Victoria thốt ra một âm thanh không thể miêu tả được từ yết hầu, “Christian, cậu nghĩ cậu đang làm gì chứ?”

“Vậy bà sẽ làm thế chứ? Bà sẽ rũ bỏ Victoria để có tôi chứ?”

“Victoria sẽ tự lo cho mình tốt thôi. Nó rất thông minh.” Madame Vileroy lạnh lùng trả lời.

“Chà,” Christian nói, nó ném một cái nhìn rất ý nghĩa về phía Victoria, “Tôi không hoàn toàn chắc đó là điều tôi muốn.” Nó muốn Vic đọc tâm trí nó ngay lúc này để nghe nó nói, *Thấy chưa, Victoria? Mụ ta không yêu quý gì cậu. Cậu không thể tin mụ. Từ bỏ đi.* Nhưng không có dấu hiệu nhận biết nào trên mặt Vic.

“Được rồi, người thích gì nữa?” Madame Vileroy hỏi.

“Tôi muốn Buddy được an toàn, và tôi muốn anh ấy được chữa khỏi thứ gì đã làm anh ấy ra nông nổi này.”

Lúc này Victoria đã dịch vào trong góc. Nó dường như đang nói chuyện với hai nắm tay. Rồi nó quay ngoắt lại trước khi Vileroy có thể trả lời và kêu lên.

“Belle và Bică đang ở chái nhà phía đông?”

Madame Vileroy nheo mắt lại nhìn Christian. Nó không thể che giấu thêm được nữa. Đôi mắt mù thăm dò nó. Rồi mù quay người và bước ra khỏi phòng. Khi mù bước đi, Christian nghe thấy giọng nói ngọt như mía lùi của mù trôi ngược vào trong phòng, thì thầm, “Vĩnh biệt, Benjamin.”

Không suy nghĩ gì, Christian quay sang Buddy. Nhìn vào khuôn mặt gã, Christian có thể nói rằng gã không còn là một con rô-bốt không có tâm trí nữa. Có thứ gì đó sống động trong mắt gã, như thể một phần đã mất của gã đã quay lại.

“Buddy, có chuyện gì thế?” Christian hỏi. Nhưng Buddy gần như không thở được nữa.

“Christian,” gã thốt lên chậm chạp, ậm ừ từ đầu tiên mà Christian nghe thấy được từ gã.

“Cái gì thế?” Christian ôm lấy cánh tay Buddy.

Nhưng Buddy đã ngã xuống đất, không còn sự sống.

Mắt Christian mọng lên vì nước mắt. Nó kéo áo sang một bên cho Victoria nhìn. Cái dấu hiệu màu đen trên ngực nó đã chảy xuống đến bụng. “Đó là mực.”

Khi Christian nghĩ ra kế hoạch đánh lừa bọn côn trùng, Buddy đã sợ hãi. Nhưng Buddy đã gạt đi sự sợ hãi với tất cả sự trung thành của một người bạn đích thực. Gã đã đóng vai của mình một cách hoàn hảo và đánh lừa ngay cả kẻ thông minh nhất. Victoria đã mắc bẫy và bày đàn đáng kinh tởm của nó cũng vậy. Buddy đã dụ được bọn chúng đến thẳng chỗ Christian. Với Victoria, tin rằng Buddy là kẻ ngu ngốc, rằng gã chỉ là một con rối trống rỗng, rằng gã sẽ để Christian bán linh hồn thật quá dễ dàng. Dù tâm trí đã bị những thủ đoạn và những trò đùa của Vileroy tẩy xóa hoặc phá hủy quá nhiều, Buddy vẫn có một tâm hồn tốt. Gã là một con người thực thụ, thực như bất kỳ ai trong bọn nó. *Benjamin*. Gã chỉ muốn giúp Christian và lũ trẻ trước mặt. Giờ Buddy đã chết, nhưng trước đó gã đã là người bạn thân nhất của Christian.

“Nhanh lên, nhanh lên!” Belle nói từ bên kia cánh cửa nhỏ.

“Em có chắc là không có con bọ nào ở đây không?” Bică gọi với lại.

“Chỉ cần...”

Nhưng Belle không có thời gian để nói hết câu. Bởi vì ngay lúc đó, nó cảm thấy một bàn tay trên vai.

“Vui vẻ mà không có tôi à?” Valentin lên tiếng bằng cái giọng lả lơi mà gần đây càng ngày nó càng nhiễm nhiều hơn.

“Valentin, cậu đang làm gì thế?”

“Hai người đang làm gì thế? Christian đâu?”

“Christian trong phòng chính. Đi tìm nó đi. Tôi chắc là nó sẽ muốn nghe bài thơ của cậu hay gì đó.”

“Ai trong đó?” Valentin liếc qua Belle về phía cửa.

“Không ai cả. Đi đi, Valentin.”

Bicé có thể nghe tiếng nói chuyện ngay bên ngoài cửa. Ai đó đang ở đó. Dù đã lục hết căn phòng nhưng cô vẫn không thấy thuốc nước đầu. Chai lọ và hộp ở khắp nơi, nhưng không có cái nào trông giống cái thứ mà Bicé đã uống hàng đêm. Vô cùng sợ hãi, cô đang dần mất tập trung. Cô cứ mở cùng một ngăn kéo hết lần này đến lần khác, kéo tung cùng một cái gối. Tay cô lúc này đang co rút một cách rõ ràng. Tất cả những nỗi hoảng hốt và hoang tưởng đã tích tụ trong cô - hậu quả của những năm sống cô lập, của việc dần trở nên ẩn dật - dường như cùng một lúc tuôn trào ra.

“Cái lọ đó đâu rồi? Nó ở đâu? Nó ở đâu?”

Bicé bắt đầu tự làm bầm một cách lo lắng. Đầu tiên bằng tiếng Hy Lạp, sau đó đến tiếng Wales bản địa, rồi đến tiếng Hàn Quốc. Tâm trí cô dường như hoạt động tách biệt với cơ thể, chạy với tốc độ quá nhanh. Rồi cô lại nghe thấy tiếng nói bên ngoài.

“Quên đi Belle. Tôi vào đây.” Đó là Valentin. Rồi Bicé nghe thấy một âm thanh, như một cú đá vào bụng, rồi một tiếng thở dốc.

Thế rồi Bicé nhìn thấy nó, cái ngăn kéo trên tường, sơn cùng màu với giấy dán tường.

“Cái gì đây?” Bicé tự hỏi khi mở ngăn kéo ra. Tay cô giờ quá run rẩy đến mức cái ngăn kéo trôi tuột ra, đổ hết toàn bộ những gì chứa bên trong ra sàn. Nhưng kia rồi, cái lọ quen thuộc, chứa đầy thứ chất lỏng màu xanh mà cô biết quá rõ. Bicé tóm lấy cái lọ và cố gắng mở nắp ra, nhưng cái nắp bị kẹt và cánh tay cô đang trở nên yếu đi. Bicé kéo rồi lại kéo, cứ vài giây lại quay ra phía cửa, chỉ chờ đợi ai đó xông ập vào.

Thế rồi Bicé nhìn thấy một thứ khác. Một mảnh giấy da cuộn tròn đang nằm trên sàn. Liếc một lần nữa qua vai, Bicé mở mảnh giấy da ra và đọc. Nội dung khá khó hiểu, được viết theo kiểu chữ ngoằn ngoèo, trông như cả nghìn năm tuổi. Bicé phải nheo mắt để luận ra. Đó là một loại công thức. Một loạt chỉ dẫn được viết theo kiểu thơ bởi Vileroy hay có thể là ai đó thậm chí còn già hơn. *Vileroy đã làm chuyện này bao lâu rồi?* Bicé tự hỏi. *Liệu có phải bản thân mụ vẫn còn là một đứa trẻ?* Có thể cái công thức này được viết bởi chính bảo mẫu của Vileroy, hay là bảo mẫu của bảo mẫu của mụ. Dù sao thì nó đã ở đây rồi - con đường thoát của Bicé, công thức cho cuộc sống của liều thuốc sẽ giữ cho cô được sống.

Mỗi ngậm hằng đêm người náu giữ cánh tay thời gian,

Một nguồn tươi trẻ sẽ giữ người ở thời kỳ rực rỡ nhất,

Nhưng mọi thứ trên trần đời luôn đi đôi với cái giá người phải trả

Với mỗi điều nhận được, người sẽ mất đi một thứ quý giá ngang bằng.

Tuổi trẻ cất trong bình, một công thức của phù thủy: là cái bẫy

Là sắc đẹp từ đứa trẻ cùng chung huyết thống với người.

Một ngục nếm thử và số phận của hai người sẽ buộc vào nhau vĩnh viễn,

Một lời nguyện phải sử dụng kẻ kia cho đến khi cái chết đến tìm.

Chỉ một đời tuổi trẻ mà hai người cùng chia nhau, mỗi người một ít;

Cái chết xấu xí cho một người, còn kẻ hút máu là người kia,

Mặc dù các người có thể khóc lóc, lừa gạt, ăn cắp, và dối trá.

Đọc xong thông điệp trên cuộn giấy da, Bice đã hiểu, và cô thấy buồn bã, cho chính cô và đứa em gái, cuộc đời của người này đã bị hủy hoại bởi người kia. Bice liếc về phía cửa. Tay cô ướt đầm mồ hôi và cô cảm thấy bị lừa gạt. *Làm sao có thể như thế?* Thứ thuốc nước chống lão hóa được pha chế bằng cách đánh cắp sắc đẹp của người khác - một người cùng huyết thống. Bice không muốn chấp nhận điều này, nhưng đó không còn là câu hỏi nữa. Tội nghiệp Belle. *Đó là lý do nó trở nên xấu xí - vì toàn bộ sắc đẹp của nó đã được sử dụng để làm nên thứ thần dược này để Vileroy có thể bắt mình.* Vileroy hẳn là đã từ từ chắt lọc lấy sắc đẹp thực sự của Belle - cái sắc đẹp vốn thuộc về cô bé trước khi mẹ trao cho Belle một gương mặt mê hồn mới. Dưới cái mặt nạ mê hồn đó, sẽ không ai nhận ra rằng Belle ngày càng trở nên xấu xí hơn, sự đáng yêu của nó dần rò rỉ hết, thay vào đó là sự trống tuếch và kiêu ngạo, để lại một cô bé xấu xí từ trong ra ngoài. Rồi cuối cùng, khi Vileroy muốn, nhiều năm tàn tạ bất thành linh xuất hiện trên gương mặt cô bé tội nghiệp. Bice cảm thấy một nỗi đau sâu trong ngực. Cô là đồng phạm trong sự xấu xí và phù phiếm của Belle - bởi vì nhiều năm qua cô đã uống hết sắc đẹp thực sự của đứa em gái.

Cùng lúc đó, một phần trong Bice - cái phần tiếc thương những năm mà mình đã mất - lại nhớ rằng Belle là người đã lôi cả hai người họ vào chuyện này. *Trên một phương diện, đây chẳng phải là một hình phạt thích đáng cho nó sao? Chẳng phải nó là người đã bán đứng mình để có thể trở nên xinh đẹp sao? Chẳng phải nó là người đã coi cuộc sống của mình ít giá trị hơn cái thứ phù phiếm của nó hay sao?* Nhưng rồi Bice tự trừng phạt mình vì đã nghĩ theo chiều hướng đó. Giờ cô đã quá già, và những thứ vụn vặt như thế không còn ý nghĩa gì nữa. Hơn nữa, có một điều khiến cô bận tâm nhiều hơn. *Một lời nguyện phải sử dụng kẻ kia cho đến khi cái chết đến tìm.* Liệu nó có phải tiếp tục sử dụng Belle để được sống không? Làm con bé xấu xí hơn nữa? Và Belle sẽ chết khi vẻ đẹp của con bé đã bị dùng hết sạch?

Trong một giây tột tẻ, Bice chỉ đứng đó, mất ý niệm về thời gian - không ăn năn, không túm lấy sợi vải thời gian mà để nó trôi qua ngón tay. *Đây là cách mà chuyện này sẽ diễn ra, cũng như trước đây, ngay cả khi chúng ta trốn thoát? Thật thích đáng làm sao!* Để Bice có thể sống, Belle sẽ phải từ bỏ một thứ mà lúc đầu vì thứ đó nó đã phản bội chị gái mình. Belle sẽ phải chuộc lỗi vì đã trao cuộc sống của Bice cho quỷ dữ Vileroy bằng cách từ bỏ vẻ đẹp bên ngoài, thứ mà với nó đã từng vô cùng quan trọng. Có lẽ theo cách này, Belle sẽ giành lại được chút chính trực, hoặc nếu không như thế, thì là một chút chuộc lỗi. Một ngày nào đó, Bice sẽ là một bà già teo quắt, tâm trí mệt mỏi, lưng đau nhức, còn Belle sẽ là một con ma cà rồng, biến dạng, không có phẩm cách, nhưng hai người họ vẫn có thể ở bên nhau, và họ sẽ gần gũi như bất cứ cặp sinh đôi nào.

“Bạn sẽ hối tiếc vì điều đó!” Valentin rút lên sau khi Belle đá vào bụng nó.

“Xin lỗi, rất xin lỗi, Valentin.” Belle cố giúp Valentin đứng dậy nhưng bị đẩy ra. Nó lại quay về phía căn phòng.

“Belle, người có muốn giải thích mình đang làm gì trong khu vực của ta không?”

Belle đông cứng lại khi nghe thấy giọng Madame Vileroy. Nó quay lại và nhìn thấy mục bảo mẫu đứng đằng sau Valentin đang ngã lặn, hai tay khoanh trước ngực, còn Victoria lảng vảng phía sau. Christian đang chạy xuống hành lang ngay sau đó và phanh kít lại khi nhìn thấy Valentin. Đột nhiên Christian cảm thấy thương hại Valentin. Nó nằm đó, hốc hác, mắt đỏ ngầu vì cố nhớ những điều dối trá của chính mình, rồi rầm trong một mạng lưới do chính mình tạo nên, không chắc chắn phần nào trong cuộc đời đã thực sự xảy ra. Trong một khoảnh khắc, Christian nghĩ rằng Valentin là đứa ít may mắn nhất trong cả bọn.

“Bicé đâu?” Madame Vileroy gắng hỏi.

Không ai lên tiếng nhưng tim Belle thì đập thình thình. Nó nhắm mắt lại và cầu nguyện rằng Madame Vileroy sẽ không bước vào phòng.

“Tránh sang bên.”

Madame Vileroy bước qua Belle và đẩy cửa mở ra.

Quên đi cái đơn thuốc trong một giây, quên tất cả những ẩn ý ghê rợn của nó, Bicé tập trung sức mạnh vào nhiệm vụ mở nắp lọ thuốc lúc này vẫn gắn chặt vào thân lọ. Cuối cùng, với một tiếng *pốp* khe khẽ, cái nắp đã lỏng ra. Tay Bicé run rẩy khi cô đưa cái lọ lên môi, cố gắng không làm rơi ra ngoài một giọt nào. Liệu cô có thực sự làm được điều này? Liệu cô có thể uống khi biết rằng mỗi một ngụm được trả giá bằng linh hồn em gái cô? Nhưng rồi trước khi kịp uống, Bicé nghe thấy tiếng ồn và mục bảo mẫu lướt vào trong phòng như một cơn bão đầy thịnh nộ. Nhìn thấy Madame Vileroy, một cơn lũ tuyệt vọng đổ ập xuống Bicé. Mắt cô đảo mạnh và môi run run. Cô không thể chết ở đây. Cô không thể đầu hàng trước sự có mặt của nhiều thứ xấu xa như thế. Thân hình mỏng manh của Bicé rung lên trước điều kinh khủng mà cô buộc phải làm, điều mà cô *sẽ làm* lần đầu tiên trong đời một cách tự nguyện. Trong khoảnh khắc đó, khi đang chuẩn bị uống, Bicé cảm thấy tim mình nảy lên và đầu quay mòng mòng. Cô há hốc miệng khi Vileroy áp tới gần, trước khi kịp nhận ra cô đã đánh rơi cái lọ xuống sàn vỡ thành hàng ngàn mảnh, đổ hết thứ chất lỏng nộ lên nơi trú ẩn của Madame Vileroy.

“A, Bicé tội nghiệp. Có vẻ như chúng ta sắp mất người rồi, bạn thân mến.”

Bicé chỉ đứng đó, không biết nói gì, làm gì trong giây phút này, giây phút quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Cô đã làm mất thứ thuốc nước sẽ cứu được cuộc sống của cô. Nhưng không ai có thể cứu được cô khỏi Vileroy ngoài chính bản thân cô. Trước khi bọn họ có thể trốn thoát, họ phải đối mặt với mục ta. Bọn trẻ cuối cùng sẽ phải đối mặt với mục bảo mẫu của chúng.

Tên quý già nghiêng đầu, “Tại sao lại lãng phí vài giờ cuối cùng của cuộc đời vào việc cố chạy trốn chứ? Người có thể ở lại đây và chết trong êm ái cơ mà.”

Bicé cố nói gì đó, nhưng tất cả những gì cô có thể rít lên chỉ là một tiếng “Không” khe khẽ.

“Người *định* làm gì khi không có cái chai đó? Dĩ nhiên rồi, Bicé thân mến, ta luôn sẵn lòng thực hiện giao kèo.”

Bicé do dự, nỗi sợ chết quá rõ ràng và có thực trong tim cô, đến nỗi cô gần như tắc nghẹn vì nước dãi và nước mắt của chính mình. Cô cảm thấy nỗi sợ bao trùm, làm cô yếu đuối, làm mọi thứ khác mờ đi khi so sánh. Và rồi cô cảm thấy một đợt sóng tội lỗi và hổ thẹn. Bởi vì ở đó, trong khoảnh khắc đó, cô đã gần như đầu hàng. Cô đã hỏi bản thân câu hỏi mấu chốt: *Dù sao đi*

chẳng nữa, linh hồn là cái gì chứ? Mình có thể bán thứ gì đó quá mơ hồ vì một thứ quý giá như cuộc sống của mình không?

Nhưng rồi Bice lại có một nhận thức khác. *Làm sao Vileroy có thể tặng mình cuộc sống của mình chứ? Thần dược đã mất. Cái gì cho mụ sức mạnh để trao tặng và lấy đi cuộc sống chứ? Để treo cái chết như một thứ đồ chơi trên đầu mình chứ? Nước mắt của Bice đã khô và cô quyết định đứng thẳng dậy.*

“Không!” Cô nói thật to, không hề do dự.

Con quỷ bảo mẫu nhướn một bên mày, “Người có chắc đó là một lựa chọn khôn ngoan không?”

“Ta không nói về giao kèo của người, Nicola.”

Nụ cười của con quỷ bảo mẫu nhạt đi.

Tất cả mọi thứ đã xảy ra bao nhiêu năm qua, tất cả mọi thứ cô đã làm và không làm hiện lên rõ ràng trong tâm trí. Bice nghĩ đến tất cả những giao kèo mà những đứa khác đã thực hiện. Cô có chấp nhận giao kèo nào không? Cô nghĩ đến tất cả các cơ hội. Tất cả những lần cô đã kháng cự lại. Tại sao cô lại uống thứ thần dược kia? Lần đầu tiên uống thuốc, từng ấy năm về trước, cô đã không biết rằng mình đang già đi. Nhưng giờ Bice có thể nhìn sự việc rõ ràng hơn nhiều.

“Ta đang nói về cái này. Cái thủ đoạn mà người đã quăng lên ta. Ta nói không với *cái đó*. Ta nói không với tất cả mọi thứ mà người đã làm với ta khi đôi mắt ta còn nhắm, với mọi thứ người đã lấy đi khi ta quay lưng lại. Người không có quyền!”

Vileroy bật cười lo lắng.

“Ta chưa bao giờ được gì trong chuyện này,” Bice nói. “Ta chưa bao giờ đòi hỏi người thứ gì. Ta chưa từng lập giao kèo với người.”

“Người đã uống thần dược.”

“Người đã bẫy ta! Ta chấp nhận một phương thuốc chữa chứng đau đầu. Không gì hơn. Ta *không* trao cuộc sống của ta cho người!”

Tới đây, Nicola Vileroy bật nảy lại và mặt mụ trở nên đỏ bừng vì giận dữ.

“Có những luật lệ, Nicola à. Người không thể lấy được mọi thứ người muốn.”

“Và *người* biết gì về *chuyện đó*? Người biết gì về những luật lệ *của ta*?”

“Bởi vì người không thể trải qua quá nhiều thập kỷ trong nhà của một người mà không biết luật chơi của họ.”

Belle và Christian dịch về phía cửa, đứng sang một bên và ghé mắt nhìn vào với vẻ sợ hãi, trong khi Victoria và Valentin nhìn vào từ phía bên kia.

“Oa...”

“Ai thế?”

“Cái qu...”

Có vẻ như tất cả bọn chúng cùng lúc nhìn thấy điều đó.

Bên trong căn phòng là hai người đàn bà. Cả hai đều trông đầy uy quyền, lộng lẫy, và trong độ sung sức nhất của tuổi trưởng thành, mặc dù cả hai người họ đều già hơn nhiều. Cả hai cùng xinh đẹp, đối mặt nhau như hai con hổ đối. Mái tóc bạc của Bice buông lỏng và sáng bóng, gương mặt cô mang quyết tâm sắt đá của một người đã nắm quyền kiểm soát. Có phải Bice vẫn đang già đi không? Không đứa nào trong bọn trẻ biết được. Cô chắc chắn không còn ở tuổi mười lăm nữa. Mặt cô sáng lên sự khôn ngoan qua bao nhiêu năm trưởng đời. Nhưng mặt và thân mình Bice lúc này thật mạnh khỏe, và với Belle, cô trông giống mẹ nó hơn bao giờ hết. Bice sẽ không bao giờ còn là một cô bé tuổi teen nữa; sẽ không bao giờ có thể quay lại. Cô đã sống qua thời gian quá dài và đã học quá nhiều, lĩnh hội quá nhiều kiến thức về thế giới này. Trong khi những đứa khác còn đứng bên ngoài, điều gì đó đã xảy ra làm cho Bice không còn chết dần nữa.

Phía sau hai người đàn bà, một cái lỗ khổng lồ trên tường đã bị thổi bay. Nhưng đó không phải là một cái lỗ - giống một vết rách hơn. Bằng cách nào đó Bice đã có thể xé xuyên qua ngôi nhà khối màu đỏ, để lộ ra khoảng không gian trống không phía bên kia. Tấm rèm che vốn được treo trên bức tường đỏ bị xé làm đôi, và bức tường đỏ màu phía sau trông như một mảnh vải bị xé rách. Phía sau đó là khoảng không gian mở, dẫn thẳng xuống đường phố. *Bức tường phía xa hẳn là ở bên kia căn hộ thực sự*, Belle nghĩ. Một cơn gió đêm mạnh đang thổi vào trong phòng qua vết xé, và một mảng ánh trăng soi tỏ hai người đàn bà, nắm tay họ siết lại, tóc họ bị thổi tung lên. Lần đầu tiên trong đời, bọn trẻ có thể nhìn thấy Madame Vileroy với mái tóc vàng thả tung buông xõa, con mắt bị đóng dấu trông thật kỳ cục với nỗi sợ hãi. Căn phòng đã bị xé tan hoàn toàn. Tất cả những thứ đẹp đẽ trang trí trong đó vài phút trước giờ đã bị phá hủy, không còn lại gì ngoài một đồng rác rưởi tràn ngập ánh trăng.

“Sao Bice chỉ đứng đó?” Belle thì thào.

“Tôi nghĩ Bice đã ẩn nấu xong rồi.” Christian thì thào đáp lại.

“Chuyện gì xảy ra với bức tường vậy?” Valentin hỏi vu vơ.

Belle kêu lên, “Bice, đi thôi!”

Madame Vileroy bật cười, “Ngươi sẽ đi đâu, hả cưng? Với một bộ mặt như thế?”

Belle bắt đầu khóc. Nhưng rồi nó nhận ra có điều gì đó đang làm Madame Vileroy trở nên cảnh giác. Bice đang lăm bằm gì đó, ban đầu là khế khàng. Nghe giống như tất cả những lần Bice cố giải mã các ngôn ngữ. Sử dụng thứ tiếng này để học thứ tiếng khác. Phân tích mọi thứ trong đầu. Hoàn thiện các họ ngôn ngữ và tiếng địa phương, và rồi kết nối chúng lại với nhau. Tìm sự liên hệ giữa các nhóm ngôn ngữ toàn vẹn, không chỉ là giữa tiếng ở địa phương này với địa phương khác.

Bice bắt đầu với tiếng thì thầm... thì thầm... thì thầm.

Những từ này là gì nhỉ? Làm thế nào chúng khớp lại với nhau được?

Và rồi Bice nhận thức được mình biết được nhiều đến bao nhiêu. Những tòa nhà đổ xuống cùng nhau sau khi cô tìm ra điểm cốt lõi.

Những lời thốt ra từ Bice trở nên càng lúc càng to hơn, cho đến khi mọi người khác cũng có thể nghe thấy.

“Đó là ngôn ngữ quỷ gì?” Victoria hỏi.

“Tiếng châu Á gì đó.”

“Không, đó chỉ là tiếng Pháp.”

“Một kiểu ngôn ngữ ở châu Phi.”

“Suýt,” Belle chăm chú lắng nghe người chị sinh đôi, “Nghe giống như tất cả các thứ tiếng đó.”

Bicé đang nói ngày càng to hơn, điều gì đó làm Madame Vileroy lùi lại một bước.

“Con bé ngốc nghếch,” Vileroy nói, cố gắng bước lên phía trước. Nhưng Bicé không dừng lại, và Madame Vileroy không thể tiến tới.

“Nhìn kìa!” Christian nói và chỉ về sau lưng Madame Vileroy. Một bức tường khác sau lưng mẹ đang bắt đầu rách ra - những mảnh tường lớn, dày cộp rơi xuống sàn, cháy sém. Phía sau đó, bọn trẻ có thể thấy những bức tường trắng trong căn hộ Manhattan thực sự của chúng, hoàn toàn không bị sứt mẻ.

“Bà ta đang nói gì thế?” Victoria vừa hỏi vừa nín lấy Valentin, trong khi cậu chàng đang cố đẩy nó ra.

“Đó là tất cả,” Belle thì thào với Christian.

“Ý Belle là sao?”

“Đó không phải là một thứ tiếng nào đó, mà là tất cả. Thứ tiếng người ta thường nói trước khi nó bị chia tách ra thành hàng trăm ngôn ngữ khác nhau. Nó là sự kết hợp của tất cả các ngôn ngữ trên trái đất - một số người nói đó là ngôn ngữ của thiên thần. Chẳng hiểu sao lại nằm ngoài tự nhiên.

“Làm sao cậu biết?”

“Đó hẳn là mục tiêu của Bicé - học được tất cả các ngôn ngữ, để chị ấy có thể học được thứ ngôn ngữ đã mất có thể kết nối tất cả mọi người. Đó là lý do vì sao Vileroy cố ngăn chị ấy lại. Đó là lý do vì sao mẹ ta hỏi tôi về bố mẹ bọn tôi.”

“Belle, thế quái nào mà cậu biết được chuyện đó?” Valentin hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Bởi vì mẹ tôi đã kể với bọn tôi về thứ ngôn ngữ đó. Mẹ bảo với chúng tôi về những lý thuyết cho rằng thứ ngôn ngữ này tồn tại, rằng các học giả đã cố giải mã để ghép nó lại với nhau. Nhưng không ai trong số họ có thể nói được đủ số ngôn ngữ để làm điều đó.”

“Oa, tôi cảm thấy mình như một thằng ngốc ấy,” Christian nói, miệng nó há hốc.

“Vì sao?”

“Tôi đã bảo Bicé là cậu ấy cần nhiều mục tiêu hơn...”

Madame Vileroy quay lại nhìn căn nhà của mẹ đang tự xé tan ra. Gương mặt mẹ trông vẫn bình thản như từ trước đến giờ, nhưng các ngón tay của mẹ thì đang xoắn lại bên hông. Mẹ quay lại phía Bicé và đáp trả lại điều gì đó một cách cay nghiệt và chối tai, bằng một thứ ngôn ngữ mà bọn trẻ chẳng đứa nào hiểu. Âm thanh từ giọng nói của mẹ làm Belle co rúm lại, tay Christian thì tự động bay lên bịt tai. Mọi âm tiết thoát ra từ miệng mẹ thật đau đớn. Trong khi Madame

Vileroy tiếp tục, giọng Bicé phản công lại. Trong một giây, Belle nghĩ rằng chị gái nó sẽ thắng trận đấu này. Nhưng rồi đột nhiên Bicé nói bằng một thứ tiếng mà Belle có thể hiểu được.

“Nicola, ta sẽ đem bọn trẻ đi.” Giọng Bicé vang như tiếng sấm, như một con sư tử cái đang bảo vệ bầy con của mình.

“Chúng là bọn trẻ *của ta*. Chúng đã chọn ta. Chúng tự bán mình cho ta.”

“Ta sẽ lấy lại chúng.” Bicé ra hiệu cho Belle và Christian, và hai đứa chạy về phía cô theo bản năng. Victoria và Valentin đi theo nhưng đứng cách xa, gần với Madame Vileroy. Đứng trong căn phòng lộng gió, Belle cảm thấy như nó đang nhìn vào một tấm gương. Một người phụ nữ già nhưng không có tuổi với hai đứa con của mình, đứa con gái là con quý và thằng con trai là tên trộm. Đó là bức tranh cho cả hai phe trong căn phòng.

Vileroy, tên quý dữ già nua. Đẹp tuyệt trần. Đáng kinh sợ. Thoát tục.

Và Bicé. Người lữ khách mệt mỏi. Người chị. Người mẹ. Cô gái có thể nói được mọi thứ ngôn ngữ trên đời nhưng chưa bao giờ hoàn thành một cuộc đối thoại. Belle nghĩ những gì mà chị gái nó làm thật là lung làm sao. Bicé đã thất bại trong việc lôi kéo dù chỉ là một người trở thành bạn bè, nhưng cô đã học được cách triệu vời Chúa và thiên thần bằng thứ tiếng riêng của chính họ.

“Người không thể...” Giọng Vileroy nổi sấm.

“Những gì người làm với ta đủ để mua lại cuộc sống của chúng nó. Chúng có thể lựa chọn.”

Nghe những lời của Bicé, Christian quay sang Victoria và Valentin, “Đi với bọn tôi,” nó nói. “Đừng ở lại đây nữa.”

Victoria cười vang. Nó chạy đến với Madame Vileroy và ngẩng lên nhìn mụ, tìm kiếm dấu hiệu chấp thuận. Một lần nữa lại là người mẹ đáng yêu, Madame Vileroy đặt tay lên đầu nó, “Bố mẹ con sẽ tự hào, Victoria. Họ muốn con là người giỏi nhất. Và giờ con sẽ như thế.”

Victoria rạng rỡ vui sướng. Madame Vileroy quay sang Christian, “Victoria đủ thông minh để biết rằng ta là gia đình duy nhất của nó. Christian, người sẽ từ bỏ mọi thứ lúc này sao? Trở nên tầm thường? Nghèo khổ?”

“Tôi sẽ đi,” Christian nói. “Valentin, đi với bọn tôi. Làm ơn đi. Những gì đã xảy ra không quan trọng nữa. Mụ ta đã bắt ông làm những việc đó. Nếu chúng ta rời khỏi, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu. Lần này sẽ là thật.”

Valentin để hai tay trong túi áo, và dường như nó đang dùng chân viết gì đó lên sàn nhà. Lần đầu tiên kể từ khi quen biết Valentin, Christian thấy nó có vẻ xấu hổ. Nó trông như có thể khóc òa vì mọi thứ mình đã làm, như thể nó thực sự hối hận. Christian mỉm cười với nó và lặp lại, “Đi với bọn tôi đi, Val.”

Valentin rút hai tay ra khỏi túi áo và luồn qua mái tóc “Tôi xin lỗi, Christian. Vì tất cả những gì tôi đã làm...”

“Không sao mà,” Christian nói. “Cứ đi thôi. Tôi biết mụ ta bắt ông làm điều đó.”

Nhưng khi Valentin rời khỏi chỗ đứng của mình, nó lại không đi về phía Christian. Nó cúi đầu và xấu hổ bước về phía Madame Vileroy, “Không. Bà ấy không bắt tôi làm bất cứ điều gì.”

Một âm thanh thoát ra từ miệng Christian, như thể nó đang cố nói gì đó, giống như cười, khóc và ho cùng một lúc.

“Xin lỗi, người anh em,” Valentin. “Đối với tôi, bình thường không thể nào đủ được.”

“Chúng ta đi,” Bică nói.

“Người không thể,” Madame Vileroy lặp lại ngay khi Bică dợm bước về phía cửa. “Ta vẫn còn linh hồn của Belle.” Mụ liếc về phía cánh cửa bằng gỗ dái ngựa to dùng phía bên kia hành lang. Nó bắt đầu di chuyển và xoắn vặn như trước đó. Một cảm giác buồn nôn ập qua bụng Belle. Có phải là nó đó không? Như một kẻ dở sống dở chết, Belle bắt đầu bước về phía cái cửa đó. Nó cảm thấy mình đang bước đi, nhưng vì lý do nào đó nó không thể điều khiển được việc đó. Bică túm lấy tay nó.

“Belle, không!” Cô kêu lên. Nhưng Belle cứ bước tới. Bică chạy tới và đứng trước mặt Belle, “Đừng đi qua cánh cửa đó. Em có hiểu chị nói gì không?”

“Đừng nghe nó, Belle à,” Madame Vileroy nói bằng giọng êm mượt, “Người muốn xinh đẹp trở lại, đúng không? Đi tới và lấy đi. Nó ở ngay kia, phía bên kia cánh cửa.”

Chân Belle vẫn tiếp tục bước tới như tự nó muốn thế, về phía ranh giới. Cả Christian cũng đang say mê trước cái công trình đang quăn quại, dao động đó, ngắm nhìn những hình thù kỳ cục đang cố thoát ra khỏi lớp gỗ. Đột nhiên Bică xoay người lại. Bằng một động tác, cô quàng một tay quanh eo Belle và giờ tay còn lại ra như một tấm khiên về phía Madame Vileroy. Bică nói một câu gì đó khác, thật to, thật giận dữ, bằng thứ tiếng mà cô đã nói trước đó. Madame Vileroy bị đánh bật ngược về phía sau, và một phần khác của ngôi nhà đỏ máu bay mất, để lộ một ô cửa sổ nhỏ xíu và một lối thoát hiểm. Bică đi thẳng về phía lối thoát đó. Christian chạy theo, và Bică lôi Belle khi cô bé cố cưỡng lại để với về phía cánh cửa gỗ dái ngựa, “Đừng lại đi, Belle. Đừng lại!” Bică hét lên với đứa em gái, “Chúng ta sẽ rời khỏi đây, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

“Nhưng mụ ta sẽ đến tìm chúng ta.”

“Không! Mụ ta không có bất kỳ sức mạnh nào với chúng ta cả. Chúng ta đã chấp nhận hậu quả. Đó chỉ là bịp bợm.”

“Nhưng nhìn cái cửa kia kìa!” Belle hét lên. “Mụ ta có...”

“Đó là ảo giác, Belle à. Bán linh hồn - chuyện không phải như thế. Đó là điều mà em cứ làm hàng ngày. Đó là điều mà giờ em có thể dừng, không làm nữa!”

Belle nuốt xuống chờ đợi, như thể bằng cách nào đó có người sẽ xác nhận chuyện này.

Trong khoảnh khắc lưỡng lự đó, khi thấy Belle không biết nên làm gì, trong lòng Bică trào lên một nỗi đau xót khủng khiếp dành cho đứa em gái. Belle đã đi cùng với những giao kèo. Nó đã trao mình cho cái xấu quá dễ dàng. Nó đã lấp đầy bản thân bằng cả một đời tội lỗi và thống khổ. Nhưng nó cũng bị lừa gạt.

Nắm chặt lấy tay Belle, cố gắng ép đứa em gái ra khỏi nơi này, Bică cảm thấy nỗi đau đón của Belle cũng như của chính mình. Hơn rất nhiều những gì cô đã cảm thấy trước đây. Hơn rất nhiều khi họ còn nhỏ và Bică đã nhìn mặt trước những vết thương nho nhỏ của Belle. Giờ nỗi đau đang đến từ tận sâu bên trong. Đó là một phần trải nghiệm của chính cô. Không phải giống chị em sinh đôi mà giống như mẹ và con gái.

Giống như con gái.

Belle vọt về phía cánh cửa quần quai. Những bàn tay và gương mặt bị nhốt bên trong dường như đang giằng kéo lớp gỗ, như thể đang cố gắng chạy qua một lớp rèm. Nhưng thật ngạc nhiên, Belle không cảm thấy sợ hãi. Tay nó rung lên khi cuối cùng nó cũng chạm được vào cửa, nhích dần dần lên bề mặt lớp gỗ. Nó vọt vào bên trong và cảm nhận xung quanh, nhưng không có gì cả. Như một cái bẫy của ánh sáng, những gương mặt biến mất khi tay nó di chuyển xuyên qua chúng. Belle quay người và chạy.

“Nhưng... Bicé có sắp chết không?” Christian hỏi Bicé khi họ chạy qua bức tường rách nát và xuyên qua cửa sổ.

“Tôi đã tìm ra cách chữa,” Bicé nói.

“Nhưng Bicé sẽ không trẻ ra được nữa.”

“Tôi sẽ giữ nguyên như thế này.” Bicé trao cho Christian một nụ cười như thể nói với cậu bé rằng như thế này thì tốt hơn - rằng nó nên can đảm.

Ngay khi ba người họ lao đến lối thoát hiểm ở ban công bên dưới, Christian nghe thấy âm thanh gì đó.

“Cái gì thế?” Nó hỏi rồi nhìn lên qua cửa sổ vào trong căn hộ. Madame Vileroy đã rút vào trong bóng tối, nhưng thứ gì đó đang trở nên ngày càng âm ỉ hơn cho đến khi đỉnh tai nhức óc. Đột nhiên, một đoàn côn trùng bay vọt ra khỏi ô cửa sổ như một phát súng thần công, bao phủ họ như một tấm chăn dày sù, đáng ghê tởm. Belle hét lên. Bicé quay sang Christian, “Ngăn chúng lại giống như Christian đã làm lần trước.” Khi bầy côn trùng bay liêng xung quanh Christian, chạm vào khắp nơi trên thân hình nó, nó nhắm mắt lại và chuẩn bị cho lần đánh cắp cuối cùng. Sau một giây nó mở mắt ra. Không có gì thay đổi.

“Lẽ ra chúng ta nên biết. Giờ chúng ta không thể sử dụng món quà của mẹ ta nữa,” Bicé nói. “Chạy thôi!”

Họ cố phớt lờ bọn côn trùng trong khi trèo xuống lối thoát hiểm và chạy xuống đường phố. Bicé liếc nhìn lại bắt được vẻ mặt hoảng hốt của Christian. Cậu bé cố tỏ ra cứng rắn, nhưng không có món quà lần đầu tiên nó trở nên tay không trong suốt một thời gian dài. Đến vòng xoay gần đó, cả ba dừng lại và nhìn nhau, hoang mang, không biết quay về hướng nào. Họ nấn ná ở đó như những đứa trẻ nhỏ bỏ nhà ra đi, không mục đích, hoảng sợ và đầy ắp cảm giác ngò vức bản thân. Nhưng rồi Bicé mỉm cười và tiếp tục bước tới, hai đứa kia đi theo. Từ xa, họ có thể nghe thấy tiếng một chiếc xe hơi băng qua đại lộ. Nhưng trên con phố nhỏ đó ở New York, không có ai nhận thấy có ba kẻ lánh nạn đang chạy trốn trong đêm.

Lời kết

Câu chuyện đã kết thúc. Nhưng với ba người bạn bỏ trốn, đây mới là sự bắt đầu của một cái gì đó mới. Cả ba có thể cảm thấy điều đó trong màn đêm lạnh lẽo. Họ không còn quá sợ hãi nữa. Bóng tối đã không còn là sự vô vọng, mà đầy hứa hẹn cho buổi bình minh. Christian, Bicé và Belle bước xuống những con phố, mọi thứ đang thức dậy xung quanh - các cửa hiệu, quán rượu nhỏ, hàng ăn. Có phải cả thế giới vẫn bước tiếp dù không có họ? Cuộc chiến giữa họ và Vileroy có thay đổi điều gì không? Không, nó sẽ không trở thành mẩu tin buổi sáng sớm cho bố Thomas đọc. Bà Wirth và bà Spencer sẽ không thì thào về chuyện đó với những kẻ được gọi là bạn bè. Họ sẽ không quan tâm. Họ sẽ quá bận rộn với việc thúc ép những đứa con - Lucy và Connor - đi quá xa, quá sức. Cô LeMieux sẽ vẫn là kẻ độc tài trong những cơn ác mộng, và sự cạnh tranh sẽ trở nên khắc nghiệt hơn qua từng năm. Nhưng ba linh hồn này đã trốn thoát - họ đã thoát khỏi chuyện đó. Sau lần này, sẽ không có thứ xấu xa nào cào lên những bức tường của họ và bắt cóc họ trong đêm nữa. Bởi vì bằng cách nào đó, từ trong tim, họ biết một điều về mục bảo mẫu, một điều về Madame Vileroy, cái kẻ *bạn bè của Faust* mà trước đó họ không biết. Đó là: *mục ta* không biết tất cả. Mục có bọn do thám ở khắp nơi, có lẽ có vài con trên vai người này người khác, nhưng mục không thể ở trong tim người đó - nếu như người đó không muốn. Mặc dù vậy, mục đã sống một thời gian rất dài. Những câu chuyện kể, những chuyện hoang đường và những mẩu truyện ngụ ngôn về mục rải khắp các cuốn sách lịch sử. Mục đã quanh quẩn quá lâu đến nỗi mục có một khả năng phán đoán về con người, biết được người ta thích cái gì. Bạn thử hình dung lúc nào cũng có ai đó đang quan sát bạn ngay cả khi bạn nghĩ rằng mình chỉ có một mình, ai đó nghe từng từ bạn thì thầm với chính mình, nhìn thấy bạn mỗi khi bạn nhăn mặt làm xấu, thì người đó sẽ biết về bạn nhiều hơn là bạn nghĩ. Mục thậm chí có thể đoán được bạn đang nghĩ gì - và mặc dù mục không biết chắc nhưng mục hầu như đoán đúng.

Mặc dù họ không còn sợ hãi nữa, nhưng cả ba người bạn bỏ trốn sẽ không bao giờ thôi thắc mắc về hai đứa anh chị em còn lại của mình. Chúng đã cố đưa Victoria và Valentin đi cùng. Về phần Christian, nó đã tha thứ cho những gì Valentin đã làm. Qua nhiều năm, rất nhiều lần Christian đã dành thời gian nói lên những hi vọng của mình dành cho Valentin. *Nếu như nó có một cơ hội khác, mình hi vọng nó sẽ nắm bắt lấy.*

Và có lẽ cả Victoria nữa. Nhưng bằng cách nào đó tất cả bọn họ đều biết rằng Victoria sẽ không giành được thứ mà nó muốn nhất với cái cách nó đã chọn.

Còn với ba người bọn họ, họ có cả thế giới để khám phá. Nhưng rất khó rút ra bài học. Cả ba đều đã mất thứ gì đó. Mọi thứ không quay trở lại được như bình thường và sự chuộc lỗi không đến với những kẻ vô danh. Ngôi nhà của Vileroy ở phía sau, nhưng Bicé đã kiệt sức chỉ sau vài dặm. Còn Belle mua một chiếc áo gió có mũ trùm đầu để che đi gương mặt, ngay cả trong thời tiết nóng bức.

Vừa đi, Belle vừa thu hết can đảm để kể cho chị gái nghe về cái đêm hôm ấy - cái đêm đáng sợ, cô độc khi tên trộm Vileroy đến với nó và đề nghị cho nó cái thế giới mà nó muốn. Và mặc dù Bicé đã tha thứ cho nó, Belle vẫn không bao giờ nhắc đến khoảnh khắc lần đầu tiên Bicé tỉnh dậy trên chiếc giường lạ trong ngôi nhà tối tăm, đầu đau nhức, và hỏi, "Chúng ta ở đâu đây?" Và Belle đã nhìn Bicé, giả vờ không hiểu và nói, "Chúng ta đang ở nhà mà, gốc ạ."

Người ta sẽ tìm thấy năm đứa trẻ thất lạc ở đâu sau chừng ấy năm? Nhiều năm sau vụ trốn thoát của ba người bạn, có lẽ họ sẽ hồi tưởng và ngẫm nghĩ về cái gia đình mà họ đã tự tạo nên cho chính mình, cái mảng tối mà họ đã để lại sau lưng. Kể từ ngày hôm đó, Bicé chăm sóc Belle và Christian giống như hai đứa nó là những đứa trẻ được nhận nuôi thực sự. Không, họ không phù hợp với bất cứ nơi đâu họ đến, nhưng điều quan trọng là họ thấy ổn. Họ đã có nhau. Và họ

có nhiều thứ hơn nữa. Liệu Bice và Belle có tìm thấy cha mẹ của họ? Liệu Christian có trở thành một nhà văn? Liệu cậu bé có vượt qua được nỗi sợ hãi của chính mình? Cũng có thể. Nhưng cũng có khả năng họ vẫn như thế. Cũng có thể họ làm được rất nhiều việc. Với ba đứa trẻ bị mất tích, đây không phải là kết thúc của một cuốn truyện, mọi chuyện vẫn chưa hết. Có thể đây lại là mở đầu của một cuốn truyện khác.

HẾT

[1] Ceres Highland Games: Là lễ hội lâu đời nhất ở Scotland, được tổ chức vào thứ bảy cuối cùng trong tháng sáu. Lễ hội bao gồm các trò chơi ngoài trời miễn phí như thổi kèn túi, khiêu vũ, đấu vật, đua xe đạp, chạy thi...

[2] Câu mở đầu trong tác phẩm Faust của đại thi hào người Đức Johann Wolfgang von Goethe. Tác phẩm này là thể loại kết hợp giữa kịch và thơ dài, với nội dung được Goethe lấy cảm hứng từ truyền thuyết Faust bán linh hồn cho quỷ.

[3] Nữ thần tóc rắn trong thần thoại Hy Lạp tên là Medusa. Theo truyền thuyết thì trước kia Medusa đã từng là một người phụ nữ xinh đẹp, có mái tóc bông bồng cực kì quyến rũ. Nhưng sau này Athena biến mái tóc tuyệt đẹp của Medusa thành rắn, Medusa thành nữ quỷ với một cái nhìn có thể biến tất cả các sinh vật sống thành đá. Tay của Medusa làm bằng đồng, móng sắc hơn dao. Medusa trở thành nữ quỷ khủng khiếp nhất, chẳng ai còn dám đến gần.

[4] Upper East Side: Là một vùng dân cư giàu có trong khu Manhattan thuộc thành phố New York, nằm giữa Central Park và East River.

[5] GPA (Grade Point Average): Điểm tổng kết trung bình.

[6] Lupus: Hay còn gọi là bệnh lupus ban đỏ hệ thống, là một bệnh tự miễn của mô liên kết, có thể ảnh hưởng đến mọi bộ phận của cơ thể, gây nguy hiểm nhiều nhất cho tim, các khớp, da, phổi, các mạch máu, gan, thận và hệ thần kinh.

[7] Ivy League (Liên đoàn Ivy): Là một liên đoàn thể thao gồm 8 cơ sở giáo dục bậc đại học ở miền Đông Bắc Hoa Kỳ. Tuy nhiên, hiện nay cụm từ này thường được dùng để chỉ nhóm 8 trường và viện đại học thành viên với ý nghĩa về hệ thống, triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo của những trường và viện đại học lâu đời và hàng đầu của nước Mỹ. Toàn bộ 8 trường và viện đại học thành viên của Ivy League đều nằm ở nhóm đầu của danh sách xếp hạng các trường và viện đại học do U.S. News & World Report thực hiện, cũng như có nguồn tài chính đóng góp vào loại hàng đầu thế giới (cả 8 trường đều là đại học tư).

[8] Hội chứng Tourette (còn được gọi là Hội chứng Gilles de la Tourette, viết tắt là GTS hay

TS): Là hội chứng thần kinh được thừa hưởng bắt đầu xuất hiện khi còn trẻ, được nhận ra do nhiều tật máy giăt vận động và ít nhất một tật phát âm; những tật này có lúc tăng lên có lúc giảm xuống. Hội chứng Tourette là một phần của phổ tật máy giăt, bao gồm những tật tạm và mạn.

[9] The Princeton Review: Công ty tư vấn tuyển sinh và kiểm tra đầu vào dựa trên tiêu chuẩn hóa của Hoa Kỳ.

[10] Bellissimo e perfetto (tiếng Ý): Đẹp và hoàn hảo.

[11] Bàn phím công thái học (Ergonomic keyboard): Một loại bàn phím thông minh được thiết kế phù hợp với tay người dùng, đảm bảo sức khỏe cho người sử dụng.

[12] Lasciate ogni speranza voi ch'entrate (Tiếng Ý: *Kể vào đây hãy quên đi niềm hi vọng*): Đây là dòng chữ xuất hiện trên đường vào cổng địa ngục ở rất nhiều các điển tích thời trung cổ. Nó là nguồn cảm hứng sáng tác cho nhiều nhà thơ nhà văn thời này.

[13] SAT: Là một trong những kỳ thi chuẩn hóa cho việc đăng ký vào một số trường Đại học ở Mỹ.

[14] Middle-earth: Là nơi sinh sống của người Elf, người Dwarf, con người (trong truyện gọi đơn giản là *Man*), người Hobbit và nhiều sinh vật khác trong các tác phẩm của J.R.R.Tolkien như *The Hobbit* ("Gã Hobbit", xuất bản năm 1937), *The Lord of the Rings* ("Chúa tể những chiếc nhẫn", lần đầu ra mắt năm 1954), *The Silmarillion* (Xuất bản năm 1977), *The History of Middle Earth* (là di cảo của nhà văn do con trai ông là Christopher Tolkien biên tập và cho xuất bản năm 1983). Đây là nơi diễn ra cuộc đấu tranh quyết liệt giữa cái thiện (đại diện là người Elf và đồng minh của họ) với những thế lực hắc ám (nổi tiếng nhất là Chúa nhẫn Sauron trong tác phẩm *Chúa tể những chiếc nhẫn*).

[15] Quần vợt sân tường cũng là một môn thể thao dùng vợt và một quả bóng cao su rỗng trên sân trong nhà hay ngoài trời. Nhưng không giống như Tennis hay cầu lông, môn quần vợt sân tường không có lưới. Tường, sàn nhà, hay trần nhà đều là những mặt phẳng có thể được dùng để người chơi đánh bóng vào những mặt phẳng này.

[16] Áo lễ phục mặc vào buổi chiều.

[17] Buddy: (thông tục) Bạn thân, bạn chí cốt.

[18] Phá là một bộ phận tương đối nông của nước biển hoặc nước lợ, chia cách với biển sâu hơn bởi một bãi cát, bờ đá san hô nông hoặc nhô ra biển hay hình thức tương tự. Phá được dùng để chỉ cả phá duyên hải, hình thành do sự bồi đắp các bãi cát hoặc các dãy đá dọc theo vùng nước nông duyên hải, và phá nằm trong các các đảo san hô hình vòng, hình thành từ sự phát triển các bờ vách san hô trên những đảo ở giữa đang chìm dần. Phá có nước ngọt từ suối nước đổ xuống được gọi là cửa sông (estuaries). Tại nhiều quốc gia nói tiếng Anh, phá duyên hải (coastal lagoon) đôi khi được gọi là eo biển, vịnh, sông hay hồ.

[19] World Series: Là hàng loạt các giải vô địch hàng năm của Liên đoàn Bóng chày Chuyên nghiệp ở Mỹ.

[20] Cơ thịnh nộ 'roid: Là trường hợp khi một người (chủ yếu là các vận động viên) sử dụng thuốc steroid để tăng trọng lượng cơ thể, giảm và biến chất béo trong cơ thể thành cơ bắp, tăng độ dẻo dai trong luyện tập. Tuy nhiên, việc sử dụng thuốc steroid rất nguy hiểm đến sức khỏe, và ngoài ra còn làm thay đổi tâm tính người sử dụng, làm họ dễ nổi cơn thịnh nộ, hung hăng gây hấn hoặc có hành vi bạo lực.

[21] Nạp carbo là thuật ngữ được dùng trong thể thao chỉ việc nạp thêm carbohydrate - một chất cần thiết để cung cấp năng lượng cho cơ bắp hoạt động, nuôi sống não và trung tâm hệ thần kinh - vào cơ thể.

[22] Đơn vị đo chiều dài phổ biến ở Anh, Mỹ. 1 inch = 2,54cm.

[23] Một loại thảo mộc có độc, mọc quanh năm.

[24] Venus bẫy ruồi (Venus flytrap): Là một loại cây ăn thịt.

[25] Kim cương xung đột (conflict diamond): Là những viên kim cương có nguồn gốc từ các khu vực được kiểm soát bởi các lực lượng hay các bè đảng đối lập với các chính phủ hợp pháp và được quốc tế thừa nhận, và được sử dụng để đầu tư vào quân đội nhằm chống đối lại các chính phủ trên, hoặc là vi phạm với quy định của Hội đồng Bảo an.

[26] (*Tiếng Pháp*): Lúc nào cũng thiên nhiên.

[27] *The Ides of March*: Theo ngôn ngữ Latin là *Idus Martii* - là cách gọi ngày 15 tháng 3 trong lịch La Mã, chỉ ngày trăng tròn (như ngày rằm trong lịch âm ở phương Đông - ND). Từ *Ides* được sử dụng cho ngày 15 của các tháng Ba, Năm, Bảy và Mười; và cho ngày 13 các tháng còn lại. Ngày rằm tháng Ba là ngày lễ tưởng nhớ vị thần chiến tranh và thường được tổ chức diễu hành duyệt binh. Trong xã hội hiện đại, cụm *The Ides of March* được biết đến rộng rãi nhất là ngày mà Julius Caesar bị giết vào năm 44 TCN. Julius Caesar bị đâm 23 nhát cho đến chết trong Thượng viện La Mã bởi kẻ dẫn đầu Marcus Junius Brutus, Gaius Cassius Longinus và 60 kẻ đồng mưu khác. ***The Ides of March*** ở đây được nhắc đến là cuốn tiểu thuyết của nhà văn Mỹ Thornton Wilder viết theo lối thư từ được xuất bản năm 1948, mà theo tác giả, đây là một phóng tác dựa trên những sự kiện và nhân vật cụ thể trong những ngày cuối cùng của đế chế La Mã.

[28] Marcus Tullius Cicero: Một triết gia, một luật sư, một chính khách, một nhà lý luận chính trị, và là một người theo chủ nghĩa hợp hiến của La Mã.

[29] Theodor Seuss Geisel: Thường được biết đến với tên Dr. Seuss, là một nhà văn, một người vẽ tranh biếm họa của Mỹ nổi tiếng với các tác phẩm viết cho trẻ em.

[30] Kama Sutra là một cuốn sách Ấn Độ cổ, biên khảo về tình dục. Tác phẩm gồm 7 phần, với khoảng 1.250 khổ thơ được cho là do thiền sư Bà la môn Mallanaga Vatsyayana, sống ở Pataliputra, phía bắc Ấn Độ, viết vào thế kỷ thứ III. Kama Sutra đề cập đến nhiều khía cạnh trong đời sống tình dục, như mô tả các tư thế giao hợp, những gì đôi bạn tình chờ đợi ở nhau và đưa ra lời khuyên hữu ích. Các vấn đề tình dục được Kama Sutra đề cập rất chi tiết, cụ thể.

[31] Klingon: Người cây, nhân vật trong game Star War. Wookie: chiến binh trong sê-ri phim Star Trek. Elvish: ngôn ngữ yêu tinh.

[32] Bento: Tiếng Nhật, nghĩa là bữa ăn bỏ hộp.

[33] Unagi: Tiếng Nhật, nghĩa là lươn nước ngọt.

[34] Nintendo: Một loại video game nổi tiếng của Nhật.

[35] Christopher Marlowe: (26/2/1564 - 30/5/1593): Là một nhà thơ, dịch giả, nhà viết kịch của Anh, một trong những nhà viết kịch lớn nhất thời đại Elizabeth và là người tiền nhiệm xuất sắc nhất của William Shakespeare. Ông bị giết chết năm 1593 trong một quán rượu ở thị

trấn Deptford, gần London trong độ tuổi đang dồi dào sức sáng tạo. Cái chết nhiều bí ẩn của Marlowe cũng như nhiều giai thoại về những sáng tác của W. Shakespeare khiến nhiều nhà nghiên cứu cho rằng nếu quả thực đã từng có một Shakespeare thì ông đã vay mượn cũng như hoàn thành nhiều vở kịch mà Marlowe còn viết dở. Họ chứng minh rằng đa số sáng tác của W. Shakespeare chỉ ra đời sau khi Marlowe đã chết. Tuy nhiên, chưa có ai đưa ra được bằng chứng cụ thể.

Trong truyện này, vở kịch do Charlotte viết và được diễn sau ngày lễ Giáng sinh ở trường Marlowe cũng có đề cập đến mối quan hệ giữa Marlowe và Shakespeare, trong đó Charlotte giả định rằng Marlowe thực tế không hề chết mà đó chỉ là một âm mưu và sau này ông được biết đến rộng rãi với cái tên William Shakespeare.

[36] (Tiếng Pháp): Chúc ngon miệng.

[37] Podcast cung cấp các file âm thanh sẵn sàng qua mạng Internet. Có thể sử dụng PodCast để nghe các file âm thanh bất cứ lúc nào qua máy vi tính hoặc tải các file âm thanh vào các máy nghe nhạc cá nhân (iPod, MP3 player) của mình.

[38] Cosmo Girl: Một tạp chí của Mỹ dành cho các đối tượng là các bạn gái tuổi teen, chuyên về các mốt thời trang, người nổi tiếng...

[39] Dónde está: (Tiếng Tây Ban Nha) Ở đâu?

[40] Valium: Thuốc dùng để giảm căng thẳng thần kinh.

[41] Cú shank: Một cú đánh bóng lỗi trong môn golf khi quả bóng tiếp xúc vào phần nối giữa thân gậy và bàn gậy, làm bóng đi chệch hướng so với ý định của người đánh.

[42] June Cleaver: Một nhân vật trong bộ phim truyền hình sitcom của Mỹ *Hãy để đó cho Beaver*. Nhân vật June Cleaver là một người nội trợ sống với chồng và hai cậu con trai, kết thúc mỗi tập phim thường đúc kết ra một bài học gì đó về đạo đức cho hai cậu con trai, đồng thời là những bài học nho nhỏ cho người lớn thông qua những cuộc phiêu lưu của bọn trẻ.

[43] Mephistopheles: Là tên con quỷ trong truyền thuyết về Faust - kẻ bán linh hồn cho quỷ.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>